

СТИВ БЕРИ АЛЕКСАНДРИЙСКАТА ВРЪЗКА

Част 2 от „Котън Малоун“

Превод от английски: Елка Виденова, 2007

chitanka.info

*На Кейти и Кевин, два метеора, които се върнаха в
моята орбита*

*Историята е съцината на
свидетелствата, оцелели от миналото.*

*Оскар Хандлин,
Истината в историята
(1979)*

*Още от времето на Адам, който съзрял
нощта, деня и формата на собствената си ръка,
хората измисляли истории и запечатвали в
камък, метал или пергамент всичко
съществуващо в света или в мечтите им. Ето
плода на техния труд: Библиотеката...
Неверниците твърдят, че ако тя изгори, с нея ще
изгори и историята. Но те грешат.
Несекващият човешки труд роди това книжно
богатство. Ако от книгите не остане нито една,
човек отново ще възстанови всяка страница и
всеки ред от тях.*

*Хорхе Луис Борхес
за Александрийската
библиотека*

*Библиотеките са паметта на
човечеството.*

*Йохан Волфганг фон
Гьоте*

ПРОЛОГ

Палестина, април 1948 г.

Търпението на Джордж Хаддад бе на изчерпване. Пленникът му имаше смуглата кожа, орловия нос и хлътналите кафяви очи на сириец или ливанец. Също като него. Но у вързания за стола мъж имаше и нещо друго, което Хаддад не харесваше.

— Питам за последен път. Кой си ти?

Войниците на Хаддад бяха хванали непознатия преди три часа, точно на зазоряване. Вървял сам, невъоръжен. Което бе глупаво. Откакто през ноември англичаните бяха решили да разделят Палестина на две държави — арабска и еврейска, войната между двете страни не спираше да бушува. И въпреки това този глупак бе влязъл право в арабското укрепление, без да окаже каквато и да било съпротива, и не бе продумал нито дума, откакто го бяха вързали за стола.

— Не ме ли чуваш, малоумнико? Попитах кой си. — Хаддад говореше на арабски — език, който човекът явно разбираше.

— Аз съм Пазител.

Отговорът очевидно не беше разбран.

— Какво значи това?

— Ние сме Пазители на знанието.

Хаддад нямаше настроение за загадки. Точно вчера евреите бяха нападнали близкото село. Бяха отвели четирийсет палестинци — мъже и жени — до някаква кариера и ги бяха разстреляли. Нищо необикновено. Системно избиваха и прогонваха арабите отвсякъде. Конфискуваха земите, обитавани от семействата им цели шестнайсет века. *Накба*, катастрофата, се разгръщаше пред очите им. Мястото на Хаддад бе навън, трябваше да се бие с враговете, а не да стои тук и да слуша глупости.

— Всички сме Пазители на знанието — уведоми той пленника си. — Моето е как да премахна от лицето на земята всеки ционист, който се изпречи на пътя ми.

— Именно затова идвам. Не е нужно да има война.

Този човек действително бе малоумен.

— Сляп ли си? Евреите нахлуват в земите ни. Опитват се да ни смажат. Войната е единственият ни изход.

— Подценяваш решимостта на евреите. Оцелели са векове наред и ще продължат да оцеляват.

— Тази земя е наша. Ще победим.

— Има неща, които са по-мощни от куршумите и които могат да ви осигурят победа.

— Точно така. Бомби. А от тях имаме предостатъчно. Ще ви смажем до един, крадливи ционисти.

— Аз не съм ционист — заяви мъжът тихо, после млъкна.

Хаддад осъзна, че трябва да сложи край на разпита. Нямах време за въпроси без отговор.

— Идвам от библиотеката, за да говоря с Камал Хаддад — най-накрая проговори мъжът.

Гневът отстъпи пред объркването.

— Това е баща ми.

— Казаха ми, че живее в селото.

Бащата на Джордж бе учен, специалист по палестинска история, който преподаваше в университета в Йерусалим. Силен и гръмогласен, с голямо тяло и голямо сърце, той наскоро бе играл ролята на посредник между арабите и англичаните, опитвайки се да спре масовото прииждане на евреите и да предотврати *накба*. Усилията му се бяха провалили.

— Баща ми е мъртъв.

За пръв път забеляза загриженост в празните очи на пленника.

— Нямах представа.

В съзнанието на Хаддад отново нахлу споменът, който искаше да прогони завинаги.

— Преди две седмици захапа дулото на пушката и си пръсна мозъка. Остави бележка, в която пишеше, че не може да понесе да гледа как рушат родината му. Смяташе се за виновен, че не е спрял ционистите. — Хаддад приближи пистолета към лицето на Пазителя.

— Защо ти е баща ми?

— Само на него мога да предам информацията. Той е поканен.

Джордж усети, че отново го обзема ярост.

— Какви ги говориш?

— Баща ти бе човек, заслужаващ огромно уважение. Бе учен, достоен да получи достъп до нашето знание. Затова и дойдох, да го поканя да го сподели с нас.

Спокойният глас на мъжа подежда на Хаддад като ведро с вода, лиснато върху пламък.

— Какво да сподели?

Пазителят поклати глава.

— Мога да кажа само на него.

— Той е мъртъв.

— В такъв случай трябва да се избере друг кандидат.

Какви ги дрънкаше този човек? Джордж Хаддад бе пленявал не един и двама евреи — и ги бе изтезавал, за да научи каквото може, след което бе разстрелвал каквото бе останало от тях. Преди *накба* Хаддад отглеждаше маслини, но подобно на баща си бе привлечен от науката и искаше да продължи да учи. Сега това бе невъзможно. Светът явно компенсираше евреите за холокоста и създаваше границите на държавата Израел, чертаейки ги върху древните арабски земи. И всичко за сметка на палестинския народ.

Той допря пистолета между очите на мъжа.

— Току-що се самопровъзгласих за поканен. Кажете какво е това знание.

Очите на мъжа го пронизаха и за миг го обзе странно безпокойство. Този пратеник очевидно не за първи път се сблъскваше с подобна дилема. Хаддад се възхити на смелостта му.

— Водите ненужна война срещу враг, който е дезинформиран.

— Какви ги говориш?

— Ще разбере само следващият поканен.

Сутринта преваляше. Хаддад имаше нужда от сън. Надявал се бе да изтръгне от пленника имената на някои евреи от нелегалното движение, може би дори на чудовищата, които вчера бяха избили невинни хора. Проклетите англичани осигуряваха на ционистите пушки и танкове. От години бяха забранили на арабите да притежават оръжие, което ги поставяше в много неизгодно положение. Вярно бе, че арабите имаха числено превъзходство, но евреите бяха по-добре подготвени и Хаддад се опасяваше, че изходът на войната ще бъде легитимността на държавата Израел.

Той се взря отново в каменното, непоколебимо изражение, в очите, които нито за миг не се отклоняваха от неговите, и разбра, че пленникът му е готов да умре. През последните няколко месеца за Джордж Хаддад бе станало много по-лесно да убива. Жестокостите на евреите притъпяваха онова, което бе останало от съвестта му. Бе само на деветнайсет, но сърцето му се бе превърнало в камък.

Войната си е война.

И той натисна спусъка.

ПЪРВА ЧАСТ

Копенхаген, Дания

Вторник, четвърти октомври, наши дни, 1:45 ч.

Котън Малоун се озова лице в лице с източника на множество свои проблеми. Пред отворената врата на книжарницата му стоеше бившата му съпруга, последният човек на света, когото би очаквал да види. Забеляза паниката в уморените ѝ очи, спомни си за думкането по вратата, което го бе събудило преди няколко минути, и мигновено помисли за сина си.

— Къде е Гари? — попита той.

— Отвякоха го. Заради теб. Отвякоха го. — Тя се хвърли напред и го заудря със свити юмруци по раменете. — Жалко копеле!

Той я сграбчи за китките и спря устрема ѝ, а тя внезапно се разплака.

— Точно за това те напуснах. Мислех, че всичко е приключило.

— Кой отвлече Гари? — В отговор получи само хлипане. Продължи да държи ръцете ѝ. — Пам, чуй ме. Кой отвлече Гари?

Тя се втренчи в него.

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Какво правиш тук? Защо не се обади на полицията?

— Защото те ми наредиха да не го правя. Казаха, че само ако приближа полицията, Гари ще умре. Казаха, че ще разберат, и аз им повярвах.

— Кои са тези *те*?

Тя издърпа ръцете си, лицето ѝ пламна от ярост.

— Не знам. Наредиха ми да изчакам два дни, после да дойда тук и да ти дам това. — Тя затършува в чантата си и извади един телефон. По бузите ѝ продължаваха да се стичат сълзи. — Казаха да си провериш електронната поща.

Правилно ли я бе чул? Да си провери електронната поща?

Отвори капачето на телефона и провери честотата. Достатъчно мегагерци, за да има връзка в целия свят. Кое го накара да се

замисли. Изведнъж се почувства изключително уязвим. Хобро Плац бе смълчан. В този късен час градският площад бе пуст.

Сетивата му внезапно се събудиха.

— Влизай вътре. — Той я дръпна в книжарницата и затвори вратата. Не бе запалил лампите.

— Какво има? — попита тя с пресекващ от уплаха глас.

Котън се извърна към нея.

— Нямам представа, Пам. Ти ми кажи. Синът ни е отвлечен от неизвестни лица, а ти чакаш цели два дни, преди да кажеш на някого? Не ти ли се струва безумно?

— Нямам намерение да излагам живота му на опасност.

— А аз имам ли? И как по-точно?

— С това, че си ти — изрече тя с леден глас и той незабавно си припомни защо вече не живееше с нея.

Хрумна му нещо. Та тя никога не бе идвала в Дания.

— Как ме откри?

— Те ми обясниха къде да те намеря.

— Кои по дяволите са *те*?

— Не знам, Котън. Двама мъже. Говореше само единият. Висок, тъмнокос, с безизразно лице.

— Американец ли?

— Откъде бих могла да зная?

— С какъв акцент говореше?

Тя сякаш се стегна.

— Не. Не беше американец. Имаше акцент. Европейски.

Той направи жест с телефона.

— Какво се очаква да направя с това?

— Каза да си провериш имейлите и всичко щяло да ти стане ясно.

Тя погледна нервно към потъналите в сянка рафтове с книги.

— На горния етаж, нали?

Гари явно й бе казал, че баща му живее над книжарницата. Той самият определено не го бе споменавал. Откакто миналата година бе напуснал Министерството на правосъдието и Джорджия, бяха разговаряли един-единствен път преди два месеца, през август, когато бе върнал Гари у дома, след като му бе гостувал в Дания през лятото. Тогава тя студено му бе заявила, че Гари не е негов син. Момчето било

резултат от нейна връзка преди шестнайсет години, която пък била реакция на собствените му изневери. Оттогава Котън Малоун не бе спрял да се бори с този демон и все още не се бе примирил с изводите. Бе взел единствено категоричното решение повече да не разговаря с Пам Малоун. Каквото имаше да се каже, щеше да бъде между него и Гари.

Но нещата явно се бяха променили.

— Да — отговори той, — на горния.

Влязоха в апартамента му и той седна пред бюрото. Включи лаптопа и зачака зареждането на програмите. Пам най-после се бе овладяла. Такава си беше. Настроенията ѝ наподобяваха вълни. Стремителни висоти и бездънни пропасти. Беше юрист като него, но докато той бе работил за правителството, тя бе водила дела за милиони долари на компании от класацията на списание „Форчън“, които можеха да си позволят внушителните такси на фирмата ѝ. Когато първоначално се бе записала да следва право, той бе възприел избора ѝ като желание да споделят една и съща кариера. По-късно бе разбрал, че това е нейният начин да си извоюва независимост.

Ето такава бе Пам.

Лаптопът бе готов. Котън влезе в пощенската си кутия.

Празна.

— Няма нищо.

Пам се устреми към него.

— Как така? Той каза да си провериш пощата.

— Това е било преди два дни. А между другото, как стигна дотук?

— Дадох ми билет, бяха го купили предварително.

Котън не можеше да повярва на ушите си.

— Луда ли си? Чисто и просто си им осигурила два дни преднина.

— Да не мислиш, че не го знам? — изкрещя тя. — Да не ме смяташ за пълна идиотка? Казаха, че телефоните ми се подслушват и че ще ме наблюдават. Заканиха се, че ако се отклоня от инструкциите им дори на милиметър, ще убият Гари. Показаха ми снимка.

Тя млъкна и сълзите потекоха отново.

— Очите му... очите му... — Тя отново се разхлипа. — Уплашен беше.

Сърцето на Котън блъскаше в гърдите, слепоочията му пулсираха. Умишлено бе изоставил живота, изпълнен с ежедневни опасности, за да потърси нещо ново. Нима този някогашен живот го бе застигнал?

Котън притисна длани към бюрото. Нямахше да има особена полза, ако и двамата се сринеха. Ако те, които и да бяха, желяеха смъртта на Гари, тогава той вече бе мъртъв. Не, не. Гари бе разменна монета — начин да привлекат вниманието му.

Лаптопът изписука.

Погледът му се стрелна към долния десен ъгъл: ПОЛУЧАВАТЕ ПОЩА. Върху реда за изпращача видя да се изписва думата ПОЗДРАВ, а под него: ЖИВОТЪТ НА СИНА ВИ. Той премести курсора и отвори имейла.

ИМАШ НЕЩО, КОЕТО НИ ТРЯБВА. АЛЕКСАНДРИЙСКАТА ВРЪЗКА. СКРИЛ СИ Я И СИ ЕДИНСТВЕНИЯТ, КОЙТО ЗНАЕ КАК ДА Я ОТКРИЕ. НАПРАВИ ГО. ИМАШ 72 ЧАСА. КОГАТО Я ОТКРИЕШ, НАТИСНИ ЦИФРАТА 2 НА ТЕЛЕФОНА. АКО НЕ ПОЛУЧА ОБАЖДАНЕ ПРЕДИ ИЗТИЧАНЕТО НА ТЕЗИ 72 ЧАСА, ЩЕ ОСТАНЕШ БЕЗ ДЕТЕ. АКО ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ СЕ ОПИТАШ ДА МЕ ИЗИГРАЕШ, СИНЪТ ТИ ЩЕ ЗАГУБИ ВАЖНА ЧАСТ ОТ КРАЙНИЦИТЕ СИ. 72 ЧАСА. НАМЕРИ Я И ЩЕ НАПРАВИМ СДЕЛКАТА.

Пам стоеше зад гърба му.

— Каква е тази Александрийска връзка?

Той не отговори. Не можеше. Действително бе единственият в света, който знаеше, и бе дал думата си.

— Очевидно човекът, който е изпратил имейла, е напълно в час. За какво става въпрос?

Малоун се втренчи в екрана, знаейки, че няма начин да проследи съобщението. Изпращачът, както и той самият, със сигурност знаеше как да използва черни дупки — компютърни сървъри, които избираха съвсем случаен маршрут за имейлите през сложен електронен лабиринт. Не бе невъзможно, но бе дяволски трудно.

Изправи се и прокара ръка през косата си. Предишния ден бе смятал да отиде да се подстриже. Разкърши рамене, за да прогони и

последните следи от съня, и пое няколко дълбоки глътки въздух. Бе навлякъл джинси и риза с дълъг ръкав, която висеше разкопчана върху сивата фланелка. Изведнъж се вледени от ужас.

— По дяволите, Котън...

— Пам, млъкни. Трябва да помисля. Никак не ми помагаш.

— Не ти помагам? Какво, по...

Мобилният му телефон иззвъня. Пам се хвърли към него, но той я спря.

— Недей.

— Как така? Може да е Гари.

— Не се занасяй.

Той вдигна телефона след третото иззвъняване и натисна зеления бутон.

— Доста се забави — каза мъжки глас в ухото му. Долови холандски акцент. — И моля без демонстрации от типа, *ако направите нещо на момчето ми, ще ви убия*. Нямаме време за подобни глупости. Седемдесетте и два часа вече започнаха да текат.

Малоун мълчеше, но изведнъж се сети нещо, което бе научил отдавна. Никога не позволявай на отсрещната страна да определя условията на сделката.

— Не си го и помисляй. Нямам намерение да ходя никъде.

— Излагаш живота на сина си на доста сериозен риск.

— Искам да видя Гари. Да говоря с него. Тогава ще действам.

— Погледни навън.

Малоун се втурна към прозореца. Четири етажа по-долу Хобро Плац бе все така пуст, с изключение на двете фигури на отсрещната страна на покрития с калдъръм площад. И двете фигури държаха оръжие на рамо. Гранатомети.

— Не съм съгласен — каза гласът в ухото му.

Избухнаха пламъци. Две гранати изсвистяха в нощта и помляха прозорците под него. И двете експлодираха.

Виена, Австрия, 2:12 ч.

Седналият на Синия стол мъж наблюдаваше как автомобилът оставя двамата си пътници под осветената арка. Не беше лимузина или нещо претенциозно, а обикновен европейски седан в тъмен цвят, често срещан по натоварените австрийски шосета. Идеалното транспортно средство, когато човек иска да избегне вниманието на терористи, престъпници, полицаи и любопитни журналисти. Пристигна още една кола, свали пътниците си и се оттегли да чака под тъмните дървета на павирания паркинг. След няколко минути пристигнаха още две. Доволен, Синия стол напусна спалнята си на втория етаж и слезе на партера.

Събранието щеше да се проведе на обичайното място. Пет позлатени стола с прави облегалки бяха наредени в широк кръг върху унгарския килим. Столовете бяха еднакви, с изключение на един, върху чиято тапицирана облегалка бе праметнат яркосин шал. До всеки имаше позлатена масичка с бронзова лампа, листове за писане и кристална камбанка. Вляво от кръга имаше каменна камина, а светлината на огъня нервно танцуваше по фреските на тавана.

Всички столове бяха заети от облечени в строги черни костюми мъже, наредени по старшинство в низходящ ред. Двама от тях все още се радваха и на косата, и на здравето си. Трима оплешивяваха и изглеждаха болнави. До един бяха минали седемдесет. Тъмните им палта и сивите шапки висяха на месинговата закачалка встрани.

Зад всеки седнал стоеше по-млад мъж — наследникът на Стола — който присъстваше, за да слуша и да се учи, но не и да говори. Правилата съществуваха от много години. Пет Стола, четири Сенки. Председателстваше Синия стол.

— Съжалявам за късното начало, но преди няколко часа пристигна обезпокоителна информация. — Гласът на Синия стол бе напрегнат, но слаб. — Последното ни начинание може би е застрашено.

— Разкрити ли сме? — попита Втория стол.

— Може би.

Третия стол въздъхна.

— Разрешим ли е проблемът?

— Така смятам. Но са необходими незабавни действия.

— Предупреждавах, че не бива да се замесваме — строго им напомни Втория стол и поклати глава. — Трябваше да оставим нещата да се развият по естествен начин.

Третия стол изказа съгласието си, както бе направил и на предишната среща.

— Може би е знак, че трябва да изоставим тази идея. Естественият ход на нещата има много предимства.

Синия стол поклати глава.

— Последното ни гласуване бе против подобно поведение. Решението бе взето и трябва да се придържаме към него. — Той направи пауза. — Положението изисква цялото ни внимание.

— Изпълнението на задачата изисква такт и умения — каза Третия стол. — Прекаленото внимание може да влоши нещата. Ако действително смятаме да продължим, тогава препоръчвам да дадем пълни правомощия за действие на *die Klauen der Adler*.

Ноктите на орела.

Другите двама кимнаха.

— Вече го направих — каза Синия стол. — Свиках събранието, за да получа одобрение за едноличните си действия.

Той даде знак гласуването да започне.

Одобрението бе получено с четири гласа срещу един.

Синия стол остана доволен.

Копенхаген

Къщата на Малоун се разтресе като при земетресение и сякаш се изду от стремителния поток горещ въздух, който се надигна нагоре по стълбите. Той се хвърли към Пам и двамата паднаха върху протрития килим, покриващ дъсчения под. Нова експлозия разтърси основите и към тях се надигнаха още пламъци. Долу бушуваше пожар. Пушекът се издигаше на все по-черни талази.

Малоун се втурна към прозореца. Двамата мъже бяха изчезнали. Котън осъзна какво се бе случило. Бяха опожарили долните етажи. Не бяха възнамерявали да ги убият.

— Какво става? — изкрещя Пам.

Той не й обърна внимание и вдигна прозореца. Пушекът стремително нахлуваше вътре.

— Хайде — извика той и хукна към спалнята.

Протегна ръка под леглото и измъкна раницата, която винаги държеше в готовност, дори и след пенсионирането си, точно както бе правил през дванайсетте години като агент по проект „Магелан“. Вътре бе паспортът му, хиляда евро, резервни документи за самоличност, чифт дрехи и беретата му, с необходимите амуниции. Едва наскоро влиятелният му приятел Хенрик Торвалдсен бе успял да получи обратно пистолета му, конфискуван от датската полиция преди няколко месеца, когато Малоун се бе забъркал с рицарите тамплиери. Сега той метна раницата на рамо и обу чифт маратонки. Нямаше време да връзва връзките. Пушекът вече нахлуваше и в спалнята. Той разтвори и двата прозореца, което помогна донякъде.

— Стой тук — нареди Котън на Пам. Пое дълбоко въздух и се втурна обратно през кабинета към стълбището. Надолу се спускаха четири етажа. Приземният приютяваше книжарницата му, вторият и третият се използваха за склад, а на четвъртия беше разположен апартаментът му. Първият и третият етаж горяха. Горещината опари лицето му и го принуди да се отдръпне. Запалителни гранати. Явно за това ставаше въпрос.

Котън се върна тичешком в спалнята.

— Няма начин да се измъкнем през стълбите. Погрижили са се за това.

Пам се бе свила в ъгъла и кашляше задавено. Той мина покрай нея и показа глава през прозореца. Спалнята му бе в края на коридора. Съседната сграда, заемана от бижутерски магазин и магазин за облекло, бе с един етаж по-ниска от неговата, покривът ѝ бе плосък и ограден с тухлен парапет, който, както говореха, бе още от XVII век. Малоун погледна нагоре. Над прозореца му минаваше широк корниз, който стърчеше навън и опасваше предната и страничните фасади на сградата.

Някой вероятно вече бе повикал пожарната, но той нямаше намерение да чака да му подадат стълба.

Пам се закашля по-силно, а и той самият трудно дишаше. Извъртя главата ѝ.

— Погледни нагоре — посочи корниза Котън. — Хващаш се и се придвижваш към страничната фасада. Оттам скачаш върху покрива на съседната сграда.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не си луд? Та ние сме на четири етажа от земята.

— Пам, много е вероятно сградата да избухне. Има тръби с газ. Гранатите са предназначени да предизвикат пожар. Не са хвърлили граната на този етаж само защото искат да излезем навън.

Тя явно не схващаше думите му.

— Трябва да изчезнем, преди да пристигнат полицията и пожарната.

— Те могат да ни помогнат.

— Наистина ли искаш да прекараш следващите осем часа в стая за разпити? Разполагаме само със седемдесет и два.

Тя като че ли моментално схвана логиката му и се втренчи в корниза.

— Не мога, Котън. — За пръв път гласът ѝ бе загубил остротата си.

— Гари има нужда от нас. Трябва да тръгваме. Гледай ме и прави абсолютно същото.

Той прехвърли раницата на гърба си и се измъкна през прозореца. Сграбчи корниза, чийто грапав камък бе топъл, но

достатъчно тънък. Започна да се придвижва, местейки ръцете си една след друга. След още няколко педи заобиколи ръба и скочи върху равния покрив на съседната сграда.

Затича се обратно и вдигна очи. Пам все още стоеше до прозореца.

— Хайде, давай! По същия начин.

Тя все още се колебаеше.

Третият етаж се разтресе от взрива. Парчета стъкло от прозорците се посипаха по калдъръма. Пламъци разсякоха тъмнината. Пам отскочи назад. Грешен ход. Само след секунда главата ѝ се показа отново. Кашляше задавено.

— Тръгвай вече — изкрещя той.

Тя, изглежда, най-сетне разбра, че няма друг избор. Измъкна се през прозореца като него и сграбчи корниза. Наклони тялото си навън и увисна на ръце.

Той видя, че очите ѝ са затворени.

— Няма нужда да гледаш. Просто мести ръце, една по една.

Тя така и направи.

Между мястото, където бе застанал, и мъчително увисналото ѝ тяло се простираха над два метра корниз. Но тя се справяше. Първо едната ръка, после другата. И тогава той видя фигурите долу. На площада. Двамата се бяха върнали, този път с пушки.

Котън светкавично смъкна раницата, ръката му потъна вътре и извади беретата.

Стреля два пъти по фигурите петнайсетина метра под него. Пронизителният звук отекна зловец в сградите, опасващи площада.

— Защо стреляш? — попита Пам.

— Давай, давай.

Още един изстрел, и мъжете долу хукнаха.

Пам стигна ръба. Той я погледна.

— Заобиколи го и се изтегли към мен.

Взря се в тъмнината, но не видя стрелците. Пам тъкмо заобикаляше ръба, с една ръка вкопчена в корниза, другата — опипваща за опора.

Внезапно изпусна корниза. И политна.

Той протегна ръка, все още стискайки пистолета, и успя да я хване. Двамата се сгромолясаха върху покрива. Дишаха тежко.

Мобилният телефон иззвъня. Той стигна пълзешком раницата, намери телефона и отвори капачето.

— Забавляваш ли се? — попита предишният глас.

— Има ли някаква по-специална причина да взривиш книжарницата ми?

— Ти беше този, който заяви, че няма намерение да излиза оттам.

— Искам да говоря с Гари.

— Аз определям правилата. Вече пропиля трийсет и шест минути от седемдесет и двата часа. На твое място бих побързал. Животът на сина ти зависи от това.

Линията замлъкна.

Прозвучаха сирени. Малоун хвана раницата и скочи на крака.

— Трябва да вървим.

— Кой беше?

— Нашият проблем.

— А кой е той?

Обзе го внезапна ярост.

— Нямам представа.

— Какво иска?

— Нещо, което не мога да му дам.

— Как така не можеш? Животът на Гари зависи от това. Огледай се само. Та той взриви книжарницата ти.

— Ей, Пам, хич нямаше и да забележа, ако не ми беше казала.

Той се обърна.

Тя го сграбчи за рамото.

— Къде отиваме?

— Да намерим отговор на някои въпроси.

От източния край на площада Сейбър наблюдаваше как книжарницата на Котън Малоун гори. Флуоресцентно жълтите пожарни коли вече бяха пристигнали и бълваха вода върху бушуващите в прозорците пламъци.

Дотук добре. Малоун бе принуден да действа. Превръщане на реда в хаос. Това бе мотото му. Това бе животът му.

— Спуснаха се от съседната сграда — съобщи глас по радиоприемника в ухото му.

— Къде отиват? — прошепна той в микрофона на ревера си.

— Към колата на Малоун.

Право в целта.

По площада тичаха пожарникари и влачеха маркучи, решени да не позволят разпространето на пожара. А пожарът определено се разрастваше. Явно редките книги горяха с ентузиазъм.

Съвсем скоро сградата на Малоун щеше да се превърне в пепел.

— Всичко друго на място ли е? — попита той мъжа до себе си.

— Лично проверих. Всичко е готово.

Събитията, които предстояха да се случат, бяха сериозно обмислени и планирани. Дори не бе убеден, че успехът е възможен — целта бе неосезаема, неуловима — но ако следата, по която бе тръгнал, действително водеше нанякъде, той щеше да е готов.

Сега всичко зависеше от Малоун.

* * *

Рожденото му име бе Харолд Търл и никъде, в каквито и да било документи, нямаше обяснение за произхода на прякора му Котън. Малоун бе на четирийсет и осем, с единайсет години по-възрастен от Сейбър. Но като него бе американец, роден в Джорджия. Майка му бе коренячка южнячка, баща му — военен от кариерата, флотски командир, чиято подводница бе потънала, когато Малоун бе едва

десетгодишен. Любопитно бе, че Малоун бе последвал стъпките на баща си, записал се бе в Морската академия и школата за летци, след което рязко бе сменил посоката и в крайна сметка се бе дипломирал като адвокат. Следването му бе платено от държавата. След завършването си бе постъпил във Военната прокуратура, където бе прекарал девет години. Преди тринайсет години отново бе сменил посоката и се бе преместил в Министерството на правосъдието, където бе станал част от екипа на проект „Магелан“, който провеждаше някои от най-деликатните международни разследвания на Америка. Там се бе задържал до миналата година, пенсионира се бе по-рано с висок чин, напуснал бе Америка, преместил се бе в Копенхаген и бе купил книжарница за редки издания.

Криза на средната възраст? Проблеми с правителството?

Сейбър не знаеше със сигурност.

А също и развод. Него Сейбър бе разучил с подробности. Но така и не разбра причината. Малоун бе загадка. Макар да бе заклет библиофил, нищо в психологическите профили, които Сейбър бе изчел, не даваше задоволително обяснение за подобни радикални промени.

Останалите дребни детайли само потвърждаваха колко сериозен бе противникът му.

Малоун владееше достатъчно добре няколко езика, нямаше известни пристрастия или фобии и бе склонен към саможертва и впечатляваща всеотдайност. Освен всичко бе надарен с фотографска памет, за което Сейбър особено му завиждаше.

Компетентен, опитен, интелигентен. Безкрайно по-различен от глупаците, които бе наел — четирима холандци, лишени от интелигентност, морал и дисциплина.

Хобро Плац се изпълни с хора, наблюдаващи огнеборците. Нощният въздух щипеше лицето на Сейбър. Есента в Дания май бе само кратка прелюдия към зимата. Той пъкна свитите си в юмруци ръце в джобовете на якето.

Опожаряването на всичко, събирано старателно от Котън Малоун през последната година, бе необходимо за плана. Нищо лично. Просто работа. И ако Малоун не му доставеше онова, което искаше, нямаше да се поколебае да убие момчето.

Холандецът до него — онзи, който бе говорил с Малоун — се покашля, но продължи да мълчи. От самото начало Сейбър им бе втълпил едно от своите железни правила: *Говори само когато те питат*. Нямаше нито време, нито желание за празни приказки.

Още няколко минути продължи да наблюдава зрелището. Накрая прошепна в микрофона:

— Всички да сте нащрек. Знаем къде отиват, а вие знаете какво да правите.

4:00 ч.

Малоун паркира колата си пред Кристиангаде, имението на Хенрик Торвалдсен, което се издигаше на източното крайбрежие на остров Зеланд до протока Йоресунд. От Копенхаген бе шофирал трийсет километра на север в новичката мазда, която обикновено паркираше на няколко пресечки от книжарницата си, близо до замъка Кристианбург.

След спускането им от покрива бе видял как пожарникарите се опитват да ограничат бушуващия в дома му огън. Явно бе, че всичките му книги са се превърнали в пепел, и дори и пламъците да не успееха да погълнат и последната, горещината и пушекът щяха да нанесат непоправими щети. Бе си наложил да се пребори с надигащия се гняв, повтаряйки си нещо, което бе научил преди много години. *Никога не изпитвай омраза към врага си.* Това замъглява преценката. Не. Не трябваше да храни омраза. Трябваше да мисли.

Но Пам затрудняваше нещата.

— Кой живее тук? — попита го тя.

— Един приятел.

По пътя се бе опитвала да изкопчи някаква информация от него, но той не бе особено словоохотлив, което очевидно я вбесяваше. Е, преди да се справи с нея, трябваше да поговори с някой друг.

Тъмната къща бе оригинален образец на датския барок — три етажа, построени от облицована с пясъчник тухла, завършена с изящно извит меден покрив. Едното крило бе обърнато към сушата, другото към морето. Преди триста години член на семейство Торвалдсен я бе построил, след като успешно бе превърнал хиляди тонове безполезен торф в гориво за производството на стъкло. Наследниците я бяха поддържали с любов в продължение на векове и в крайна сметка бяха превърнали Аделгаде Гласверкер, с характерния символ от два кръга и черта под тях, в най-известния производител на стъкло в Дания. Днес конгломератът се ръководеше от главата на семейството Хенрик

Торвалдсен — човека, заради когото в момента Малоун живееше в Дания.

Той се запъти към солидната входна врата. Камбанен звън, напомнящ призива на копенхагенска църква по обяд, оповести присъствието му. Натисна звънеца още веднъж, после задумка по вратата. В един от горните прозорци светна лампа. После в още един. След няколко минути чу звука от отключване и вратата се отвори. Макар човекът пред него очевидно току-що да се бе събудил, медночервената му коса бе сресана, лицето му представляваше маска на вежливост, а памучният му халат бе съвършено изгладен.

Йеспер. Икономът на Торвалдсен.

— Събуди го — каза Малоун на датски.

— А каква е целта на подобно радикално действие в четири сутринта?

— Погледни ме. — Котън бе потен, мръсен и покрит със сажди.

— Не ти ли изглежда достатъчно важно?

— Склонен съм да смятам, че е така.

— Ще изчакаме в кабинета. Трябва да ползвам компютъра му.

Първата му работа бе да отвори пощата си и да провери дали няма нови съобщения, но кутията бе празна. След това влезе в сървъра на проект „Магелан“ с паролата, дадена му от бившата му шефка Стефани Нел. Макар да се бе пенсионирал и вече да не фигурираше във ведомостите на Министерството на правосъдието, заради скорошните събития във Франция Стефани му бе осигурила пряка линия за комуникация. Със съответната времева разлика — в Атланта бе все още понеделник, десет часа вечерта — той знаеше, че съобщението му ще бъде препратено директно на нея.

Вдигна поглед от екрана, когато Торвалдсен влезе в стаята, тътрейки крака. Възрастният датчанин явно се бе потрудил да се облече. Ниската му приведена фигура, резултат от категоричния отказ на гръбнака му да се изправи, бе скрита под огромен пуловер с цвят на тиква. Гъстата му сребриста коса бе пригладена настрани, а веждите му бяха все така буйни и непокорни. Дълбоки бръчки обрамчваха устата и набраздяваха челото му, а бледата му кожа издаваше, че избягва слънцето, което Малоун знаеше със сигурност, тъй като

датчанинът рядко излизаше. На континент, където под „сребърна лъжичка“ се разбираха милиарди, Торвалдсен бе в списъка на най-богатите хора.

— Какво става? — попита Торвалдсен.

— Хенрик, да ти представя бившата ми съпруга Пам.

Торвалдсен ѝ се усмихна.

— Приятно ми е.

— Нямаме време за любезности — отговори тя, без да обръща внимание на домакина им. — Трябва да мислим за Гари.

Торвалдсен се обърна към Малоун.

— Изглеждаш ужасно, Котън, а и дамата има доста притеснен вид.

— Притеснен ли? — сопна се Пам. — Току-що скочих от горяща сграда. Отвлякоха сина ми. Изтощена съм от полета и не съм яла от два дни.

— Ще наредя да приготвят храна. — Гласът на Торвалдсен не показва никакво вълнение, сякаш подобни неща му се случваха всяка нощ.

— Не искам храна. Искам да се погрижим за сина ми.

Малоун описа случилото се в Копенхаген, след това отбеляза:

— Опасявам се, че сградата вече я няма.

— Кое то е най-малкият от проблемите ни.

Думите му накараха Малоун да се усмихне. Допаднаше му тази черта на Торвалдсен. Винаги на твоя страна, независимо от всичко.

Пам крачеше из стаята като лъвица в клетка. Малоун забеляза, че е отслабнала от последния им разговор. Фигурата ѝ открай време бе стройна, косата ѝ — дълга и с червеникав оттенък, а годините не бяха променили бледия тен на осеяната ѝ с лунички кожа. Дрехите ѝ бяха в ужасно състояние, но тя изглеждаше точно толкова добре, колкото когато се бе оженил за нея. Беше скоро след като започна работа към Военната прокуратура. Такава си беше Пам — външността ѝ бе страхотна, но същността — проблемна. Дори и сега сините ѝ очи, зачервени от плач, успяваха да излъчват леден гняв. Беше интелигентна, умна и изтънчена, но в момента бе объркана, замаяна, ядосана и уплашена. А според Малоун нито една от тези емоции не предвещаваха добро.

— Какво чакате? — сопна се тя.

Той погледна екрана на компютъра. Все още нямаше достъп до сървъра на проекта. Но тъй като вече не бе на действителна служба, молбата му за достъп вероятно вече бе препратена за одобрение на Стефани. Знаеше, че щом разбере кой иска да влезе в сървъра, тя веднага щеше да се включи онлайн.

— С това ли се занимаваше навремето? — попита Пам. — С хора, които се опитват да те подпалят? И стреляше по тях? Това ли правеше? Виж докъде ни доведе. Виж на какво се насадихме.

— Мисис Малоун — прекъсна я Торвалдсен.

— Не ме наричайте така — изсъска тя. — Отдавна трябваше да си сменя фамилията. Знаех си, че трябва да включа такова условие в бракоразводните документи. Но не исках фамилията ми да е различна от тази на Гари. Нали не можех и дума да кажа срещу скъпоценния му баща. Нито думичка. Да, Котън, ти си най-великият. Истински герой в очите на детето.

Явно ѝ се искаше да предизвика скандал и донякъде му се дощя да ѝ угоди. Компютърът издаде звук. Екранът превключи на началната страница на проекта.

Той въведе паролата и след миг връзката вече бе установена. Появиха се думите РИЦАРИ ТАМПЛИЕРИ. Кодираният вход към Стефани. Той написа АБАТСТВО „ДЕ ФОНТЕН“, където преди няколко месеца двамата със Стефани бяха открили останките на средновековния орден. След няколко секунди се изписаха думите:

Какво има, Котън?

Той набра кратко описание на случилото се. Тя отвърна:

При нас е изтекла информация. Преди два месеца. Някой е стигнал до засекретените файлове.

Би ли пояснила?

В момента не мога. Искахме да запазим всичко в тайна. Трябва да проверя някои неща. Потърпи малко. Къде си в момента?

В дома на любимия ни датчанин.

Предай му много поздрав.

Чу Торвалдсен да изсумтява и си припомни, че подобно на двама разведени родители, Стефани и Хенрик се търпяха само заради него.

— И какво, ще седим и ще чакаме ли? — попита Пам. И двамата четяха над рамото му.

— Точно така ще постъпим.

Тя се втурна към вратата.

— На вас може и да ви е достатъчно. Аз обаче смятам да предприема друго.

— Какво например? — попита я той.

— Отивам в полицията.

Тя отвори рязко вратата. В коридора стоеше Йеспер. Пам се втренчи в иконома.

— Махни се от пътя ми.

Йеспер не помръдна. Пам обърна гневен поглед към Хенрик.

— Кажете на слугата си да се отмести или ще се наложи аз да го направя.

— Нямам нищо против да опитате — отвърна Торвалдсен.

Малоун бе доволен, че Хенрик бе предвидил глупостта ѝ.

— Пам, аз съм точно толкова разтревожен, колкото и ти. Но полицията не може да направи нищо. Имаме си работа с професионалист, който разполага с поне два дни преднина. За да вземем най-доброто решение за Гари, ми е нужна информация.

— Та ти не пророни нито сълза. Дори не показа изненада, абсолютно никаква реакция. Както винаги.

Думите ѝ му бяха крайно неприятни, особено след като само преди два месеца съвсем спокойно му бе заявила, че не е баща на сина им. Сигнал бе до заключението, че разкритието всъщност не означава нищо, поне що се отнася до чувствата му към Гари — момчето си беше негов син и винаги щеше да остане такъв, но лъжата имаше огромно значение за мнението му за бившата му съпруга. В гърлото му се надигна гняв.

— И бездруго ти оплеска вече нещата. Трябваше да ми се обадиш веднага. Като си толкова умна, трябваше да намериш начин да се свържеш с мен или поне със Стефани. Та тя е при теб, в Атланта. Вместо това ти осигури на тия типове два дни преднина. Нямам нито време, нито сили да се боря и срещу теб, и срещу тях. Сядай си на задника и млъквай.

Тя остана права, неподвижна и заплашително безмълвна. Накрая се предаде и се отпусна вяло върху коженото канапе.

Йеспер тихичко затвори вратата, оставайки отвън.

— Кажи ми едно нещо — каза Пам, с очи, втречени в пода, и с каменно лице.

Той знаеше какво ще го попита.

— Защо просто не му дам това, което иска ли? Не е толкова просто.

— От него зависи животът на едно момче.

— Не на едно момче, Пам, а на *нашия* син.

Тя не отговори. Може би най-последно бе схванала, че е прав. Преди да предприемат каквото и да било, им бе нужна информация. Малоун се чувстваше напълно изцеден. Както в деня след държавните изпити в юридическия факултет или когато бе подал молба да го прехвърлят от флота към проект „Магелан“, или когато решително бе влязъл в кабинета на Стефани Нел и бе подал оставка.

Защо, по дяволите, се бавеше толкова Стефани?

Вашингтон, окръг Колумбия

Понеделник, трети октомври, 22:30 ч.

Стефани Нел се радваше, че е сама. Лицето ѝ бе помрачено от безпокойство, а не искаше никой, особено шефовете ѝ, да я видят в подобно състояние. Рядко си позволяваше случващото се да ѝ се отрази, но отвличането на Гари Малоун я бе зашеметило. Беше в столицата по работа и тъкмо бе приключила късната вечеря със съветника по националната сигурност. Все по-умереният Конгрес предлагаше промени към няколко закона, приети след единайсети септември. Все по-силна бе подкрепата за отмяна на автоматичното прекратяване на действието на някои актове и правителството се готвеше за неизбежната битка. Предишния ден няколко високопоставени служители бяха участвали в неделните телевизионни предавания, за даzakлеймят критиците, а сутрешните вестници публикуваха статии, подадени от отдела за връзки с обществеността на същото това правителство. Призовали я бяха от Атланта, за да помогне за убеждаването на ключови сенатори. Срещата тази вечер бе подготовка — искаха да разберат какво точно възнамерява да говори тя.

Ненавиждаше политиката.

Служила бе на трима президенти по време на мандата си в Министерството на правосъдието. Но настоящата администрация несъмнено бе най-трудната за усмиряване. С категорично десни настроения и клонящ все по-надясно, президентът си бе спечелил втори мандат и му оставаха още три години, така че вече се замисляше какво ще завещае на историята, а какъв по-хубав епитаф от *човек, който смаза тероризма?*

За нея обаче това нямаше никакво значение.

Президентите идваха и си отиваха.

И тъй като застрашените с отмяна антитерористични актове всъщност се бяха оказали полезни, тя бе уверила съветника по

националната сигурност, че на следващата сутрин ще се държи като послушно момиче и ще каже всичко, което трябва, в Капитолия.

Но това беше, преди да разбере за отвлечането на сина на Котън Малоун.

Телефонът в кабинета на Торвалдсен извън्या пронизително и раздруса и бездруго изопнатите нерви на Малоун.

Хенрик вдигна слушалката.

— Радвам се да те чуя, Стефани. И аз те обичам. — Датчанинът се усмихна на собственото си лицемерие. — Да, Котън е тук.

Малоун сграбчи слушалката.

— Казвай.

— Някъде около Деня на труда забелязахме пробив в системата, който е станал много по-рано. Някой е успял да прерови засекретените файлове — и по-конкретно един от тях.

Той знаеше за какво става въпрос.

— Съзнаваш ли, че като не си споделила тази информация, си изложила сина ми на риск?

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Отговори ми, по дяволите.

— Не мога, Котън. И чудесно знаеш защо. Просто ми кажи какво смяташ да предприемеш.

Ясно му бе какво всъщност го пита. Дали да издаде на гласа по телефона Александрийската връзка?

— А защо да не го направя?

— Ти си единственият, който можеш да отговориш на този въпрос.

— Нима си струва да рискувам живота на сина си за каквото и да било? Искам цялата информация. Всичко, което не ми бе казано преди пет години.

— И аз искам същото — каза Стефани. — И на мен не ми бяха дадени подробности.

Това го бе чувал и по-рано.

— Не ме будалкай. Не съм в настроение.

— По този въпрос съм абсолютно откровена. Не ми казаха нищо. Ти поиска да участваш и ми дадох разрешение да задвижа нещата.

Свързах се с министъра на правосъдието, така че ще получа отговорите.

— Как въобще се е разбрало за тази връзка? Всичко бе засекретено на много по-високо ниво от твоето. Такава беше уговорката.

— Чудесен въпрос.

— И все още не си обяснила защо не ме уведоми за изтичането.

— Така е, Котън. Не съм.

— Не ти ли хрумна, че съм единственият човек на земята, който е наясно с връзката? Не успя ли да проследиш нишката?

— Как бих могла да предположа такова развитие?

— Имаш дващесетгодишен опит. И не си глупава. Приятели сме. А и... — Безпокойството му най-после бликна. — Глупостта ти може да струва живота на сина ми.

Усети как Пам потръпна и се помоли наум тя да не избухне.

— Осъзнавам го, Котън.

Той нямаше намерение да отстъпва.

— Ей богу, сега ми олекна.

— Ще се оправя сама тук. А на теб искам да предложа нещо друго. Имам агент в Швеция, който може да пристигне в Дания утре сутринта. Ще ти обясни всичко.

— Кога и къде?

— Предложи да се срещнете в замък Кронборг. В единайсет.

Мястото му бе познато. Не бе далече, кацнало на късче гола земя над Йоресунд. Шекспир бе обезсмъртил чудовищната крепост, като я бе превърнал в сцена на действието в „Хамлет“. Сега бе най-популярната туристическа атракция в Скандинавия.

— Той предложи балната зала. Предполагам, знаеш къде се намира.

— Ще бъда там.

— Котън, ще направя всичко възможно да помогна.

— Това е най-малкото, което можеш да свършиш, като се има предвид всичко останало.

И той затвори.

Вашингтон, окръг Колумбия

Вторник, четвърти октомври, 4:00 ч.

Стефани влезе в дома на О. Брент Грийн, министър на правосъдието на Съединените щати. Служебна кола я бе докарала до Джорджтаун. Беше се обадила на Грийн преди полунощ с молба за лична среща и му бе разказала накратко случилото се. Той бе поискал малко време за разследване и тя неохотно бе приела.

Грийн я чакаше в кабинета си.

Служил бе на президента през целия му първи мандат и бе един от малцината членове на кабинета, останали и за втория. Бе популярен поддръжник на християнски и консервативни каузи — ерген от Нова Англия, с име, неопетнено и от най-бледия намек за скандал. Дори и в този ранен час излъчваше жизненост. Косата и късата му брадичка бяха грижливо подстригани и гладко сресани, а слабата му фигура бе облечена в марков костюм на фино райе. Бе служил шест мандата в Конгреса, а преди президентът да му предложи да оглави Министерството на правосъдието, беше губернатор на Върмонт. Искрените му думи и директният подход го правеха популярен и за двете политически партии, но затвореният му характер като че ли му пречеше да се издигне по-високо от поста на министър на правосъдието.

Никога не бе влизала в дома на Грийн и очакваше мрачен, лишен от въображение интериор, приличен на самия собственик. Но стаите бяха топли и уютни — боядисани в охра, тъмносиво, бледозелено и оттенъци на червеникавокафявото и оранжевото — така нареченият ефект „Хемингуей“, както една верига за мебели в Атланта рекламираше подобни съчетания.

— Проблемът е необичаен дори за теб, Стефани — каза Грийн, след като я поздрави. — Нещо ново от Малоун?

— Събираше сили, преди да тръгне за Кронборг. Като се има предвид часовата разлика, в момента би трябвало да е на път за там.

Той ѝ предложи да седне.

— Проблемът сякаш все повече се усложнява.

— Брент, това вече сме го коментирали. Някой високо в йерархията е проникнал в секретната база данни. Знаем, че са копирани файловете за Александрийската връзка.

— ФБР вече разследват.

— Това е смешно. Директорът така влюбено ближе задника на президента, че няма никаква опасност някой от Белия дом да бъде уличен.

— Езикът ти е цветист както винаги, но си права. За съжаление това е единствената процедура, която можем да използваме.

— Можем сами да разследваме.

— Ще ни донесе само проблеми.

— Свикнала съм.

Грийн се усмихна.

— Така си е. — Той направи пауза. — Любопитен съм какво всъщност знаеш за тази връзка.

— Когато преди пет години изпратих Котън в цялата тази бъркотия, се подразбираше, че няма да науча нищо. Не е необичайно. Често ми се налага да работя по този начин, така че не се притесних особено. Но сега вече се налага да разбере.

Лицето на Грийн изрази известна загриженост.

— Вероятно ще наруша цял куп федерални закони, но съм съгласен, че е време да научиш.

Малоун се взираше отвъд скалистия хълм към замъка Кронборг. Някога оръдията му били насочени към чуждестранните кораби, прекосяващи тесните протоци от и за Балтийско море, а събираните такси препълвали датската хазна. Сега млечнобежовите стени се издигаха величествено на фона на яркосиньото небе. Вече не бе крепост, а просто сграда от скандинавския ренесанс, с осмоъгълни кули, заострени върхове и зелени медни покриви, които напомняха по-скоро на Холандия, отколкото на Дания. Кое то бе разбираемо, тъй като, доколкото Малоун знаеше, именно холандец бе оказал решаващо влияние за архитектурата на замъка. Изборът беше добър. Обществените места бяха най-подходящи, когато искаш да останеш

незабележим. Сам бе използвал много такива през годините, когато бе работил за проект „Магелан“.

Бяха пристигнали от Кристиангаде само за петнайсет минути. Имението на Торвалдсен бе по средата между Копенхаген и Хелсингбор, оживения пристанищен град в съседство със замъка. Малоун бе идвал тук и се бе разхождал из близките плажове в търсене на кехлибар — приятен начин да прекараш неделния следобед. Днешното посещение обаче бе различно. Нервите му бяха изопнати. Бе готов за битка.

— Какво чакаме? — попита Пам с безизразно лице.

Беше се принудил да я вземе със себе си. Категорично бе настояла, заплашвайки в противен случай да му създаде огромни неприятности. Определено разбираше нежеланието ѝ да стои и да чака у Торвалдсен. Съчетанието от напрежение и бездействие бе лесно възпламенимо.

— Нашият човек каза в единайсет — напомни ѝ той.

— Достатъчно време загубихме.

— Нищо от направеното досега не е било губене на време.

След разговора със Стефани бе успял да подремне няколко часа. Полузаспал нямаше да е от особена полза за Гари. Беше се преоблякъл с резервните дрехи от раницата, а Йеспер бе почистил дрехите на Пам. Дори бяха хапнали няколко залька на закуска.

Така че бе готов.

Погледна часовника си: десет и дваайсет.

Паркингите започнаха да се изпълват с автомобили. Скоро щяха да пристигнат и автобусите. Всички искаха да видят замъка на Хамлет.

Той обаче имаше други приоритети.

— Да вървим.

— Връзката всъщност е човек — каза Грийн. — Нарича се Джордж Хаддад. Палестинец, експерт по Библията.

Стефани бе чувала името. Хаддад бе личен приятел на Малоун и преди пет години бе настоял конкретно за неговата помощ.

— И какво толкова застрашава живота на Гари Малоун?

— Изгубената Александрийска библиотека.

— Не говориш сериозно.

Грийн кимна.

— Хаддад смяташе, че я е открил.

— Какво значение има това днес?

— Всъщност може да има огромно значение. Библиотеката представлявала най-голямата колекция от знание на планетата. Просъществувала цели шест века, до средата на седми век, когато мюсюлманите най-после завладели Александрия и унищожили всичко, противоречащо на исляма. Половин милион ръкописи, сборници, карти — за всичко, което ти хрумне, в библиотеката имало екземпляри. А до ден-днешен никой не е намерил и късче от тях.

— Освен Хаддад?

— Така намекваше той. Работеше върху една библейска теория. Каква точно, не мога да кажа, но доказателството на теорията му уж се съдържало в изгубената библиотека.

— Откъде е могъл да знае?

— Това също не мога да кажа, Стефани. Но преди пет години, когато нашите хора на Западния бряг, Синайския полуостров и Йерусалим направили невинни запитвания за визи, достъп до архиви и археологически разкопки, израелците полудели. Точно тогава Хаддад помолил Малоун за помощ.

— В сляпа мисия, което никак не ми се понрави.

Под *сляпа* се разбираше, че Малоун бе получил инструкции да охранява Хаддад, без да задава въпроси. Стефани помнеше, че подчиненият ѝ не бе останал във възторг от задачата.

— Хаддад — продължи Грийн — се доверявал единствено на Малоун. Точно затова в крайна сметка Котън го скрил и днес той е единственият, който знае неговото местонахождение. Явно правителството нямало нищо против да крие Хаддад, стига да контролира пътя към него.

— Защо?

Грийн поклати глава.

— Няма особена логика. Но имам известна идея за какво може да става въпрос.

Тя наостри уши.

— В полето на един от докладите, който ми попадна, бе записано Битие, 13:14-17. Запозната ли си с текста?

— Не съм много силна по вероучение.

— *И Господ рече на Аврама: дигни очи и от мястото, дето си сега, погледни към север и юг, към изток и запад; защото цялата земя, която виждаш, на тебе ще я дам и на потомството ти довека.*

Това ѝ бе познато. Завет, който открай време даваше израз на библейското право на евреите върху Светите земи.

— Аврам преместил шатрата си и се заселил в дъбравата Мамрè и там издигнал олтар на Господа — продължи Грийн. — Това е Хеброн, днешният Западен бряг, земята, която Бог дал на евреите. Аврам се превърнал в Авраам. И този едничък откъс от Библията е в сърцевината на всички конфликти в Близкия изток.

Това също ѝ бе познато. Конфликтът между евреите и арабите в Близкия изток не бе политическа битка, както смятаха мнозина. Напротив, бе един вечен спор върху Словото Божие.

— А има и още нещо интересно — каза Грийн. — Скоро след като Малоун скрил Хаддад, саудитците изпратили булдозери в Западна Арабия и изравнили със земята цели градове. Разрушавали в продължение на три седмици. Изселили хората. Срутили сградите. От градовете не останала и следа. Естествено, това е затворена част на страната и в пресата не се вдигнал никакъв шум, не било привлечено никакво внимание.

— Защо им е било да го правят? Струва ми се доста крайно дори и за саудитците.

— Никой не е предложил разумно обяснение. Но са били доста последователни в действията си.

— Трябва ни още информация, Грийн. Котън има нужда от нея. Трябва да вземе важно решение.

— Преди час се свързах със съветника по националната сигурност. Колкото и да е странно, той знаеше по-малко и от мен. Чувал е за връзката, но ми препоръча да се обърна към друг.

Тя знаеше към кого.

— Лари Дейли.

Лорънс Дейли бе заместник-съветник по националната сигурност, приближен на президента и вицепрезидента. Дейли никога не се появяваше в неделните дебати. Нито пък по Си Ен Ен или Фокс Нюз. Той бе задкулисен силов играч. Проводник между висшите ешелони в Белия дом и останалия политически свят.

Но имаше един проблем.

— Нямам доверие на този човек — каза Стефани.

Грийн като че ли долови и останалото, което тя намекваше, но не каза нищо, само се взря в нея с пронизателните си сиви очи.

— Не можем да окажем натиск върху Малоун — подчерта тя. — Той ще направи онова, което сметне за необходимо. А в момента го води гневът.

— Котън е професионалист.

— Различно е, когато опасността застрашава някой от близките ти. — Тя говореше от личен опит, след като съвсем наскоро се бе изправила пред призраците от собственото си минало.

— Той е единственият, който знае къде се крие Джордж Хаддад — каза Грийн. — Държи всички карти.

— Именно затова го притискат.

Грийн продължи да я гледа изпитателно.

Тя съзнаваше, че колебанията ѝ ясно личат по подозрителния поглед, който не успяваше съвсем да прикрие.

— Стефани, защо не ми вярваш?

Оксфордшър, Англия, 9:00 ч.

Джордж Хаддад стоеше сред тълпата и слушаше обясненията на експертите с ясното съзнание, че са напълно погрешни. Днешното събитие целеше единствено да привлече медийно внимание към музея на Томас Бейнбридж и слабо известните криптоаналитици на Блечли Парк. Вярно, тези анонимни мъже и жени се бяха трудили в пълна секретност през Втората световна война и в крайна сметка бяха успели да декодират немския шифър „Енигма“ и да ускорят края на войната. Но за съжаление историята им бе станала известна едва когато повечето от тях бяха или мъртви, или твърде възрастни. Хаддад разбираше разочарованието им. И той като тях бе възрастен, приближаваше осемдесет и бе учен. И той някога се бе трудил в секретност.

И той също бе стигнал до велико откритие.

Вече дори не бе известен със собственото си име. Всъщност бе използвал толкова много псевдоними, че сам не ги помнеше. Бе в неизвестност вече цели пет години и не бе разговарял с никого. Кое то, от една страна, бе хубаво. От друга, мълчанието му действаше на нервите. Слава богу, само един човек знаеше, че е жив, а на него той имаше безгранично доверие.

Всъщност, ако не бе този човек, сега щеше да е мъртъв.

Днешното излизане бе доста рисковано. Но искаше да чуе какво ще кажат така наречените експерти. Прочел бе за събитието в „Таймс“ и неволно се бе възхитил на англичаните. Определено притежаваха усет към медийните събития — сцената бе нагласена с прецизността на холивудски филм. Множество усмихнати хора в костюми, изобилие от фотоапарати и диктофони. Затова се стараеше да остане зад обективите. Кое то не бе трудно, тъй като цялото внимание бе насочено към паметника.

В градините на имението бяха пръснати осем такива, всичките издигнати през 1784 г. от тогавашния граф Томас Бейнбридж. Хаддад бе запознат със семейната история. Първоначално родът закупил

земите, заобиколени от букови гори в Оксфордшър, а през 1624 г. в средата на двете хиляди и четиристотин декара било построено огромно имение. Наследниците успели да запазят земите до 1848 г., когато короната ги получила при разпродажба заради неплатени данъци и кралица Виктория превърнала имението в музей. Оттогава насам туристите идваха да разглеждат типичните за периода мебели и да надзърнат в луксозния живот от отминалите векове. Библиотеката се смяташе за един от най-добрите образци на XVIII век. Но през последните години повечето посетители идваха заради паметника, тъй като Бейнбридж Хол бе загадка, а туристите на двайсет и първи век обожаваха мистериите.

Той загледа бялата мраморна беседка.

Горната ѝ част, както знаеше, представляваше „Les Bergers d’Arcadie II“, „Пастирите на Аркадия II“, незначителна творба на Никола Пусен от 1640 г., обратен образ на предишната му картина „Пастирите на Аркадия“. Пасторалната сцена изобразяваше жена, която гледа трима пастири, скупчени около каменна гробница, които сочат гравираните върху ѝ букви. ET IN ARCADIA EGO. Хаддад знаеше какво гласи преводът. *И в Аркадия аз*. Загадъчен надпис, лишен от логика. Под изображението имаше ново предизвикателство. Случайни букви бяха издялани в следната последователност:

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

Хаддад знаеше, че откакто един журналист на „Гардиън“ бе преоткрил надписа преди десетина години при едно посещение на музея, почитателите на Новата епоха и световната конспирация мечтаеха да разгадаят комбинацията.

— Ние от Бейнбридж Хол — говореше в микрофона висок и едър мъж — ви приветстваме с добре дошли. Днес вече може би знаем значението на посланието, оставено от Томас Бейнбридж върху този паметник преди повече от двеста години.

Хаддад разпозна в оратора уредника на музея. От двете му страни имаше още двама — мъж и жена, и двамата възрастни. Виждал бе снимките им в „Сънди Таймс“. И двамата бяха бивши криптоаналитици от Блечли Парк, натоварени да преценят

вероятностите и да разчетат шифъра, който се намираще тук. Всеобщото мнение бе, че паметникът действително представлява шифър.

Какво друго би могъл да бъде? — се питаха мнозина.

Хаддад заслуша уредника да обяснява как са обявили конкурс и са получили 130 решения от страна на криптографи, теолози, лингвисти и историци.

— Някои са доста чудновати — продължаваше уредникът — и включват извънземните, Свещения Граал и Нострадамус. Разбира се, тези решения не са подкрепени от сериозни доказателства и затова ги отхвърлихме. Някои от участниците смятат, че буквите са анаграма, но съставените от тях думи не звучат особено смислено.

Което бе напълно разбираемо за Хаддад.

— Един американски криптоаналитик, бивш военен, предлага доста обещаващо разрешение на загадката. Той съставя осемдесет и две матрици за дешифриране, и в крайна сметка извежда от поредицата буквите *SEJ*. В обратен ред, това прави *JES*. Налагайки сложна решетка, той извлича фразата *Jesus H defy*. *Предизвиквам Христа*. Според нашите консултанти от Блечли Парк това послание отрича божествената природа на Христос. Подобно решение е, меко казано, пресилено, но пък доста интригуващо.

Хаддад се усмихна на тези безсмислици. Томас Бейнбридж е бил дълбоко религиозен. Никога не би отрекъл Христос.

Възрастната дама до уредника пристъпи към подиума. Беше със сребристора коса и светлосин костюм.

— Този паметник ни предостави чудесна възможност — започна тя с мелодичен глас. — При работата ни в Блечли Парк бяхме изправени пред невероятните предизвикателства на немските шифри, които бяха изключително трудни. Но щом човешкият ум е в състояние да създаде шифър, значи ще може и да го разчете. Буквите тук са по-сложни. И по-лични. Което прави интерпретацията им изключително трудна. Екипът, който имаше за задача да проучи и оцени всичките сто и трийсет решения, така и не стигна до консенсус. Подобно на широката публика и ние сме раздвоени. Но все пак едно от възможните решения ни прозвуча най-смислено. — Тя се обърна и посочи беседката зад гърба си. — Ние смятаме, че това е любовно писмо.

Дамата направи пауза, за да позволи думите ѝ да проникнат в съзнанието на присъстващите.

— OUOSVAVV означава *Optimae Uxoris Optimae Sororis Viduus Amantissimus Vovit Virtutibus*. Което в груб превод означава „предан вдовец, отдаден на най-добрата сред съпругите и най-милата сред сестрите“. Преводът не е съвършен. На латински *sororis* означава както „сестри“, така и „приятелки“. А думата *vir*, „съпруг“, би била по-подходяща от *viduus*, „вдовец“. Но значението е ясно.

Един от журналистите попита за буквите D и M, които стояха отляво и отдясно на основната поредица от осем букви.

— Това е доста просто — отговори дамата. — *Dis Manibus*. Римски надпис: „Привет на боговете от подземния свят“. Това е сходно на нашето „почивай в мир“. Тези букви ще срещнете върху повечето римски надгробни камъни.

Изглеждаше доста доволна от себе си. На Хаддад му се доця да зададе няколко нагли въпроса, които да спукат сапунения мехур на интелектуалното ѝ самодоволство, но замълча. Загледа как снимат двамата ветерани от Блечли Парк с една от немските машини „Енигма“, взета назаем специално за случая. Много усмивки, въпроси и похвали.

Томас Бейнбридж действително бил невероятно интелигентен мъж. За съжаление така и не успял да предаде ефективно мислите си, затова интелектът му в крайна сметка изчезнал неоценен. За обикновения човек на XVIII век Бейнбридж бил фанатик. Но за Хаддад той бе пророк. Бейнбридж наистина стигнал до велико откритие. И загадъчният паметник пред него, един от осемте в градината, обратният образ на неизвестна картина и странната поредица от десет букви бяха там по съвсем конкретна причина.

Която бе известна на Хаддад.

И това не бе нито любовно писмо, нито шифър, нито послание.

А нещо съвсем друго.

Карта.

Замъкът Кронборг, 10:20 ч.

Малоун плати шейсетте крони вход за замъка за себе си и Пам. Последваха групата, която се изсипа от един от трите пристигнали автобуса.

Вътре ги посрещна фотоизложба по безброй различни постановки на „Хамлет“. Малоун се замисли за иронията на избраното място. Пиесата разказваше за син, който иска да отмъсти за баща си, а ето го него, баща, който се бори за сина си. Сърцето го болеше за Гари. Никога не би го изложил на опасност и през дванайсетте години като правителствен агент винаги бе слагал ясна граница между работата и семейството. И все пак година след доброволното му пенсиониране синът му се бе оказал заложник.

— Това ли правеше през цялото време? — попита Пам.

— Само през част от него.

— Как въобще си могъл да живееш така? Аз съм съсипана. Стомахът ме боли. Още треперя от снощи.

— Човек свиква — отвърна той и действително смяташе така, макар отдавна да се бе уморил от лъжи, полуистини, невероятни факти и предатели.

— Просто си имал нужда от тръпката, нали?

Цялото му тяло тежеше от умора и никак не бе в настроение за този вечен спор.

— Не, Пам. Не съм имал нужда от тръпката. Такава ми беше работата.

— Егоизъм. Ето за какво става въпрос. И винаги е било така.

— А ти си истински слънчев лъч. Любещата съпруга, която винаги подкрепя съпруга си. До такава степен, че забременя от друг мъж, роди му син и ме остави да вярвам, че е мой цели петнайсет години.

— Не се гордея с това. Но пък не знаем колко от твоите жени са забременели, нали така?

Той се въздържа. Трябваше да сложи край на безсмисления спор.

— Ако не млъкнеш, ще загубим Гари. Аз съм единствената му надежда и в момента не е много препоръчително да ме затормозяваш.

Тази истина предизвика моментен проблясък на разбиране в изпълнените ѝ с горчивина очи, миг, в който някогашната, обичана от него Пам Малоун отново се появи. Искаше му се образът ѝ да се задържи за по-дълго, но както винаги тя се овладя и безизразният ѝ поглед срещна неговия.

— Е, води тогава — каза тя.

Влязоха в балната зала.

Помещението беше правоъгълно и се простираше на повече от шейсет метра. По двете дължини бяха наредени прозорци, всеки поставен в дълбока ниша от дебела зидария, а мътната светлина, която се процеждаше през тях, хвърляше неясни сенки върху шахматния под. Десетина посетители се разхождаха наоколо, възхищавайки се на огромните маслени платна, изобразяващи предимно бойни сцени.

В отдалечения край пред една камина Малоун забеляза нисък слаб мъж с червеникавокафява коса. Помнеше го от проект „Магелан“. Лий Дюрант. Бе разговарял с него няколко пъти в Атланта. Агентът го забеляза, след което изчезна през отворения портал.

Малоун тръгна към отсрещния край на залата.

Прекосяха поредица от стаи, всяка пестеливо мебелирана от периода на Европейския ренесанс и украсена с гоблени. Дюрант спазваше дистанция от петнайсет метра.

Малоун го видя да спира. Двамата с Пам влязоха в така наречената Ъглова зала.

Белите стени бяха украсени с гоблени с ловни сцени. Отделни мебели бяха пръснати по пода, покрит с бели и черни плочи.

Малоун се здрависа с Дюрант и представи Пам.

— Кажете ми какво става.

— Стефани каза да информирам само теб.

— Колкото и да ми се ще да я няма тук, това е положението, така че не се мръщи толкова.

Дюрант очевидно премисли ситуацията и сви рамене.

— И ми наредиха да правя каквото ми кажеш.

— Радвам се да чуя, че Стефани е толкова услужлива.

— Давайте по същество — намеси се Пам. — Имаме срок.
Малоун поклати глава.

— Не й обръщай внимание. Кажи ми какво точно става.

— Осъществен е пробив до секретните ни данни. Няма следи от хакери или насилствено преминаване през защитната програма, така че явно е станало с парола. Тя се сменя на равни интервали, но се знае от неколкостотин души.

— Няма ли следи от конкретен компютър?

— Никакви. И в самите файлове няма. Кое то сочи, че който го е направил, определено е знаел какво върши.

— Предполагам, все някой разследва случая.

Дюрант кимна.

— ФБР, но до този момент няма резултат. Влизано е в десетина файла, един от които засяга Александрийската връзка.

Ето защо Стефани не го бе предупредила незабавно, помисли си Малоун. Имало е и други варианти.

— А сега идва интересната част. В момента израелците са превъзбудени, особено през последните двайсет и четири часа. Източниците ни споменават за информация, получена вчера от Западния бряг от един от палестинските им агенти.

— Какво общо има това с нас?

— Споменати били думите „Александрийската връзка“.

— Какво точно знаеш?

— Бях информиран едва преди час от един от контактите ми. Дори не съм докладвал подробно на Стефани.

— Какво общо има с нас? — попита Пам.

Малоун се обърна отново към Дюрант.

— Трябва ми още информация.

— Попитах те нещо — настоя Пам, а гласът ѝ се извиси.

Любезността му се изчерпи.

— Казах ти да ме оставиш аз да се справя с проблема.

— Нямах никакво намерение да им дамеш каквото и да било, нали? — Очите ѝ горяха, тя бе готова да се хвърли върху него.

— Намерението ми е да върна Гари.

— Нима си готов да рискуваш живота му? Само и само да опазиш някакъв проклет файл?

От другия край на залата приближиха група екипирани с фотоапарати туристи. Пам прояви благоразумие и млъкна и той бе благодарен за тази пауза. Определено бе грешка да я взема със себе си след напускането на Кронборг. Щеше да я държи на разстояние, дори да се наложеше да я заключи в имението на Торвалдсен.

Туристите се отдалечиха. Малоун се обърна отново към Дюрант.

— Разкажи ми малко повече за...

Стресна го пукот, а окачената в ъгъла на тавана камера избухна в дъжд от искри. Последваха още два пукота. Дюрант залитна назад, а от дупките в маслинозелената му риза шурна кръв. Трети изстрел, и Дюрант рухна на пода.

Малоун рязко се извъртя. Мъжът стоеше на шест метра от него и държеше автоматичен глок. Малоун пъкна дясната си ръка под якето.

— Няма нужда — спокойно заяви мъжът и му хвърли пистолета си.

Малоун го улови. Хвана дръжката, сложи пръст на спусъка, прицели се и стреля.

В отговор се чу само сухо изщракване. Пръстът му отново натисна спусъка. Ново изщракване.

Мъжът се усмихна.

— Нима си помисли, че ще ти го дам зареден?

След това побягна от залата.

Вашингтон, окръг Колумбия, 4:40 ч.

Стефани се замисли над въпроса на Брент Грийн — *Защо не ми вярваш?* — и реши да бъде искрена с началника си.

— Всички в правителството искат да се махна. Защо все още съм тук и аз не знам. Така че в момента нямам доверие на никого.

Грийн поклати глава.

— Във файловете е проникнал човек, който знае паролата — добави тя. — Вярно, прегледали са още десетина файла, но и двамата знаем кого точно са търсели. Малко сме тези, които сме запознати с Александрийската връзка. Дори аз не знам подробности — само че сме си създали доста проблеми за нещо, което май е безсмислено. Много въпроси. И никакви отговори. Хайде, Брент. Двамата с теб никога не сме били близки, така че защо да ти се доверявам сега?

— Нека да изясним едно — каза Грийн. — Не съм ти враг. Ако бях, изобщо нямаше да водим този разговор.

— Откакто съм на тази служба, доста приятелчета са ми казвали същото, без да влагат и капка истина.

— Те са предатели.

Тя реши да го изпита.

— Не смяташ ли, че е редно да вкараме още хора в кръга на богоизбраните?

— ФБР вече са вътре.

— Брент, движим се пипнешком. Трябва да разберем какво знае Джордж Хаддад.

— Значи е време да се изправим пред Лари Дейли от Белия дом. По който и път да поемем, ще ни заведе право при него. Най-добре да идем при самия източник.

Тя бе съгласна. Грийн посегна към телефона.

Малоун чу как непознатият, който току-що застреля Лий Дюрант, крещи, че някакъв мъж с пистолет е убил някого.

А той все още стискаше пистолета.

— Мъртъв ли е? — измънка Пам.

Глупав въпрос. Но да стои над него с оръжието на убийството в ръка бе още по-глупаво.

— Хайде.

— Не можем да го оставим така.

— Той е мъртъв.

В очите ѝ се четеше паника. Спомни си първия път, когато се бе сблъскал лице в лице със смъртта, така че реши да прояви търпение.

— Съжалявам, че стана свидетел на това. Но трябва да изчезваме.

От съседната зала долетя предупредително трополене на крака по мраморните плочи. Явно охраната тичаше към тях. Малоун сграбчи ръката на Пам и я дръпна към противоположния край на Ъгловата зала.

Хукнаха през поредица от зали, всяка досущ като предишната, оскъдно обзаведени с мебели от съответната епоха, осветени от мътната сутрешна светлина. Малоун видя и други камери и мислено отбеляза, че ще трябва да ги избягва. Напъха глока в джоба на якето и извади своята берета.

Влязоха в зала, обозначена като Покоите на кралицата. Зад тях се чуваха гласове. Явно бяха открили тялото. Нови викове и стъпки, които приближаваха.

Покоите на кралицата всъщност представляваха апартамент. Имаше три изхода. Единият към стълбище за горното ниво, другият водеше надолу, а третият бе към вътрешна стая. Не се виждаха камери. Той огледа обстановката, опитвайки се да прецени какво да прави. Край външната стена бе изправен огромен шкаф.

Реши да рискува.

Втурна се към шкафа и дръпна металните дръжки на двете крила. Вътре бе празно и просторно. Предостатъчно и за двама им. Направи знак на Пам. Изненадващо тя откликна без никакъв коментар.

— Влизай — прошепна той.

Преди сам да влезе, той откряна другите две врати към стълбището. После се вмъкна и тихичко затвори вратите, надявайки се преследвачите им да предположат, че или са слезли надолу, или са се качили нагоре, или пък са се върнали обратно в замъка.

Стефани слушаше, докато Брент Грийн разказваше накратко на Дари Дейли какво се е случило. Чудеше се дали арогантният фукльо от другата страна на линията вече не е наясно с всяка подробност, че и повече.

— Запознат съм с Александрийската връзка — чу се гласът на Дейли по говорителя.

— Нещо против да запознаеш и нас? — попита Грийн.

— Ще ми се да можех. Класифицирана информация.

— Даже и за министъра на правосъдието и за директора на една от най-елитните разузнавателни агенции?

— Само за избрани хора е. Съжалявам, но и двамата не попадате сред тях.

— Тогава как така някой е успял да проникне? — попита Стефани.

— Още ли не сте успели да научите?

— Може и да сме.

Стаята потъна в тишина. Дейли явно бе схванал намека.

— Не съм бил аз.

— Че какво друго би казал? — попита тя.

— Мери си приказките.

Тя не обърна внимание на срязването.

— Малоун ще им издаде връзката. Няма да рискува живота на сина си.

— Значи трябва да го спрем — заяви Дейли. — Нямаме намерение да споделяме информацията с никого.

Тя схвана мисълта му.

— Искате я за себе си, нали?

— Напълно си права.

Стефани не можеше да повярва на ушите си.

— Но тук вероятно е заложен животът на едно момче.

— Това не е мой проблем — заяви Дейли.

Не биваше да му се обажда, а виждаше, че и Грийн вече смята така.

— Лари — каза Грийн, — да помогнем на Малоун да се измъкне. Нека не усложняваме задачата му допълнително.

— Брент, става въпрос за националната сигурност, а не за милосърдие и благотворителност.

— Интересно — вметна Стефани — как ни най-малко не се притесняваш, че някой е стигнал до секретните ни файлове и е научил всичко за засекретената Александрийски връзка, което уж е въпрос на национална сигурност.

— Докладвах за изтичането на информация преди повече от месец. ФБР разследва случая. А ти, Стефани, какво правиш по въпроса?

— Наредиха ми да не предприемам нищо. Какво си направил, Лари?

В слушалката се чу въздишка.

— Наистина си ужасно досадна.

— Но работи за мен — подчерта Грийн.

— Ето какво смятам аз — започна Стефани. — Каквото и да представлява тази връзка, за вас, гениите от Белия дом, тя, изглежда, се свързва с представата ви за външна политика. Всъщност нямате нищо против, че защитата на файловете е пробита и че някой се е сдобил с информацията. Което означава, че ще ги оставите да ви свършат мръсната работа.

— Понякога, Стефани, враговете могат да се окажат приятели. — Гласът на Дейли бе утихнал до шепот. — И обратното.

Гърлото ѝ се сви. Подозренията ѝ се потвърдиха.

— Ще пожертвате сина на Малоун заради наследството на президента?

— Не аз започнах тая работа — отговори Дейли. — Но възнамерявам да я използвам.

— Не и ако мога да направя нещо по въпроса — каза тя.

— Намесиш ли се, веднага ще те уволнят. И то не ти, Брент, а лично президентът.

— Това може да се окаже проблем — каза Грийн.

Стефани долови заплахата в гласа му.

— Да не искаш да кажеш, че ще подкрепиш нея? — попита Дейли.

— Без колебание.

Стефани бе наясно, че подобна заплахата трудно можеше да се пренебрегне дори и от Дейли. Правителството имаше известен контрол

върху действията на Грийн като министър на правосъдието, но ако той напуснеше или го уволняха, в Белия дом щеше да настъпи хаос.

Слушалката замлъкна. Представи си как Дейли седи в кабинета си и обмисля как да се справи с тази пречка.

— След трийсет минути идвам при вас.

— Защо е необходимо да се срещаме? — попита Грийн.

— Уверявам те, че си струва.

Линията прекъсна.

* * *

Малоун напрегнато се заслушваше. От Покоите на кралицата се чуваха забързани стъпки. Пам се бе сгушила до него, най-близкият им контакт от години. Усещаше познатата ѝ миризма на ванилия, която помнеше със смесица от радост и агония. Интересно как миризмата провокира спомените.

Все още стискаше беретата и се надяваше да не му се наложи да я използва. Но пък нямаше намерение да се остави да го арестуват, не и когато Гари се нуждаеше от него. Със сигурност една от причините за убийството на Дюрант бе да ги изолират. А другата — да му попречат да се сдобие с полезна информация. Но любопитното бе как въобще бяха научили за срещата. Сигурен беше, че не са ги проследили от Кристиангаде. Което означаваше, че телефоните на Торвалдсен се подслушват и че отиването му до Кристиангаде е било предвидено.

Не виждаше Пам, но усещаше, че се чувства неловко. Предвид цялата интимност, която някога бяха споделяли, сега бяха просто непознати.

Може би дори врагове.

Мислите му бяха прекъснати от гласове отвън. Стъпките заглъхнаха и накрая бяха погълнати от тишината. Той зачака, с пръст върху спусъка, с потящи се длани.

Тишина. Нямаше как да види каквото и да било, без да откrehне вратите на шкафа. Което можеше да се окаже катастрофално, ако в стаята бе останал някой. Но пък не можеше да остане вътре завинаги.

Леко отвори вратата, готов за стрелба. Покоите на Кралицата бяха празни.

Надолу по стълбите, изрече той само с устни, двамата се втурнаха през отворения портал и се спуснаха по виещата се стълба, прилепена към външната стена на замъка. На приземния етаж се изправиха пред метална врата. Надяваше се да не е заключена.

Резето се повдигна. Излязоха на ярката сутрешна светлина. От стените на замъка чак до брега се простираше море от лъскава трева, осеяна с лебеди. Над хоризонта се виждаше тъмният силует на Швеция, едва на пет километра отвъд сиво-кафявата вода.

Малоун скри беретата под якето си.

— Трябва да изчезваме оттук — каза той. — Но бавно. Да не привличаме внимание. — Усещаше, че Пам още е в шок от убийството, и добави: — Непрекъснато ще го прехвърляш в съзнанието си, но в крайна сметка ще избледнее.

— Загрижеността ти е просто трогателна. — Гласът ѝ отново бе изпълнен със злоба.

— Тогава имай предвид, че вероятно няма да е единственото убийство, на което ще станеш свидетел, преди да приключи всичко.

Поведе я към крепостния насип, обърнат към тесния пролив. Тук имаше малко туристи. Спряха край стълба за знамето, където някога бяха стояли оръдията и където Шекспир бе организиран срещата между Хамлет и призрака на баща му. Малоун хвърли глока в къдрещата се вода. Зад двореца се чу виенето на сирени.

Бавно стигнаха главния вход. Като видя сините лампи и прииждащите полицаи, които тичаха към замъка, Малоун реши да не бързат да излизат. Едва ли някой бе предоставил описание на външността им, а се съмняваше, че убиецът бе останал, за да ги опише. Идеята едва ли е била да ги арестуват.

Смесиха се с тълпата. И тогава Котън Малоун видя убиеца. На петдесет метра пред тях, запътил се право към изхода с бавна крачка, за да не привлича внимание. Пам също го забеляза.

— Ето този беше.

— Знам.

Той забърза напред.

— Недей — извика тя.

— Не можеш да ме спреш.

Виена, Австрия, 11:20 ч.

Синия стол се питаше дали Кръгът се е посветил на подходящата кауза. Цели осем години Ноктите на орела надлежно бе изпълнявал поставените му задачи. Вярно, че го бяха наели заедно, но в ежедневен план американецът работеше пряко под контрола на Синия стол, ето защо именно той бе опознал Доминик Сейбър много по-добре от останалите.

Сейбър бе роден и израснал в Америка, което се случваше за първи път в Кръга. По-рано винаги назначаваха европейци, макар че един път и южноафриканец бе свършил чудесна работа. Всеки от тези мъже, включително Сейбър, се избираха не само заради индивидуалните способности, но и заради ненатрапчивата си външност. Всички бяха със среден ръст и тегло и обикновени черти на лицето. Единствената отличителна черта на Сейбър бяха белезите от шарка по лицето. Черната му коса бе подстригана на черта и винаги беше пригладена с гел. Страните му често бяха покрити с двудневна брада, за да прикрива белезите, но и за да обезоръжава околните.

Сейбър имаше небрежен външен вид. Обикновено дрехите му бяха с един размер по-големи и прикриваха сухото му мускулесто тяло, което явно бе част от усилията му да не се набива на очи.

От психологическите тестове, на които бяха подложили Сейбър, преди да го назначат, Синия стол бе научил, че неподчинението донякъде се нрави на американеца. Но тестовете също бяха разкрили, че ако бъде оставен да действа самостоятелно по някаква задача и му се обясни очаквания резултат, Сейбър винаги ще постига резултати.

Само това имаше значение.

И той, и останалите не се интересуваха как точно се постига изпълнението на дадена задача, интересуваха ги единствено желаният резултат. Така че сътрудничеството им със Сейбър бе особено плодно. И все пак един човек, лишен от морал и уважение към властта, трябваше внимателно да бъде наблюдаван.

Особено когато залозите са високи. Какъвто бе настоящият случай.

Синия стол се пресегна за телефона и набра един номер.

Сейбър отговори на позвъняването, надявайки се да е човекът му от замъка Кронборг. Вместо това чу хрипкавия глас на работодателя си.

— Как прие мистър Малоун първия ти поздрав? — попита Синия стол.

— Добре се държа. С бившата си съпруга се измъкнаха през прозореца.

— Както и беше предвидил. Но се питам дали не привличаме ненужно внимание?

— Повече, отколкото би ми се искало, но се налагаше. Малоун се опита да блъфира, така че бяхме принудени да му покажем, че не той дирижира оркестъра. Оттук нататък ще бъда по-дискретен.

— Точно така. Не бихме искали прекалена намеса на органите на реда. — Той направи пауза. — Поне не повече, отколкото в момента.

Сейбър се бе настанил в къща под наем в северната част на Копенхаген, на няколко пречки от Амалиенборг, крайбрежния кралски дворец. Бе довел Гари Малоун от Джорджия под предлога, че баща му е в опасност. Момчето бе приело думите му за чиста монета, благодарение на подправената карта на агент по проект „Магелан“, която Сейбър му бе показал.

— Как е хлапето? — попита Синия стол.

— В началото беше притеснено, но е убедено, че става въпрос за операция на американското правителство. Така че засега кротува.

Бяха тормозили Пам Малоун със снимка на сина ѝ. Малкият им бе съдействал и за снимката, смятайки, че му правят таен документ за самоличност.

— Момчето не е ли твърде близо до Малоун?

— Не искаше да отиде никъде другаде. Знае, че баща му е наоколо.

— Наясно съм, че контролираш положението. Но все пак внимавай. Малоун е в състояние да те изненада.

— Точно затова държа сина му. Не би го изложил на опасност.

— Трябва ни Александрийската връзка.

— Малоун ще ни заведе право там.

Но човекът му в Кронборг все още не се бе обадил. За успеха на задачата бе изключително важно агентът му да изпълни точно онова, което му бе наредено.

— Знаеш, че всичко трябва да се реши в близките няколко дни.

— Така и ще стане.

— Казвал си ми — продължи Синия стол, — че този Малоун не е обвързан с никого. Сигурен ли си, че ще можеш да го мотивираш достатъчно?

— Не се безпокойте. Засега е предостатъчно мотивиран.

Малоун напусна замъка Кронборг и забеляза противника си спокойно да се отправя към Хелсингбор. Обожаваше пазара на градчето, старите улички и сградите от тухли и дърво. Днес ренесансовата атмосфера не можеше да повлияе на настроението му.

В далечината се чуха нови сирени.

Знаеше, че в Дания рядко стават убийства. А като се има предвид, че сегашното бе извършено в национален исторически обект, със сигурност щеше да се вдигне голям шум. Трябваше да уведоми Стефани, че един от агентите е мъртъв, но нямаше време. Предполагаше, че е пътувал под личното си име — това бе стандартна практика за участниците в проект „Магелан“ — така че щом местните власти установяха, че жертвата им е служител на американското правителство, щяха да се свържат с подходящите хора. Замисли се за Дюрант. Колко жалко. Но отдавна се бе научил да не пилее емоции за неща, които не може да промени.

Забави крачка и дръпна Пам до себе си.

— Трябва да изостанем малко. Макар че не се оглежда, той лесно може да ни забележи.

Пресякоха платното и тръгнаха покрай редицата красиви стари сгради по тясната уличка, водеща към морето. Убиецът бе на трийсетина метра отпред. Малоун го видя как завива зад ъгъла.

Стигнаха същия ъгъл и надникнаха от другата му страна. Мъжът крачеше напред по пешеходната улица с магазини и ресторанти от

двете страни. Доста хора се шляеха наоколо и Малоун реши, че могат да рискуват. Тръгнаха след него.

— Какво правим? — попита Пам.

— Единственото, което можем.

— Защо не им дадем това, което искат?

— Не е толкова просто.

— Как да не е?

Малоун продължи да гледа право напред.

— Благодаря за съвета.

— Ти си абсолютен гадняр.

— И аз също те обичам. И след като вече се изяснихме, нека се съсредоточим върху действията си.

Човекът, когото следяха, зави надясно. Малоун затича напред, зави зад ъгъла и видя убиецът да приближава мръсен пикап волво. Надяваше се да не се измъкне. Нямахше начин да го последват. Тяхната собствена кола бе твърде далеч. Видя как мъжът отваря вратата откъм шофьора и хвърля нещо вътре. После затвори вратата, обърна се и тръгна към тях.

Влетяха в един магазин за дрехи секунди преди убиецът да мине покрай тях. Застанал до вратата, Малоун го видя да влиза в някакво кафене.

— Какво прави? — попита Пам.

— Чака нещата да се уталожат. Не иска да се набива на очи. Ще си тръгне по-късно.

— Това е лудост. Та той току-що уби човек.

— Което знаем само ние.

— Защо изобщо го застреля?

— За да ни стресне. За да спре потока на информация. Има много причини.

— Тази професия е отвратителна.

— А ти защо мислиш, че се отказах от нея? — Той реши да използва паузата в своя полза. — Иди до колата и я докарай. — Посочи към една уличка до крайморската железопътна гара. — Паркирай и ме чакай. Когато си тръгне, той ще трябва да мине оттам. Това е единственият изход от града.

Подаде й ключовете и за миг в съзнанието му проблеснаха спомените за безброй други случаи, когато й бе подавал ключовете от

колата. Отминалите години прелетяха пред очите му. Фактът, че двамата с Гари го чакат у дома, винаги му бе действал успокоително след приключването на някоя задача. И колкото и да не искаха да си го признаят и двамата, някога се бяха държали мило един с друг. Помнеше усмивката ѝ, докосването ѝ. За съжаление лъжата за Гари вече разяждаше хубавите спомени с отровата на подозренията. Караше го да си задава въпроси. Да се пита дали животът им заедно не е бил просто илюзия.

Тя като че ли долови мислите му и погледът ѝ омекна. Превърна се в онази Пам, която познаваше преди появата на проблемите, променили и двама им.

— Ще намеря Гари. Кълна ти се. Нищо няма да му се случи — прошепна той.

Щеше му се тя да реагира, но бившата му съпруга не каза нищо. Мълчанието ѝ го жегна.

Малоун тръгна напред.

Оксфордшър, Англия, 10:30 ч.

Джордж Хаддад влезе в Бейнбридж Хол. През последните три години често го бе посещавал, откакто се бе убедил, че отговорът на дилемата му лежи между тези стени.

Имението представляваше шедьовър от мраморни настилки, разкошни гоблени от Мортлейк и прекрасни старинни мебели. Главното стълбище, с неговата резбована с цветни мотиви ламперия, бе от времето на Чарлс II. Гипсовите тавани бяха от шейсетте години на XVII век. Мебелите и картините бяха от XVIII и XIX век. Всеки отделен предмет бе свършен сам за себе си, достоен за музееен експонат. Но представляваше и още нещо.

Ребус.

Точно както паметникът в бялата беседка в градината, където все още стояха представителите на пресата и слушаха така наречените експерти. Точно както самият Томас Бейнбридж, неизвестният английски граф, живял през втората половина на XVIII век.

Хаддад познаваше семейната му история.

Бейнбридж бил роден в свят на привилегии и големи очаквания. Баща му бил с най-благородното потекло в графство Оксфорд. Макар положението му в обществото да било гарантирано от наследеното богатство и семейните традиции, Томас Бейнбридж отхвърлил традиционната военна служба и насочил вниманието си към науката — предимно история, езици и археология. Когато баща му починал, наследил графството и в продължение на десетилетия пътувал из целия свят. Бил един от първите представители на западния свят, изследвал задълбочено Египет, Светите земи и Арабия, документирайки преживяванията си в поредица публикувани пътеписи.

Сам научил староеврейски, на който първоначално бил написан Старият завет. Което си било истинско постижение, като се има предвид, че езикът съдържал предимно съгласни и изчезнал от широка употреба горе-долу шест века преди Христа. Написал книга,

публикувана през 1767 г., в която поставял под съмнение известните тогава преводи на Стария завет и съответно голяма част от общоприетата мъдрост на своето време, и посветил втората половина от живота си да защитава теориите си. Умрял разочарован и отчаян, след като пропилял семейното състояние.

Хаддад познаваше съдържанието на книгата, изучил бе в подробности всяка страница. Разбираше терзанията на Бейнбридж. Той самият бе поставил под въпрос общоприетите знания, което бе довело до катастрофални последици.

Приятно му бе да посещава къщата, но за съжаление повечето от оригиналните мебели отдавна бяха изчезнали, прибрани от кредиторите, включително внушителната библиотека на Бейнбридж. Едва през последните петдесет години бяха открити отделни вещи. Огромна част от книгите все още липсваше. Бе преминала от колекционери в ръцете на амбулантни търговци, а оттам — на боклука, което като че ли бе съдбата на по-голямата част от записаното на хартия човешко знание. И все пак след дълго тършуване в безбройните магазинчета за редки издания, пръснати из цял Лондон, Хаддад бе успял да открие няколко томчета.

Както и в интернет.

Една невероятна съкровищница. Какво само можеха да постигнат в Палестина преди шейсет години чрез тази мрежа за незабавна информация.

Напоследък често мислеше за 1948 г. Годината, когато бе грабнал автомата, за да избива евреите. *Накба*. Арогантността на сегашното поколение не спираше да го смайва, имайки предвид жертвите, дадени от предшествениците им. Осемстотин хиляди араби бяха прогонени от земите си. Той бе само на деветнайсет. Палестинската съпротива се бе оказала безполезна. Ционистите бяха спечелили. Арабите бяха победени. Палестинците се превърнаха в изгнаници. Но споменът оставаше.

Хаддад се бе опитвал да забрави. Убийствата винаги носеха своите последици. А за него те означаваха живот, изпълнен със съжаления. Стана учен, отказа се от насилието и прие християнството, но това не му помогна да се отърве от болката. Все още виждаше лицата на мъртъвците. Особено на един от тях, който бе нарекъл себе си Пазителя.

Водите война, която е ненужна. Срещу враг, който е заблуден.

Тези думи се бяха запечатали в паметта му от онзи ден през април 1948 г. и влиянието им в крайна сметка го бе променило завинаги.

Ние сме Пазители на знанието. От библиотеката.

Тази реплика бе определила посоката на целия му живот.

Продължаваше да се разхожда из къщата, разглеждайки бюстовете и картините, гравюрите, гротескно пищната позлата и загадъчните девизи. Тръгна срещу потока от новодошли и в крайна сметка стигна салона, където древната величественост на университетската библиотека се срещаше с женственото изящество и остроумие. Загледа се в рафтовете, които някога бяха съдържали разнообразното знание на много епохи. И в картините, които съживяваха личности, тайно оформяли курса на историята. Томас Бейнбридж бе един от поканените, точно като бащата на Хаддад. Но пристигането на Пазителя в Палестина бе закъсняло с две седмици — твърде късно, за да предаде поканата. Куршумът от пистолета на Хаддад бе накарал носителят на посланието да замлъкне.

Той трепна при спомена.

Припряността на дръзката младост.

Оттогава бяха минали шейсет години и вече гледаше на света с далеч по-търпеливи очи. Ако през април 1948 г. бе погледнал Пазителя със същите очи, може би много по-рано щеше да открие това, което търсеше.

А може би не.

Явно поканата трябваше да се заслужи. Но как? Погледът му обходи залата. Отговорът бе някъде тук.

Вашингтон, окръг Колумбия, 5:45 ч.

Лари Дейли се отпусна в един от фотьойлите в кабинета на Брент Грийн. Верен на думата си, заместник-съветникът по националната сигурност бе пристигнал за по-малко от половин час.

— Хубаво местенце — каза Дейли на Грийн.

— Уютно.

— Май винаги си пестелив на думи.

— Думите, както и приятелите, трябва да се подбират внимателно.

Дружелюбната усмивка на Дейли се стопи.

— Надявах се да не се хванем толкова бързо за гърлата.

Стефани прояви нетърпение.

— Нека придадем някакъв смисъл на посещението, както обеща по телефона.

Пръстите на Дейли се впиха в огромните облегалки на фотьойла.

— Надявам се и двамата да проявите здрав разум.

— Зависи от много неща — отговори тя.

Дейли прокара пръсти през късата си посивяла коса. Правилните му черти излъчваха момчешка искреност, която лесно обезоръжаваше околните, и тя си напомни да не се поддава.

— Предполагам, все още не желаеш да ни разкриеш какво представлява връзката, нали? — попита тя.

— Не горя от желание да бъда обвинен в нарушение на Закона за националната сигурност.

— Че откога си започнал да се притесняваш, че престъпваш закона?

— Точно от този момент.

— Тогава какво правиш тук?

— Какво всъщност знаете? — попита Дейли. — И не ме лъжете, че не знаете нищо, тъй като безкрайно ще се разочаровам и от двама ви.

Грийн повтори малкото, което вече бе разказал за Джордж Хаддад.

Дейли кимна.

— Израелците бяха полудели покрай Хаддад. После и саудитците се появиха в картинката. Което доста ни шокира. Обикновено не се интересуват от нищо, свързано с Библията или историята.

— Значи преди пет години съм изпратила Малоун в онова тресавище абсолютно на сляпо? — попита тя.

— Което, доколкото знам, не противоречи на професионалната ти характеристика.

Тя си припомни как цялата схема бе започнала да се разпада.

— А бомбата?

— Е, тогава наистина се наикиснахме.

Поставена в автомобил бомба бе сринала едно кафе в Йерусалим, в което Малоун и Хаддад бяха седнали да поговорят.

— Взривът бе предназначен за Хаддад — поясни Дейли. — Естествено, тъй като мисията бе сляпа, Малоун не бе наясно с това. Но все пак успя да измъкне човека невредим.

— Голям късмет за нас — отбеляза саркастично Грийн.

— Я не се занасяйте. Никого не сме убили. Последното нещо, което бихме искали, е Хаддад да умре.

Гневът се надигаше в гърдите на Стефани.

— Изложили сте на риск живота на Малоун.

— Той е професионалист. Това върви със служебната характеристика.

— Аз не изпращам агентите си на самоубийствени мисии.

— Я си отвори очите, Стефани. Проблемът с Близкия изток е, че лявата ръка никога не знае какво върши дясната. Случката бе съвсем типична. Просто палестинците са избрали грешното кафене.

— Или пък напротив — вметна Грийн. — Дали пък израелците, или може би саудитците, не са се целили точно в правилното кафене?

Дейли се усмихна.

— Доста добре започнахте да се ориентирате. Точно за това се съгласихме на условията на Хаддад.

— Е, обясни ни все пак, защо за американското правителство е толкова важно да открие изгубената Александрийска библиотека?

Дейли тихичко изръкопляска.

— Браво. Чудесно се справи, Брент. Мислех си, че ако източниците ти знаят за Хаддад, значи ще споделят и тази малка подробност.

— Отговори на въпроса — настоя Стефани.

— Понякога разни важни неща се съхраняват на най-невероятни места.

— Това не е отговор.

— Само такъв ще получите.

— Значи си съучастник на всичко, което се случва там — заяви тя.

— Нищо подобно. Но не отричам, че в правителството има хора, които биха искали да използват ситуацията като най-удобния начин да се справят с един конкретен проблем.

— А той е? — попита Грийн.

— Израел. Шепа арогантни идеалисти, които отказват да чуят и дума от когото и да било. И същевременно с абсолютна лекота изпращат танкове или военни кораби, за да унищожат всичко и всички, и то все в името на сигурността. Както например преди месец. Започват да обстрелват ивицата Газа, един от снарядите им отхвърча настрани и избива цяло семейство, излязло на пикник. И какво казват? О, простете. Колко жалко. — Дейли поклаща глава. — Да можеха да проявят малко гъвкавост и да направят компромис, бихме постигнали нещичко. Но не. Нещата трябва да стават или по техния начин, или никак.

Стефани знаеше, че напоследък арабите бяха доста по-сговорчиви от Израел — със сигурност заради Ирак, където американците бяха демонстрирали своята решителност съвсем открито. В световен мащаб симпатиите към палестинците постепенно се бяха увеличили, подхранвани от промяната в управлението, по-умерената военна политика и глупостта на израелските екстремисти. Спомни си телевизионния репортаж с единствения оцелял от онова семейство на плажа, момиченце, което ридае над мъртвия си баща. Запомнящ се образ. Но се питаше какво реално би могло да се направи.

— И как смятат да действат спрямо Израел? — И точно тогава я осени прозрението. — Ето защо ви е нужна връзката, нали?

Дейли не отговори.

— Малоун е единственият, който знае къде се намира тя — подчерта Стефани.

— Това определено е проблем. Но не непреодолим.

— Значи сте искали Малоун да действа. Просто не сте знаели как да го подтикнете.

— Не отричам, че ситуацията предлага добри възможности за нас.

— Копеле такава — просъска тя.

— Виж, Стефани. Хаддад искаше да изчезне. Вярваше на Малоун. Израелците, саудитците и дори палестинците смятаха, че Хаддад е загинал при взрива. Така че направихме както той искаше, но после изоставихме напълно идеята и насочихме вниманието си към други неща. Но сега всеобщият интерес отново се пробуди и искаме да се доберем до Хаддад.

Тя нямаше да му позволи това самодоволство.

— Ами другите, които вероятно са по следите му?

— Ще се справя с тях както би постъпил всеки политик.

Лицето на Грийн потъмня от гняв.

— Ще сключиш сделка, така ли?

— Така стоят нещата от живота.

Стефани държеше да научи още нещо.

— Какво толкова може да се открие в документи отпреди две хиляди години? И то само в случай че ръкописите са оцелели, което е малко вероятно.

Дейли й хвърли бърз поглед. Стефани се досещаше, че е дошъл да попречи на двама им с Грийн да се намесят, така че можеше да им подхвърли някоя огризка.

— Септуагинта.

Стефани с мъка прикри изненадата си.

— Не съм експерт — продължи Дейли, — но доколкото са ми обяснявали, около двеста години преди Христа учените от Александрийската библиотека превели еврейските свещени книги, нашия Стар завет, на гръцки. Този превод е единствената ни връзка с оригиналния еврейски текст, тъй като същият е изчезнал. Хаддад твърди, че преводът, както и всички останали след него са дълбоко

неверни. Твърди, че грешките променят всичко и че той може да го докаже.

— И какво? — запита тя. — Какво би променило това?

— Не мога да кажа.

— Не можеш или не желаш?

— В нашия случай е едно и също.

— *Той вечно помни завета Си* — прошепна Грийн. — *Словото що е заповядал в хиляда редове, що е завещал на Авраама, и клетвата си на Исаака, и турил това за закон Иакову и за вечен завет Израилю, думайки: тебе ще дам Ханаанската земя за дял на вашето наследство.*

Стефани забеляза, че се е развълнувал.

— Важно обещание — каза Грийн. — Едно от многото в Стария завет.

— Значи разбирате интереса ни?

Грийн кимна.

— Разбирам идеята, но се съмнявам, че е възможно да бъде доказана.

Това също прозвуча странно на Стефани, но тя продължи да любопитства.

— Какво правиш, Лари? Призраци ли гониш? Та това е лудост.

— Уверявам те, че не е.

Доста бързо си направи изводите. Малоун е бил прав да я укорява. Трябвало е незабавно да го уведоми за пробива в системата. А сега синът му е в опасност благодарение на американското правителство, което явно бе готово да жертва момчето.

— Стефани — прекъсна мислите ѝ Дейли. — Това изражение ми е добре познато. Какво си намислила?

Нямаше никакво намерение да споделя каквото и да било с този демон. Така че отпи от утайката на унижението с големи глътки и каза:

— Точно това, което искаше, Лари. Тоест абсолютно нищо...

Копенхаген, 12:15 ч.

Доминик Сейбър бе наясно, че следващият един час ще е критичен. Вече бе гледал телевизионните репортажи за стрелбата в замъка Кронборг. Което означаваше, че Малоун и бившата му съпруга са офейкали. Най-после се бе чул и с човека, когото бе изпратил в замъка, и бе доволен, че инструкциите му са спазени.

Погледна часовника си, после излезе от предния салон и влезе в спалнята, където държаша Гари Малоун. Бяха успели да измъкнат момчето от училище с помощта на официални документи за самоличност и приказки от рода, че всичко е в името на американското правителство. Само след два часа вече бяха напуснали Атланта с частен самолет. С Пам Малоун се бяха свързали по пътя и ѝ бяха обяснили точно какво да прави. Всички сведения я описваха като доста опърничава жена, но една снимка и мисълта, че нещо лошо може да сполети сина ѝ, бяха гарантирали готовността ѝ да прави каквото поискат от нея.

Сейбър отвори вратата на стаята и изкриви лицето си в усмивка.

— Искях само да ти кажа, че се чухме с баща ти.

Момчето бе седнало до прозореца и четеше книга. Вчера бе поискало няколко заглавия и Сейбър ги бе набавил. Детското лице светна при думите за баща му.

— Добре ли е?

— Да. И беше благодарен, че си тук при нас. Майка ти също е с него.

— Мама е тук?

— Докара я друг наш екип.

— Това ѝ е за първи път. Никога не е идвала. — Момчето млъкна за миг. — С баща ми не се разбират много.

Запознат със семейната им история, Сейбър долови нещо особено.

— Защо така?

— Заради развода. Отдавна не живеят заедно.

— Това тежи ли ти?

Гари се замисли върху въпроса. Беше висок за възрастта си, с гъста кестенява коса. Котън Малоун бе пълната му противоположност. С много бяла кожа, мускулести крайници, светла коса. Колкото и да се мъчеше, Сейбър не успяваше да долови нищо от бащата в изражението на сина.

— Щеше да е по-добре да бяха останали заедно. Ама разбирам защо е невъзможно.

— Хубаво е, че го разбираш. Ти си умно момче.

Гари се усмихна.

— И баща ми вечно това повтаря. Познаваш ли го?

— О, да. От години работим заедно.

— Какво точно се случва тук? Защо съм в опасност?

— Не мога да говоря сега. Но едни доста опасни типове са взели баща ти на мушка и се канеха да си отмъстят на теб и на майка ти, така че се намесихме, за да ви защитим. — Усецаше, че обяснението сякаш не задоволи малкия напълно.

— Но нали баща ми не работи вече за правителството?

— За съжаление враговете му не се интересуват от това. Чисто и просто искат да му причинят болка.

— Много странно.

Сейбър се насили да се усмихне.

— Боя се, че е част от работата ни.

— Имаш ли деца?

Зачуди се на любопитството на момчето.

— Не. Никога не съм бил женен.

— Изглеждаш ми готин.

— Благодаря. Просто си върша работата. — Сейбър разкърши рамене и попита: — Спортуваш ли?

— Тренирам бейзбол. Ама сезонът свърши отдавна. Не бих имал нищо против да хвърля някоя топка.

— Доста сложно за Дания. Тук бейзболът не е национално хоби.

— Последните две лета прекарах тук. Много ми харесва.

— С баща си ли прекарваш лятото?

Гари кимна.

— Това е горе-долу единствената ни възможност да сме заедно. Но няма значение. Радвам се, че живее в Дания. Тук е щастлив.

Стори му се, че отново долавя нещо.

— А ти щастлив ли си?

— Понякога. Друг път ми се иска да живееш по-наблизо.

— Мислил ли си някога да се преместиш при него?

Лицето на момчето се изкриви от тревога.

— Това би съсипало мама. Никак не би й харесало.

— Понякога човек върши това, което трябва да се направи.

— Мислил съм по този въпрос.

Той се ухили.

— Недей да мислиш чак толкова. И се опитай да не скучаеш много.

— Мъчно ми е за мама и татко. Дано са добре.

Чул бе достатъчно. Момчето се бе успокоило. Нямаше да им създава проблеми, поне през следващия един час, а на Сейбър му бе нужно само толкова. След това вече нямаше да има значение какво прави Гари Малоун.

Той тръгна към вратата с думите:

— Не се притеснявай. Сигурен съм, че всичко ще приключи съвсем скоро.

Малоун крачеше по улиците на Хелсингьор и наблюдаваше кафенето. През вратите му в двете посоки течеше равномерен поток постоянни клиенти. Обектът, когото наблюдаваше, седеше до прозореца и отпиваше от чашата си. Пам вероятно бе в колата, паркирана до гарата, и чакаше. Поне се надяваше да е там. Когато този тип предприемеше своя ход, щяха да имат един-единствен шанс. Ако враговете му бяха наблизо, а той бе убеден, че е така, това вероятно бе единственият начин да се добере до тях.

Появата на Пам в Дания го бе разтърсила. Но пък тя винаги оказваше подобен ефект върху него. Някога ги свързваха любов и уважение, или поне той бе смятал така; сега единственото общо помежду им бе Гари.

Мислите му се върнаха към думите ѝ през август. За Гари.

— След толкова години лъжи искаш да си признаеш?

— Ти самият не беше светец преди толкова години, Котън.

— И ти превърна живота ми в ад заради това.

Тя вдигна рамене.

— Имах своето увлечение. Не смятах, че ще ти пука, като се има предвид случилото се.

— Аз ти признах всичко.

— Не, Котън. Аз те хванах.

— Но ме остави да вярвам, че Гари е мой син.

— Той е твой син. Във всяко отношение освен кръвната връзка.

— Това ли е оправданието ти?

— Няма нужда да се оправдавам. Просто реших, че трябва да узнаеш истината. Трябваше да ти кажа още миналата година, когато се разведохме.

— Откъде знаеш, че не е от мен?

— Котън, ако искаш, направи теста. Не ми пука. Просто искам да знаеш, че ти не си бащата на Гари. А ти действай както намериш за добре с тази информация.

— Той знае ли?

— Естествено, че не. То засяга само вас двамата. Никога няма да го научи от мен.

Все още чувстваше гнева, който го бе залял, докато Пам бе запазила самообладание. Бяха толкова различни, което вероятно обясняваше защо вече не са заедно. Бе загубил баща си като дете, но бе отгледан от майка, която го обожаваше. А детството на Пам бе напълно объркано. Майка ѝ била вятърничава и нестабилна, разкъсвана от противоречиви емоции. Държала детска градина. Пропиляла семейните спестявания неведнъж, а цели два пъти. Слабостта ѝ били астролозите. Не успявала да им устои и с готовност слушала да ѝ казват точно това, което искала да чуе. Бащата на Пам бил също толкова чудат, самовглъбен и отнесен. Интересувал се повече от радиоуправляеми самолети, отколкото от съпругата и трите си деца. Цели четирийсет години работил във фабрика за сладоледени фунийки, получавал средна заплата и така и не се издигнал над средното ниво. Лоялност, примесена с измамно чувство за доволство

— ето какво представляваше тъстът му до деня, в който трите кутии цигари дневно най-последно бяха сломили сърцето му.

Преди да се срещнат, Пам бе познала твърде малко обич и чувство за сигурност. Пестелива откъм емоции, но изискваща обожание, тя винаги бе давала много по-малко от онова, което получаваше. А изтъкването на това несъответствие предизвикваше у нея единствено гняв. Собствените му прегрешения с други жени още в началото на брака им просто доказваха верността на убеждението ѝ, че на нищо и никого не може да се има доверие.

Нито на майки, нито на бащи, братя, сестри или съпрузи.

Всички до един я бяха предали. Той също. Като беше родила дете от друг мъж и беше пропуснала да спомене този факт на съпруга си, тя продължаваше да заплаща цената на този провал.

Редно бе той да прояви по-голямо разбиране. Но за да се стигне до сделка, са нужни двама, а тя нямаше желание — поне засега — да преговаря.

Стрелецът изчезна от прозореца. Вниманието на Малоун незабавно се върна към кафенето. Загледа как мъжът напуска сградата, отправя се към паркираната си кола, качва се в нея и потегля. Напусна поста си, хукна надолу по уличката и видя Пам.

Пресече улицата и скочи в колата, до шофьорското място.

— Пали и се пригответи.

— Аз ли? Защо не караш ти?

— Нямаме време. Ето го, идва.

Видя волвото да завива към шосето, успоредно на брега, и да отправя напред.

— Давай — повтори Малоун.

И тя пое след волвото.

* * *

Джордж Хаддад влезе в апартамента си в Лондон. Кратката екскурзия до Бейнбридж Хол го бе подразнила, както и очакваше, и той не обърна внимание на компютъра си, който сигнализираше за непочетени имейли, а седна край кухненската маса.

От пет години бе мъртъв. Да знаеш — и да не знаеш. Да разбираш и същевременно да си така объркан. Поклати глава. Каква дилема. Огледа се. Успокоителната, пречистваща магия на апартамента вече не му въздействаше. Явно бе време. Трябваше и други да разберат. Дължеше знанието си на всяка душа, погубена в *накба*, чиято земя бе открадната, чието имущество бе ограбено. Дължеше го и на евреите. Всички имаха право да знаят истината.

Първият му опит преди месеци явно не бе дал резултат. Точно затова предишния ден отново бе посегнал към телефона.

Сега за трети път набра международния номер.

Малоун се взираше в шосето пред тях, докато Пам караше с бясна скорост по крайбрежната магистрала, на юг към Копенхаген. Волвото бе на седем-осемстотин метра пред тях. Бе накарал Пам да остави няколко коли да ги задминат за прикритие, но неведнъж ѝ бе напомнил да не изостава прекалено.

— Не съм специален агент — тросна се тя, с очи, залепени в предното стъкло. — Никога не съм правила подобно нещо.

— Не ви ли учат на такива неща в юридическия факултет?

— Не, Котън. Такива неща се преподават във факултета за шпиони.

— Де да имаше наистина такъв факултет. За съжаление се наложи да науча всичко в хода на работата.

Волвото увеличи скоростта и той се зачуди дали не са ги забелязали. Но после видя, че просто изпреварва друга кола. Усети, че Пам се опитва да го догони.

— Недей. Ако е нащрек, ще използва този трик да провери дали не го следят. Виждам го, така че карай както досега.

— Знаех си, че има смисъл от обучението в Министерството на правосъдието.

Закачка. Голяма рядкост при нея. Но все пак оцени усилието ѝ. Надяваше се следата, по която бяха тръгнали, да доведе до нещо. Гари със сигурност бе някъде наблизо, а му бе нужен един-единствен шанс, за да го измъкне.

Озоваха се в покрайнините на столицата. Движението замря до бавно пълзене. Бяха четири коли зад волвото, когато то внезапно се

вмъкна в изхода за предградието Шарлотенлунд, навлезе в северната част на града, и се отпрати на юг. Точно преди кралския дворец зави надясно и пое навътре в жилищния комплекс.

— Внимавай — каза той. — Тук е лесно да ни забележат. Задръж малко.

Пам изостана. Малоун познаваше тази част на града. На няколко пресечки бе дворецът Розенборг, където бяха изложени кралските съкровища, наблизо бяха и ботаническите градини.

— Тръгнал е към някакво конкретно място — отбеляза той. — Тук къщите изглеждат абсолютно еднакви, така че трябва добре да знаеш къде отиваш.

След още два завоя волвото се спусна по тясна уличка с дървета от двете ѝ страни. Малоун накара Пам да спре на ъгъла и проследи с поглед как жертвата им влиза в една входна алея.

— Паркирай до бордюра — каза той.

Докато тя паркираше, той напипа беретата си и отвори вратата.

— Стой тук. И говоря най-сериозно. Играта може доста да загубее, а няма да мога да търся Гари, ако ще трябва да се грижа и за теб.

— Мислиш ли, че е там?

— Доста е вероятно.

Надяваше се тя да не създава проблеми.

— Добре. Ще чакам тук.

Той се измъкна от колата. Тя сграбчи ръката му. Стискането ѝ бе силно, но не изразяваше враждебност. Внезапна тръпка прониза тялото му. Погледна я право в лицето, видя изписания в очите ѝ страх.

— Ако е там, върни ми го.

Вашингтон, окръг Колумбия, 7:20 ч.

Стефани бе доволна, че Лари Дейли си тръгна. След всяка тяхна среща го харесваше все по-малко.

— Какво мислиш? — попита я Грийн.

— Едно е ясно. Дейли няма идея какво представлява Александрийската връзка. Просто е чувал за Джордж Хаддад и се надява той да знае нещо.

— Защо мислиш така?

— Защото, ако имаше, нямаше да си губи времето с нас.

— Но за да намери Хаддад, му трябва Малоун.

— Кой казва, че му трябва Хаддад, за да свърже нещата? Ако класифицираните файлове са били пълни, не би си губил времето с Хаддад. Просто щеше да наеме няколко генийчета, да установи за какво става въпрос, и да тръгне оттам. — Тя поклати глава. — Дейли е страшен актьор и просто ни изигра. Малоун му трябва, за да открие Хаддад, тъй като нищо не знае. Просто се надява Хаддад да разполага с всички отговори.

Грийн се облегна назад в стола си с неприкрито безпокойство. Тя започваше да мисли, че е преценила погрешно този пришълец от Нова Англия. Бе я подкрепил срещу Дейли и дори бе дал да се разбере, че ще напусне, ако Белият дом я уволни.

— Политиката е гадна работа — промърмори той. — Президентът е мухльо. Програмата му е гнила. Времето му изтича. Определено търси какво да завещае на нацията, свое местенце в учебниците по история, и хора като Дейли смятат, че е техен дълг да му го осигурят. Съгласен съм с теб. Опитва се да налучка. Но ми е напълно непонятно каква работа ще му свърши всичко това.

— Изглежда, е важно, щом и саудитците, и израелците реагираха преди пет години.

— Достатъчно красноречива реакция, наистина. Израелците не са склонни на капризи. Нещо ги е накарало да пожелаят смъртта на Хаддад.

— Котън е в ужасно положение — отбеляза тя. — Момчето му е в опасност, а явно няма да получи никаква помощ от нас. Всъщност ще стоим пасивно и ще наблюдаваме, а после ще се възползваме от него.

— Мисля, че Дейли подценява опозицията си. Тук има сериозна доза планиране.

Тя бе съгласна.

— Точно това е проблемът с бюрократите. Убедени са, че всичко подлежи на договорка.

Мобилният телефон в джоба на Стефани я стресна с вибрацията си. Беше оставила съобщение да не я безпокоят, ако не е въпрос на живот и смърт. Отговори на обаждането, вслуша се за миг, след това затвори.

— Току-що загубих един агент. Мъжът, когото изпратих да се срещне с Малоун. Убили са го в замъка Кронборг.

Грийн не каза нищо.

Очите ѝ се изпълниха с болка.

— Лий Дюрант имаше жена и деца.

— Някаква вест от Малоун?

Тя поклати глава.

— Никаква.

— Може би беше права преди. Може би трябва да включим и други агенции, а?

Нещо я стисна за гърлото.

— Няма да даде резултат. Трябва да се справим по друг начин.

Грийн не помръдна. Стоеше със свити устни, без да вдига очи, сякаш знаеше какво трябва да се направи.

— Възнамерявам да помогна на Котън — заяви тя.

— И какво точно би могла да направиш? Та ти не си действащ агент.

Спомни си, че Малоун ѝ бе казал същото неотдавна във Франция, но въпреки това се бе справила достатъчно добре.

— Ще си набавя подкрепление. Хора, на които мога да се доверя. Имам много приятели, които ми дължат услуги.

— Аз също мога да помогна.

— Не искам да те замесвам.

— Вече съм замесен.

— Няма как да ми помогнеш — каза тя.

— Може и да те изненадам.

— А какво ли ще направи Дейли в такъв случай? Нямаме представа кои са съюзниците му. Най-добре да свърша всичко тихомълком. Ти стой настрана.

Лицето на Грийн не изразяваше нищо.

— А брифинга в Капитолия тази сутрин?

— Ще отида. Така ще умилостивя Дейли.

— Ще гледам да те прикривам, доколкото мога.

Тъглчетата на устните ѝ се изкривиха в лека усмивка.

— Знаеш ли, това може да се окажат най-приятните часове, които сме прекарвали заедно.

— Съжалявам, че не се е случвало досега.

— Аз също — каза тя. — Но един приятел се нуждае от мен.

Малоун се отдалечи от колата и се запромъква към къщата, пред която бе паркирано волвото. Не искаше да приближава от предната страна — твърде много прозорци, твърде малко прикритие — така че тръгна по уличката покрай съседната сграда и приближи откъм задната страна. Къщите в тази част на Копенхаген бяха като в неговия квартал в Атланта — сенчести улици със спретнати тухлени постройките, заобиколени от също толкова спретнати предни и задни дворове.

Скри беретата под якето си и използва храстите за прикритие. Досега не бе зърнал никого. Намери си местенце, откъдето да надникне над живия плет, и забеляза задната врата, през която бе изчезнал стрелецът. Преди да успее да реши какво да предприеме, вратата се отвори рязко и през нея излязоха двама мъже.

Стрелецът от Кронборг и някакъв друг мъж, нисък, набит и късоврат.

Разговаряйки, двамата заобиколиха към предната част на къщата. Малоун послуша инстинкта си, стрелна се от скривалището си и се втурна в задния двор през една пролука в плета. Хукна право към вратата и се вмъкна вътре с насочен пистолет.

Едноетажната къща бе притихнала. Две спални, кабинет, кухня и баня. Вратата на една от спалните бе затворена. Набързо огледа стаите. Бяха празни. Пристъпи към затворената врата. Лявата му ръка сграбчи дръжката, дясната стискаше оръжието с пръст върху спусъка. Бавно завъртя топката, след това рязко блъсна вратата навътре.

И видя Гари.

Момчето седеше на стол под прозореца и четеше. Стреснато, то вдигна очи от страницата, а лицето му светна, осъзнавайки кой е влезлият.

Малоун усети прилив на радост.

— Татко! — В същия момент Гари забеляза пистолета и продължи: — Какво става?

— Не мога да ти обясня, но трябва да се измитаме незабавно.

— Казаха, че си загазил. Да не би да са пристигнали онези, които искат да причинят нещо лошо на мама и мен?

Малоун кимна, а радостта му бе заменена от паника.

— Тук са. Трябва да тръгваме.

Гари се изправи от стола. Малоун не можа да се стърпи и силно го прегърна. Детето си беше негово — във всеки един смисъл. По дяволите Пам.

— Стой зад мен. И прави точно каквото ти кажа. Ясно ли е? — нареди той.

— Страшно ли ще става?

— Надявам се, че не.

Малоун се върна обратно по стъпките си до задната врата и надникна навън. Дворът беше празен. Трябваше им само минутка, за да се измъкнат.

Мина през вратата, следван плътно от Гари. Пролуката в плета бе на петнайсетина метра пред тях.

Той избута Гари пред себе си, тъй като последно бе мярнал мъжете да се отправят към улицата. С изваден пистолет хукна към съседния двор. Оглеждаше се непрекъснато. Гари водеше напред.

Минаха през пролуката.

— Колко банално.

Малоун се извъртя и замръзна. На шест метра пред тях стоеше мъжът с късия врат. Бе сграбчил Пам и бе притиснал във врата ѝ глок със заглушител. Стрелецът от Кронборг стоеше малко встрани, прицелил се право в Малоун.

— Натъкнах се най-случайно на бившата ти съпруга — каза мъжът с късия врат с холандски акцент. — Предполагам, че си я посъветвал да не излиза от колата.

Погледът му се впи в Пам. Очите ѝ го умоляваха да ѝ прости.

— Гари — прошепна тя, без да може да помръдне.

— Мамо.

Малоун долови отчаянието в гласовете и на двамата. Блъсна Гари зад себе си.

— Я да видим как си се справил, Малоун. Проследил си човека ми от замъка до града, изчакал си го да тръгне оттам и си го последвал с идеята, че момчето ти ще е тук.

Това категорично бе гласът от предишната вечер.

— И се оказах напълно прав.

Мъжът срещу него не бе впечатлен. Стомахът на Малоун се сви от гадно предчувствие.

Бяха го подвели.

— Извади пълнителя от беретата и го хвърли насам.

Малоун се поколеба, но прецени, че няма избор. Изпълни заповедта.

— А сега да направим размяна. Аз ще ти дам бившата ти съпруга, а ти ми даваш момчето.

— Ами ако предпочета да задържиш бившата ми съпруга?

Мъжът се подсмихна.

— Предполагам, че не искаш синът ти да гледа как пръсвам мозъка на майка му, а аз ще направя точно това, защото всъщност никак не ми е нужна.

Очите на Пам се разшириха при мисълта какво бе предизвикала глупостта ѝ.

— Татко, какво става? — попита Гари.

— Сине, ще трябва да тръгнеш с този човек...

— Не — изкрещя Пам. — Недей.

— Ще те убие — каза Малоун.

Пръстът на мъжа плътно притискаше спусъка. Малоун се надяваше Пам да стои мирно. Погледна към Гари.

— Ще трябва да го направиш заради мама. Но ще се върна да те взема. Кълна ти се. Можеш да разчиташ на мен. — Прегърна отново момчето. — Обичам те. Бъди силен заради мен. Става ли?

Гари кимна, поколеба се за миг и пристъпи към мъжа, който отпусна хватката си около Пам. Тя незабавно се вкопчи в Гари и се разплака.

— Добре ли си? — попита го.

— Добре съм.

— Нека остана с него — замоли се тя. — Няма да ви създавам никакви проблеми. Котън ще открие това, което искате, а ние ще слушаме, обещавам.

— Я млъквай — грубо отвърна мъжът.

— Кълна ви се. Няма да създавам никакви проблеми.

Той насочи дулото към челото ѝ.

— Я си мръдни стегнатия задник и млъкни.

— Не го предизвиквай — посъветва я Малоун.

Тя прегърна Гари още веднъж, след това бавно отстъпи назад. Мъжът се подсмихна пак.

— Добър избор.

Малоун се втренчи в съперника си и успя да го накара пръв да сведе поглед.

Пистолетът на мъжа внезапно се стрелна надясно и три куршума излетяха от дулото и се забиха в стрелеца от Кронборг. Тялото му се олюля и се свлече по гръб на земята. Ръката на Пам се стрелна към устата ѝ.

— О, боже.

Малоун видя шокираното изражение на Гари. Петнайсетгодишните момчета не бива да стават свидетели на подобни сцени.

— Той направи точно каквото му бях наредил. Но аз знаех, че го следвате. А той не. Всъщност дори ми каза, че никой не го следи. Нямам време да се разправам с малоумници. Малкото упражнение имаше за цел да се простим с излишното перчене. А сега заминавай да ми набавиш онова, което ми трябва. — Мъжът насочи глока си към главата на Гари. — Искам да съм сигурен, че няма да ни попречиш да тръгнем.

— Хвърлих всичките патрони от пистолета.

Малоун се вгледа в Гари. Колкото и да бе странно, момчешкото му лице не изразяваше и сянка от безпокойство. Никаква паника. Никакъв страх. Единствено решителност.

Мъжът и Гари се наканиха да тръгват.

Малоун държеше пистолета до бедрото си и трескаво обмисляше различни варианти на действие. Синът му бе на някакви сантиметри от заредено оръжие. Знаеше, че щом веднъж отведат Гари, няма да има друг избор, освен да разкрие връзката. Цял ден бе отлагал това решение, тъй като подобна крачка би провокирала редица проблеми. Очевидно мъжът бе предугадил ходовете му още от самото начало, знаейки, че всички ще се озоват точно тук.

Студ пропълзя по тялото му. Бе обзет от смущаващо чувство.

Неприятно. Но не непознато.

Постара се действията му да изглеждат съвсем естествено. Такива бяха правилата. Някогашната му професия се градеше на

случайностите. На правилната преценка на шансовете и рисковете. Неведнъж бе излагал на краен риск собствената си кожа, а в три конкретни случая рисковете бяха надделели над шансовете и той се бе оказал в болницата.

Но сега нещата бяха съвсем различни. Защото залогът бе синът му. Слава богу, всички шансове бяха на негова страна.

Мъжът и Гари достигнаха пролуката в плета.

— Извинете — подвикна Малоун.

Мъжът се обърна.

Малоун стреля с беретата и куршумът прониза гърдите на врага му. В първия момент той сякаш не осъзна какво точно се е случило — изражението му бе смесица от изненада и болка. Накрая от тъглчетата на устата му рукна кръв и очите му помътняха. Падна като подкосен, тялото му потръпна за миг, после замря.

Пам се втурна към Гари и го прегърна.

Малоун отпусна ръка.

Сейбър видя съвсем ясно как Котън Малоун застреля последния му оперативен агент. Стоеше наред кухнята в къщата срещу задната фасада на сградата, приютявала Гари Малоун през последните три дни. Когато бе наел нея, бе наел и къщата отсреща.

Усмихна се.

Малоун не бе никак глупав, а агентът му бе некомпетентен. Хвърляйки пълнителя, Малоун се бе лишил от всичките си патрони, освен от онзи в цевта. Всеки добър агент — а Малоун определено бе такъв — винаги оставяше по един патрон в цевта. Спомни си как по време на специалната му военна подготовка в армията един новобранец се бе прострелял в крака, след като уж бе изпразнил пълнителя, забравяйки за заредения патрон.

Надявал се бе Малоун някак да успее да изиграе наемника му. Такава беше идеята. И шансът изникна, когато видя Пам Малоун да се отправя към къщата. Бе се обадил на подчинения си по радиостанцията и му бе наредил да се възползва от небрежността ѝ, за да подчертае сериозността на посланието си към Малоун. Бе го подкупил да застреля другия агент с обещание за допълнително възнаграждение. За щастие, Малоун се бе погрижил този разход да му

бъде спестен. Което означаваше, че вече нямаше човек, който да свърже Сейбър с настоящите събития. А още по-хубавото бе, че Малоун си бе върнал сина, което би трябвало да успокои опасните му инстинкти.

Но случилото се съвсем не означаваше, че начинанието му е приключило.

В никакъв случай.

ВТОРА ЧАСТ

Сряда, пети октомври, Виена, Австрия, 13:30 ч.

Сейбър спря пред портата и свали стъклото. Не показва никакви документи, но пазачът веднага му направи знак да мине. Огромният замък се намираше на четирийсет и пет километра югозападно от центъра на града, в местност, известна като Виенската гора. Построен от аристократи преди три века, той бе образец на бароково великолепие. Зад жълтеникавите стени се намираха седемдесет и пет просторни стаи, всяка завършваща със стръмни триъгълни стрехи от алпийски камък.

През замъгленото предно стъкло на аудито проникваха ярки слънчеви лъчи и Сейбър със задоволство установи, че асфалтовата алея и паркингите отстрани са празни. Само пазачите пред входа и неколцината градинари нарушаваха с присъствието си спокойната обстановка.

Изглежда, разговорът щеше да е на четири очи.

Паркира пред портала за автомобили и излезе от колата. Закопча сакото си марка „Бърбъри“ и тръгна по чакълестата алея към Къщата на пеперудите, впечатляваща постройка от XIX век, на неколкостотин метра южно от главната сграда на замъка. Боядисана в зелено, със стени, облицовани със стотици късове унгарско стъкло, тя прекрасно се вписваше в горския пейзаж. Вътре обогатената местна почва подхранваше огромно разнообразие от екзотични растения, но сградата бе получила името си — Schmetterlinghaus — от хилядите пеперуди, които пърхаха, необезпокоявани наоколо.

Сейбър дръпна дървената врата и пристъпи в покритото с пръст предно помещение. Тежка кожена завеса задържаше горещия влажен въздух вътре. Той я отметна. Стотици пеперуди танцуваха във въздуха под акомпанимента на нежна музика. Бах, ако не грешеше. Повечето растения бяха разцъфнали и спокойната сцена бе в смайващ контраст със студения есенен фон, очертан през набразденото от влага стъкло.

Собственикът на оранжерията, Синия стол, седеше сред буйната растителност. Лицето му бе на човек, който работи твърде много, спи

твърде малко и не се интересува от здравословно хранене. Възрастният човек бе със сако от туид върху дебела жилетка. Коего според Сейбър определено му създаваше неудобство. Но пък, помисли си той, студенокръвните същества се нуждаят от много топлина. Той съблече сако си и пристъпи към един празен дървен стол.

— Guten morgen, Herr Sabre.

Новодошлият седна и кимна в отговор. Днес официалният език щеше да е немският.

— Растения, Доминик. Никога не съм те питал, но доколко ги познаваш?

— Знам само, че превръщат въглеродния двуокис в кислород.

Мъжът се усмихна.

— Нима не признаваш, че имат много други функции? Ами багрите, уютът, красотата?

Сейбър огледа джунглата, която ги заобикаляше, пеперудите, вслуша се в успокояващата музика. Тихата естетика не му въздействаше, но бе достатъчно съобразителен да не изрази мнението си и отговори неопределено.

— Имат своята стойност.

— А за пеперудите какво знаеш?

В скута на мъжа лежеше порцеланова чинийка, намазана с почернял банан. Насекоми с криле от сапфир, алено кадифе и слонова кост лакомо пируваха с поднесения дар.

— Привлича ги миризмата. — Мъжът лекичко погали крилцата на една пеперуда. — Наистина изящни същества. Летящи скъпоценни камъни, които се втурнат в света с великолепието на цветовете си. За нещастие живеят едва няколко седмици, преди отново да станат част от хранителната верига.

Четири златистозелени пеперуди се присъединиха към пиршеството.

— Тези са рядък вид. *Papilio dardanus*. Лястовича опашка. Внасям такавидите им чак от Африка.

Сейбър ненавиждаше всякакви насекоми, но се постара да изглежда заинтригуван и зачака.

Накрая мъжът попита:

— Добре ли мина всичко в Копенхаген?

— Точно както предвидихте. Откъде бяхте толкова сигурен?

— Той нямаше избор. За да защити сина си, трябва да разкрие връзката. Толкова е уязвим. Хората като него са лесно предвидими.

— Възможно е да се досети, че го манипулираме.

— Убеден съм, че вече се е досетил, но искрено си вярва, че в крайна сметка е успял да излезе победител. Едва ли предполага, че съм планирал смъртта на онези хора.

Състареното лице на мъжа леко се сгърчи в бледа усмивка.

— Тази игра ти харесва, нали?

— Действително има приятни моменти. — Той млъкна за миг и добави: — Когато се играе правилно.

Още няколко пеперуди се присъединиха към другите върху чинията.

— Всъщност играта е като с тези прекрасни създания — отбеляза Синия стол. — Тъпчат се, привлечени от примамката на леснодостъпната храна. — Кокалестите му пръсти хванаха една от пеперудите за крилцата, а тъмните ѝ пипалца и миниатюрните крачета се заусукваха в опит да се освободят. — С лекота мога да убия този екземпляр. Нима е трудно?

Синия стол пусна пеперудата. Оранжево-жълтите криле запърхаха тромаво, после се издигнаха във въздуха.

— Но със същата лекота мога и да я пусна. — Мъжът се обърна към Сейбър. — Трябва да използваш инстинктите на Малоун в наш интерес.

— Такава ми е идеята.

— Какво ще предприемеш, когато открием връзката? — попита Синия стол.

— Зависи.

— Малоун ще трябва да бъде убит.

— Мога да се справя.

Възрастният мъж му хвърли кос поглед.

— Може да се окаже нелека задача.

— Подготвен съм.

— Има един проблем.

Сега щеше да разбере защо са го повикали обратно във Виена.

— Израелците са нащрек. Вероятно Джордж Хаддад отново се е обадил на Западния бряг, а еврейските шпиони сред палестинските

власти докладват, че се е свързал с Тел Авив. Знаят, че е жив, а предполагам, знаят и къде се намира.

Това действително бе сериозен проблем.

— Столовете са запознати с тези разкрития и одобриха пълномощията, които ти дадох, за да се справиш със ситуацията както сметнеш за добре.

Което Сейбър и без тяхно съгласие смяташе да направи.

— Както знаеш, израелците имат коренно различна мотивация от нашата. Ние искаме да се доберем до връзката. Те искат да я унищожат.

Сейбър кимна.

— В онова кафе бомбардираха и свои хора, само и само да очистят Хаддад.

— Евреите са голям проблем — тихо заяви Синия стол. — Винаги са били сложни. Когато си различен и твърдоглав, неминуемо развиваш и огромна гордост.

Сейбър реши да не коментира последното изказване.

— Смятаме да помогнем за решаването на еврейския проблем.

— Не съзнавах, че има такъв проблем.

— За нас не, но при нашите арабски приятели нещата стоят другояче. Така че трябва да спечелиш преднина пред израелците. Не бива да им позволим да се намесят.

— В такъв случай трябва незабавно да тръгвам.

— Къде е Малоун?

— В Лондон.

Синия стол млъкна и се съсредоточи върху насекомите, които пърхаха с крилца в скута му. Накрая ги бръсна с ръка.

— На път за Лондон трябва да се отбиеш на едно място.

— Имам ли време?

— Нямаш избор. Наш агент в израелското правителство разполага с информация, която държи да предаде лично, и то на теб, и настоява да му се плати.

— Като всички.

— Намира се в Германия. Няма да ти отнеме много време. Използвай някой от самолетите на компанията. Имам информация, че този човек е проявил небрежност. Разкрил се е, макар сам да не е разбрал. Приключи с него и закрий сметката.

Това бе ясно.

— Излишно е да ти казвам, че ще има и други, които ще наблюдават. Така че ще те помоля да изиграеш едно незабравимо представление. Израелците трябва да разберат, че в тази игра залозите са твърде високи. — Възрастният мъж се намести върху дървения стол, после отново сведе острия си нос към чинията. — Наясно си какво ще се случи този уикенд, нали?

— Естествено.

— Ще ми трябва финансовото досие на една определена личност. Най-късно до петък. Може ли да се уреди?

Сейбър знаеше кой е правилният отговор, макар и за тази задача да нямаше никакво време.

— Разбира се.

Синия стол му даде името на човека, когото трябваше да разследва, след което добави:

— Нека доставят информацията тук. Междувременно, действай както сметнеш за най-добре.

Вашингтон, окръг Колумбия, 7:30 ч.

Стефани реши да остане в столицата. Тук бяха всички главни играчи и ако щеше да помага на Малоун, трябваше да е близо до всеки един от тях. Имаше постоянна връзка с Атланта и централата на проект „Магелан“ чрез лаптопа и мобилния телефон, а и бе изпратила трима агенти в Дания. Други двама вече бяха пристигнали в Лондон, а още един бе на път за Вашингтон. Засега хотелската ѝ стая щеше да играе ролята на команден център.

Чакаше вече двацет минути и когато телефонът на бюрото ѝ най-после иззвъня, тя се усмихна. Едно качество не можеше да отрече на Торвалдсен — точността. Вдигна слушалката.

— Да, Хенрик?

— Толкова ли си сигурна, че съм аз?

— Точно навреме.

— Закъснението е проява на невъзпитание.

— Напълно съм съгласна. Какво успя да разбереш?

— Достатъчно, за да съм наясно, че имаме проблем.

Предишния ден Торвалдсен бе изпратил екип детективи да проследят ходовете на убитите от Малоун двама мъже. Тъй като единият от тях бе застрелял федерален агент, Стефани бе успяла да изиска и помощта на Европол.

— Чувала ли си някога за *die Ordnung vom Goldenen Vlies*?
Орденът на Златното руно?

— Европейски икономически картел. Чувала съм за него.

— Трябва ми интернет връзка с лаптопа ти.

— Секретна е — побърза да обясни тя.

— Уверявам те, че информацията, с която разполагам, ми осигурява всички разрешителни.

Тя му даде адреса. След минутка на екрана ѝ се появиха пет фотографии на мъже. Три бяха до раменете, две — в пълен ръст. И петимата бяха прехвърлили седемдесет, лицата им бяха като карикатури, целите в ъгловати бръчки, студени и безизразни, но всяко

излъчваше изтънченост и аристократичната самоувереност на хора, свикнали да постигат своето.

— Орденът на Златното руно бил сформиран повторно в края на четирийсетте, точно след комунистическото национализиране на австрийската индустрия. Създаден бил във Виена, а първоначално членството било ограничено до избрана група индустриалци и финансисти. През петдесетте разширил обхвата си и включил промишлени и минни магнати, както и нови финансисти.

Тя придърпа един бележник и свали капачката на химикалката.

— Как така сформиран повторно?

— Името идва от средновековен френски орден, създаден през 1430 година от Филип, херцог на Бургундия. Но някогашната рицарска групировка просъществувала едва няколко десетилетия. С течение на времето се появявали различни негови наследници, а в Австрия все още съществува официален Орден на Златното руно. Но заплахата идва от икономическия картел със същото име.

Очите ѝ бяха приковани в екрана, умът ѝ се опитваше да запечата строгите физиономии.

— Любопитна групировка — продължи Торвалдсен. — Делата на Ордена се ръководят от строг кодекс от правила. Броят на членовете е ограничен до седемдесет и един. Управлява ги Кръг от пет Стола. Така нареченият Син стол оглавява както Кръга, така и целия орден. Обличат се в алени роби и се кичат със златни медальони, всеки от които изобразява кремък и огниво, изпускащи огнени езици, обхванали златно руно. Доста драматично.

Стефани определено бе съгласна.

— А ето и малко информация за петимата на екрана ти. Горният вляво е австрийски индустриалец, Алфред Херман. Понастоящем той заема Синия стол. Мултимилиардер, притежава европейски фабрики за стомана, мини в Африка, каучукови плантации в Далечния изток и банкови концерни из целия свят.

Торвалдсен продължи с обясненията за останалите четирима. Един от тях притежаваше контролния пакет в мултинационална банка с клонове из цяла Австрия, Германия, Швейцария и Холандия, наред с фармацевтични и автомобилни компании. Друг бе водеща фигура на европейските пазари на ценни книжа и притежаваше инвестиционни компании, които управляваха портфейлите на множество държави от

Европейския съюз. Трети притежаваше изцяло две френски и една белгийска фирми, водещи производители на самолети извън Съединените щати. Последният се бе провъзгласил за „крал на бетона“, а компаниите му бяха главните производители в бранша за Европа, Африка и Близкия изток.

— Страховита групичка — отбеляза Стефани.

— Меко казано. В Кръга на Столовете винаги се е забелязвала явна арийска нишка — избират се най-често немци, швейцарци и австрийци, а постът им е доживотен. Едновременно с това се избира Сянка, която да може незабавно да замести и да наследи Стола при ненавременна смърт. Синия стол се избира от останалите Столове и също е несменяем до смъртта си.

— Доста добре организирани дяволи.

— С което се гордеят. Всички членове се срещат два пъти годишно на официално събрание, веднъж към края на пролетта, втория път — преди началото на зимата, в имението на Алфред Херман с площ хиляда и шестстотин декара извън Виена. През останалата част от годината делата се ръководят от столовете или чрез постоянни комисии. Имат си съветник, ковчезник и секретар, включително и поддържащ екип, който по принцип работи извън замъка на Херман. Процедурата е умишлено опростена. Без излишни парламентарни протакания.

Тя продължи да си води бележки.

— Синия стол няма право на глас нито в Кръга, нито на събранието, освен ако няма равен резултат при гласуването. Поради нечетния брой на седемдесетте и един членове и петимата Стола това понякога се случва.

Стефани не можеше да не се възхити на детективските усилия на Торвалдсен.

— Разкажи ми за членовете.

— Повечето са европейци, но сред настоящите членове има и четирима американци, двама канадци, трима азиатци, бразилец и австралиеца. Има и мъже, и жени. Още преди десетилетия започнали да допускат жени. Рядко някой напуска, а списъкът от чакащи членство гарантира, че винаги ще се поддържа бройка от седемдесет и един.

— А защо централата е в Австрия? — полюбопитства тя.

— По същата причина, поради която мнозина държат парите си там. Изрична клауза в конституцията на страната забранява нарушаването на банковата тайна. Парите трудно могат да бъдат проследени. Ордент има добро финансиране. Членовете се оценяват на еднакъв принцип, основаващ се на проектобюджет. Миналогодишният надхвърли сто и петдесет милиона евро.

— И за какво харчат подобни средства?

— За онова, за което човечеството жадува открай време — политическо влияние, насочено предимно към усилията на Европейския съюз да централизира валутата и да отстрани търговските бариери. Възраждането на Източна Европа също ги интересува. Преустройството на инфраструктурата в Чехия, Словакия, Унгария, Румъния и Полша е сериозна работа. Чрез няколко добре обмислени вложения членовете успяват да възвърнат неколккратно инвестициите си.

— И все пак, Хенрик, сто и петдесет милиона евро не могат да се похарчат за гарантиране на строителни договори и подкупване на политици.

— Права си. Има и по-велика цел.

Стефани започваше да губи търпение.

— Слушам.

— Близкият изток. Той е главният им приоритет.

— От къде, за бога, имаш тази информация?

От другия край на телефонната линия настъпи мълчание.

Тя зачака.

— Аз съм един от членовете.

Лондон, 12:30 ч.

Пам и Малоун се спуснаха по рампата от самолета на Бритиш Еървейс. Бяха прекарали нощта в Кристиангаде, след което взеха полет от Копенхаген до Англия, удобна спирка за Пам на път за Джорджия, а за Малоун — важна крайна цел. Гари оставиха при Торвалдсен. Синът му го познаваше от двете прекарани в Дания лета. Преди да се ориентира напълно в ситуацията, Малоун смяташе Кристиангаде за най-безопасното място за Гари. Като допълнителна предпазна мярка Торвалдсен бе наел екип от частни охранители в имението. Пам не бе във възторг от това решение и отново се бяха скарали. В крайна сметка тя оцени разумността на този вариант, особено като се имаше предвид случилото се в Атланта. При положение че кризата бе отминала, тя трябваше да се върне на работа. Бе напуснала Атланта набързо, без дори да уведоми фирмата си. Никак не искаше да остави Гари, но накрая прие, че Малоун е в състояние да се погрижи за сина им много по-добре, отколкото тя.

— Дано все още имам работа — вметна тя.

— Предполагам, че парите, които си им донесла, ти гарантират снизхождение. Ще им разкажеш ли какво се е случило?

— Ще се наложи.

— Всичко е наред. Кажи им каквото трябва.

— Защо продължаваш да вършиш това? — попита го тя. — Защо просто не се откажеш?

Забеляза, че след добрия сън голяма част от мрачното ѝ настроение се бе стопило. Многократно се бе извинила за вчерашната си постъпка и той бе махнал с ръка. Всъщност изобщо не желаше да разговаря с нея и благодарение на късната резервация по време на полета не седяха един до друг. Кое то бе добре. Все още имаха да си казват много неприятни неща относно Гари, но моментът не беше подходящ.

— Само така можем да сме сигурни, че подобно нещо няма да се повтори — каза той. — Ако не съм единственият, който знае за

връзката, вече няма да бъде тяхна цел. А съответно и вие двамата с Гари.

— Какво смяташ да правиш? — попита го Пам.

Той наистина нямаше представа, така че отговорът му бе искрен.

— Ще преценя, когато стигна там.

Проправиха си път през тълпата, устремила се към терминала, мълчанието и равномерните им крачки бяха явно доказателство, че разделени им е по-добре.

Приспаните сетива на Малоун, изострени от дванайсетте години като агент, работещ по секретен проект, отново се бяха пробудили. В самолета един мъж бе привлякъл вниманието му. Седеше три реда пред него в срещуположния край на салона. Качил се бе в Копенхаген. Имаше сухо и слабо тяло, бе мургав, с набола неколкодневна брада. По време на полета нищо не бе предизвикало съмненията му. Но макар мъжът да бе напуснал самолета доста преди тях, се бе озовал зад гърбовете им. И това вече беше проблем.

— Вчера застреля онзи човек, без въобще да се замислиш — продължаваше Пам. — Плашиш ме, Котън.

— Ставаше въпрос за безопасността на Гари.

— Така ли действаше тогава?

— През цялото време.

— Нагледах се на достатъчно смърт в този живот.

Той също.

Продължаваха да вървят мълчаливо. Малоун усети, че бившата му съпруга се кани да му каже нещо важно.

— Вчера не ти споменах — обади се тя — предвид всичко, което се случи, но в живота ми има нов мъж.

Това можеше само да го радва, но се питаше защо тя намира за необходимо да го споделя с него.

— Отдавна не се интересуваме един от друг.

— Знам. Но той донякъде е специален. — Тя вдигна ръка и му показа китката си. — Подари ми този часовник.

Определено се гордееше с подаръка, така че Малоун реши да не ѝ разваля удоволствието.

— „Таг Хойер“. Не е зле.

— И аз така си помислих. Страшно ме изненада.

— Добре ли се държи с теб?

— Приятно ми е с него — кимна тя.

Малоун не знаеше какво да отговори.

— Споменавам го само, защото мисля, че е време да се помирим. Влязоха в терминала, претъпкан с хора. Време бе да се разделят.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб? — попита го тя. — Самолетът ми за Атланта е чак след седем часа.

Той тъкмо репетираше думите за сбогом, които трябваше да прозвучат небрежно.

— Май не е особено подходящо. По-добре да съм сам. — Не му се искаше да изрече това, което мислеха и двамата. Особено след вчерашния инцидент.

— Разбирам — кимна тя. — Просто си мислех, че ще е приятно да прекараме следобеда заедно.

Това възбуди любопитството му.

— Защо ти е да идваш с мен? Мислех, че искаш да забравиш случилото се.

— За малко да ме убият заради тази твоя връзка, така че съм любопитна. А и какво да правя на летището?

Трябваше да признае, че изглежда чудесно — бе с пет години по-млада от него, но приличаше на момиченце. Изражението ѝ напомняше някогашната Пам, едновременно безпомощна, независима и привлекателна, така че не му се искаше да е хаплив. Осеяното ѝ с лунички лице и сините ѝ очи предизвикаха вълна от спомени, които се бе опитал да изтрие от съзнанието си, особено след като бе научил за Гари.

Двамата с Пам бяха прекарвали заедно дълги години. Бяха споделяли живота си. И добър, и лош. Той беше на четирийсет и осем, разведен от повече от година, разделен от почти шест.

Може би бе време да го преодолее. Станалото — станало. Той самият не беше ангел.

Но обявяването на примирието трябваше да почака, така че Малоун само се усмихна.

— Прибирай се в Атланта и се пази, чуваш ли?

Тя се усмихна.

— И аз мога да кажа същото за теб.

— За мен е невъзможно. Но съм сигурен, че новият мъж в живота ти ще се радва да те види вкъщи.

— Все пак трябва да поговорим, Котън. И двамата заобикаляме темата.

— Ще поговорим, когато всичко приключи. Какво ще кажеш за временно примирие дотогава?

Тя искаше същото.

— Добре.

— Ще те държа в течение и не се безпокой за Гари. Хенрик ще се грижи за него. Ще го пазят добре. Имаш телефона, така че можеш да му се обаждаш когато пожелаеш.

Той й помахна весело, а после тръгна към изхода и към такситата. Нямаше багаж. В зависимост от продължителността на престоя си щеше да си купи някои неща, но това щеше да стане по-късно.

Преди да напусне сградата, искаше да провери още нещо.

Тръгна към изхода, приближи се до будката за информация и дръпна една карта на града от стойката. Небрежно се извърна и започна да я изучава, а погледът му се плъзна от листа към потока от хора, който продължаваше да се излива през широкия терминал.

Ако някой действително го преследваше, би трябвало да изчаква тръгването му. Но въпросната личност пое след Пам. А това вече сериозно го притесни.

Малоун хвърли картата на щанда и се отправи към срещуположната страна на терминала. Пам влезе в едно от многобройните кафенета, очевидно решена да прекара времето си на чаша кафе. Мъжът зае позиция в един безмитен магазин, откъдето имаше пряка видимост към кафенето.

Интересно. Изглежда, Малоун не бе най-важната личност за деня. Той също влезе в кафенето.

Пам седеше в едно сепаре и той спря при нея. Изражението й говореше, че определено е изненадана.

— Какво правиш тук?

— Размислих. Защо не дойдеш с мен?

— Ще ми е много приятно.

— При едно условие.

— Знам. Да си държа устата затворена.

Стефани остави думите на Торвалдсен да проникнат в съзнанието ѝ, след което попита:

— Ти си член на Ордена на Златното руно, така ли?

— От трийсет години. Винаги съм го приемал единствено като средство за общуване между хора с пари и власт. Това и правим през повечето време...

— Когато не подкупвате политици и не си купувате договори.

— Хайде, Стефани. Знаеш какви са правилата в живота. Не ги измислям аз. Просто се ръководя от по-важните.

— Разкажи ми какво знаеш, Хенрик. И без глупости, моля те.

— Детективите ми тръгнаха по следите на двамата убити. Единият си има приятелка в Амстердам. Разказала им, че приятелят ѝ често работел за някакъв чужденец. Веднъж успяла да го зърне и по описанието ѝ ми се стори, че и аз съм го виждал.

Тя изчака.

— Интересното е, че от години насам, по време на различните сбирки на Ордена, често чувам за изгубената Александрийска библиотека. Заемащият в момента Синия стол Алфред Херман е обсебен от тази тема.

— Знаеш ли защо?

— Смята, че можем да научим много от древните.

Това ѝ се струваше малко вероятно, но бе любопитна да разбере повече.

— Каква е връзката между двамата убити и Ордена?

— Мъжът, когото описала приятелката на убития, е присъствал на събирания на Ордена. Не като член. Като служител. Не бе успяла да чуе името му, но приятелят ѝ веднъж споменал псевдоним, който съм чувал и преди. *Die Klauen der Adler*.

Тя мълчаливо си преведе думите. Ноктите на орела.

— Ще ми обясниш ли?

— Какво ще кажеш да изчакаш, докато съм съвсем сигурен?

През юни, когато за пръв път се бе срещнала с Торвалдсен, той не бе демонстрирал особена общителност, което допълнително бе разпалило и без това съществуващото напрежение помежду им. Но оттогава Стефани се бе научила да не го подценява.

— Добре. Спомена, че основният интерес на Ордена е Близкият изток. Какво имаш предвид?

— Оценявам, че не ме притискаш.

— Все някога трябва да започнем да си сътрудничим. Така или иначе, нямаше да ми кажеш.

Торвалдсен се подсмихна.

— Доста си приличаме.

— Това вече ме плаши.

— Не е толкова лошо. Но в отговор на въпроса ти за Близкия изток, за съжаление арабският свят уважава единствено силата. Тези хора знаят как да се пазарят, а имат и с какво, особено петрола.

По този въпрос не можеше да спори.

— Кой е враг номер едно за арабите? — продължи Торвалдсен. — Америка? Не. Израел. Той е трънът в петата им. Точно там се е забил. Насред собствения им свят. Еврейска държава. Отцепена през 1948 година, когато близо милион араби били насилствено изселени. Вярно е, че и евреите са страдали. Но светът подари на евреите земя, която палестинци, египтяни, йорданци, ливанци и сирийци от столетия са наричали своя. *Накба*, катастрофа, така наричат те станалото.

— И веднага избухна войната — вметна Стефани. — Първата от много.

— Всяка една е спечелена от Израел. През последните шейсет години израелците са се вкопчили здраво в своята земя и всичко това, защото Бог е казал на Авраам, че така трябва да бъде.

Стефани си спомни цитираното от Брент Грийн. *И Господ рече на Аврама: дигни сега очи и от мястото, дето си сега, погледни към север и юг, към изток и запад; защото цялата земя, която виждаш, на тебе ще я дам и на потомството ти довека.*

— Божиите думи към Авраам са едничката причина, поради която Палестина бе дадена на евреите — завърши Хенрик. — Това уж е родината на техните предци, обещана им лично от Господ. Кой би могъл да го оспори?

— Поне един палестински учен, когото познавам.

— Котън ми разказа за Джордж Хаддад и библиотеката.

— Не е трябвало да го прави.

— Мисля, че в момента никак не му пука за правилата, а и ти не си сред любимите му хора точно сега.

Бе си го заслужила.

— Източниците ми във Вашингтон твърдят, че от Белия дом искат да издирят Хаддад. Но предполагам, че ти си в течение.

Тя не отговори.

— Не съм и очаквал нито да потвърдиш, нито да оспориш. Тук става нещо, Стефани. Нещо изключително важно. Хората с власт обикновено не си губят времето за глупости.

Тя бе съгласна.

— Можеш да взривяваш хора колкото си искаш. Да ги тероризираш ежедневно. Нищо няма да постигнеш. Но когато притежаваш това, което врагът ти желае страстно или пък не иска друг да го притежава, тогава вече имаш истинска власт. Познавам Ордена на Златното руно. Средство за упражняване на влияние — ето какво искат Алфред Херман и Орденът.

— И за какво ще го използват?

— Ако се окаже, че това средство нанася удар в сърцето на Израел, което е възможно, арабският свят би наддавал, за да се сдобие с него. А всеки от Ордена има интерес от приятелските отношения с арабите. Дори само цената на петрола е достатъчна да привлече вниманието им, а новите пазари за стоките и услугите им — ето една още по-щедра награда. Кой знае? Информацията може да постави под въпрос самата еврейска държава, което би успокоило множество открити рани. Дългогодишната поддръжка на Израел излиза скъпо на Америка. Колко пъти се е налагало? Някоя арабска държава заявява, че Израел трябва да бъде унищожен. Обединените нации се намесват. Съединените щати осъждат изказването. Всички са разгневени. Вадят се шпагите. А после трябва да се извадят концесиите и доларите, за да се умират духовете. Представи си, ако вече няма нужда от подобни действия, колко по-сговорчив щеше да бъде целият свят, включително и Америка.

Възможно бе Лари Дейли да се стреми именно към подобен резултат от дейността на президента. Но все пак не можеше да не попита:

— Каква информация би могла да бъде толкова съдбоносна?

— Не знам. Но преди няколко месеца двамата с теб прочетохме един документ, който променя нещата из основи. Възможно е тук да става въпрос за нещо със сходна сила.

Прав беше, но реалността бе друга.

- Котън се нуждае от тази информация.
- Ще си я получи, но първо трябва да научим цялата история.
- И как смяташ да го постигнеш?
- Зимното събрание на Ордена е този уикенд. Нямах намерение да присъствам, но размислих.

Лондон, 13:20 ч.

Малоун слезе от таксито и заоглежда тихата улица. Множество фасади със стрехи, набраздени странични подпори и первази с цветя. Всяка от живописните къщи от XVIII век изглеждаше като мирно убежище от проблемите на реалността, което, естествено, приютяваше книжни плъхове и учени. Джордж Хаддад би следвало да се чувства у дома си.

— Тук ли живее? — попита Пам.

— Надявам се. Не съм чувал нищо за него от почти година. Но преди три години ми бе даден този адрес.

Следобедът бе хладен и сух. Сутринта бе прочел в „Таймс“, че Англия все още е обхваната от необичайна есенна суша. Мъжът от „Хийтроу“ не ги бе последвал, но може би някой друг бе поел щафетата. Все пак наоколо не се виждаха други таксита. Чувстваше се странно, че все още е с Пам, но пък май си го бе заслужил. Сам си го бе изпросил, като бе настоял тя да дойде с него. Изкачиха стъпалата до входа и влязоха в сградата. Малоун остана във фоайето, за да огледа улицата. Не се появиха нито хора, нито коли.

Звънецът за апартамента на третия етаж издаде дискретен звук. Мъжът с маслинената кожа, който отвори вратата, бе дребен и слаб, с пепелявосива коса и четвъртито лице. Кафявите му очи се оживиха, когато зърна госта си, но Малоун забеляза и мигновено потиснатото вълнение в широката приветлива усмивка.

— Котън. Каква изненада. Тъкмо онзи ден си мислех за теб.

Стиснаха си топло ръцете и Малоун представи Пам.

Хаддад ги покани да влязат. Дневната светлина бе приглушена от плътните дантелени пердета. Малоун хвърли бърз поглед към обстановката, в която сякаш цареше умишлено безредие — пиано, няколко шкафа, кресла, лампи с копринени абажури, дъбова маса, върху която компютърът бе почти скрит зад книги и документи.

Хаддад махна с ръка, сякаш искаше да прегърне хаоса.

— Ето това е моят свят, Котън.

Стените бяха осеяни с карти, толкова много, че тревистозелените тапети почти не се виждаха. Погледът на Малоун се плъзна по тях и той мислено отбеляза, че изобразяваха Светите земи, Арабия и Синайския полуостров, а възрастта им варираше от днешни дни до древността. Някои бяха фотокопия, други — оригинали, но всички бяха изключително интересни.

— Това също е част от манията ми — отбеляза Хаддад.

След като размениха задължителните незначителни приказки, Малоун реши да пристъпи направо към въпроса.

— Нещата се промениха. Затова и съм тук. — Описа случилото се от предишния ден.

— Синът ти в безопасност ли е? — попита Хаддад.

— Добре е. Преди пет години не зададох никакви въпроси, защото това бе част от работата ми. Но вече не е така и искам да знам какво точно става.

— Ти ми спаси живота.

— Което би трябвало да ми дава право да искам да науча истината.

Хаддад ги покани в кухнята, където седнаха около кръглата маса. Във въздуха тегнеше застоялата миризма на вино и тютюн.

— Всичко е много сложно, Котън. Аз самият започнах да разбирам едва през последните няколко години.

— Джордж, трябва да науча всичко.

Малоун усети как помежду им се установява неловко разбирателство. Старите приятелства отмират. Хората се променят. Това, което двама души ценят един в друг, с времето става повод за неудобство. Но Малоун знаеше, че Хаддад му се доверява, и искаше да му отвърне със същото.

Най-накрая палестинецът проговори. Разказът му ги върна към 1948 г., когато деветнайсетгодишният младеж бе воювал на страната на палестинската съпротива, опитваща се да възпре ционисткото нашествие.

— Убих много мъже — каза Хаддад. — Но един от тях никога не забравих. Беше дошъл да види баща ми. За съжаление тази благословена душа вече бе отнела живота си. Пленихме го, смятайки, че е ционист. Бях млад, изпълнен с ненавист, с нетърпение, а той говореше безсмислици. Така че го застрелях. — Очите на Хаддад се

навлажниха. — Беше Пазител и аз го убих, без да науча нищо. — Той млъкна за миг. — След повече от петдесет години, колкото и да е невероятно, ме посети друг Пазител.

Малоун се запита какво ли означава всичко това.

— Появи се в дома ми и изрече същото, което бе изрекъл и онзи, другият, през 1948 година.

— *Аз съм Пазител.*

Правилно ли го бе чул Хаддад? Този въпрос моментално изникна в съзнанието му.

— *От библиотеката? Нима ще ми отправите покана?*

— *Откъде знаете?*

Хаддад зараказва какво се бе случило преди толкова години. Докато говореше, се опита да прецени госта си. Беше жилив, с катраненочерна коса, гъсти мустаци и загоряло от слънцето лице. Спретнат и ненатрапчиво облечен, с подобаващи обноски. Както и първият пратеник.

По-младият мъж мълчеше и Хаддад реши, че този път ще прояви търпение. Най-накрая Пазителят заговори:

— *Имаме впечатления от статиите ви и публикуваните изследвания. Знанията ви върху древните библейски текстове са впечатляващи, както и способността ви да интерпретирате оригиналния староеврейски текст. А и критиките ви към общоприетите преводи са доста убедителни.*

Комплиментите му бяха приятни. Подобни думи бяха рядкост на Западния бряг.

— *Нашата организация е древна. Преди много години първите Пазители успели да спасят голяма част от Александрийската библиотека. Огромен подвиг. От време на време отправяме покана към хора, които, като вас самият, биха допринесли за каузата.*

В главата му нахлуха множество въпроси, но Хаддад попита само:

— *Пазителят, когото застрелях, твърдеше, че войната, която водим, е ненужна. Че има и по-голяма сила от куршумите. Какво е искал да каже?*

— Не мога да ви отговоря. Явно баща ви не е успял да достигне библиотеката, така че не е могъл да се възползва от знанието ни — както и ние от неговото. Надявам се вие да успеете.

— Какво значи „не е успял да достигне“?

— За да спечелите правото да използвате библиотеката, трябва първо да се докажете, като изминете Пътя на героя. — Мъжът извади един плик. — Разчетете мъдро тези думи и ще ви чакам на входа, където за мен ще е чест да ви поканя в библиотеката.

Той пое плика.

— Аз съм възрастен човек. Нима бих могъл да предприема дълго пътуване?

— Ще намерите нужната сила.

— А защо?

— Защото в библиотеката ще намерите отговорите.

— Грешката ми бе — продължи Хаддад, — че споделих с палестинските власти за това посещение. Казах им истината. Не успях да предприема пътуването. Когато докладвах за случилото се, смятах, че говоря пред приятели на Западния бряг. Но израелските шпиони научиха всичко и в следващия миг двамата с теб се озовахме в кафенето, което те взривиха.

Малоун си припомни този ден. Един от най-страшните в живота му. Едва бе успял да измъкне и двама им.

— Какво си правел там? — попита Пам, а в гласа ѝ се долавяше загриженост.

— С Джордж се познаваме от години. И двамата се интересуваме от книги, особено от Библията. — Той посочи към палестинеца. — Този човек е експерт от световна величина. Приятно ми бе да разменяме мисли.

— Никога не съм знаела, че се интересуваш от религии — отбеляза Пам.

— Очевидно има доста неща, които не сме знаели един за друг. — Видя, че тя схваща намека му, така че умишлено направи пауза, после продължи: — Когато Джордж надушил, че е в опасност и че не може да се довери на палестинците, решил да се обърне към мен за

помощ. Стефани ме изпрати да разбере какво се случва. Когато гръмна бомбата, Джордж пожела да изчезне. Всички решиха, че е загинал при взрива. Така че просто го скрих.

— Под кодовото название „Александрийската връзка“ — каза Пам.

— Някой обаче ме е открил — обяви Хаддад.

Малоун кимна.

— Имало е пробив в компютърната система. Но там няма информация къде живееш, а само, че съм единственият, който знае местонахождението ти. Затова и са се насочили към Гари.

— За което искрено съжалявам. Никога не бих изложил сина ти на опасност.

— Тогава кажи ми, Хаддад, защо толкова желаят смъртта ти?

— По времето, когато ме посети вторият Пазител, работех върху една теория относно Стария завет. Вече бях публикувал няколко разработки върху тогавашното състояние на Светото писание, но бях достигнал и до още нещо. — Бръчките около очите на Хаддад станаха по-дълбоки, той сякаш се бореше с мислите си. — Християните обикновено се интересуват от Новия завет — започна Хаддад. — Евреите се позовават на Стария. Бих казал, че повечето християни слабо познават Стария завет. Знаят само, че Новият изпълнява пророчествата на Стария. Но Старият завет е важен, а в текста му има множество противоречия, и то такива, които лесно могат да оспорят посланието му.

Малоун бе чувал разсъжденията на Хаддад и по-рано, но този път долови необичайна настойчивост.

— Примерите са много. В Битие има две противоречиви версии на сътворението. Представени са две различни генеалогии на Адамовото поколение. А след това и потопа. Бог нарежда на Ной да вземе седем двойки чисти животни и един чифт нечисти. В друга част от Битие са само по една двойка от двата вида. В единия вариант Ной пуска гарван да търси сушата, а в друг — гълъб. Има разминаване дори и в продължителността на потопа. Четирийсет дни и ноци или триста и седемдесет? Споменават се и двете числа. Да не говорим за десетките дублетни форми в текстовете, като например различните имена за Бог. В една част се цитира *Иахве*, в друга — *Елохим*. Не е ли редно поне името Божие да съвпада?

Малоун се сети за събитията отпреди няколко седмици във Франция, когато бе чувал сходни оплаквания за четирите Евангелия от Новия завет.

— Повечето учени вече смятат — продължаваше Хаддад, — че Старият завет е съставен от множество автори, и то в продължение на изключително дълъг период от време. Че е майсторска компилация от различни източници. Това заключение е съвсем категорично и никак не е ново. Един испански философ от дванайсети век е сред първите, които отбелязват, че Битие, 12:6 — *в тая земя тогава живееха хананейци* — не би могло да е писано от Мойсей. Как би могъл Мойсей да бъде автор на Петокнижието, след като последната от тях описва с подробности мига и обстоятелствата на смъртта му? А и множеството литературни пояснения. Например при споменаването на древните наименования на териториите има бележка в текста, че тези места съществуват и до днес. Това категорично сочи, че по-късни влияния са оформяли, разширявали и вероятно поукрасявали текста.

— И при всяка такава редакция се е губело по малко от първоначалния смисъл — вмъкна Малоун.

— Несъмнено. Според най-точните преценки, Старият завет е съставен някъде между 1000 и 586 година преди Христа. По-късните версии са някъде между 500 и 400 година преди Христа. А е възможно текстът да е бил променян и през 300 година преди Христа. Никой не знае със сигурност. Знаем само, че Старият завет е смесица от различни текстове, като всеки е писан при различни исторически и политически условия и изразява различни религиозни виждания.

— Разбирам — каза Малоун, като отново се сети за противоречията в Новия завет, породили събитията във Франция. — Повярвай ми, разбирам. Но не виждам нищо революционно. Хората или вярват, че Старият завет е Словото Божие, или го възприемат като сборник от древни приказки.

— Ами ако думите са толкова променени, че първоначалното послание напълно отсъства? Ами ако Старият завет, който познаваме, не е и никога не е бил Старият завет на своето време? Това би променило много неща.

— Слушам те.

— Ето какво харесвам в теб — каза Хаддад с усмивка. — Такъв добър слушател си.

Малоун забеляза, че изражението на Пам не показва съгласие, но, както бе обещала, тя запази мълчание.

— Говорили сме си и друг път — продължи Хаддад. — Старият завет е коренно различен от Новия. Християните възприемат текста на Новия завет съвсем буквално и го смятат за исторически. Но историите на Патриарсите, извеждането от Египет и завладяването на Ханаан не са исторически събития. Те са творчески израз на религиозната реформа, настъпила в територията, известна като Юдея, преди много години. Вярно е, че описанията съдържат по зрънце истина, но измислиците са много повече от фактите.

— Историята за Каин и Авел е добър пример. По това време на земята имало само четирима души: Адам, Ева, Каин и Авел. Но в Битие, 4:17 пише: *И позна Каин жена си, и тя зачена*. Откъде се е взела тази жена? Ева ли е била? Майка му? Това би отговорило на много въпроси. После, при описанието на Адамовата кръвна линия, в Битие 5 се твърди, че Малелеил живяла осемстотин деветдесет и пет години, Иаред — деветстотин шейсет и две, а Енох — триста шейсет и пет. Ами Авраам? Той уж бил на сто години, когато Сара родила Исаак, а тя самата била на деветдесет.

— Никой не възприема буквално тези неща — вметна Пам.

— Набожните евреи биха поспорили.

— Какво искаш да кажеш, Джордж? — попита Малоун.

— Старият завет такъв, какъвто го познаваме, е резултат от множество преводи. Староеврейският език, на който е писан оригиналният текст, е излязъл от употреба близо 500 години преди Христа. Така че, за да разберем Стария завет, трябва или да приемем традиционните еврейски преводи, или да потърсим следи сред съвременните диалекти, произлезли от забравения староеврейски. Не можем да използваме първия метод, тъй като еврейските учени, които първоначално са превеждали текстовете между 500 и 900 години — хиляда, че и повече години след написването им — дори не са знаели староеврейски, така че тяхната работа се основава на догадки. Старият завет, когото мнозина почитат като Словото Божие, не е нищо повече от един доста приблизителен превод.

— Джордж, това сме го обсъждали и преди. Учените коментират този въпрос от векове. Не е нищо ново.

Хаддад му се усмихна лукаво.

— Та аз не съм свършил с обясненията.

Виена, Австрия, 14:35 ч.

Атмосферата в замъка на Алфред Херман напомняше на гробница. Самотата му се нарушаваше само от събранията на Ордена или сбирките на Столовете.

Но днес случаят не беше такъв. И той бе доволен.

Беше се затворил в покоите си, поредица от просторни стаи на втория етаж на замъка, всяка от които, естествено, преминаваше в следващата, в лишения от коридори френски стил. Зимната сесия на 49-ото събрание щеше да започне след по-малко от два дни и той бе доволен, че ще присъстват всички седемдесет и един членове на Ордена на Златното руно. Дори Хенрик Торвалдсен, който първоначално бе казал, че няма да дойде, сега бе потвърдил. Членовете не се бяха събирали от пролетта и той бе наясно, че през следващите дни предстоят тежки дискусии. Задачата му бе да се погрижи разговорите да бъдат продуктивни. Служителите на Ордена вече подготвиха заседателната зала на замъка, така че всичко да бъде готово преди пристигането на членовете за уикенда. Но той не се тревожеше за събранието. Всъщност мислите му бяха насочени към откриването на Александрийската библиотека. Нещо, за което мечтаеше от десетилетия.

Отиде в другия край на стаята.

Моделът, който бе поръчал преди години, заемаше целия северен ъгъл на стаята — впечатляваща миниатюра на Александрийската библиотека, както може би е изглеждала по времето на Цезар. Приблужи един стол и седна, очите му се впиха в конструкцията, а мислите му се зареяха.

На преден план бяха две сводести зали с колони. В древността и двете вероятно са били пълни със статуи, подовете са били покрити с килими, а стените — с гоблени. Насядали по наредените в коридорите пейки, членовете са спорели върху значението на дадена дума или ритъма на даден стих или пък злъчно са се препирали относно някое ново откритие. И двете зали се отваряли странично към стаи, в които

били наредени папируси, свитъци, а по-късно и сборници от свитъци, в кошове, на купчини, подготвени за инвентаризация, или подредени по рафтове. В други зали се правели преписи, които се продавали твърде скъпо. Членовете се радвали на високи заплати, били освободени от данъци и подсигурени с безплатна храна и квартира. Имало зали за лекции, лаборатории, обсерватории — дори и зоологическа градина. Граматиците и поетите получавали най-престижните позиции, физиците, математиците и астрономите — най-качественото оборудване. Архитектурният стил бил безспорно гръцки, а цялата постройка напоявяла на изящен храм.

Какво място, мислеше той. Какви времена. Едва два пъти в човешката история знанието се бе разпростираше в световен мащаб. Веднъж по време на Ренесанса, който продължаваше и до днес, и предишния път — през IV век пр.н.е., когато Гърция управлявала света.

Той се замисли за онова време — триста години преди появата на Христос — и за внезапната смърт на Александър Велики. Генералите му се скарали за великата империя и в крайна сметка я разделили на три, с което започнала елинистичната епоха, период на световно гръцко господство. Една от трите части била дадена на далновидния македонец Птолемей, който се провъзгласил за цар на Египет през 304 г. пр.н.е. и основал династията на Птолемеите със столица Александрия.

Птолемеите били интелектуалци. Птолемей I бил историк. Птолемей II — зоолог. Птолемей III — покровител на литературата. Птолемей IV — драматург. Всеки от тях избирал водещи учени и мислители за възпитатели на синовете си и насърчавал великите умове на своето време да изберат Александрия за свой дом.

Птолемей I основал музея, където учените мъже се събирали, за да обменят знания. За да подпомогне усилията им, той създал библиотеката. По времето на Птолемей III, през 246 г. пр.н.е., вече имало две библиотеки — главната, в съседство с царския дворец, и още една, по-малка, разположена в светилището на бог Серапис, известна като Серапеум.

Птолемеите били усърдни колекционери на книги и разпращали свои хора из целия свят. Птолемей II изкупил цялата библиотека на Аристотел. Птолемей III наредил да се претърсват всички кораби в

Александрийското пристанище. Щом откриели книги, правели копия, като оригиналите отнасяли в библиотеката, а копията връщали на собствениците. Жанровете варирали от поезия и история до реторика, философия, религия, медицина, наука и право. В крайна сметка в Серапеума били събрани 43 000 ръкописа, достъпни за широката публика. Имало още 500 000 в музея, достъпни само за учените.

Какво се бе случило с всички тези книги?

Според една от версиите библиотеката изгоряла при войната на Юлий Цезар срещу Птолемей XIII през 47 г. пр.н.е. Цезар наредил да бъде изгорена кралската флота, но пожарът се разпространил из целия град и вероятно погълнал и библиотеката. Друга версия хвърля вината върху християните, които уж унищожили главната библиотека през 272 г. и Серапеума през 391 г., в усилието си да прочистят града от езически влияния. И накрая, трета версия приписва унищожението на библиотеката на арабите, след завладяването на Александрия през 642 г. Запитан за книгите в имперската съкровищница, халифът Омар заявил: *Ако написаното потвърждава Корана, значи е ненужно. Ако му противоречи, значи е опасно. Унищожете всичко.* И в продължение на шест месеца свитъците били използвани да подхранват огньовете в александрийските бани.

Сърцето на Херман винаги се бе свивало при мисълта, че един от най-великите опити на човечеството да събере натрупаните знания на едно място вероятно се бе превърнал на пепел.

Но какво всъщност се бе случило?

Естествено, с нарастването на безредиците и чуждата агресия в Египет библиотеката, напълно лишена от специалните си привилегии, станала жертва на развилнели се тълпи и на окупатори. Но кога все пак бе изчезнала окончателно? Никой не знаеше отговора.

И дали бе вярна легендата? Според нея група ентузиаста бяха успели да измъкнат свитък след свитък, да препишат някои и да откраднат други и така да спасят част от знанието. Векове наред хроникьорите бяха намеквали за съществуването им. За Пазителите.

Приятно му бе да си представя какво ли са спасили тези всеотдайни ентузиаста. Неизвестни трудове от Евклид? Платон? Аристотел? Августин? Наред с безброй други, които впоследствие щяха да се смятат за основоположници на съответната област.

Никой не знаеше. И точно това правеше търсенето толкова примамливо. А и теориите на Джордж Хаддад, които предлагаха на Херман начин да подпомогне целите на Ордена. Политическата комисия вече бе решила как би могла да манипулира дестабилизацията на Израел за финансови изгоди. Бизнес планът им бе едновременно амбициозен и напълно осъществим.

Стига да можеха да докажат теориите на Хаддад.

Преди пет години Хаддад бе съобщил за посещението на човек, назовал се Пазител. Израелските шпиони бяха предали информацията в Тел Авив. Евреите както винаги бяха реагирали твърде емоционално и незабавно се бяха опитали да убият Хаддад. За щастие, американците се бяха намесили и Хаддад все още бе между живите. А Херман бе не по-малко благодарен, че неговите американски политически източници вече бяха склонни на преговори и наскоро бяха потвърдили тези факти, добавяйки и нова информация, поради което Сейбър бе пуснат по следите на Котън Малоун.

Но всъщност знаеше ли някой нещо? Дали Сейбър щеше да научи повече от подкупния израелец, който чакаше в Германия?

Единственият сигурен елемент бе Джордж Хаддад.

Трябваше непременно да го открият.

Ротенбург, Германия, 15:30 ч.

Сейбър тръгна бавно по калдъръмената уличка. Ротенбург се намираше на стотина километра южно от Вюрцбург, град, скрит зад своите стени, средновековни каменни укрепления и наблюдателни кули. Вътре тесните улички се виеха плътно покрай сградите, строени наполовина от дърво, наполовина от тухли и камък. Сейбър търсеше една определена къща.

Baumeisterhaus бе до пазара, на една крачка от древната часовникова кула. Желязна табела съобщаваше, че е издигната през 1596 г., но през последния век триетажната постройка бе приютявала странноприемница и ресторант.

Той бутна входната врата и бе посрещнат от сладкия аромат на домашен хляб, ябълки и канела. Тясната трапезария на приземния етаж се отваряше към вътрешен двор на две нива, чиито варосани стени бяха украсени с еленови рога.

Един от агентите на Ордена чакаше в дъбово сепаре. Слабият дребен мъж бе известен само като Джоуна. Сейбър се приближи и седна до него. Масата бе покрита с красива розова покривка. Пред Джоуна имаше порцеланова чаша с кафе, а в чинийка до него — наполовина изяден сладкиш.

— Случват се странни неща — каза Джоуна на английски.

— Така става в Близкия изток.

— По-странни от обичайно.

Човекът бе прикрепен към Министерството на вътрешните работи на Израел.

— Беше ме помолил да се ослушвам за Джордж Хаддад. Май е възкръснал. Нашите хора вдигнаха страшна врява.

Сейбър се престори на изумен.

— Кой е източникът на това разкритие?

— Самият той се обади в Палестина преди няколко дни. Искане да сподели нещо.

Сейбър се бе срещал три пъти с Джоуна. Хора като него, които поставят парите пред лоялността, бяха полезни, но същевременно изискваха предпазливост. Измамниците винаги мамят.

— Какво ще кажеш да спрем с игричките и да ми кажеш какво точно искаш да знам.

Мъжът отпи с наслада от кафето си.

— Хаддад изчезна преди пет години, след като бил посетен от някой, който се нарекъл Пазител.

Сейбър вече знаеше това, но не каза нищо.

— Получил някаква информация. Доста е странно, но става още по-странно.

Никога не му бе допадала театралността, която Джоуна така обичаше да проявява.

— Хаддад не е първият, станал обект на подобно посещение. Прегледах файловете. След 1948 година още трима души са имали посетител, нарекъл себе си Пазител. В Израел били информирани за всяко от тези посещения, но хората до един умрели само дни или седмици след посещението. — Джоуна направи пауза. — Ако си спомняш добре, Хаддад също за малко не умря.

Сейбър започна да разбира.

— Твоите хора крият нещо за себе си, така ли?

— Очевидно.

— В какъв период от време са били извършвани посещенията?

— Горедолу през двайсет години в разстояние на последните шейсет. Всички били учени, един израелец и двама араби, включвайки Хаддад. Всички убийства били организирани от Мосад.

Сейбър полюбопитства:

— И как успя да получиш тази информация?

— Както споменах, от файловете. — Джоуна млъкна. — Преди няколко часа пристигна съобщение. Хаддад се е установил в Лондон.

— Трябва ми адреса.

Джоуна му го написа, след това вметна:

— Вече изпратихме хора. Наемни убийци.

— Защо е необходимо да се убива Хаддад?

— И аз зададох на посланика същия въпрос. Той е бивш служител на Мосад и ми разказа доста любопитна история.

— Предполагам, заради нея съм тук сега.

Джоуна му се усмихна.
— Знаех си, че не си глупав.

Давид Бен Гурион съзнаваше, че политическата му кариера е приключила. Мечтаеше за връщането на евреите в библейската им роднина още откакто бе болнаво хлапе в Полша. Затова бе станал баща на израелската нация и неин лидер през бурните години между 1948 и 1963 г. Бе ръководил лично всяка война, както и цялата държава.

Трудна задача за мъж, който всъщност бе мечтал за живота на интелектуалец.

Поглъщал бе философски книги, изучавал бе Библията, флиртувал бе с будизма, дори бе изучавал сам старогръцки, за да може да чете Платон в оригинал. Притежаваше неуморимо любопитство към естествените науки и ненавиждаше романите. Словесните битки, а не измисленият диалог бяха предпочитаното му средство за общуване.

Но той не бе склонен към абстрактни размисли. Напротив, бе стегнат, корав мъж, с буйна сребриста коса, волева челюст и вулканичен темперамент.

През май 1948 г. обяви независимостта на Израел, пренебрегвайки предупрежденията на Вашингтон, отправени в последния момент, както и мрачните пророчества на най-близките си съратници. Спомняше си, че само часове след обявяването военните сили на пет арабски държави бяха нахлули в Израел, съюзявайки се с палестинските военни в опит да унищожат евреите. Той лично бе повел войската и един процент от еврейското население в крайна сметка бе загинало, както и хиляди араби. Повече от половин милион палестинци загубиха домовете си. Накрая евреите все пак надделяха и мнозина го провъзгласиха за наследник на Мойсей, цар Давид, Гарибалди и Всемогъщия Бог, взети в едно.

Цели петнайсет години след това той продължи да ръководи нацията. Но сега, през 1965 г., вече почти на осемдесет, бе уморен. И което бе по-лошо, бе сгрешил.

Той се взираше във внушителната библиотека. Толкова много знание. Човекът, който се бе нарекъл Пазител, го бе предупредил, че

Пътят ще бъде голямо изпитание, но ако успееш да го измени, отплатата ще бъде неизмерима.

И се бе оказал прав.

Веднъж бе прочел, че мерилото за стойността на дадена идея е значението ѝ не само за нейното време, но и за бъдещето.

Неговото време бе създадо съвременната израелска нация, но хиляди бяха загинали и той се опасяваше, че през следващите десетилетия ще загинат още много. Евреите и арабите сякаш бяха обречени да воюват. Бе смятал целта си за правилна, каузата си — за справедлива, но не и сега.

Бе сгрешил.

За всичко.

Отново внимателно прелисти тежкия том, който лежеше отворен на масата. При пристигането му го очакваха три такива тома. Пазителят, който го бе посетил преди шест месеца, бе чакал на входа, с широка усмивка върху обветреното лице.

Бен Гурион не бе и сънувал за съществуването на подобно светилище на знанието и бе благодарен, че любопитството му е позволило да събере нужната смелост, за да извърви Пътя.

— Откъде е дошло всичко това? — бе запитал при влизането си.

— От сърцата и умовете на безброй мъже и жени.

Думите бяха и загадка, и истина и философът в душата му ги бе разбрал.

— Бен Гурион разказал това през 1973 година, дни преди смъртта си — продължи Джоуна. — Някои твърдели, че е загубил разсъдъка си. Други — че бълнува. Но каквото и да е научил в онази библиотека, го запазил за себе си. Едно обаче е ясно. След 1965 година политическите и философските възгледи на Бен Гурион се променили драстично. Вече не бил така войнствен, станал по-сговорчив. Препоръчвал отстъпки пред арабите. Повечето отдавали тази промяна на напредналата му възраст, но според Мосад имало и друга причина. И били толкова убедени в това, че Бен Гурион преминал в списъка на подозрителните. Ето защо не му позволили да се върне в политиката.

Представяш ли си? Бащата на Израел бил държан встрани от политиката.

— Кой е този Пазител?

Джоуна вдигна рамене.

— Файловете мълчат по този въпрос. Но от Мосад някак научили и за четиримата посетени, за всеки един, и реагирали незабавно. Който и да е Пазителят, Израел предпочита той да не общува с никого.

— Значи колегите ти смятат да елиминират Хаддад?

— Още докато ние тук си говорим — кимна Джоуна.

Сейбър бе чул достатъчно, така че се измъкна от сепарето.

— Ами заплащането ми? — побърза да попита Джоуна.

Сейбър измъкна един плик от джоба си и го хвърли на масата.

— Това би трябвало да уреди сметката ни за момента. Дръж ни в течение, когато имаш да споделиш още нещо.

Джоуна прибра подкупа.

— Вие ще сте първите, които ще научите.

Сейбър видя как агентът се изправя и тръгва не към входната врата, а към една ниша, в която бяха разположени тоалетните. Сметна, че му се предоставя добра възможност, и го последва.

Пред вратата на тоалетната той се поколеба за миг. Ресторантът бе полупразен, слабо осветен и шумен, а посетителите по масите — погълнати от разговорите си на няколко езика. Влезе вътре, заключи вратата зад гърба си и огледа мястото. Две кабинки, умивалник и огледало. От лампите струеше кехлибарена светлина. Джоуна бе влязъл в първата кабина, втората бе празна. Сейбър грабна купчина хартиени салфетки и зачака пускането на водата, след което измъкна от джоба си нож.

Джоуна излезе от кабинката, закопчавайки ципа си. Сейбър се извъртя и заби ножа в гърдите му, извивайки острието нагоре, след което притисна салфетките върху раната с другата ръка. Видя как очите на израелеца се изпълват първо с изненада, а после стават безизразни. Задържа салфетките върху тялото и извади ножа.

Джоуна рухна на земята. Сейбър извади плика от джоба му и избърса острието в панталоните му. Пъргаво хвана ръцете на мъртвеца, завлече кървящото тяло в кабината и го облегна на тоалетната чиния.

След това затвори вратата на кабината и излезе.

На уличката пред ресторанта Сейбър се включи към организирана туристическа обиколка на кметството. Екскурзоводката, възрастна жена, вдигна ръка към древната сграда на кметството и заразказва дългата история на Ротенбург.

Той се поспря и заслуша. Наблизо се чуха камбани, отбелязващи четири часа следобед.

— Ако погледнете нагоре към часовника, ще видите двете кръгли прозорчета отляво и отдясно на циферблата.

Всички вдигнаха очи в мига, в който прозорчетата се отвориха. На едното прозорче се появи фигурка на мъж и обърна кана с вино, докато от другото го наблюдаваше втора фигурка.

Екскурзоводката продължи монотонния си разказ. Щракаха фотоапарати. Бръмчаха камери. Цялото събитие продължи точно две минути. Докато се отдалечаваше, забеляза един турист, който сръчно премести обектива си от часовниковата кула към неговата отдалечаваща се фигура.

Усмихна се.

Когато предателството се превърне в начин на живот, винаги съществува риск от разкриване. За щастие бе научил всичко необходимо от Джоуна и бе отстранил завинаги този потенциално опасен агент. Но израелците вече бяха наясно, че Джоуна се е срещал с него. Това явно не притесняваше Синия стол, който специално го бе инструктирал да изиграе едно незабравимо представление.

И той го бе направил. И за израелците, и за Алфред Херман.

Лондон, 14:30 ч.

Малоун изчакваше Джордж Хаддад да приключи с обясненията. Старият му приятел нещо шикалкавеше.

— Преди шест години написах статия — усмихна се вяло Хаддад. — Посветена бе на една теория, върху която работех. Става дума за превода на Стария завет от староеврейски.

После той им разказа за Септуагинта, най-стария и най-пълнен превод на Стария завет на гръцки, направен между трети и първи век преди новата ера в Александрийската библиотека. След това описа Кодекс Синайтикус, ръкопис на Стария и Новия завет от четвърти век, използван по-късно от учените, за да потвърждават други библейски текстове, макар никой да не бил сигурен, че е верен. Разказа им и за Вулгата, завършен горе-долу по същото време от свети Йероним — първия превод от еврейски на латински, в който били извършени сериозни промени през XVI, XVIII и XX век.

— Дори Мартин Лутер — обясни Хаддад — е порботил върху Вулгата, премахвайки отделни елементи в името на своята лутеранска вяра. Целият смисъл на превода е объркан. Твърде много умове са променяли посланието му.

— После идва Библията на крал Джеймс. Мнозина вярват, че тя пресъздава оригиналните слова, но всъщност е била създадена през седемнайсети век въз основа на английски превод на Вулгата. Преводачите не били виждали оригиналния староеврейски текст, но дори и да го бяха видели, едва ли биха го разбрали. Котън, Библията, такава, каквато я познаваме днес, е мега преработка на първоначално написаната. Библията на крал Джеймс се самопровъзгласява за правилна и оригинална. Но това не означава истинска, автентична, нито дори вярна.

— Няма ли еврейски Библии? — попита Пам.

Хаддад кимна.

— Най-старата оцеляла до днес е Кодекс Алепо, спасен от унищожение в Сирия през 1948 година. Но това е ръкопис от десети

век след Христа, създаден близо две хиляди години след първоначалния текст.

Малоун бе виждал твърдите, кремави пергаментови листове с избелялото кафяво мастило в Еврейската национална библиотека в Йерусалим.

— В моята статия — продължи Хаддад — излагах предположението, че определени ръкописи биха ни помогнали да отговорим на тези въпроси. Знаем, че древните философи в Александрийската библиотека, които изучавали Стария завет, са знаели староеврейски. Знаем също, че са записвали разсъжденията си. Някои оцелели и до днес ръкописи споменават тези писания, цитати и абзаци, но за съжаление оригиналните бележки са загубени. Твърде възможно е да съществуват и древноеврейски текстове — знаем, че в библиотеката се съхранявали множество такива. Масовото унищожение започнало по-късно, особено що се отнася до преписите на Стария завет на староеврейски. Само Инквизицията изгорила дванайсет хиляди екземпляра на Талмуда. Изучаването дори на един от тези текстове би могло да се окаже решаващо за разсейването на всякакви съмнения.

— Какво значение има това? — попита Пам.

— Огромно — заяви Хаддад. — Особено ако всичко е погрешно.

— В какъв смисъл? — попита Малоун, който започваше да губи търпение.

— Разделянето на Червено море от Мойсей. Извеждането от Египет. Битие, Давид и Соломон. От осемнайсети век насам археолозите настървено копаят в Светите земи, само и само да докажат, че Библията е исторически факт. Но досега не са открили и най-малкото доказателство, което да потвърждава каквото и да било от стария завет. Втората книга, Изход, е добър пример. Предполага се, че хиляди израилтяни са прекосили пеша Синайския полуостров. Лагерували са на точно обозначени в Библията места, които съществуват и до днес. Но от същия този период не е открито нищо, нито късче глинен съд, нито гривна, нищичко, което да потвърди описаното в Изход. Всеки опит на археологията да докаже и други библейски твърдения среща същата липса на доказателства. Не смятате ли, че е доста странно? Не би ли следвало да има някаква следа поне от едно от описаните в Стария завет събития?

Малоун бе наясно, че като много други Хаддад възприема Библията единствено от гледна точка на историческата достоверност и вярва, че в нея има зрънце истина, но не кой знае колко голямо. Малоун също имаше своите съмнения. От всичко, което бе прочел, бе стигнал до заключението, че онези, които защитават повествованието като исторически факт, основават заключенията си в много по-голяма степен на теологични, отколкото на научни съображения.

И какво от това?

— Джордж, всичко си го казвал и преди и съм напълно съгласен с теб. Но не мога да разбера кое е толкова важно, че да е заложен животът ти?

Хаддад се изправи и ги поведе до украсената с карти стена.

— Събирам тези карти от пет години. Не беше лесно. Срам ме е да си призная, че се наложи да открадна няколко.

— Откъде? — попита го Пам.

— Предимно от библиотеки. Повечето не разрешават да се ксерокопират редки книги. При копирането се губят някои детайли, а именно детайлите са важни.

Хаддад пристъпи към една от картите, изобразяваща днешен Израел.

— Когато през 1948 година очертали новите граници и ционистите получили своята територия, много се говорело за така наречения Авраамов завет, че именно тук — Хаддад заби пръст върху картата, — именно тук уж била Авраамовата земя.

Малоун отбеляза мислено границите.

— Фактът, че поназнайвам староеврейски, ми даде възможност да прозра някои неща. Но за да оцените откритието ми, трябва да оценявате и ролята на Авраам.

Малоун познаваше тази история.

— В Битие — подхвана Хаддад — се описва събитие, оказало дълбоко влияние върху световната история. Възможно е дори да се окаже най-важният ден в цялата история на човечеството.

Малоун заслуша разказа за Аврам, тръгнал от Месопотамия към Ханаан, лутащ се сред местното население, следвайки покорно Божиите повели. Съпругата му Сарай останала бездетна и в крайна сметка предложила на Аврам да преспи с любимата ѝ прислужница,

египетска робиня на име Агар, която ги следвала навсякъде още откакто фараонът прогонил рода им от Египет.

— Раждането на Измаил — продължи Хаддад, — първородния син на Аврам, от робинята Агар придобива огромно значение през седми век след Христа, когато в Арабия се появява нова религия. Ислямът. Коранът нарича Измаил апостол и пророк. Бил най-богоугодният за своя Бог. Името на Аврам присъства в двайсет и пет от общо сто и четиринайсетте глави на Корана. И до днес Ибрахим и Измаил са често срещани лични имена за мюсюлманите. Самият Коран повелява на мюсюлманите да следват Авраамовата религия.

— Аврам не беше нито евреин, нито християнин; но се бе предал на Единния Бог и не се кланяше на много.

— Браво, Котън. Виждам, че от последния ни разговор си поразучил Корана.

Малоун се усмихна.

— Хвърлих му един поглед. Впечатляващо.

— Според Корана *Аврам* и *Измаил* поставили основите на Дома.

— *Кааба* — намеси се Пам. — Най-святото от всички светилища на исляма.

Малоун бе впечатлен.

— Откъде си чела за исляма?

— Не съм. Но гледам канал „Хистори“ по телевизията.

Той долови усмивката ѝ.

— Кааба е в Мека. Пълнолетните мюсюлмани трябва поне веднъж в живота си да отидат на поклонение там. Проблемът е, че всяка година се събират толкова много хора, че стотици биват стъпкани до смърт. В новините непрекъснато съобщават за подобни инциденти.

— Арабите, особено мюсюлманите, проследяват родословието си чак до Измаил — обясни Хаддад.

Малоун знаеше какво ще последва. Тринайсет години след раждането на Измаил Бог съобщил на Аврам, че ще го превърне в баща на много народи. Първо му наредил да смени името си на Авраам, а това на съпругата му Сарай — на Сара. После Бог обявил, че Сара ще роди син. Нито Сара, нито Авраам повярвали на Божиите думи, но след по-малко от година се родил Исаак.

— Денят на раждането му може да се приеме като най-важния в историята на човечеството — заяви Хаддад.

След това събитие всичко се променило. Библията и Коранът се разминават в много аспекти, свързани с Аврам. Разказват различни истории. Но според Библията Бог казал на Авраам, че цялата земя, която го заобикаля, земята на Ханаан, ще принадлежи на Авраам и неговия наследник Исаак.

Малоун познаваше края на историята. Бог се появил повторно пред сина на Исаак — Яков, и повторил завета си за Обетованата земя, заявявайки, че чрез Яков ще се появи народ, на когото Ханаанската земя ще принадлежи завинаги. Яков получил наставлението да смени името си на Израел. Дванайсетте синове на Яков дали началото на отделни племена, сплотявани от завета, даден от Бог на Авраам, и всеки създал собствен род. Тези родове на свой ред се превърнали в дванайсетте племена на Израел.

— Авраам е бащата и на трите основни световни религии — продължаваше Хаддад. — Ислямът, юдаизмът и християнството проследяват корените си именно до него, макар всяка от тях да дава различна интерпретация на живота му. Конфликтът в Близкия изток, продължаващ хиляди години, е чисто и просто спор чий разказ е правилен, и коя религия притежава божествено право над земята. Арабите чрез Измаил. Евреите чрез Исаак. Християните — чрез Христос.

Малоун си припомни текст от Библията: *И рече Господ на Аврама: излез от своята земя, от своя род и от дома на баща си (та иди) в земята, която ще ти покажа; и аз ще произведа от тебе голям народ, ще те благословя и ще възвелича името ти, и ти ще бъдеш благословен. аз ще благословя ония, които те благославят, и ще прокълна ония, които те злословят; и в тебе ще бъдат благословени всички земни племена.*

— Изричаш тези думи твърде убедено — промълви Пам.

— Думите имат огромно значение — каза Хаддад. — Евреите вярват, че именно те им дават изключителни права над Палестина. Прекарал съм по-голямата част от съзнателния си живот в изучаване на Библията. Невероятна книга е. А това, което я отличава от всички други епически истории, е съвсем просто. Няма нищо мистично или вълшебно. Просто в центъра на вниманието ѝ е човешката отговорност.

— Вярваш ли? — попита го Пам.

Хаддад поклати глава.

— В някоя религия ли? Не. Наблюдавал съм твърде често техните манипулации. В Бог? Това е съвсем друга работа. Но съм наблюдавал и неговата небрежност. Роден съм мюсюлманин. Баща ми бе мюсюлманин, както и неговият. След войната от 1948 година обаче ме обзе странно усещане. Точно тогава Библията се превърна в моя страст. Искях да я прочета в оригинал. Да разбере истинското ѝ значение.

— Защо израелците искат смъртта ти? — попита Малоун.

— Те са потомци на Авраам. Онези, на които Бог обещал благословия, а за враговете им — проклятие. За да докажат думите му, че през вековете загинали милиони, а само през последните петдесет години — хиляди. Наскоро, Котън, бях въввлечен в дебат. В една кръчма някакъв особено арогантен човек ми заяви, че Израел притежава абсолютното право да съществува. Изреди ми шест причини, всяка от които се обляга поотделно на археологията, историята, практичността, хуманността, самосъхранението и, което според него беше най-важното, на правото. — Хаддад млъкна за миг. — Правото, Котън. Библейското право. Обещанието, дадено пред Авраам. Божията земя, дарена на народа на Израел, провъзгласена за такава в целия си блясък чрез думите на Битие.

Малоун зачака.

— Ами ако сме сбъркали? — Хаддад се взря в картата на Израел, поставена редом до друга карта, на Саудитска Арабия.

— Продължавай — намеси се друг глас.

Всички се обърнаха.

На вратата стоеше нисък мъж с очила и редееща коса, а до него — около трийсетгодишна жена, дребна и стегната, с тъмна кожа. И двамата държаха пистолети със заглушители. Малоун незабавно разпозна модела на оръжието и разбра за кого работят.

За Израел.

Вашингтон, окръг Колумбия, 9:50 ч.

Стефани приключи със закуската и направи знак на сервитьора за сметката. Седеше в един ресторант близо до Дюпон Съркъл, недалеч от хотела, в който бе отседнала. Целият проект „Магелан“ бе мобилизиран и седем от нейните дванайсет адвокати пряко ѝ сътрудничеха. Убийството на Лий Дюрант бе действало стряскащо на всички, но усилията ѝ бяха съпроводени с определени рискове. Други разузнавателни служби щяха да научат за действията ѝ, което означаваше, че Лари Дейли няма да е далеч. Да вървят по дяволите. Малоун имаше нужда от нея и тя нямаше намерение да го предаде. За втори път.

Плати сметката и махна на едно такси, което петнайсет минути по-късно я стовари на Седемнайсета улица. Денят бе свеж и слънчев, а жената, на която се бе обадила преди два часа, вече седеше на една сенчеста пейка в парка недалеч от мемориала, посветен на Втората световна война. Дългокрака блондинка със силно тяло и проницателност, която изискваше определена предпазливост. Стефани познаваше Хедър Диксън от почти десет години. Фамилното име бе резултат от краткотраен брак, но всъщност Диксън бе израелска гражданка, включена към мисията във Вашингтон, част от северноамериканския контингент на Мосад. Бяха работили както в сътрудничество, така и в открито съперничество, което бе в рамките на нормалното, що се отнася до израелски граждани. Стефани се надяваше днешната им среща да е добронамерена.

— Радвам се да те видя — каза тя и седна.

Диксън бе облечена стилно както винаги, в панталони на фино златистокафяво каре, бяла риза и черен елек от букле.

— По телефона звучеше доста притеснена.

— Притеснена съм. Трябва да разбере защо правителството ви се интересува от Джордж Хаддад.

Отработеният празен поглед на служител на разузнаването изчезна и Хедър Диксън се усмихна одобрително.

— Явно не си бездействала.

— Както и твоите хора. През последните дни се вдигна доста шум около Хаддад. — Стефани всъщност бе в неизгодна позиция, тъй като Лий Дюрант бе свързката ѝ с израелците, а той така и не бе имал възможност да ѝ съобщи какво бе узнал.

— А американците защо се интересуват? — попита Диксън.

— Преди пет години един от агентите ми едва не умря заради Хаддад.

— Затова скрихте палестинеца. Само за себе си. И не си направихте труда да уведомите съюзниците си.

Сега вече достигнаха същността на въпроса.

— А вие не си направихте труда да ни уведомите, че сте се опитали да го взривите наред с агента ми.

— За този случай не знам нищо. Извън пълномощията ми е. Но знам, че Хаддад се е появил и че искаме да се доберем до него.

— Както и ние.

— Защо е толкова важно за вас?

Не можеше да прецени дали Диксън се опитва да налучка нещо, или пък умишлено я мотае.

— Ти ми отговори, Хедър. Защо саудитците сринаха цели села в Западна Арабия преди пет години? Защо Мосад се интересува толкова от Хаддад? — Тя впи поглед в приятелката си. — Защо е трябвало да умре?

Странно чувство на спокоен фатализъм обзе Малоун. Правилото, което всички в разузнаването уважаваха, бе: не си играй с израелците. Малоун бе пренебрегнал тази мъдрост, оставяйки Мосад да повярват, че Хаддад е загинал от взрива в онова кафене. Сега вече знаеше, че знаят. Лий Дюрант му бе казал, че израелците са полудели, но не бе споменал, че скривалището на Хаддад е разкрито. Иначе никога нямаше да позволи на Пам да го придружи.

— Определено трябва да си заключвате вратата — заяви мъжът. — Могат да влязат всякакви хора.

— Имате ли си име? — попита Малоун.

— Наричайте ме Адам. А това е Ева.

— Интересни псевдоними за израелски наемни убийци.

— Какво искаш да кажеш? — попита Пам. — Как така убийци? Малоун я погледна право в очите.

— Дошли са да довършат започнатото преди пет години. — Обърна се към Хаддад, който не проявяваше и сянка от страх. — Какво толкова искат да унищожат?

— Истината — отговори Хаддад.

— Въобще не ме интересува — отбеляза Адам. — Политиката не ме засяга. Аз съм наемник. Получавам нареждания да ликвидирам. Предполагам, че ме разбирате, Малоун. И вие сте били в този бизнес.

Да, той разбираше, но не и Пам.

— Всички сте полудели — заяви тя. — Говорите за убийства, сякаш са част от работата ви.

— Всъщност — вметна Адам — точно това ми е работата.

Когато бе започнал в проект „Магелан“, Малоун бе научил, че в много случаи оцеляването зависи от решението кога да замълчиш и кога да действаш. Сега той се взря в своя отдавнашен приятел, стар боец. Хаддад знаеше, че е дошло време да избира.

— Съжалявам — прошепна Малоун.

— Аз също, Котън. Но вече направих своя избор, когато се обадох по телефона.

Правилно ли бе чул?

— Обадил си се по телефона?

— Веднъж доста отдавна, а наскоро — още два пъти. До Западния бряг.

— Това е глупаво, Джордж.

— Може би. Но знаех, че ще дойдеш.

— Хубаво е, че ти поне си знаел, защото аз нямах и представа.

Погледът на Хаддад се втвърди.

— От теб научих много. Помня всичките ти уроци и допреди няколко дни строго се придържах към тях. Дори и към съвета как да опазиш онова, което действително си струва. — Гласът му бе станал равен и монотонен.

— Трябваше да се обадиш първо на мен.

Хаддад поклати глава.

— Дължах го на Пазителя, когото застрелях.

— Какво противоречие — намеси се Адам. — Палестинец с чувство за чест.

— И израелец, който убива — каза Хаддад. — Но всички сме такива, каквито сме.

Малоун мислено прехвърляше вариантите. Трябваше да направи нещо и Хаддад явно долавяше мислите му.

— Ти направи каквото можа. Поне засега. — Старецът кимна към Пам. — Пази я.

— Котън, не можеш да ги оставиш да го убият — прошепна тя, а в гласа ѝ се долавяше отчаяние.

— Но ще трябва — каза Хаддад с известна горчивина в гласа. После погледна към Адам. — Мога ли да кажа една последна молитва? Адам направи жест с пистолета си.

— Кой съм аз, че да пренебрегна такава молба?

Хаддад пристъпи към една от раклите край стената и посегна към чекмеджето.

— Вътре имам молитвена възглавница. Може ли да я извадя?

Адам вдигна рамене.

Хаддад бавно отвори чекмеджето и извади с две ръце алена възглавничка. Приблужи се към един от прозорците и пусна възглавницата на пода. В дясната му ръка блесна пистолет.

Стефани чакаше отговор на въпроса си.

— Хаддад представлява заплаха за сигурността на Израел — каза Диксън. — Така бе преди пет години, така е и днес.

— Би ли ми обяснила?

— Защо не попиташ своите хора?

Американката се бе надявала да избегне размяната на въпроси, но реши да бъде откровена.

— Има известно разделение.

— И къде попадаш ти при това разделение?

— Бивш мой агент е в опасност. Смятам да му се притека на помощ.

— Котън Малоун. Наясно сме. Но той е знаел в какво се забърква още когато е скрил Хаддад.

— Синът му обаче не е бил наясно.

Диксън вдигна рамене.

— Мнозина мои приятели загинаха заради терористи.

— Не си ли прекалено принципна?

— Не смятам. Палестинците не ни оставят голям избор как да действат спрямо тях.

— Не правят нищо по-различно от онова, което евреите правеха през 1948 година — не успя да се сдържи Стефани.

Диксън се усмихна кисело.

— Ако знаех, че отново ще водим този спор, въобще нямаше да идвам.

Стефани бе наясно, че Диксън не обича да ѝ се говори за тероризма от края на четирийсетте, дело по-скоро на еврейската страна, отколкото на арабската. Но нямаше намерение да разхлабва примката.

— Ако искаш, да си преговорим за хотел „Цар Давид“.

Въпросното заведение в Йерусалим бе служило като щаб на британското военно и криминално разузнаване. След внезапно нападение над една местна еврейска агенция и преместването на секретни документи в хотела, военните отмъстиха с бомба през юли 1946 г. Деветдесет и един мъртви, четирийсет и петима ранени. Сред загиналите имаше петнайсет евреи.

— Англичаните бяха предупредени — каза Диксън. — Не сме виновни, че предпочетоха да пренебрегнат предупреждението.

— Какво значение има, че са били предупредени? — попита тя. — Това си е терористичен акт — на евреи срещу англичани. Вашият начин да прокарате политиката си. Евреите искаха да изгонят англичаните и арабите от Палестина и използваша всякакви тактики. Точно както и палестинците в продължение на десетилетия.

Диксън поклати глава.

— Писна ми да слушам такива глупости. *Накба* е нещо смехотворно. Арабите сами побягнаха от Палестина през четирийсетте години, защото бяха уплашени до смърт. Богатите изпаднаха в паника; останалите си тръгнаха, след като арабските лидери ги помолиха. Всички искрено вярваха, че ще бъдем смазани за няколко седмици. И никой, включително и ти, никога не споменава евреите, прогонени от същите тези арабски държави. — Диксън вдигна рамене. — Всички разсъждават: *И какво от това? На кого му пука за тях?* Но бедните, окаяни араби — каква трагедия!

— Отнемеш ли някому земята, цял живот ще се бори за нея.

— Нищо не сме отнемали. Купихме тази земя, а и по-голямата част представляваше необработваеми тресавища и храсталаци, които никой не желаше. Между другото, осемдесет процента от арабите, които напуснаха, бяха селяни, номади или бедуини. Земевладелците, които вдигнаха такъв шум, живееха в Бейрут, Кайро и Лондон.

Това го бе чувала и по-рано.

— Политическата линия на Израел явно не се променя.

— Арабите трябваше единствено да приемат решението на ООН от 1947 година, в което се обявяват две държави, една арабска и една еврейска, и всички щяха да са доволни. Но не. В никакъв случай. Никакъв компромис. Репатрирането винаги е било и винаги ще бъде необходимо условие за всяка дискусия. А това няма да стане. Израел е реалност, която няма да изчезне. Отвратително е как всички съчувстват на арабите. Те живеят като бежанци по лагерите, защото арабските управляващи искат така. Ако не искаха, щяха да предприемат нещо. Но те използват лагерите и определените им зони, за да поставят света в неудобно положение заради извършеното през 1948 година. Обаче никой, дори Америка, не порицава тях.

— Хедър, в момента ме интересува само синът на Котън Малоун и Джордж Хаддад.

— И Белият дом се интересува от същото. Нашите хора твърдят, че се месиш в ситуацията с Хаддад. Лари Дейли казва, че си невероятно досадна.

— Добре ме познава.

— Тел Авив не иска никаква намеса.

Стефани внезапно съжали за решението си да се срещне с Диксън. Но все пак не можеше да не попита:

— Кое е това толкова важно нещо? Кажете ми и може би ще се оттегля.

Диксън се подсмихна.

— Добър номер. Минавал ли е някога?

— Искаше ми се сега да мине. — Надявала се бе приятелството им да означава нещо. — Между нас.

Диксън огледа павираните алеи. Хората се разхождаха из парка, радваха се на деня.

— Нещата са сериозни, Стефани.

— Колко сериозни?

Ръката на Диксън се плъзна зад гърба ѝ и се появи, стискайки пистолет.

— Ето толкова.

Лондон

Малоун зърна пистолета в ръката на Хаддад и разбра, че приятелят му е решил да даде своя последен отпор. Разбрал бе, че е време да спре да се крие. И да се изправи срещу демоните си.

Хаддад стреля пръв, куршумът му прониза Ева в гърдите, краката ѝ се отлепиха от земята, а от раната бликна кръв.

Адам също стреля и Хаддад извика от болка, когато куршумът проби ризата му и обагри стената и картите зад него с алени пръски.

Краката му се огънаха, устата му се отвори. Старецът рухна на пода.

Пам изпищя пронизително. Стаята сякаш остана без въздух. Малоун осъзна, че трябва да разчита на снизхождение от страна на безмилостен наемен убиец. Но Адам вече бе отпуснал ръка.

— Дойдох да ликвидирам него, това е всичко — заяви Адам, без предишната любезност в гласа. — Правителството ни не те смята за проблем, Малоун, макар че ти ни измами. Но такава ти беше работата. Така че ще си затворим очите.

— Колко мило от ваша страна.

— Аз не съм касапин, просто наемен убиец.

— Ами тя? — попита американецът, посочвайки тялото на Ева.

— Нищо не мога да направя. Както и ти не можеш да направиш нищо за него. За всяка грешка се плаща.

Малоун не отговори. Усети, че го обзема неистов страх. Сто на сто някой бе чул изстрелите и бе повикал полицията.

Израелецът се обърна и изчезна. Стъпките му затихнаха надолу по стълбите.

Пам бе вперила невярващ поглед в безжизненото тяло на Хаддад. Устата му все още бе отворена в ням протест. Малоун се изправи. Почти разбираше логиката на израелеца. Действително бе наемен убиец, нает от суверенна държава, за да убива. Но въпреки всичко гадното копеле си беше истински касапин.

Джордж Хаддад бе мъртъв. И за тази смърт също щеше да бъде платено.

Малоун се наведе и измъкна пистолета на Хаддад, изправи се и тръгна към вратата.

— Стой тук — обърна се той към Пам.

— Какво смяташ да правиш?

— Да убия проклетото копеле.

Стефани бе по-скоро озадачена, отколкото уплашена от появата на пистолета.

— Явно правилата са се променили, Хедър. Мислех, че сме съюзници.

— Ето това е странното в отношенията между САЩ и Израел. Понякога е трудно да разбереш на коя страна сме всъщност.

— А и ти очевидно усещаш определена свобода, след като Белият дом се е намесил.

— Винаги съм доволна, когато между американците цари неразбирателство.

— Лари Дейли иска Хаддад за себе си. Наясно си, нали? Стреми се да ти отклони вниманието, докато нашите агенти го открият.

— Желая ви късмет. Само ние и Малоун знаем къде е.

Това никак не се понрави на Стефани. Трябваше да приключват. Откакто бе седнала, пръстите на дясната ѝ ръка почиваха върху бедрото ѝ, а върховете им бяха върху радиопредавателя в гънките на широките ѝ панталони.

— Зависи дали американското разузнаване има източник във вашата организация, или не.

— Операцията се извършва при строга секретност, така че се съмнявам да изтече информация. Така или иначе, Хаддад вероятно вече е мъртъв. Изпратихме агентите още преди часове.

Стефани посочи пистолета с ляната си ръка, докато дясната остана неподвижна върху бедрото ѝ.

— Какво целиш с тази демонстрация?

— За съжаление вече се превръщаш в проблем за нашето правителство.

— Боже, мислех, че би било достатъчно да си подам оставката.

— Вече не. Доколкото знам, било ти е наредено да стоиш настрана от тази работа и въпреки това си мобилизирала целия си екип. Естествено, в разрез със заповедите.

— Лари Дейли не ми заповядва.

— Но началникът му — да.

Стефани бързо пресметна, че щом се бе превърнала в мишена, може би така стоеше въпросът и за Брент Грийн. Убийството на министъра на правосъдието обаче предполагаше по-сериозни логистични проблеми, отколкото нейното собствено. Явно Белият дом бе стигнал до заключението, че в неделните новинарски предавания никога не участват покойници. Пръстите ѝ бяха готови да натиснат паникбутон.

— Значи си дошла да свършиш мръсната работа на Дейли?

— Да кажем, че имаме сходни интереси. Освен това е добре Белият дом да ни е задължен.

— И смяташ да ме застреляш точно тук?

— Не се налага. Имам сътрудници, които с готовност ще свършат тази работа.

— От твоите хора?

Диксън поклати глава.

— Колкото и да е невероятно, Стефани, ти успя да постигнеш нещо, което политиците се мъчат да направят от столетия. Да накараш евреи и араби да си сътрудничат. По този въпрос работим заедно със саудитците. Явно преследваме обща цел, така че всички различия са временно забравени. — Еврейката сви рамене. — Поне в този конкретен случай.

— А и премахва проблема израелец да убие американка.

Диксън сбърчи чело в подигравателен размисъл.

— Нали виждаш ползите? Ние откриваме проблема, те го отстраняват. Всички са доволни.

— Освен мен.

— Ти знаеш правилата. Приятелят днес може да се окаже враг утре и обратно. Израел има твърде малко приятели на този свят, а заплахите идват отвсякъде. Правим каквото се налага.

Стефани се бе озовала пред дулото на пистолет за пръв път в живота си, когато двамата с Малоун търсеха рицарите тамплиери. Тогава бе видяла и как умират хора. Слава богу, че бе взела мерки.

— Правим каквото се налага.

Десният ѝ показалец натисна бутона, чийто сигнал щеше да алармира агентите ѝ, които бяха на минута разстояние.

Трябваше само да позабави нещата.

Хедър Диксън внезапно подбели очи, после главата ѝ клюмна напред, а тялото ѝ омекна. Пистолетът падна в тревата с глух звук.

Стефани улови тялото, политнало към нея. После я видя. Миниатюрна стрела, завършваща с перце, стърчеше от врата на Диксън. И по-рано бе виждала такава. Обърна се спокойно.

На няколко метра от пейката стоеше жена. Висока, с кожа в цвета на кален поток и дълга тъмна коса. Облечена бе в скъпо кашмирено сако върху джинси с ниска талия. Тесните дрехи подчертаваха стройната ѝ фигура. В лявата си ръка държеше въздушен пистолет магнум.

— Благодаря за помощта — промълви Стефани, опитвайки се да прикрие изненадата си.

— Нали за това съм тук.

Касиопея Вит се усмихна.

Малоун хукна надолу по стълбите към приземния етаж. Адам едва ли щеше да бъде лесна жертва. Професионалистите рядко бяха такива.

Докато прескачаше стъпалата две по две, успя да провери пълнителя на пистолета. Имаше още шест патрона. Повтори си да внимава. Израелецът със сигурност очакваше да бъде последван. Всъщност той сам бе отправил предизвикателството, тъй като не бе взел оръжието на Хаддад, преди да си тръгне. Професионалистът никога не пропуска такава възможност. Поведението му като цяло също не бе логично. Наемните убийци не се интересуват особено от инструкциите за действие. Те са чистачите в света на разузнаването. Изпращани единствено за да отстранят мръсотията. А свидетелите са част от нея. Така че защо не бе отстранил присъстващите? Дали не се стремеше съзнателно към конфронтация? Убийството на американски агент, макар и пенсиониран, носеше своите последствия. Но ако агентът нападнаше пръв, това бе друга работа.

Когато стигна приземния етаж, вече бе успял да преодолее объркването. Показалецът му обгърна спусъка, а тялото му се подготви за битка. Врълетяха го познати чувства, които, както бе разбрал преди няколко месеца, чисто и просто бяха част от самия него. Във Франция бе успял да се помири с тези демони, осъзнавайки, че е в играта и че винаги ще бъде там, независимо от пенсионирането. Вчера в замъка Кронборг Пам го бе укорила, че той чувства необходимост от тръпката и че тя и Гари никога не са му били достатъчни. Думите ѝ го бяха засегнали дълбоко, защото не бяха верни. Не изпитваше необходимост от тръпката и опасността, но определено можеше да се справи с тях.

Той излезе навън под октомврийското слънце, което му се стори ослепително след полумрака на сградата. Адам вървеше по тротоара, радвайки се на около трийсет метра преднина. Малоун тръгна след него.

От двете страни на тясната улица бяха паркирани коли. От двата ѝ края долиташе постоянният рев на трафика. Няколко души вървяха по отсрещния тротоар.

Думите биха били само губене на време, така че той просто вдигна пистолета. Но Адам се извъртя. Малоун се просна на плочките. Куршумът изсвистя край него и отскочи в една от колите. Малоун се обърна и стреля по посока на Адам. Израелецът далновидно бе напуснал тротоара и вече се криеше между паркираните коли. Малоун се претърколи върху платното, изправи се на колене и надникна през предното стъкло на една паркирана кола, оглеждайки се за жертвата си. Адам се бе прикрил десетина коли по-напред. Пешеходците на отсрещния тротоар се пръснаха.

И тогава чу стенание. Обърна се и видя Пам, просната върху стълбите, които водеха към сградата на Джордж Хаддад.

Лявата ѝ ръка бе в кръв.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани се зарадва на Касиопея Вит. Последната ѝ среща със загадъчната мавританка бе във френските Пиренеи, когато се бяха оплели в съвсем друга дилема.

— Сложи я на пейката и да се махаме — каза Вит.

Стефани се изправи и остави главата на Хедър Диксън да удари дъските.

— Така остават грозни синини — вметна Вит.

— Хич не ми пука. Поръчала е да ме убият. Няма ли да ми кажеш какво правиш тук?

— Хенрик реши, че може да имаш нужда от подкрепа. От контактите си във Вашингтон бе получил доста обезпокояващи сведения. Бях наблизил, в Ню Йорк, и той ме помоли да те наглеждам.

— Как ме откри?

— Не беше трудно.

За пръв път Стефани усети, че потайността на Торвалдсен може да бъде доста полезно нещо.

— Напомни ми да му изпратя коледна картичка.

Касиопея се усмихна.

— Сигурно ще му хареса.

Стефани посочи Диксън.

— Страшно съм разочарована. Мислех, че ми е приятелка.

— Такива не се срещат много в твоята професия.

— Котън сериозно е загазил.

— И Хенрик така смята. Надяваше се ти да му помогнеш.

— В момента като че ли и аз самата съм мишена — каза Стефани.

— Което ни напомня за другия ни проблем.

Никак не прозвуча добре.

— Мисис Диксън не е дошла сама. — Касиопея посочи към паметника. — Зад онова хълмче има кола. Вътре има двама мъже, които нямат вид на евреи.

— Саудитци.

— Това вече е постижение. Как си успяла да ядосаш всички?

Двамата мъже тъкмо изкачваха хълма и се насочваха към тях.

— Няма време за обяснения — каза Стефани. — Ще тръгваме ли?

Забързаха в противоположната посока, с трийсетина метра преднина пред преследвачите, което всъщност нямаше никакво значение, ако те решаха да стрелят.

— Предполагам, имаш резервен план? — попита тя Касиопея.

— Не съвсем. Но мога да импровизирам.

Малоун забрави за Адам и бързо запълзя от скривалището си зад паркираната кола до ранената Пам. Уличният прах полепна по дрехите му. Обърна се за миг и зърна израелеца да се отдалечава тичешком.

— Добре ли си? — попита Малоун.

Лицето ѝ се сгърчи от болка, а дясната ѝ ръка се вкопчи в раненото ляво рамо.

— Боли — прошепна тя задавено.

— Дай да видя.

Тя поклати глава.

— Като държа така... е по-добре.

Той се протегна и започна да разхлабва пръстите ѝ. Очите ѝ се разшириха от болка и гняв.

— Недей.

— Трябва да погледна.

Нямаше нужда да изрича онова, което и двамата си мислеха: *Защо не бе останала горе?*

Тя се предаде, дръпна окървавените си пръсти и той погледна рамото ѝ. Видяното потвърди предположенията му. Куршумът само я бе одраскал. Раната бе повърхностна. Ако беше по-сериозно, щеше вече да си е проличало. Простреляните изпадат в шок. Телата им просто отказват да им се подчиняват.

— Само те е драснал — каза той.

Ръката ѝ отново опипа раната.

— Благодаря за диагнозата.

— Все пак ми се е случвало да ме раняват.

Думите проникнаха в съзнанието ѝ и погледът ѝ омекна.

— Трябва да тръгваме — каза той.

Лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Та аз кървя.

— Нямаме избор. — Той ѝ помогна да се изправи.

— По дяволите, Котън.

— Знам, че боли. Но ако беше останала горе както...

В далечината се чува сирени.

— Трябва да тръгваме. Но първо има нещо друго.

Тя като че ли си възвърна самообладанието, твърдо решена да запази спокойствие, така че той я заведе обратно в сградата.

— Продължавай да стискаш рамото — посъветва я, докато изкачваха стълбите към апартамента на Хаддад. — Кървенето трябва да спре. Раната е повърхностна.

Сирените приближаваха.

— Какво правим? — попита тя, когато стигнаха площадката на третия етаж.

Малоун си припомни какво бе казал Хаддад точно преди стрелбата. *От теб научих много. Помня всички уроци и допреди няколко дни строго се придържах към тях. Дори и съвета как да опазиш онова, което действително си струва.* Когато в началото бе скрил Хаддад, бе научил палестинеца винаги да държи най-важните си вещи готови, за да може при нужда незабавно да тръгне. Сега щеше да разбере дали Хаддад се бе вслушал в думите му.

Влязоха в апартамента.

— Иди в кухнята и намери някаква кърпа — нареди той, — докато аз се погрижа за някои неща.

Разполагаха с две, може би три минути.

Малоун хукна към спалнята. Тясното пространство не бе много по-голямо от собствения му апартамент в Копенхаген. Купчини отдавна изоставени книги и вестници лежах по пода, леглото не бе оправено, нощните шкафчета и раклата приличаха на сергии от пазар за употребявани вещи. Забеляза по стените още карти. Израел и в миналото, и в настоящето. Нямаше време да ги разглежда. Коленичи до леглото, надявайки се инстинктът му да се окаже верен.

Хаддад се бе обадил на някого в Близкия изток, знаейки, че ще предизвика конфронтация. Когато неизбежно се бе стигнало до

конфликт, той не се бе уплашил от битката, напротив, пръв бе нападнал, разбирайки, че ще загуби. Но какво бе казал? *Знаех, че ще дойдеш.* Каква нелепост. Напълно излишно бе да жертва себе си. Явно от доста време му тежеше чувството на вина заради убийството на онзи човек преди толкова десетилетия.

Дълга го на Пазителя, когото застрелях. Дългът ми е платен.

Това Малоун можеше да го разбере.

Заопипва под леглото и докосна нещо. Дръпна и измъкна кожена чанта и бързо разкопча катарамите. Вътре имаше книга, три тетрадки и четири сгънати карти. Надяваше се, че от цялата пръсната из апартамента информация тук е най-важната.

Вече наистина трябваше да тръгват. Тичешком се върна в кабинета.

Пам се появи от кухнята, притиснала кърпа към рамото си.

— Котън? — изви въпросително глас тя.

— Не сега.

Той сграбчи чантата и я избута през вратата, но не преди да грабне някакъв шал от облегалката на един от столовете.

Пъргаво заслизаха по стълбите.

— Как е кървенето? — попита той, когато излязоха на тротоара.

— Ще оживея. Котън?

Сирените бяха на не повече от пресечка зад тях. Той уви раменете й с шала, за да прикрие раната. Закрачиха с възможно най-небрежен вид.

— Не махай кърпата от рамото — каза Малоун.

След трийсетина метра стигнаха някакъв булевард и се гмурнаха в морето от непознати лица, устоявайки с мъка на изкушението да ускорят крачка.

Малоун хвърли поглед назад. В дъното на уличката се появиха мигащи светлини, които спряха пред къщата на Хаддад.

— Котън?

— Да, знам. Давай да се махаме.

Знаеше какво иска да му каже. И той го бе забелязал, когато се върнаха в апартамента. По стените нямаше кръв. Нито по пода. Липсваше и задушавашата миризма на смърт.

Телата на Ева и Джордж Хаддад бяха изчезнали.

Долината на Рейн, Германия, 17:15 ч.

Сейбър съзерцаваше високите хълмове, приютили в пазвата си лъкатушещата река. От двете страни на тясната пролука се издигаха почти отвесно изсечени брегове. По склоновете се редуваха широколистни гори, зелени храсти и възлести лози. В продължение на близо седемстотин години най-високите хълмове бяха приютявали крепости като Райнщайн, Зоонек и Пфалц. Зад зловещия завой на Лорелай, където някога корабите се разбивали в скалите, увлечени от водовъртежите, високо върху източния бряг на реката се виждаше кръглата централна кула на Бург Кац. В далечината се виждаше и Щолценфелс, но жълтеникавият оттенък на двестагодишните варовикови скали едва се виждаше. Последната спирка в пътуването му се появи след няколко минути.

Не можеше да ги сбърка с нищо друго. Очертанията на Марксбург.

Напуснал бе Ротенбург преди два часа и бе тръгнал на север по аутобана, поддържайки постоянна скорост от сто четирийсет и пет километра в час. Намалил бе единствено в покрайнините на Франкфурт, където бе попаднал в следобедните задръствания. Оттам към Кьолн се виеха два маршрута — по А60 или по течението на Рейн по двулентовото шосе 9. Бе решил да измине първата половина от пътя оттук, покрай реката, но останалата част трябваше да е по аутобана. Така че бавно се бе измъкнал от долината, следвайки сините маркировки към А60.

Пред него изскочи наклоненият път, изкачващ се към магистралата, и той профуча нагоре. Форсира двигателя на беемвето и зае крайната лява лента. От двете му страни прелитаха хълмове, гори и пасища. Хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. Опашката му, сребрист мерцедес, все още бе зад него.

Поддържайки благоприлично разстояние, прикрил се зад три други коли, мерцедесът можеше и да остане незабелязан. Но той ги очакваше и те не го бяха разочаровали. Следваха го още откакто

напусна Ротенбург. Чудеше се дали са открили тялото в Baumeisterhaus. Убийството на Джоуна вероятно бе спестило на израелците известни усилия — в Близкия изток предателството имаше изключително висока цена, но така те бяха загубили възможност да разпитат един предател, което вероятно бе развалило настроението им.

Обожаваше немските магистрали — три широки ленти, почти никакви завои, минимален брой отбивки. Идеални за скорост и уединение. Една табела го информира, че Кьолн е на осемдесет и два километра пред него. Знаеше къде се намира в момента — на юг от Кобленц, петнайсет километра източно от Рейн, и бързо приближаваше река Мозел.

Смени лентата. Зад мерцедеса забеляза още четири автомобила.

Точно навреме. Вече девет години търсеше Александрийската библиотека и все заради Синия стол. Старецът бе обсебен от желанието да я открие, а самият Сейбър в началото бе смятал търсенето за нелепо. Но колкото повече научаваше, толкова повече започваше да вярва, че целта не е толкова нереална, колкото бе смятал първоначално. Напоследък дори бе започнал да мисли, че може би действително ще намери нещо. Израелците определено бяха вманиачени на тази тема. А Алфред Херман бе напълно обсебен. Той самият бе научил много. И сега бе време да използва наученото. За собствен интерес.

Още преди месеци бе усетил, че вероятно това ще бъде неговия шанс. Можеше само да се надява, че Котън Малоун ще бъде достатъчно изобретателен да се измъкне от клопките, които израелците щяха да му устроят в Лондон. Бяха действали бързо. Както винаги. Но от всичко, което знаеше и което бе видял, Малоун бе професионалист, макар и позагубил форма. Би трябвало да съумее да се справи с положението.

Отпред се появи виадуктът. Видя как първият от четирите автомобила изпреварва сребристия мерцедес, сменя лентата и внезапно застава пред него. Други две от колите пъргаво се изравниха с мерцедеса в лявата лента. Четвъртата почти подпря задната му броня. Всички заедно се устремиха напред.

Дължината на моста бе повече от 800 метра, а река Мозел се виеше в югоизточна посока сто и трийсет метра под тях. Точно по средата, според инструкциите на Сейбър, колата отпред наби спирачки

и сребристият мерцедес бе принуден да реагира със също толкова рязко удряне на спирачките. В този момент двете коли отстрани се засилиха към страната на шофьора, а тази отзад се заби в бронята.

Комбинацията от удари и стремителна скорост избутаха мерцедеса надясно, извън парапета.

Колата полетя.

Сейбър се опита да си представи какво се случва. Ускорението щеше да прикове пътниците към седалките. Вероятно щяха да се опитат да откопчаят коланите, но така и нямаше да успеят. А и дори да успееха, къде щяха да отидат? Пропадането от такава голяма височина щеше да отнеме няколко секунди, но падането във водата щеше да е със силата на удар в бетон. Никой нямаше да оцелее. Ледената вода, която щеше да залее купето, щеше бързо да го завлече към тинестото дъно и в крайна сметка течението щеше да го отнесе на изток към още по-бързоструйната Рейн.

Четири коли го подминаха и шофьорът на последната му махна. Отвърна на жеста му. Бяха му стрували скъпо, включително и заради спешното повикване, но си струваха всяко евро.

Продължи да напредва към Кьолн.

На израелците щяха да са им нужни няколко дни, преди да разберат какво се е случило. Един техен проблем бе ликвидиран в Ротенбург, а оперативният им екип липсваше. Чудеше се дали са го разпознали. Вероятно не. Ако знаеха самоличността му, защо ще си хабят времето със снимки? Не. Все още бе неизвестен фактор.

Наставаше пълно объркване. В Израел, а съвсем скоро и в Австрия.

Това му допаднаше.

Време бе да превърне объркването в ред.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани нямаше представа какво е планирала Касиопея Вит. Жената бе умна, богатата и смела и умееше да се владее при трудни ситуации. Нелоша комбинация. Стига да бе обмислила добре положението.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита тя, докато прекосяваха парка.

— Имаш ли някакви предложения?

Всъщност имаше, но не каза нищо.

— Ти си тази, която се появи изневиделица.

Касиопея се усмихна.

— Няма нужда да остроумничиш.

— Обграждат ни. Предполагам, че си забелязала.

Мемориалът на Линкълн се издигаше пред тях, в западния край на парка. Езерото отпред препречваше всякакъв изход на изток. От север редица високи дървета ги деляха от булеварда.

— Противно на мнението ви с Хенрик — започна тя — съвсем не съм безпомощна. Имам двама агенти на Конститушън авеню. Когато ти се появи, тъкмо бях натиснала паникбутоната.

— Е, ще те разочаровам. И двамата си тръгнаха.

— Как така?

— Веднага след като седна при Диксън. Просто си тръгнаха, с колата.

Алеята свършваше в подножието на мемориала на Линкълн. Стефани се обърна. Преследвачите им бяха спрели.

— Явно искат да дойдем точно тук.

Откъм Индипендънс авеню избоботи такси.

— Крайно време беше — промърмори Касиопея и размаха черна кърпичка.

Таксито спря и двете скочиха вътре.

— Аз ви се обадох преди няколко минути. — Касиопея затръшна задната врата и нареди на шофьора: — Просто направете няколко

кръгчета. Ще ви кажем кога да спрете.

Таксито потегли.

Стефани пъкна ръка в джоба си и измъкна мобилния телефон. Набра номера на агентите, които бе наредила да ѝ пазят гърба. Агентите, които се канеше да уволни.

— Можете ли да ми обясните защо ме заряхте така? — попита тя спокойно, когато отговориха на обаждането ѝ.

— Наредиха ни да се оттеглим — отговори агентът.

— Аз съм началникът ви. Кой смее да ми противоречи?

— Вашият началник.

Невероятно.

— И кой по-точно?

— Министърът на правосъдието. Брент Грийн лично дойде и ни нареди да се оттеглим.

Малоун хвърли чантата на Джордж Хаддад върху леглото. Двамата с Пам бяха в един хотел недалеч от Хайд Парк. Той познаваше мястото и бе избрал хотела, защото винаги бе пълен, а както самият той бе казвал, няма по-добро скривалище от тълпата. Освен това в съседство имаше аптека. Оттам бе закупил марля, антисептичен разтвор и бинт.

— Трябва да ти превържа рамото.

— Как така ти? Трябва да намерим болница.

— Де да беше толкова просто.

Той приседна на леглото до нея.

— Ще трябва да бъде просто. Искам лекар.

— Ако си беше останала вътре, както ти казах, нямаше нищо да ти се случи.

— Мислех, че имаш нужда от помощ. Та ти щеше да го убиеш.

— Не схващаш ли, Пам? Нима не ти стигна, че видя как умира Джордж? Тези хора не се шегуват. Ще те убият, без да се поколебаят.

— Исках да ти помогна — прошепна тя.

Малоун зърна в очите ѝ нещо, което не бе виждал от години. Искреност. Което провокираше порой от въпроси, които не желаше да задава. И на които тя със сигурност нямаше да отговори.

— Отидем ли на лекар, ще трябва да отговаряме и пред полицаите, което вече е проблем. — Пое няколко дълбоки глътки въздух. Беше смазан от умора и тревога. — Пам, тук са намесени много играчи. Не израелците отвлякоха Гари...

— Откъде си толкова сигурен?

— Да го наречем инстинкт. Вътрешното чувство ми подсказва, че не са били те.

— Но определено те убиха стария човек.

— Именно затова го бях скрил.

— Та той им се е обадил, Котън. Нали го чу. Направил го е с пълното съзнание, че ще дойдат.

— Това беше разкаянието му. Убийствата си имат цена. Днес Джордж плати своята. — При мисълта за мъртвия му приятел отново го прободеше съжаление. — Дай да видя раната ти.

Смъкна шала от раменете ѝ и забеляза, че кърпата лепне от кръв.

— Пак ли се е отворила?

Тя кимна.

— Като идвахме насам.

Малоун внимателно отлепи кърпата.

— Каквото и да става, определено е сложно. Имаше причина Джордж да умре...

— Тялото му беше изчезнало, Котън. И това на жената.

— Явно израелците доста бързичко почистват следите зад себе си. — Той внимателно прегледа ръката ѝ и се убеди, че раната действително беше повърхностна. — Което само доказва мнението ми. Играчите са много. Поне двама, може би трима, възможно е дори да са четирима. Израел няма практиката да убива американски агенти. Но хората, които убиха Лий Дюрант, нямаха вид на особено притеснени. Сякаш умишлено си навличаха проблеми. Израелците никога не постъпват така.

Изправи се и влезе в банята. Когато се върна, отвори шишенце с антисептичен разтвор и ѝ подаде нова кърпа.

— Я хапни.

Тя го погледна озадачено.

— Защо?

— Трябва да дезинфектирам раната, а не искам някой да те чуе как пициш.

Очите ѝ се разшириха.

— Боли ли от разтвора?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Стефани затвори телефона си. *Брент Грийн лично дойде и ни нареди да се оттеглим.* Гръбнакът ѝ сякаш се вкамени от шока, но десетките години в разузнаването не позволиха нищо в изражението ѝ да издаде изненадата ѝ.

Обърна се към Касиопея в срещуположния край на задната седалка.

— Опасявам се, че в момента си единственият човек, на когото мога да се доверя.

— Май си разочарована.

— Не те познавам.

— Не е вярно. Във Франция се оказа, че обстойно си ме проверила.

Права беше — бяха я разследвали подробно, а Стефани бе научила, че тъмнокожата красавица е родена в Барселона преди трийсет и седем години. Наполовина мюсюлманка, макар и не особено отдадена на религията, Касиопея имаше магистърска степен по инженерство, а също и по средновековна история. Беше единствен акционер и собственик на международен конгломерат със седалище в Париж и участваше в широк спектър от международни бизнес инициативи с активи за милиарди долара. Баща ѝ бе основал компанията, а тя бе наследила контрола върху нея, макар да не бе пряко ангажирана в ежедневно управление. Освен това бе председател на холандска фондация, работеща в тясно сътрудничество с ООН по програмата за борба със СПИН и световния глад, особено в Африка. Стефани знаеше от личен опит, че Вит се страхува от твърде малко неща и че борави с пушката с точността на професионален снайперист. Проявяваща на моменти определено безразсъдство за собственото си добро, Касиопея бе помагала на покойния съпруг на Стефани и бе научила доста повече за личния ѝ живот, отколкото на Стефани ѝ се искаше. Но все пак ѝ имаше доверие. Безпрекословно. Торвалдсен бе проявил голяма мъдрост, като я бе изпратил.

— В сериозно затруднение съм.

— Това вече го знаем.

— И Котън също. Изключително важно е да се свържа с него.

— Хенрик не го е чувал. Малоун каза, че ще се обади, когато е готов, а ти го познаваш по-добре от всеки друг.

— Как е Гари?

— Същият като баща си. Кораво момче. При Хенрик е в безопасност.

— А Пам къде е?

— Връща се в Джорджия. Отлетяха заедно с Малоун за Лондон, а после тя отпътува.

— Израелците също са в Лондон. Екип от наемни убийци.

— Котън е пълнолетен. Ще се оправи. А ние трябва да решим какво да правим по твоя проблем.

Стефани разсъждаваше над същата главоблъсканица. *Брент Грийн лично дойде и ни нареди да се оттеглим.* Което може би обясняваше слабото полицейско присъствие на Капитолия. Обикновено бяха навсякъде. Тя надникна през прозорчето на таксито и видя, че приближават Дюпон Съркъл и нейния хотел.

— Трябва да сме сигурни, че не ни следят.

— Май метрото ще е по-подходящо за целта.

Стефани бе съгласна.

— Къде отиваме? — попита Касиопея.

Стефани зърна въздушния пистолет, напъхан под сакото ѝ.

— Имаш ли още от онези стрелички, дето приспиват хората?

— Предостатъчно.

— Тогава знам точно къде трябва да отидем.

Лондон, 19:30 ч.

Малоун гледаше как Пам спи. Беше се свил върху един стол до прозореца на хотелската стая, с чантата на Джордж Хаддад в скута си. Оказал се бе прав за дезинфекционната течност: Пам здраво бе захапала кърпата, докато той промиваше раната. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи, но се бе държала мъжки. Не бе издала нито звук въпреки силната болка. Дожаля му за нея и ѝ купи нова риза от бутика във фойето.

И той беше уморен, но „хормоните на «Магелан»“, както ги наричаше, подхранваха мускулите му с безкрайна енергия. Помнеше случаи, при които дни наред не беше ял, а напомпаното с адреналин тяло се концентрираше единствено върху това да оцелее и да завърши задачата си. Бе смятал тази треска за част от миналото. Чувство, което никога вече нямаше да изпита.

А ето къде се бе озовал. Насред цялата бъркотия. Последните няколко часа бяха като отвратителен кошмар, стига да не беше яркостта, с която събитията преминаваха през съзнанието му. Приятелят му Джордж Хаддад бе застрелян пред очите му. Разни хора, всеки със свой собствен план, преследваха целите си. Което ни най-малко не го засягаше. Но някой беше отвлякъл сина му и бе взривил книжарницата му. Не. Нещата явно бяха на лична основа.

Имаше доста да си връща. И подобно на Хаддад смяташе съвсем скоро да се разплати.

Но преди всичко му трябваше още информация.

Хаддад бе твърде загадъчен в репликите си и преди, и след появата на израелците. И което бе по-лошо, така и не бе обяснил какво бе открил преди години — какво точно бе мотивирало Израел да желае смъртта му. Надявайки се кожената чанта в скута му да съдържа някакви отговори, Малоун разкопча катарамите и извади книгата, трите тетрадки и четирите карти.

Книгата представляваше томче от XVIII век, с изтъркана корица с вдълбани мотиви, крехка като изсушена от слънцето кожа. Буквите от

надписа бяха напълно нечетливи, така че внимателно я разтвори и прочете заглавната страница.

„Пътят на един герой“ от Евсевий Йероним Софроний.

Малоун запрелиства страниците. Романът бе писан преди повече от двеста години, а стилът бе педантичен и лишен от въображение. Чудеше се какво е значението му и се надяваше тетрадките да съдържат някакви разяснения.

Прехвърли и трите. Сбитият почерк беше на Хаддад, който бе водил бележките си на английски. Малоун зачете по-внимателно:

... насоките, които ми остави Пазителят, са твърде объркващи. Пътят на героя е труден. Опасявам се, че глупаво съм се подвел. Но поне не съм първият. Томас Бейнбридж също е бил глупак. Явно в края на осемнайсети век от библиотеката са му отправили покана и той е успял да извърви Пътя на героя. Със сигурност едно от условията на поканата е посещението да се запази в тайна. Пазителите едва ли са посветили две хилядолетия в опазване на съкровището си само за да бъде предадено то от някой поканен. Но Бейнбридж престъпил това условие и описал преживяванията си. В опит да смекчи предателството представил описанието си като роман, озаглавен не особено оригинално „Пътят на един герой“. Книгата била издадена в ограничен брой екземпляри и не привлякла особено внимание. По негово време светът бил препълнен с фантастични приказки (романи, които не се радвали на особена почит), така че пътешествието на главния герой до някаква митична библиотека не вдигнало шум. Преди три години открих екземпляр на книгата и го откраднах от едно имение в Уелс. Прочитът не дава много информация. Бейнбридж обаче не могъл да устои на изкушението за едно последно нарушение на исканото от Пазителите обещание. В последните години преди смъртта си той построил беседка в градината на имението си в графство Оксфорд. В мрамора ѝ издълбал изображението на една картина и поредица от римски букви. Картината от

Никола Пусен първоначално била известна с името „Щастие, помрачено от смърт“, но днес е по-известна като „Пастирите на Аркадия II“.

Малоун не бе запознат с творчеството на Пусен, макар да бе чувал името. За щастие, в една от тетрадките Хаддад бе включил още подробности.

Пусен бил истински страдалец и в много отношения приличал на Бейнбридж. Роден бил в Нормандия през 1594 г. и първите трийсет години от живота му били изпълнени с изпитания и сътресения. Страдал поради липсата на покровители, неблагоприятни куртизанки, влошено здраве и дългове. Дори работата върху тавана на Голямата галерия на Лувъра не успяла да го вдъхнови. Едва когато през 1642 г. напуснал Франция и заминал за Италия, у него настъпила промяна. Това пътуване, което обикновено траело няколко седмици, отнело на Пусен почти шест месеца. След като пристигнал в Рим, Пусен започнал да рисува с нов стил и нова увереност, които не останали незабелязани и бързо му спечелили славата на един от най-уважаваните художници в града. Мнозина изказвали догадки, че някъде по пътя Пусен бил посветен в голяма тайна. Любопитното е, че когато завършил „Пастирите на Аркадия“, човекът, който поръчал творбата — кардинал Роспильози, който по-късно станал папа Климент IX — предпочел, вместо да закачи картината на видно място, да я сложи в личните си покои. Роспильози бил артистична личност, интересувал се от древното и езотеричното. Притежавал изключително богата лична библиотека и историците по-късно го нарекли „свободомислещия папа“.

Известен намек за преживяванията на Пусен може да се открие в едно писмо, писано шест години след завършването на „Пастирите на Аркадия“. Авторът му, свещеник и брат на финансовия министър на Луи XIV, вярвал, че онова, което научил от Пусен, може да

представлява интерес за френската монархия. Открих писмото преди няколко години сред архивите на семейство Косе-Бризак.

ДВАМАТА С НЕГО РАЗИСКВАХМЕ НЯКОИ ТЕМИ, КОИТО ЛЕСНО МОГА ДА ВИ ОБЯСНЯ С ПОДРОБНОСТИ — ТЕМИ, КОИТО ЧРЕЗ МОСЮ ПУСЕН ЩЕ ВИ ДАДАТ ПРЕДИМСТВА, КОИТО ДОРИ КРАЛЕТЕ ТРУДНО БИХА ИЗМЪКНАЛИ И КОИТО СПОРЕД НЕГО ВЕРОЯТНО НИКОЙ НЯМА ДА ОТКРИЕ ДОРИ И СЛЕД ВЕКОВЕ. НА ВСИЧКО ОТГОРЕ ТЕЗИ НЕЩА СА ТОЛКОВА ТРУДНИ ЗА ОТКРИВАНЕ, ЧЕ НИЩО НА ЗЕМЯТА НЕ МОЖЕ ДА ИМА ПО-ГОЛЯМА СТОЙНОСТ ИЛИ ДА СЕ СРАВНИ С ТЯХ.

Доста впечатляващо изказване, а и твърде озадачаващо. Но постройката, вдигната от Бейнбридж в собствената му градина, е още по-озадачаваща. След завършването на „Пастирите на Аркадия“ по някакви необясними причини Пусен обърна изображението в картината и създаде нова творба, станала известна като „Пастирите на Аркадия II“. Именно нея избра Томас Бейнбридж за своя мраморен барелеф. Не оригинала, а неговия обратен образ. Бейнбридж проявил хитрост и тайната на построения от него паметник, изпълнен със символика, така и не бил разгадан цели двеста години.

Малоун продължи да чете, а мислите му се блъскаха в лабиринт от догадки. За съжаление Хаддад не разкриваше много подробности. Останалата част от бележките засягаха Стария завет, неговите преводи и несъответствията в текстовете. Но нямаше нито думичка защо забелязаното от Хаддад бе провокирало такъв интерес. Нито пък някакво послание от Пазителя. Никакви подробности относно разни героични пътешествия, с изключение на едно бегло споменаване в края на една от тетрадките.

В салона на Бейнбридж Хол виждаме поредното доказателство за арогантността на Бейнбридж. Самото му наименование е особено показателно: „Видението на свети Йероним“. Изключително любопитно и подходящо, тъй

като много често подобни търсения започват след такова видение...

Това може би хвърляше известна светлина, но въпросителните все още бяха много. А Малоун знаеше, че борбата с въпроси без отговори е най-бързият начин да блокираш мозъка си.

— Какво четеш?

Той вдигна поглед. Пам лежеше на леглото, с глава върху възглавницата, но очите ѝ бяха отворени.

— Това, което Джордж е оставил.

Тя бавно се изправи, разтърка очи и погледна часовника си.

— От колко време спя?

— Около час. Как е рамото?

— Боли.

— Няколко дни ще е така.

Тя протегна крака.

— Колко пъти са те прострелвали, Котън? Три?

Той кимна.

— Такива неща не се забравят.

— И аз не съм ги забравила. Ако си спомняш, аз се грижех за теб.

Така беше.

— Обичах те — продължи тя. — Знам, че може би не вярваш. Но те обичах.

— Трябваше да ми кажеш за Гари.

— Страшно ме болеше от поведението ти. Така и не разбрах защо трябваше да ми изневеряваш. Защо не ти бях достатъчна.

— Бях млад. Глупав. Егоист. Но беше преди двайсет години, за бога. А после съжалявах. Опитах се да бъда добър съпруг. Наистина опитах.

— Колко бяха жените? Никога не си ми казвал.

Нямаше намерение да я лъже.

— Четири. Всички за по една нощ. — Сега вече и той искаше да разбере. — А при теб?

— Само един. Но се срещах с него няколко месеца.

Заболя го.

— Обичаше ли го?

— Доколкото една жена може да обича някой друг освен съпруга си.

Разбра думите ѝ.

— Гари бе резултат от тази връзка. — Тя като че ли се бореше с някакъв демон, който не спираше да изскача от миналото. — Понякога, като погледна Гари, част от мен се ядосва за стореното — Господ да ми прости — но част от мен се чувства благодарна. Гари винаги е до мен. Ти идваше и си отиваше.

— Аз те обичах, Пам. Исках да ти бъда съпруг. И истински съжالياвах за стореното.

— Но не беше достатъчно — промълви тя със сведени очи. — Тогава не знаех, но в крайна сметка разбрах, че никога няма да е достатъчно. Ето защо живяхме разделени цели пет години, преди да се разведем. Хем исках да запазя брака ни, хем не исках.

— Толкова ли ме мразеше?

— Не. Мразех себе си за онова, което сторих аз. Трябваша ми години, за да го проумея. От мен да знаеш, когато човек мрази себе си, има огромни проблеми. Само дето не го осъзнава.

— Защо не ми каза за Гари, когато се случи?

— Та ти не заслужаваше истината. Поне така мислех. Едва през последната година осъзнах грешката си. Ти ми изневеряваше, аз също ти изневерявах, но забременях. Прав си. Трябваше да ти кажа още тогава. Но така разсъждават зрелите хора, а както сам заяви, и двамата бяхме млади и глупави.

Тя млъкна. Той не искаше да прекъсва мислите ѝ.

— Затова продължавам да ти се сърдя, Котън. Не мога да си простя. Но затова и най-накрая ти казах за Гари. Знаеш, че можех и да го премълча и ти така и нямаше да разбереш. Но исках да поправя нещата. Исках да се помирим един с друг...

— И да се помириш сама със себе си.

Тя бавно кимна.

— Най-вече. — Гласът ѝ пресекна.

— Защо излезе след мен пред къщата на Хаддад? Знаеше, че ще има стрелба.

— Да кажем, че е бил поредният глупав ход.

Но Малоун реши да не увърта. Време бе да ѝ каже истината.

— Не можеш да се прибереш в Атланта. На летището те следеше някакъв мъж. Затова се върнах при теб.

Лицето ѝ придоби замислено изражение.

— Трябваше да ми кажеш.

— Така е.

— Защо ще ме следи някой?

— За да е готов за нова възможност. За нещо пропуснато, което може да се довърши.

Виждаше, че схваща мисълта му.

— Да ме убият ли искат?

Малоун вдигна рамене.

— Нямам представа. Точно това е проблемът. Че се опитваме да налучкаме отговорите.

Тя се облегна в леглото, очевидно твърде объркана и изтощена от болката, за да спори.

— Какво смяташ да правиш? Хаддад е мъртъв. Би трябвало израелците да си тръгнат.

— Кое то ни дава свободата да открием търсеното от Джордж. Да изминем Пътя на героя. Оставил ми е тези неща умишлено. Искал е да поемем по този път.

Тя отпусна глава върху възглавницата.

— Не. Искал е ти да поемеш.

Малоун видя, че тя примижава от болка.

— Дай да сложим малко лед на рамото. Ще те облекчи.

— Няма да споря с теб.

Малоун се изправи, грабна празната кофа и тръгна към вратата.

— Все пак бих искала да разбера какво е толкова важно, че да дадеш живота си за него — обади се тя.

Той се спря.

— Ще се учудиш колко незначителен може да се окаже поводът понякога.

— Май ще се обадя на Гари, докато те няма — каза тя. — Искам да се уверя, че е добре.

— Кажи му, че ми липсва.

— Дали е добре там?

— Хенрик ще се грижи за него. Не се тревожи.

— И откъде започваме да търсим?

Хубав въпрос. Но поглеждайки към отсрещния край на стаята, където беше изпразнил съдържанието на чантата, осъзна, че отговорът е един-единствен.

Лондон, 21:00 ч.

Сейбър се взираше през прозореца в нощта. Неговата сътрудничка бе чакала Малоун на летище „Хийтроу“ и го бе проследила до този апартамент, в уличка със стари къщи с триъгълни покриви, зад чиито стени със сигурност цареше подредено съществуване, ред и грижливо пазено уединение.

Типично по английски.

Бе чула изстрели от вътрешността на сградата и бе наблюдавала престрелката между Малоун и друг мъж, когато един куршум бе улучил бившата съпруга на Малоун. Нападателят бе побягнал, а Малоун и бившата му съпруга се бяха върнали в сградата. Малко покъсно бяха излезли, Малоун бе носил кожена чанта.

Всичко това се бе случило преди няколко часа и оттогава не бе чул нищо повече от своята сътрудничка. Вярно, че почти през цялото това време бе в самолета от Кьолн до Лондон, но все пак жената трябваше да е докладвала досега.

Беше уморен, но същевременно изпълнен с енергия, тъй като все повече се приближаваше към целта си.

Лесно бе влязъл в апартамента на Джордж Хаддад, чудейки се дали домакинът ще е вътре, но апартаментът се бе оказал празен. Стените бяха осеяни с карти. С джобното си фенерче успя да разгледа странната колекция, макар местата — все в Близкия изток, да не го изненадваха. Много от книгите и купчините документи засягаха актуалната тема за Александрийската библиотека.

През последния час изучаваше материалите под бледия лъч на фенерчето. Чудеше се каква ли е била съдбата на Хаддад. Мъжът, когото Котън Малоун бе нападнал на улицата, със сигурност е бил израелец. В Ротенбург Джоуна бе подчертал, че екипът от наемни убийци вече е на път за Лондон. Дали Малоун не ги е прекъснал? Дали са успели да завършат задачата си? Дали Хаддад бе избягал? Невъзможно бе да разбере, тъй като сътрудничката му мъдро бе преценила да продължи да следва Малоун.

Не изпитваше никакво чувство на триумф, макар да бе успял да открие Хаддад точно според плана. Можеше само да се надява, че сътрудничката му бе свършила своята част от работата също така добре.

Оставил бе компютъра за най-накрая. Включи го и се загледа в екрана.

Въпреки бъркотията в апартамента, Хаддад се оказа педантично подреден в електронния свят. Сейбър отвори няколко папки и започна да чете.

Очевидно Хаддад бе изучавал Александрийската библиотека изключително задълбочено. Но любопитното бе, че също толкова задълбочено бе изучавал и Пазителите. Алфред Херман му бе разказвал за тях, а Джоуна бе попълнил част от празнините в информацията. Но един от файловете на Хаддад разкриваше още данни.

... произходът им е неясен поради глупостта на древните, които безнаказано са заличавали паметта на човечеството.

Към втори век човекът вече бил усвоил изкуството на войната и мъченията. В много части от света се образували империи, в които действали закони и царяла известна сигурност. Но те не защитавали народа от собствените му управници. Възникнали организираните религии и свещениците се превърнали в доброволни съюзници на деспотите. Египет бил едно от местата, в които се наблюдавала тази пародия. Но някъде около втори век в Египет възникнал религиозен орден, който почитал не властта, а опазването на знанието.

Започнали да се появяват първите манастири, в които се събирали хора със сходни принципи и цели. Тези манастири умишлено били изолирани и избягвани от обикновените хора. Тази групичка имала голям късмет. Именно от нейните членове се избирали служителите в двете библиотеки на Александрия — чиновници и управители. От тази позиция те имали достъп до всичко, а

с напредъка на човечеството и увеличаването на уменията му да се самоизтребва групичката все повече се затваряла в себе си.

Първоначално само преписвали текстовете, но в крайна сметка започнали да ги крадат. Огромният обем на библиотеката (неколкостотин хиляди ръкописа) сам налагал това решение, а и в хода на следващите триста години, през които библиотеката все повече изпадала в немилост, кражбата на текстове ставала все по-лесна, особено поради липсата на точни инвентарни списъци. По времето на мюсюлманското нашествие през седми век Пазителите вече притежавали една огромна част от Александрийската библиотека. После те изчезнали и само от време на време отново се появявали, за да отправят покана към определена личност да се присъедини към тях и да група знания.

Сейбър продължи да чете, питайки се как Джордж Хаддад бе успял да се сдобие с толкова подробна информация. Палестинецът непрекъснато го изненадваше.

С периферното си зрение улови някакво движение и моментално застана нащрек. Сенките оживяха. Една тъмна фигура се приближи към него.

Ръцете му бързо се дръпнаха от клавиатурата. За съжаление не бе въоръжен. Извъртя се пъргаво, готов за битка. На бледата светлина на екрана се материализира женска фигура.

Агентката му.

— Подобна глупост може да ти навлече голяма беля — отбеляза той.

— Не съм в настроение.

Редовно бе ползвал помощта ѝ из цяла Великобритания. Имаше деликатни кости и правилни черти. Черната ѝ коса бе сресана плътно назад и сплетена на тежка плитка.

— Къде беше? — попита я той.

— Следях Малоун. Двамата са в един хотел до Хайд Парк.

— А Хаддад?

Тя поклати глава.

— Не знам. Следях Малоун. Той пое голям риск да се върне в къщата — полицията вече бе тръгнала насам — и си тръгна с онази чанта.

Сейбър се възхити на инстинктите ѝ.

— Все пак трябва да открием палестинеца.

— Ще се върне, стига да не е мъртъв вече. Изглеждаш ми различен.

Лъскавите му тъмни къдри и развлечените дрехи бяха изчезнали. Сега косата му бе подстригана късо и бе боядисана в пясъчнорусо. Беше с джинси и памучна риза под тънко яке.

Преди да напусне Германия, бе докладвал за всичко на Синия стол и после бе променил външния си вид. Всичко беше част от внимателно подготвения план, за който Алфред Херман не знаеше почти нищо.

— Одобряваш ли? — попита я той.

— Преди ми харесваше повече.

Сейбър сви рамене.

— Може би следващия път. Как вървят нещата?

— Оставих човек да наблюдава хотела. Ще се обади, ако Малоун предприеме някакъв ход.

— Нещо ново от израелците?

— Техният човек избяга оттук.

Сейбър се огледа. Би могъл просто да изчака Хаддад да се върне. Това май бе най-лесният ход. Категорично му трябваше всичко от компютъра на Хаддад, но не искаше да взема цялата машина. Твърде неудобна бе за носене. По-добре да направи копие. Забеляза флашпамет сред вещите на бюрото. Грабна я и я включи към един свободен юесби порт.

Провери съдържанието ѝ. Беше празна. С няколко кликания на мишката той изкопира всички файлове от хард диска.

Тогава забеляза още нещо зад монитора.

Миниатюрна червена лампичка.

Взря се сред бъркотията от листове и разпозна джобен касетофон. Вдигна го, разгледа го и не забеляза разлика в слоя прах върху дървената повърхност. Което означаваше, че е бил поставен там наскоро. Лентата бе свършила, но не бе изключен.

Натисна копчето за превъртане.

Агентката стоеше мълчаливо до него.

Сейбър пусна записа.

Цялата среща между Малоун, Хаддад и малко по-късно и израелците бе записана на касетата. Той смаяно изслуша записа със смъртта на Хаддад. Последните думи на касетата бяха на Котън Малоун, който заявяваше, че смята *да убие проклетото копеле*.

Изключи касетофона.

— Хаддад е мъртъв, така ли? — попита жената. — Убили са го тук? Тогава защо не е пълно с полиция?

— Предполагам, че израелците са почистили всички следи преди пристигането й.

— А сега какво?

— Разполагаме с Малоун. Да видим къде ще ни заведе.

Малоун излезе от стаята и тръгна по коридора. Беше забелязал машина за лед, което го изненада. Явно в европейските хотели започваха да се появяват все повече американски удобства. Яд го беше, че е изложил Пам на опасност. Но нима имаше друг избор? Не можеше да я остави на летището, при положение че някакъв мъж я следеше. А и кой беше този мъж? Дали не бе свързан с похитителите на Гари? Звучеше логично. Но все пак разполагаше с минимално количество информация.

Израелците бяха реагирали изключително бързо на подадения от Хаддад сигнал, че е жив. Но Пам беше права. Със смъртта на Хаддад интересите им бяха защитени, проблемът им — разрешен. И въпреки това следяха Пам. А не него.

Защо?

Стигна до машината за лед и откри, че е развалена. Макар компресорът да тракаше, в кофата му не падна нито едно кубче. И в това отношение гонеха американците, помисли си той.

Бутна вратата към стълбите и слезе един етаж по-долу. Машината на този етаж бе препълнена с лед. Той влезе в нишата и напълни кофата.

Чу да се затръшва някаква врата, после гласове. Все още гребеше лед, когато двама мъже минаха покрай нишата, разговаряйки оживено. Малоун се обърна и зърна профила на единия, слабата му фигура и загорялата от слънцето кожа. Беше мъжът от летище „Хийтроу“.

И то тук, един етаж под тяхната стая. Върна се заднишком в нишата и видя как мъжете се качват в асансьора. И тръгват нагоре.

Малоун хукна към вратата за стълбището и се втурна със скокове нагоре. Отвори тихичко вратата едновременно с иззвъняването на асансьора, от който излязоха двамата мъже. И видя как единият грабва използван поднос от пода и го вдига на дланта си. Другият измъкна пистолет с къса цев. Тръгнаха право към стаята, в която го чакаше Пам.

Малоун изруга наум. Пистолетът на Хаддад бе останал върху една масичка в стаята. Не го бе взел със себе си.

Страшно умно. Щеше да му се наложи да импровизира.

Мъжете спряха пред вратата. Мъжът с пистолета почука и отстъпи настрана. Другият се престори на сервитьор, балансиращ подноса върху дланта си.

Ново почукване.

Може би Пам все още говореше по телефона с Гари. Това щеше да му осигури така необходимите секунди.

— Румсървис — чу гласа на единия от мъжете.

За разлика от американските хотели, в които шпионките на вратите бяха част от стандартното оборудване, британските хотели рядко спазваха такава традиция и техният не правеше изключение. Можеше само да се надява, че Пам няма да е толкова глупава, че да отвори вратата.

— Поръчали сте храна — каза мъжът с по-силен глас.

Пауза.

— Един господин направи поръчката.

По дяволите. Тя като нищо можеше да повярва, че той е поръчал храната, докато е спяла. Трябваше да предприеме нещо. Вдигна кофата за лед, за да прикрие лицето си и хукна по коридора.

— Храната е поръчана за тази стая — обясняваше в този момент мъжът.

Чу как Пам отключва.

Надзърна иззад кофата и видя, че въоръженият го е забелязал. Пистолетът моментално бе прикрит. Малоун използва този миг, хвърли кофата с леда в лицето на въоръжения и нанесе едно кроше в челюстта на онзи с подноса. Усети как костта поддава, мъжът рухна върху килима, а подносът и съдържанието му се пръснаха.

Другият се бе отърсил от първоначалния шок и тъкмо вдигаше пистолета, когато Малоун му нанесе два страховити удара в главата и заби коляно в гръдния му кош.

Нападателят му се присви и замря неподвижно.

Вратата на стаята се отвори. Пам го гледаше втренчено.

— Защо ти хрумна да отвориш вратата? — попита той.

— Реших, че си поръчал храна.

Малоун грабна пистолета и го напъха в колана си.

— И мислиш, че нямаше да ти кажа ли? — Той набързо претърси и двамата, но не намери никакви документи за самоличност.

— Кои са тия двамата? — попита Пам.

— Ето този те преследваше на летището.

Той сграбчи ръцете на слабия мъж и го завлече в стаята. После хвана другия за краката и го придърпа вътре.

— Доста твърдоглава жена си. — Той затръшна вратата с ритник.

— Бях гладна.

— Как е Гари?

— Добре е. Не можах много да говоря с него.

Единият от мъжете простена. Скоро щяха да се свестят.

Малоун грабна кожената чанта и пистолета на Хаддад.

— Хайде.

— Тръгваме ли си?

— Освен ако не искаш да си край тях, когато се свестят.

Видя, че перспективата не ѝ се понарави особено.

— Нали имаш пистолет — напомни му тя.

— Който обаче предпочитам да не използвам. Тук не е Дивия запад. В хотел сме, пълен с хора. Така че дай да постъпим разумно и да се махаме. В града има достатъчно хотели.

Тя грабна шала и наметна раменете си. Излязоха от стаята и се втурнаха в асансьора. Прекосиха фойето и излязоха в студената нощ. Малоун се огледа. Трудно можеше да разбере дали ги следят. Имаше твърде много хора. Най-близката спирка на метрото бе на две пресечки, така че той се отправи натам. Умът му работеше на бесни обороти.

Как ги бе открил човекът от „Хийтроу“? И което бе още по-притеснително, откъде беше толкова сигурен мъжът с подноса, че той самият не е в стаята?

Един господин поръча храната.

Обърна се към Пам.

— Преди да отвориш вратата, извика ли, че не си поръчвала нищо?

Тя кимна.

— Тогава той каза, че ти си я поръчал.

Не бе съвсем точно. Каза, че някакъв господин е поръчал храната. И все пак... Дали пък не беше налучкване?

Едва ли.

Вашингтон, окръг Колумбия, 21:00 ч.

Стефани водеше Касиопея през смълчания квартал. Последните няколко часа се криха в покрайнините. Беше се обадила до централата на „Магелан“ от ресторант на веригата „Кракър Барел“ и бе научила, че Малоун не бе звънял. Но не така стоеше въпросът с Белия дом. От кабинета на Лари Дейли се бяха обаждали три пъти. Тя инструктира служителите си да предадат, че ще му се обади при първа възможност. Знаеше, че подобен отговор е доста изнервящ. Но нека Дейли се почуди дали следващия път, когато зърне приветливата ѝ физиономия, тя няма да говори на живо по Си Ен Ен. Подобни опасения щяха да са достатъчни, поне за сега, да държат в шах заместника по националната сигурност. Хедър Диксън и израелците обаче бяха съвсем друга работа.

— Къде отиваме? — попита Касиопея.

— Да разрешим един проблем.

Кварталът бе с изящната архитектура, предпочитана от индустриалците през XIX век. Къщите в колониален стил, покритите с калдъръм алеи и старите дървета излъчваха богатство и сигурност, осезаеми дори в нощния мрак.

— Аз не съм ти никакъв агент — промърмори Касиопея. — Бих искала да съм наясно в какво се забърквам.

— Можеш да си тръгнеш когато поискаш.

— Добър опит. Но няма да се отървеш така лесно от мен.

— Тогава престани да задаваш въпроси. И Торвалдсен ли го разпитваш така?

— Защо не го харесваш? И във Франция вечно намираще за какво да се заядеш.

— Виж в какво положение съм, Касиопея. Котън здраво го е загазил. Собствените ми хора ме искат мъртва. Погнаха са ме и израелци, и саудитци. Мислиш ли, че е разумно да харесвам когото и да било?

— Не отговори на въпроса ми.

Определено не. Но не можеше да признае истината. Че чрез познанството си с покойния ѝ съпруг Торвалдсен беше опознал силните и слабите ѝ страни и че в негово присъствие се чувстваше слаба и уязвима.

— Да кажем само, че двамата с него се познаваме прекалено добре.

— Хенрик се притеснява за теб. Затова и ме помоли да дойда. Предчувствал е неприятностите ти.

— А аз оценявам жеста му, което обаче не значи, че съм длъжна да го харесвам.

Стефани забеляза къщата, една от многото красиви тухлени резиденции, с дърворезба, веранда с колони и остър покрив. Лампите светеха само на първия етаж. Тя огледа улицата. Все още всичко бе спокойно.

— Върви след мен.

Алфред Херман рядко спеше. Отдавна бе тренирал ума си да се нуждае от не повече от три часа почивка.

Не беше достатъчно стар, за да участва лично във Втората световна война, макар че пазеше ярки детски спомени от маршируването на нацистите по улиците на Виена. През следващите десетилетия се бе борил активно срещу Съветския съюз и бе критикувал марионетния режим, който управляваше Австрия. Парите на семейство Херман датираха от времето на Хабсбургите. През последните петдесет години семейното богатство се бе увеличило десетократно, като голяма част от този успех можеше да се проследи до Ордена на Златното руно. Близките контакти с подобна групировка, с членове, избирани от всички краища на света, носеха предимства, на каквито баща му и дядо му не бяха имали възможност да се радват. Но ръководството на подобна организация носеше още по-големи преимущества.

Мандатът му обаче скоро щеше да свърши.

След смъртта му дъщеря му щеше да наследи всичко. А тази мисъл не му действаше утешително. Вярно, тя най-много от всички приличаше на него, поне в някои отношения. Смела и решителна, тя ценеше миналото и се стремеше с подобен на неговия ентузиазъм към

най-важната от създадените от човека стоки — знанието. Но ѝ липсваше шлифовката. Беше като недовършена творба, която винаги щеше да си остане такава.

Гледаше съсредоточено дъщеря си, която подобно на него също спеше малко. Беше я кръстил Маргарете, на майка ѝ. Тя тъкмо се възхищаваше на макета на Александрийската библиотека.

— Възможно ли е да я открием? — прошепна тя.

Той се приближи към макета.

— Мисля, че Доминик е доста близо.

Тя го погледна изпитателно със сивите си очи.

— Не бива да имаме такова доверие на Сейбър. Никой американец не го заслужава.

Бяха водили този разговор и преди.

— Нямам доверие на никого.

— Дори и на мен?

Алфред се усмихна широко. И този разговор вече бяха водили.

— Дори и на теб.

— Сейбър разполага с прекалено много свобода.

— А ти завиждаш ли му? Възлагаме му трудни задачи. Не може да поставяш такива условия и да очакваш да действа както ние намерим за добре.

— Ще ни създаде неприятности. Неговата американска пробивност и изобретателност могат да се окажат проблем.

— Своенравен е. Трябва му цел. А такава ще му осигурим. В замяна той ни носи резултати.

— Напоследък успях да го опозная повече. Старае се да прикрива амбициите си, но те прозират. Просто трябва да се вгледаш.

Алфред реши да се пошегува.

— Да не би да го харесваш?

Тя се намръщи.

— Нищо не може да се случи. Всъщност, когато си отидеш, незабавно ще го уволня.

Предположението ѝ, че ще наследи всичките му притежания, леко го озадачи.

— Няма никаква гаранция, че ти ще си следващият Син стол. Този избор се взема от останалите Столове.

— Ще бъда в Кръга. Уверявам те. А оттам до твоето място крачката е съвсем малка.

Но той не бе толкова убеден. Наясно бе с контактите ѝ с останалите четири Стола. Всъщност сам ги бе насърчавал, като един вид проверка. Богатството му далеч превишаваше това на останалите по възраст, обем и обхват. Финансовите институции, които контролираше, имаха тесни връзки с много от членовете, включително и с трима от столовете. Никой от тях не би искал останалите да научат за тази слабост. Затова цената на мълчанието му винаги бе намирала израз в тяхната лоялност. Бе манипулирал слабостите им в продължение на десетилетия, но опитите на дъщеря му бяха твърде прибързани. Нямаше да е зле да ѝ внуши да бъде предпазлива.

— Вярно е, че когато вече ме няма, Доминик ще трябва да се справи с теб, както и ти с него. Но не прибързвай. Мъж като него, лишен от емоции, от морал, със смело сърце, може да се окаже ценен помощник.

Надяваше се, че тя го слуша, но се опасяваше, че до ушите ѝ достига само онова, което тя иска. Както винаги. Майка ѝ бе починала, когато Маргарете бе на осем, и в детството си дъщеря му сякаш бе негово съвършено подобие — произлязла от реброто му, както тя самата обичаше да казва. С времето, уви, нещата се бяха променили. Бе започнала образованието си във Франция, продължила бе в Англия и бе завършила в Австрия, а бизнес уменията си бе усъвършенствала в заседателните зали на неговите многобройни корпорации.

Но сведенията оттам не бяха особено окуражителни.

— Какво ще направиш, ако откриеш библиотеката? — попита тя.

Алфред успя да прикрие развеселеността си. Явно не желаше повече да дискутира Сейбър, нито себе си.

— Въображението е безсилно да си представи невероятните идеи, скрити там.

— Вчера те чух да говориш за нея. Разкажи ми повече.

— А, картата на Пири Рейс от 1513 година, открита в Истанбул. Бях се въодушевил. Не знаех, че ме слушаш.

— Винаги слушам.

Той се усмихна на изказването. И двамата знаеха, че не е така.

— Обяснявах на съветника, че картата е била нарисувана върху кожата на газела от един турски адмирал, който някога бил пират. И е

невероятно подробна. Нанесен е южноамериканският бряг, макар европейските мореплаватели все още да не са били описали този район. Антарктида също е изобразена, много преди да бъде покрита с лед. Едва наскоро чрез радар учените успяха да определят контурите на брега. И все пак изображението от 1513 година може да съперничи на нашето. Върху нея картографът е написал, че е използвал карти, изработени в дните на Александър, Господарят на двата рога. Представяш ли си? Може би древните мореплаватели са посещавали Антарктида преди хиляди години, много преди образуването на ледовете, и са описали видяното.

Херман усещаше, че му се завива свят при мисълта какво още бе изгубено в областта на математиката, астрономията, геометрията, метеорологията и медицината.

— Незаписаното знание или се забравя, или се опорочава до неузнаваемост. Чувала ли си за Демокрит? Той стигнал до идеята, че всичко около нас се състои от краен брой миниатюрни частици. Днес ги наричаме атоми, но той е бил първият, който осъзнал съществуването им и формулирал атомната теория. Автор на седемдесет книги — знаем го от редица препратки — но нито една не е оцеляла. Изминали векове, преди други хора в съвсем друга епоха да достигнат до същата идея. Почти нищо от написаното от Питагор не е оцеляло. Мането написал историята на Египет. Всичко изчезнало. А Гален, великият римски лечител? С неговите петстотин медицински трактата? До нас са стигнали само откъси от тях. Аристарх смятал, че Слънцето, а не Земята, е център на вселената. Но историята тачи Коперник, живял седемнайсет века по-късно, за това откритие.

Сещаше се и за много други. Ератостен и Страбон, географите. Архимед, лекар и математик. Зенодот и неговата граматика. Калимах, поетът. Талес, първият философ.

Всичките им размисли и идеи бяха изчезнали.

— Винаги е било така — каза той. — Знанието е първото нещо, което се изкоренява, когато се завземе властта. Историята го доказва отново и отново.

— И от какво толкова се бои Израел? — попита тя.

Сигурен бе, че в крайна сметка тя ще се опита да го насочи към тази тема.

— Може би е по-скоро въображаем, отколкото реален страх — отбеляза тя. — Трудно е да промениш света.

— Но е възможно. Множество мъже — той направи кратка пауза — и жени са успявали да постигнат подобни промени през вековете. И не насиетието е водело до най-съществените сред тях. Често по-голям успех са имали думите. Библията променила човечеството из основи. Коранът също. Както и Магна Харта. Американската конституция. Милиарди хора живеят живота си според тези слова. Самото общество се е променило след тях. Всъщност не толкова войните, колкото споразуменията след тях влияят на хода на историята. Планът „Маршал“ прекрои света много по-съществено, отколкото самата Втора световна война. В действителност думите са истинското оръжие за масово унищожение.

— Не отговори на въпроса ми — настоя тя с тон, който му напомни за отдавна починалата му съпруга.

— От какво се бои Израел? — повтори той.

— Защо не искаш да ми отговориш?

— Може би аз самият не знам.

— Съмнявам се.

Запита се дали да не ѝ каже всичко. Но не бе стигнал дотук, проявявайки глупост. Излишните приказки бяха провалили не един преуспяващ човек.

— Да кажем, че истината винаги се приема трудно. От хората, от културите, дори от народите.

Стефани бе изненадана от поддържания вид на задния двор. Имаше толкова много цветя. Пъстри астри, жълти камбанки, златник, виолетки и хризантеми. Терасата образуваше полуостров сред тях, на плочите бяха разпръснати мебели от ковано желязо и още цветя, този път в декоративни саксии.

Заведе Касиопея до дебелия дънер на висок клен, едно от трите внушителни дървета, които хвърляха сянка в градината. Погледна часовника си — 21:43 ч.

Стигнала бе дотук, тласкана от комбинацията от гняв и любопитство, но със следващата крачка необратимо щеше да прекрачи границата.

— Я извади въздушния пистолет — прошепна тя.

Спътничката ѝ пъкна стреличка в цевта.

— Надявам се да отбележиш сляпото ми подчинение на тази глупост.

Стефани се замисли за следващия им ход.

Естествено, можеха да влязат с взлом. Касиопея притежаваше нужните умения. Но и едно почукване на вратата би могло да свърши работа. Този вариант ѝ допаднаше още повече. Решението им обаче бе наложено внезапно, когато задната врата се отвори и сред тънките колони, които подпираха тясната козирка, изникна тъмен силует. Високият мъж бе по халат за баня, а краката му бяха обути в пантофи, които стържеха по плочките на терасата.

Стефани направи жест към пистолета, след това към тъмния силует.

Касиопея се прицели и стреля. Чу се тихо изпукване, последвано от свистенето на стрелата. Връхчето ѝ уцели мъжа, който извика. Ръката му се стрелна към рамото. Опита се да измъкне стрелата, но само пое рязко въздух и се строполи.

Стефани се втурна към него.

— Доста бързо действа.

— Това е идеята. Кой е този?

Двете се втренчиха в мъжа.

— Поздравления. Току-що уцели министъра на правосъдието на Съединените щати. А сега ми помогни да го завлечем в къщата.

Четвъртък 6 октомври, Лондон, 3:15 ч.

Сейбър се взираше в екрана на лаптопа. Вече три часа преглеждаше записаното от компютъра на Джордж Хаддад. И беше смаян.

Информацията определено бе същата, която би могъл да измъкне и от самия палестинец, и то без да се налага да принуждава арабина да проговори. Хаддад явно бе посветил много години на изучаването на Александрийската библиотека наред с митичните Пазители и бе събрал внушително количество данни. Цяла поредица файлове бяха свързани с английски граф на име Томас Бейнбридж, за когото бе чувал от Алфред Херман. Според Хаддад към края на XVIII век Бейнбридж посетил Александрийската библиотека, след това написал книга за преживяванията си, която според бележките съдържала указания за точното ѝ местоположение.

Възможно ли бе Хаддад да е открил екземпляр от тази книга?

И него ли бе взел от дома му Малоун?

Споменаваше се и потомственото имение на Бейнбридж на север от Лондон. Хаддад явно бе ходил там нееднократно и вярваше, че в него се намират допълнителни насоки, особено в мраморната беседка и във „Видението на свети Йероним“. Но бележки, обясняващи значението на тези два елемента, липсваха.

После идваше Пътят на героя.

Преди час бе открил писмено описание на случилото се в къщата на Хаддад на Западния бряг преди цели пет години. Прочел бе бележките с интерес и в момента възстановяваше събитията в главата си. Въодушевлението му растеше.

— Твърдите, не библиотеката все още съществува?

— попита Хаддад.

— Векове наред я охраняваме. Спасихме всичко, което щеше да се загуби поради невежество и алчност — отговори Пазителят.

Хаддад посочи плика, който гостът му бе подал.

— А Пътят на героя ще ми посочи ли мястото?

Мъжът кимна.

— За онези, които разбират, Пътят ще бъде очевиден.

— Ами ако не разбирам?

— Тогава няма да се видим повече.

Хаддад се замисли за възможностите и каза:

— Опасявам се, че е по-добре онова, което искам да науча, да остане скрито.

— Защо смятате така? Не бива да се страхуваме от знанието. Запознат съм с работата ви. Аз също изучавам Стария завет. Затова и ме избрах за ваш Пазител. — Лицето на по-младия мъж се оживи. — Разполагаме с източници, каквито не можете да си представите. Оригинални текстове. Кореспонденция. Анализи. От някогашни времена, от хора, които са знаели много повече от вас или мен. Познанията ми по староеврейски не могат да съперничат на вашите. Разбирате ли, за един Пазител съществуват различни нива на реализация и единственият начин да се изкача нагоре е чрез усъвършенстване. И аз като вас съм обсебен от християнската интерпретация на Стария завет. Искам да науча повече и вие можете да ми бъдете учител.

— И това ще ви помогне да вървите нагоре?

— Доказването на теорията ви ще бъде огромно постижение и за двама ни.

И той отвори плика.

Сейбър плъзна поглед върху съдържанието на плика. Хаддад явно бе сканирал документа. Думите бяха изписани с насечен мъжки почерк, изцяло на латински. За щастие, Хаддад бе превел текста. Сейбър зачете описанието, предполагаемия път към Александрийската библиотека.

Колко странни са ръкописите, велики изследователю на неизвестното. Явяват се поотделно, но за онези, които

знаят, че багрите на дъгата образуват един-единствен бял лъч светлина, представляват едно цяло. Но как да открием този единствен лъч? Това е загадка, но посети параклиса край река Техо във Витлеем, посветен на нашия светец покровител. Започни пътешествието си в сенките и го завърши на дневна светлина, където залязващата звезда се натъква на роза, пронизва дървения кръст и превръща среброто в злато. Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш другото място. И тогава, като пастирите на художника Пусен, изправен пред загадката, ще бъдеш озарен от светлината на вдъхновението. Събери отново четиринайсетте камъка, след това използвай квадрата и компаса, за да откриеш пътя. По пладне ще усетиш присъствието на алената светлина, ще видиш безкрайните извивки на червената от гняв змия. Но се пази от буквите. Опасността ще преследва онзи, който пристигне твърде бързо. Ако следваш верните стъпки, пътят ти ще бъде безопасен.

Сейбър поклати глава. Гатанки. Не си падаше по тях. А и нямаше време да се опитва да ги разгадае. Бе прегледал всеки файл на компютъра, но Хаддад така и не бе разшифровал посланието. И това сериозно го затрудняваше.

Не беше нито историк, нито лингвист, нито учен. Алфред Херман уж бе експерт, но Сейбър се питаше какво ли всъщност знаеше австриецът. И двамата бяха опортюнисти, опитващи се да извлекат максимална изгода от една уникална ситуация. По различни причини.

Херман се опитваше да изкове своето наследство, да сложи своя печат върху Ордена на Златното руно. Може би дори да улесни идването на Маргарете на власт. А тя определено се нуждаеше от помощ. Той знаеше, че тя щеше да го отстрани в мига, в който Херман си отиде. Но ако можеше да ѝ попречи, да бъде крачка пред нея, извън обсега на хватката ѝ, вероятно щеше да успее. Искаше първокласен билет право до върха. Място на масата. Властта да си осигури пълноправно членство в Ордена на Златното руно. Ако изгубената

Александрийска библиотека съдържаше това, което Алфред Херман бе загатнал, притежанието ѝ бе по-ценно от всякакво семейно богатство.

Мобилният му телефон иззвъня.

Дисплеят сочеше, че се обажда сътрудничката му. Крайно време. Вдигна телефона.

— Малоун тръгна — каза тя. — И то толкова рано. Какво искаш да правя?

— Накъде е тръгнал?

— Качи се на метрото на Виктория Стейшън и после хвана влак на север.

— Оксфордшър по този маршрут ли се пада?

— Точно по средата му.

Изглежда, и Малоун бе любопитен.

— Осигури ли ми допълнителни хора, както те помолих?

— Вече са тук.

— Чакай ме на Виктория Стейшън. Тръгвам веднага.

Сейбър затвори телефона.

Време бе да пристъпи към следващия етап.

Стефани лисна чаша вода в лицето на Брент Грийн. Успели бяха да завлекат отпуснатото му тяло в кухнята и да го завържат към един кухненски стол с широкото тиксо, което Касиопея откри в едно чекмедже. Министърът на правосъдието постепенно дойде на себе си и замига заради водата в очите си.

— Добре ли спа? — попита го Стефани.

Грийн все още не бе на себе си, така че тя му помогна с втора чаша вода.

— Достатъчно — простена Грийн с широко отворени очи. — Предполагам, имаш разумна причина, за да ти хрумне да нарушиш толкова много федерални закони. — Думите бяха изречени бавно и тежко, с тона на погребален агент. Типично за Грийн. Никога не го бе чувала да говори бързо или да повишава тон.

— Ти ще ми кажеш, Брент. За кого работиш?

Брент погледна към тиксото около китките и глезените си.

— А аз си мислех, че взаимоотношенията ни стават по-сърдечни.

— Така беше, преди да ме предадеш.

— Стефани, от години ми говорят, че си необуздана, но винаги съм уважавал тъкмо тези качества у теб. Сега обаче започвам да разбирам и другата гледна точка.

Стефани се приближи към него.

— А аз не ти вярвах, но ти се изправи срещу Дейли и си помислих, че може би греша.

— Имаш ли представа какво ще се случи, ако екипът, отговорен за моята сигурност, реши да провери как съм? Което, между другото, правят всяка вечер.

— Едва ли. Още преди месеци се отказа от тях под претекст, че не било необходимо, освен ако не се покачи нивото на опасност, а в момента не е така.

— А откъде си толкова сигурна, че не съм натиснал паникбутон, преди да падна на терасата?

Стефани извади предавателя от джоба си.

— И аз натиснах своя бутон в парка, Брент, и знаеш ли какво се случи? Нищо, по дяволите.

— Тук може да е по-различно.

Знаеше, че Грийн като всички високопоставени членове на правителството носи паникбутон. Той незабавно предаваше за опасност на намиращия се наблизо агент от охраната или на командния център на тайните служби. Освен това можеше да се използва като средство за проследяване.

— Гледах те в ръцете — каза тя. — И двете бяха празни. Прекалено зает бе да се чудиш какво точно те ужили.

Чертите на Грийн се изостриха и той погледна гневно към Касиопея.

— Вие ли стреляхте в мен?

Тя му се поклони тържествено.

— На вашите услуги.

— Какъв е химикалът?

— Бързодействащо вещество, което открих в Мароко. Ефективно, безболезнено, с краткотрайно действие.

— Испитах и трите му характеристики. — Грийн се обърна към Стефани. — Това явно е Касиопея Вит. Познавала се е със съпруга ти Ларс, преди да се самоубие.

— Откъде, за бога, знаеш това? — Тя не бе споменавала за случилото се на никого от тази страна на Атлантика. Единствено Касиопея, Хенрик Торвалдсен и Малоун бяха в течение.

— Питай ме каквото си дошла да ме питаш — тихо, но решително каза Грийн.

— Защо си наредил на агентите ми да се оттеглят? Остави ме беззащитна пред израелците. Признай, че си го направил ти.

— Аз го направих.

Признанието я изненада. Беше свикнала на лъжи.

— Макар и да знаеше, че саудитците ще се опитат да ме убият?

— Бях наясно, да.

Силният гняв я задуши и тя едва преодоля желанието си да го удари. Прочеди само:

— Чакам.

— Мис Вит — завъртя глава Грийн, — свободна ли сте да наглеждате тази дама, докато всичко приключи?

— Какво ти пука на теб, по дяволите? — избухна Стефани. — Не си ми наставник.

— Все някой трябва да влезе в тази роля. Не беше особено умно да се свързваш с Хедър Диксън. Въобще не си помислила.

— Излишно е точно ти да ми го казваш.

— Погледни се само. Нападаш шефа на правоохранителните органи в Съединените щати, без да разполагаш с нужната информация. Враговете ти, от друга страна, имат достъп до изобилие от секретни данни, които използват изцяло в своя полза.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? Така и не отговори на въпроса ми.

— Вярно е. Искях само да знаеш защо наредих на охраната ти да се оттегли. Отговорът е съвсем прост. Помолиха ме и аз го направих.

— Кой те е помолил?

Грийн я изгледа, без да мигне.

— Хенрик Торвалдсен.

Бейнбридж Хол, Англия, 5:20 ч.

Малоун разглеждаше с възхищение мраморната беседка в градината. Бяха пропътували дванайсет километра на север от Лондон с влак, след което взеха такси от близката гара до Бейнбридж Хол. Бе изчел всички бележки на Хаддад от чантата и бе прехвърлил романа, опитвайки се да проумее какво се случва и да си припомни всичко, което бяха обсъждали с Хаддад през годините. Но бе стигнал до заключението, че старият му приятел е отнесъл най-важното със себе си в гроба.

Над главата му бе само кадифеното небе. Хладният повей на нощния въздух го караше да потръпва. Прилежно подравнената трева се простираше като оловно море, а храстите бяха като островчета от сянка. Във фонтана наблизко ромолеше вода. Бе решил да предприеме посещението преди зазоряване като най-добрия начин да научи нещо и бе взел едно фенерче назаем от портиера на хотела.

Имението не беше оградено и доколкото можеше да прецени, не се охраняваше с аларма. Вероятно обаче в самата къща нещата стояха другояче. От бележките на Хаддад бе разбрал, че Бейнбридж Хол е превърнат в музей, един от стотиците, притежавани от Британската корона. Повечето прозорци на приземния етаж светеха и през незащитените от пердета стъкла се виждаше екип от чистачи.

Той се обърна към беседката.

Вятърът шумолеше в дърветата и се надигаше да прогони облаците. Лунната светлина избледня, но очите му вече бяха привикнали към зловещия мрак.

— Смяташ ли изобщо да ми кажеш какво е това? — попита Пам. По време на пътуването бе необичайно мълчалива.

Малоун насочи фенерчето към изсечените в мрамора фигури.

— Една картина, „Пастирите на Аркадия II“. Томас Бейнбридж положил доста усилия, за да му я гравират. — Преразказа ѝ какво бе написал Хаддад за изображението и проследи буквите под него с лъча на фенерчето.

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

— А за тези букви какво пише? — попита Пам.

— Нищо. Само че съдържат някакво послание и че в къщата има и други знаци.

— Което определено обяснява защо сме тук в пет сутринта.

Малоун долови раздражението ѝ.

— Не обичам тълпите.

Пам се приближи до беседката.

— Защо ли е отделил буквите *D* и *M* по този начин?

Нямаше никаква представа. Но едно нещо поне бе ясно.

Пасторалната сцена от „Пастирите на Аркадия II“ изобразяваше жена, която наблюдава трима пастири, скупчени около каменна надгробна плоча, а всеки от тях сочи гравиранието върху нея букви. *ET IN ARCADIA EGO*. Знаеше какво гласи преводът. *И в Аркадия аз*. Загадъчен надпис без никакъв смисъл. Но Малоун бе виждал тези думи и по-рано. Във Франция. В един сборник с ръкописи от XVI век, в който се описваше постигнатото от рицарите тамплиери през месеците, предшествващи масовите арести през октомври 1307 г.

Et in arcadia ego. Анаграма на думите *I tego arcana dei*. *Аз пазя тайните Божи*.

Изречитира фразата на Пам.

— Шегуваш се — каза тя.

Той вдигна рамене.

— Просто споделям каквото знам.

Трябваше да разгледат къщата. От безопасно разстояние в градината, сред пояса от високи кедри, Малоун заглежда приземния етаж. Лампите в отделните стаи ту светваха, ту изгасваха според движението на чистачите. Вратата към задната тераса бе отворена и подпряна със столове. Видя как един мъж излиза с две торби за отпадъци, които хвърли върху една купчина, и изчезва обратно в къщата.

Погледна часовника си — 5:40 ч.

— Скоро ще трябва да привършват — отбеляза той. — Щом си тръгнат, ще разполагаме с един-два часа, преди да пристигнат

служителите. Музеят отваря чак в десет. — Бе почерпил информацията от табела до главния вход.

— Няма смисъл да казвам колко глупаво ми изглежда всичко.

— Винаги си искала да знаеш как си изкарвам прехраната, а аз все не можех да ти кажа. Свръхсекретни мисии и прочие. Ето, време е да научиш.

— По-добре ми беше, когато не знаех.

— Не ти вярвам. Помня колко много се дразнеше.

— Поне не се сдобивах с рани от куршум.

Малоун се усмихна.

— Това е ритуалът на посвещението. — Той вдигна ръка. — Последвай ме.

Сейбър наблюдаваше как неясните силуети на Котън Малоун и бившата му съпруга изникват измежду дърветата зад Бейнбридж Хол. Малоун бе дошъл право в Оксфордшър. Чудесно. Бе разчитал на любопитството му. Сътрудничката му също бе свършила своята работа. Беше наела тримата мъже, които бе поискал допълнително, и му бе доставила оръжие.

Той пое с наслада няколко дълбоки глътки от хладния нощен въздух и извади зиг заuera от джоба на якето си. Време беше да се запознае лично с Котън Малоун.

Малоун се приближи към отворената задна врата, като пристъпваше плътно до стената, криейки се в сенките, и надникна вътре.

От сводестия таван се спускаше огромен полилей, осветяваше позлатените мебели и съживяваше гоблените и картините по стените. Не се виждаше никой, но Малоун долови виенето на машина за полиране на под и рева на радио иззад сводовете.

Направи знак на Пам и двамата влязоха.

Не познаваше разположението на къщата, но една табелка гласеше, че се намира в Залата на Аполон. Припомни си бележките на Хаддад. *В салона на Бейнбридж Хол виждаме поредното доказателство за арогантността на Бейнбридж. Самото му*

наименование е особено показателно. „Видението на свети Йероним“. Изключително любопитно и подходящо, тъй като много често подобен път започва след Божията поява...

Значи трябваше да открият салона.

Той поведе Пам към един от изходите, водещ към величествено фоайе, достойно за катедрала, с изящни арки. Любопитна бе тази смяна в стила и дизайна. По-бледата светлина смекчаваше очертанията на мебелите. В една от арките забеляза бюст.

Тръгна на пръсти по мраморния под, стъпвайки внимателно с гумените си подметки, и разпозна лицето на Томас Бейнбридж. Бе като издялано от камък, челюстта — стегната, носът — подобен на клон, очите — студени и присвити. Според написаното от Хаддад Бейнбридж се интересувал от наука и литература, а бил също и колекционер — събирал картини, книги и скулптури с изключителна пресметливост. Бил обаче и авантюрист, пътувал до Арабия и Близкия изток по време, когато и двете места били толкова познати на западния свят, колкото и луната.

— Котън — прошепна Пам.

Малоун се извърна. Беше се спряла пред една масичка с наредени върху нея брошури.

— План на къщата.

Той се приближи и грабна една брошура от купчината. Бързо откри стаята с надпис САЛОН и посочи:

— Натам.

Машината за полиране на пода и радиото продължаваха да се надпяват на горния етаж.

Излязоха от мрачното фоайе, тръгнаха по широките коридори и накрая стигнаха ярко осветена зала.

— Уха! — възкликна Пам.

Малоун също бе впечатлен. Огромното пространство напомняше входното помещение в двореца на римски император. Поредният стряскащ контраст спрямо останалата част от къщата.

— Това място е като увеселителния парк „Епкот“ — възкликна той. — Всяка стая е от различна епоха и държава.

Ярката светлина на полилея осветяваше бели мраморни стълби с тъмночервена пътека по средата. Стъпалата водеха право към перистил с йонийски колони. Плетеница от ковано желязо свързваше колоните

от розов мрамор. Множеството ниши и на двете нива излагаха на показ бюстове и скулптури като в музейна експозиция. Малоун вдигна очи нагоре. Таванът бе достоен за катедралата „Св. Павел“.

Той поклати глава. Нищо във фасадата на имението не намекуваше за подобен разкош.

— Салонът е нагоре по тези стълби — каза той.

— Имам чувството, че отиваме на прием у кралицата — каза Пам.

Тръгнаха по елегантната пътека по незащитените с перила стъпала. На върха масивна двойна врата се отваряше към притъмнена стая. Малоун щракна ключа и светлината на полилея, изработен от животински бивни, разкри претъпкан с износени, но очевидно скъпи мебели салон, чиито стени бяха облечени в бледозелено кадифе.

— Не бихме могли и да очакваме друго — отбеляза той — след онова, което видяхме.

Той затвори вратите.

— Какво точно търсим? — попита Пам.

Малоун заглежда картините по стените, повечето от които бяха портрети на личности от XVI и XVII век. Не разпозна никого. Под портретите бяха окачени рафтове от кленово дърво. Окото му на библиофил бързо забеляза, че томовете бяха обикновени, наредени колкото да хващат окото, лишени от историческа или литературна стойност. Най-отгоре върху рафтовете имаше бронзови бюстове. Но отново не разпозна никого.

— „Видението на свети Йероним“ — повтори той. — Може би е някой от тези портрети.

Пам обиколи стаята, изучавайки всеки образ. Малоун ги преброи. Четиринайсет на брой. Повечето бяха жени в разкошни рокли, но имаше и мъже с перуки и разветви одежди, по модата от преди триста години. Две канапета и четири стола образуваха буквата U пред каменна камина. Вероятно именно тук Томас Бейнбридж бе прекарвал голяма част от времето си.

— Нито една от картините няма каквато и да било връзка със свети Йероним — отбеляза Пам.

Малоун бе озадачен.

— Джордж каза, че е тук.

— Може и да е било. Но вече не е.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани зяпна Брент Грийн и на обикновено безизразното ѝ лице се изписва неподправено изумление.

— Торвалдсен ти е казал да оттеглиш охраната ми? Че откъде изобщо го познаваш?

— Познавам страшно много хора — каза Грийн и направи жест към вързаните си крайници, — макар в момента да разчитам изцяло на вашето благоволение.

— Глупаво е било да накарате охраната ѝ да се оттегли — намеси се Касиопея. — Ами ако мен ме нямаше?

— Хенрик каза, че ще бъдете там и че ще успеете да се справите със ситуацията.

Стефани полагаше неимоверни усилия да овладее яростта си.

— Ставаше въпрос за моята кожа.

— Която толкова глупаво бе изложила на куршумите.

— Нямах представа, че Диксън ще ме нападне.

— Именно. Въобще не си разсъждавала. — Грийн отново кимна към връзките. — Ето поредния пример за глупостта ти. Противно на очакванията ти всеки момент ще пристигне екип охранители. Винаги го правят. Може и да ценя уединението, но за разлика от теб не съм безразсъден.

— Какво всъщност правиш? — попита го тя. — Защо се замесваш във всичко това? С Дейли ли работиш? Нима сте разигравали обтегнати отношения само за да ме преметнете?

— Нямам нито време, нито търпение да разигравам каквото и да било.

Стефани не го изслуша.

— Писна ми от лъжи. Отвякоха сина на Малоун заради мен. В момента Котън е в Лондон, следван по петите от отряд израелски килъри. Не мога да го открия и съответно да го предупредя. Животът на Джордж Хаддад е в огромна опасност. След това научавам, че

собственият ми шеф ме оставя без защита, с ясното съзнание, че саудитците ще ме ликвидират. Какво се очаква да си помисля?

— Че приятелят ти Хенрик Торвалдсен е достатъчно разсъдлив да ти изпрати помощ. И че другият ти приятел, моя милост, е решил, че е най-добре изпратеният помощник да действа сам. — Така как ти се струва? Звучи ли ти смислено?

Стефани се замисли.

— И още нещо — обади се Грийн.

Тя го изгледа ядосано.

— Този именно приятел е доста загрижен какво ти се случва.

Малоун бе обзет от раздразнение. Бе дошъл в Бейнбридж Хол с надеждата да намери отговори. Бележките на Хаддад ги бяха насочили право тук. И въпреки това — нищо.

— Може би има друг салон? — каза Пам.

Но в брошурата нямаше друга зала с такова име. Какво пропускаше? Внезапно забеляза нещо. До една от прозоречните ниши, чиито изящни цветни стъкла чакаха сутрешното слънце, част от каменната стена бе гола. Всяка друга педя пространство бе покрита с портрети. Но не и там. А върху тапета ясно личаха бледи правоъгълни очертания.

Той бързо се приближи до голия участък.

— Тук липсва картина.

— Котън, не че държа да ти противореча, но е възможно всичко това да е пълна измислица.

Малоун поклати глава.

— Джордж е искал да дойдем тук.

Той обходи замислено стаята, съзнавайки, че не бива да се застояват повече. Можеше да дойде някой от чистачите. Макар да бе взел пистолетите на Хаддад и на единия от нападателите, не му се искаше да ги използва.

Пам разглеждаше масичките край двете канапета. Книги и списания бяха стилно наредени между скулптури и саксии. Беше вдигнала една от малките бронзови фигурки — възрастен мъж, със съсухрена кожа, но мускулесто тяло, облечено в роба. Фигурката бе кацнала върху скала, а брадатото лице бе сведено над книга.

— Погледни — каза тя.

Малоун се приближи и разчете гравирания в основата на статуйката надпис.

Св. Йероним
покровител на църквата

Толкова се бе съсредоточил в опита си да открие някакво сложно произведение, че очевидното му бе убягнало. Пам посочи книгата, която лежеше под фигурката.

— „Видението на свети Йероним“ — прочете тя.

Малоун разгледа корицата.

— Набито око.

— И аз мога да съм полезна — усмихна се тя.

Той хвана тежката бронзова статуйка и я вдигна.

— Добре тогава, бъди полезна и вземи книгата.

Стефани не бе съвсем сигурна как да разбира думите на Брент Грийн.

— Какво искаш да кажеш? Този *именно* приятел?

— Малко е сложно да го обсъждаме точно сега.

Тя долови нещо необичайно в очите на Грийн. Тревога. В продължение на пет години той бе булдогът на правителството в не една битка с Конгреса, пресата и различните групировки. Бе съвършеният професионалист. Адвокат, защитаващ каузата на правителството на националната сцена. Но бе и дълбоко религиозен и доколкото знаеше, името му никога не бе свързвано и с най-безобидния скандал.

— Да кажем само — продължи Грийн почти шепнешком, — че нямаше да се зарадвам, ако саудитците те бяха убили.

— Кое то не ме утешава особено в момента.

— Ами охранителите? — попита Касиопея. — Имам чувството, че по този въпрос не блъфира.

— Провери отпред и хвърляй по едно око към улицата — каза Стефани, а погледът ѝ даде да се разбере, че иска да остане насаме с

Грийн.

Касиопея излезе от кухнята.

— Е, Брент. Какво толкова имаш да казваш, че да не можеш да го изречеш пред нея?

— На колко години си, Стефани? На шейсет и една?

— Отказвам да коментирам възрастта си.

— Съпругът ти е покойник от десетина години. Сигурно е тежко. Аз самият никога не съм се женил, така че нямам представа какво е да загубиш любим човек.

— Не е лесно. Какво общо има то?

— Знам, че с Ларс не сте били кой знае колко близки преди смъртта му. Време е да започнеш да проявяваш доверие към хората.

— Божичко, знаеш ли какво? Ще насроча интервюта и всеки, включително и онези, дето се опитват да ме убият, ще имат възможност да ме убедят в искреността си.

— Хенрик не се опитва да те убие, Стефани. Нито Касиопея. Нито Котън Малоун. — Той млъкна за миг. — Нито пък аз.

— Оттеглил си охраната ми, знаейки, че съм в опасност.

— А какво щеше да се случи, ако не ги бях оттеглил? Двамата ти агенти щяха да се нахвърлят върху нея, щеше да започне престрелка и какво щеше да спечелиш?

— Щях да арестувам Хедър Диксън.

— А на сутринта щяха да я освободят след намесата на външния министър, а вероятно и на самия президент. После щяха да те уволнят и саудитците щяха необезпокоявано да те убият. И знаеш ли защо? Защото на никой нямаше да му пука.

Думите му звучаха доста разумно. Дявол да го вземе.

— Действала си прибързано и въобще не си помислила за последиците. — Погледът на Грийн бе омекнал и Стефани съзря в очите му нещо, което не бе забелязвала досега.

Загриженост.

— По-рано ти предложих помощта си. Ти отказа. Сега ще ти кажа това, което не знаеш. Което не ти казах тогава.

Тя зачака.

— Аз позволих да проникнат във файла с Александрийската връзка.

Малоун разгърна книгата за свети Йероним, тънко томче с едва седемдесет и три пожълтели листове, с година на издаване 1845-а. Прелисти го, колкото да прегледа няколко подробности.

Йероним бе живял между 342 и 420 г. след Христа. Владеел латински и гръцки и като млад не си давал труда да възпира вродената си наклонност към удоволствията. През 360 г. бил кръстен от папата и се посветил на Бога. През следващите шейсет години пътувал, писал трактати, защитавал вярата и се превърнал в общопризнат баща на християнската религия. Пръв превел Новия завет, а по-късно, към края на живота си, превел и Стария завет от староеврейски на латински. Така създал Вулгата, провъзгласена хиляда и сто години по-късно от събора в Трент за достоверния текст на католическата църква.

Три думи привлякоха вниманието на Малоун.

Евсевий Йероним Софроний.

Рожденото име на Йероним.

Сети се за романа от кожената чанта. „Пътят на един герой“ от Евсевий Йероним Софроний. Явно Томас Бейнбридж особено внимателно бе избрал псевдонима си.

— Има ли нещо интересно? — попита Пам.

— Всичко. — Но вълнението му се изпари, заменено от хладната тръпка на неприятно предчувствие. — Трябва да изчезваме веднага.

Той се втурна към вратата, изгаси лампата и внимателно я отвори. Мраморното фоайе бе притихнало заплашително. Радиото, което продължаваше да работи в отдалечена стая, вече предаваше някакво спортно събитие, чуваха се ясно гласовете на тълпата и коментатора. Машината за полиране бе замлъкнала.

Малоун поведе Пам към стълбите. Трима мъже с пистолети в ръка внезапно нахлуха във фоайето под тях. Единият вдигна ръка и стреля.

Малоун бутна Пам към пода. Куршумът рикошира в камъка. Той пъргаво претърколи и двама им зад една колона и забеляза сгърченото ѝ от болка лице.

— Рамото ми — изстена тя.

Още три куршума се опитаха да ги достигнат през мрамора. Малоун стисна автоматичния пистолет на Хаддад. Бе готов за действие. Изстрелите до този момент бяха само тих пукот, сякаш някой

тупаше възглавница. Заглушители. Той поне имаше преимуществото на по-високата позиция. Видя двама от стрелците да напредват откъм дясната страна на долното ниво, а третият остана отляво. Не биваше да допуска двамата да получат възможност да стрелят първи и натисна спусъка.

Не уцели, но изсвистяването на куршума разколеба за миг нападателите му, което бе достатъчно, за да се прицели и да улучи мъжа отпред. Той извика и падна на пода. Вторият скочи в търсене на прикритие, но Малоун успя да стреля още веднъж. Преследвачът му доста пъргаво се върна към входа. От падналия шуртеше кръв и оформяше яркочервена локва върху белия мрамор.

Чуха се нови изстрели. Въздухът бе наситен с миризмата на барут.

В пистолета на Хаддад имаше още пет куршума, но Малоун разполагаше и с още един пистолет. Може би още пет. Видя страха в очите на Пам, но тя успяваше да запази самообладание.

Чудеше се дали да не се върнат в салона. Ако барикадираха с мебели двойните врати, можеха да си спечелят няколко минути, така че да избягат през прозорците. Но бяха на втория етаж, което щеше да създаде допълнителни пречки. Все пак, това бе единственият им шанс, освен ако мъжете под тях не излезеха от прикритието си, за да успее да ги уцели. Малко вероятно.

Единият от мъжете притича до подножието на стълбите. Другият прикри движението си с четири изстрела, които отскочиха от стената зад тях. Малоун бе принуден да пести куршумите си и не можеше да си позволи да стреля, докато не бе сигурен в мишената.

И тогава разбра какво се опитват да направят.

За да стреля по единия, трябваше да се подаде иззад колоната, но така щеше да стане лесен прицел за другия. Затова предприе изненадващ ход и пренебрегвайки опасността отляво, скочи вдясно и стреля в червената пътека пред краката на нападателя си.

Мъжът скочи от стълбището и се скри.

Пам протегна ръка към рамото си и той видя кръв. Раната ѝ се бе отворила от многото резки движения. Сините ѝ очи бяха широко разтворени, изпълнени с ужас.

Нови два изстрела проехтяха във фойето. Без заглушител. Голям калибър.

После настъпи тишина.

— Здравейте — извика мъжки глас.

Малоун надникна иззад колоната. В подножието на стълбите стоеше висок мъж с пясъчноруса коса. Имаше широко чело, къс нос и кръгла брадичка. Беше облечен в джинси, памучна риза и яке.

— Стори ми се, че имате нужда от помощ — каза новодошлият, стиснал пистолет в дясната си ръка.

Двамата нападатели лежаха на пода, а върху мрамора бавно се отцеждаше кръв. Непознатият явно стреляше добре. Малоун се показа иззад колоната.

— Кой сте вие?

— Приятел.

— Простете скептичността ми.

— Не мога да ви виня. Така че, ако предпочитате, стойте си там и изчакайте полицията. Може би ще успеете да дадете обяснение за трите трупа.

Малоун чу отдалечаващите се стъпки. После се сети нещо.

— Ами чистачите? Защо не са дотичали още?

Стъпките спряха.

— Защото са на горния етаж, в безсъзнание.

— Ваша работа ли е?

— Не.

— Какви са мотивите ви?

— Същите като на мнозина, които идват тук посред нощ. Търся Александрийската библиотека.

Малоун не каза нищо.

— Знаете ли какво? Отседнал съм в хотел „Савой“, стая 453. Разполагам с информация, която се съмнявам, че притежавате, а вероятно вие имате друга, до която аз не съм достигнал. Ако искате да поговорим, ще ме намерите. Ако ли пък не, вероятно ще се засечем някъде по пътя. Вие преценете. Но може би заедно ще успеем да ускорим процеса. От вас зависи.

По пода отекнаха стъпки, тежки и равномерни, и заглъхнаха в дълбините на къщата.

— Какво, по дяволите, беше това? — просъска Пам.

— Неговият начин да ни се представи.

— Та той уби двама мъже.

— За което съм му благодарен.

— Котън, да се измъкваме оттук.

— На мен ли го казваш. Но първо трябва да разберем кои са тези мъже.

Той заобиколи бързо колоната и затича надолу по стълбите. Пам го последва. Претърси и трите тела, но не намери документи за самоличност.

— Грабвай pistolетите — нареди той, прибирайки шестте резервни пълнителя от телата. — Тези трима са пристигнали добре екипирани.

— Вече започнах да свиквам с гледката на кръв — отбеляза тя.

— Казах ти, че ще става по-лесно.

Замисли се отново за мъжа. Хотел „Савой“. Стая 453. Това бе неговият начин да каже: *Можете да ми се доверите*. Пам все още стискаше книгата за свети Йероним, а той носеше кожената чанта от апартамента на Хаддад.

Пам се насочи към вратата.

— Къде си тръгнала? — попита той.

— Гладна съм. Надявам се в „Савой“ да правят хубава закуска.

Малоун се ухили.

Бързо схващаше.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани не бе убедена, че може да поеме повече. Погледът ѝ се впи в Брент Грийн.

— Я обясни.

— Умишлено позволихме проникване във файловете. Сред нас има предател и искаме да го хванем. Или нея.

— И кои сте вие?

— Министерството на правосъдието. Провеждаме свръхсекретно проучване. В течение сме само аз и още двама. Най-близките ми заместници, в чиито ръце бих поверил живота си.

— На лъжците едва ли им пука за доверието ти.

— Съгласен съм. Но изтичането не е на ниво министерство, а много по-високо. Пуснахме стръв и предателят ухапа.

Стефани не можеше да повярва на ушите си.

— И между другото рискувахте живота на Гари Малоун.

— Никой не би могъл да го предвиди. Нямахме представа, че някой друг освен израелците и саудитците се е загрижил за Джордж Хаддад. Изтичането на информация, което се опитваме да спрем, водеше право към тях.

— Така смятате вие. — Мислите ѝ литнаха към Ордена на Златното руно.

— Ако имах и най-беглата представа, че семейството на Малоун ще бъде в опасност, никога нямаше да позволя да се използва такава стратегия.

Много ѝ се искаше да му повярва.

— Всъщност се надявахме, че местоположението на Хаддад е сравнително безобидна информация. Не смятахме за особено рисковано да оставим израелците да научат, че Хаддад е жив, особено при положение че във файловете нямаше нищо, което да посочи къде се е скрил.

— Като изключим дирята право към Котън.

— Предположихме също, че ако предизвикат Малоун, той ще знае какво да направи.

— Но той напусна, Брент — почти извика тя. — Вече не работи за нас. Нямаме практиката да излагаме бившите си агенти на опасност, особено без тяхно знание.

— Претеглихме тези рискове и решихме, че си струва да ги поемем, за да открием предателя. Но отвличането на момчето промени всичко. Радвам се, че Котън успя да го спаси.

— Колко си мил. Ще имаш голям късмет, ако не ти разбие носа.

— Настоящото правителство ме отвращава — промърмори Грийн. — Глутница привидно праведни, но в същност твърде корумпирани мръсници.

Не бе чувала Грийн да говори по този начин.

— Бият се в гърдите какви християни и патриоти са, но са лоялни само към себе си и... към парите. Вземат решение след решение, всяко уж заради американското знаме, а единственият резултат е, че пълнят джобовете на големите корпорации, които са финансирали партията им. Отвратен съм. Присъствам на събрания, в които политическите решения се съобразяват с това кое ще изглежда добре в медиите, вместо кое ще е добро за нацията. Аз мълча. Не казвам нищо. Държа се като добър съотборник. Кое не означава, че ще позволя да изложат на опасност страната ми. Положил съм клетва и за разлика от мнозина в правителството тя значи нещо за мен.

— Тогава защо не ги изобличиш?

— Досега не съм хванал никой да нарушава закона. Отвратителни, неморални и алчни, да. Виждам го непрекъснато, но не вършат нищо незаконно. Уверявам те, ако някой, пък бил той и президентът, бе пресякъл границата, щях да предприема нещо. Но до този момент никой не е стигнал толкова далеч.

— Като изключим предателя.

— Именно за това интересът ми е толкова голям — язовирната стена се пропуква, преди да поддаде.

Но тя не искаше да се хване.

— Дай да погледнем нещата в очите, Брент. Приятно ти е да играеш ролята на главен прокурор, но не би оцелял кой знае колко дълго, ако погнеш някой от правителството и се провалиш.

Грийн я погледна преценяващо, с тревожни очи.

— Но ми е по-приятно ти да запазиш живота си.

Тя пренебрегна загрижеността му.

— Открихте ли предателя?

— Смятам, че...

Касиопея се върна тичешком в кухнята.

— Имаме си компания. Двама току-що паркираха до бордюра. С костюми и предаватели. От тайните служби.

— Моят екип — поясни Грийн. — Идват да проверят положението за през нощта.

— Трябва да изчезваме — каза Касиопея.

— Не — каза Грийн. — Освободете ме и ще се справя с тях.

Касиопея тръгна да се връща при задния вход.

Стефани взе едно от онези решения, които бе вземала стотици хиляди пъти. И макар очевидно през целия ден да бе вземала отвратително погрешни решения, както някога казваше баща ѝ, *вярно или грешно, няма значение. Просто направи нещо.*

— Чакай.

Тя пристъпи към шкафове, претърси няколко чекмеджета и извади нож.

— Ще го освободим — надвеси се тя над Грийн и въздъхна. — Дано знам какво правя.

Сейбър забърза през гората към мястото, където бе оставил колата си. Зората тъкмо се пропукваше над английската провинция. Всичко наоколо бе обвито в мъгла, хладният въздух бе влажен. Доволен бе от първата си среща с Котън Малоун. Съвършено премерена, така че да възбуди любопитството на американеца и същевременно да потуши всякаква параноя. Убийството на мъжете, които бе наел да нападнат Малоун, се оказа идеалният начин да се появи на сцената. Щеше да убие и тримата, ако Малоун не бе застрелял единия.

Той със сигурност бе претърсил телата, но Сейбър бе наредил никой да не носи документи за самоличност. Инструкциите му бяха да нападнат Малоун и да го хванат. Но след като Малоун бе елиминирал първия, правилата се бяха променили. Не бе изненадан. В Копенхаген Малоун бе доказал, че знае как да се справя с проблемите.

Слава богу, че бе открил касетофона в апартамента на Хаддад. Записът, заедно с данните от компютъра, му бяха осигурили достатъчно информация, за да успее да накара Малоун да му се довери. Сега трябваше единствено да се върне в хотела и да чака.

Малоун щеше да дойде.

Излезе от гората и зърна автомобила си. Зад него бе паркирана друга кола. Сейбър видя, че сътрудничката му крачи около нея.

— Копеле такава — изкрещя тя. — Та ти ги уби.

— И какъв е проблемът?

— Аз ги наех. Колко още мислиш, че ще мога да наема, ако се разчуче, че избиваме собствените си хора?

— Че как ще се разчуче? Знаем само ние двамата.

— Мръсник. Гледах всичко отвън. Застреля ги в гръб. Така и не разбраха какво става. Планирал си го предварително.

Сейбър спря пред колата си.

— Винаги си била проницателна.

— Майната ти, Доминик. Тези мъже ми бяха приятели.

Любопитството му се събуди.

— Спала ли си с някой от тях?

— Хич не ти влиза в работата.

— Права си — вдигна рамене той.

— Приключих с теб. Край. Намери си друг помощник. — Тя гневно тръгна към колата си.

— Не съм толкова убеден.

Тя се извъртя към него, очакваща спор. И преди се бяха карали. Но този път Сейбър я застреля право в лицето. Нищо и никой нямаше да му пречи. Твърде много усилия бе вложил в планирането. На път бе да изиграе един от най-мощните икономически картели на планетата. Провалът би донесъл непоправими последствия. Така че провал нямаше да има. И нямаше да остави никакви следи, които да водят към него.

Отвори вратата на колата и се вмъкна вътре. Оставаше му да се справи единствено с Котън Малоун.

Стефани стоеше насред кухнята. Касиопея беше до нея. Двете чуха как Брент Грийн отваря входната врата и разговаря с двамата

агенти на тайните служби. Или Стефани бе взела правилното решение, или всеки миг щяха да ги арестуват.

— Абсолютна глупост — прошепна Касиопея.

— Глупостта си е моя и не съм молила нито теб, нито Хенрик да се намесвате.

— Ама че си упорита.

— Я виж себе си. Можеше да си тръгнеш. Бих казала, че и ти си доста твърдоглава.

Стефани заслуша как Грийн разменя любезности за времето и разлятата върху халата му вода. Беше го освободила от стола и развеселено бе наблюдавала как смъква тиксото от китките и глезените си. Какво ли не биха дали комиците от нощните предавания да го видят как присвива очи при всяко отскубване на косми по ръцете и краката. После той приглади влажната си коса и излезе навън.

В съзнанието ѝ отново прозвучаха думите му, изречени с неподправена искреност.

Този именно приятел е доста загрижен какво ти се случва.

— Ако ни издаде, спукана ни е работата — прошепна Касиопея.

— Няма да го направи.

— Откъде си толкова сигурна?

— От двайсетте години грешки.

Грийн най-после се сбогува с мъжете отвън. Стефани внимателно отвори летящите врати и загледа как министърът хвърля последен поглед към охраната си през процепите на щорите. Той се обърна към нея и каза:

— Сега доволна ли си?

Тя се върна в трапезарията. Касиопея ги последва.

— Е, добре, Брент. А сега какво?

— Заедно ще ти спасим кожата и същевременно ще спрем изтичането на информация.

— Между другото, така и не спомена кой е предателят.

— Така е. Не споменах. Защото не знам.

— Стори ми се каза, че сте открили самоличността му.

— Тръгнах да казвам, че смятаме, че сме идентифицирали проблема.

— Цялата съм в слух.

— Няма да ти хареса.

- Давай.
- В момента основният източник на информация за израелците е Пам Малоун.

ТРЕТА ЧАСТ

7:40 ч.

Хенрик Торвалдсен мразеше да лети, поради което нито една от компаниите му не притежаваше самолети. За да смекчи неприятното чувство, винаги пътуваше първа класа, рано сутрин. По-големите седалки, допълнителните удобства и ранният час смекчаваха фобията му. Гари Малоун, от друга страна, явно се наслаждаваше на преживяването. Беше излапал цялата си закуска, плюс голяма част от тази на Хенрик.

— Скоро кацаме — каза на Гари.

— Чудесно. По същото време вкъщи щях да съм на училище. А сега съм в Австрия.

През последната година с Гари се бяха сблизили. Докато гостуваше на Малоун през лятната ваканция, Гари бе прекарвал не една нощ в Кристиангаде. И бащата, и синът обичаха да плават с тринайсетметровата лодка, купена отдавна за пътешествия до Норвегия и Швеция, но понастоящем рядко използвана. Синът на Торвалдсен Кай бе обожавал водата. Момчето ужасно му липсваше. Бе мъртъв вече от две години. Застреляли го бяха в Мексико Сити и Торвалдсен така и не бе успял да научи причината. Малоун се бе оказал там по работа и бе направил всичко по силите си, за да го спаси, което в крайна сметка бе станало причина за запознанството им. Бащата не бе забравил случилото се. Все някога щеше да научи истината за смъртта на сина си. Подобни дългове не оставаха неизплатени. Часовете, прекарани с Гари, му носеха малко от онази радост, от която съдбата жестоко го бе лишила.

— Радвам се, че дойде с мен — каза той. — Не ми се искаше да те оставям в имението.

— Никога не съм бил в Австрия.

— Прекрасно място. Гъсти гори. Заснежени планини. Алпийски езера. Впечатляващи гледки.

През целия предишен ден го бе наблюдавал внимателно. Гари определено се справяше добре с положението, особено като се имаше

предвид, че бе станал свидетел на две убийства. Когато Малоун и Пам заминаха за Англия, Гари бе приел, че пътуването им е наложително. Майка му трябваше да се върне на работа, а баща му трябваше да разбере защо животът на Гари бе изложен на опасност. Кристиангаде бе познато място и той с радост бе останал в имението. Но вчера, след разговора със Стефани, Торвалдсен бе осъзнал какво трябва да предприеме.

— Събранието, на което трябва да присъстваш — заговори Гари. — Важно ли е?

— Може и така да се окаже. Трябва да участвам в няколко заседания, но ще ти намерим какво да правиш, докато съм зает.

— Ами татко? Знае ли, че ще ходим там? Не споменах пред мама.

Пам Малоун се бе обадила преди няколко часа и бе говорила за малко с Гари. Но бе затворила, преди Торвалдсен да успее да вземе слушалката.

— Сигурен съм, че някой от тях ще се обади отново и Йеспер ще ги уведоми къде сме.

Рискуваше доста, вземайки Гари със себе си, но бе решил, че ходът е добър. Ако Алфред Херман стоеше зад отвличането му — в което Торвалдсен бе твърдо убеден — тогава присъствието на Гари в замъка, заобиколен от влиятелни мъже и жени от целия свят, всеки със своя персонал и охранители, му се струваше най-безопасният ход. Задаваше си много въпроси относно отвличането. От малкото, научено за Доминик Сейбър, бе разбрал, че американецът е професионалист, който не си позволява да наема некадърни сътрудници, като тримата, които бяха оплескали отвличането на Гари. Нещо не се връзваше. Малоун бе добър, това му го признаваше, но нещата се разгръщаха с неестествена точност. Нима цялата история бе нагласена само заради Малоун? За да го подтикне да действа? Ако бе така, значи Гари всъщност вече не бе в опасност.

— Помниш ли какво ти казах? — попита го той. — Че трябва да внимаваш какво говориш. И много да слушаш.

— Схванах.

Торвалдсен се усмихна.

— Чудесно.

Сега можеше да се надява единствено, че правилно е разбрал Алфред Херман.

Виена, 8:00 ч.

Херман отмести чинията със закуската си. Мразеше да яде, особено сред много хора, но пък обожаваше трапезарията на замъка. Лично бе избрал дизайна и неоготическия стил — касите на прозорците и декоративните панели на тавана бяха украсени с гербовете на прославени кръстоносци, а стените бяха покрити с гоблени, изобразяващи завладяването на Йерусалим от християните.

Закуската както винаги бе впечатляваща и цяла свита сервитьори в бели сака обслужваха гостите му. Дъщеря му седеше в другия край на дългата маса, а останалите десет стола бяха заети от специалните членове на Ордена — Политическия комитет — които бяха пристигнали предишния ден, за да присъстват на събранието.

— Надявам се, че всички се чувствате добре — каза Маргарете. Пред подобно множество тя бе в стихията си.

Херман забеляза, че дъщеря му се смръщи на недокоснатата му чиния, но не каза нищо. Щеше да го порицае насаме, сякаш апетитът сам по себе си гарантираше дълъг живот и крепко здраве.

Неколцина от членовете обсъждаха замъка и изящната мебелировка, отбелязвайки някои от промените, които бе направил. Макар всички да бяха богати мъже и жени, взети заедно, те не притежаваха и една четвърт от богатството на Херман. Всеки един обаче бе полезен в някакво отношение. Затова им благодари, че са забелязали промените, и заяви:

— Любопитно ми е какво възнамерява да докладва пред събранието Политическият комитет по отношение на Концепция 1223.

Инициативата, приета преди три години на пролетното събрание, включваше сложен план за дестабилизация на Израел и Саудитска Арабия. Бе прегърнал идеята и именно по тази причина си бе създад източници на информация сред израелското и американското правителство, които неочаквано го бяха насочили към Джордж Хаддад.

— Преди да ти отговорим — обади се председателят на комитета, — би ли ни казал дали усилията ти дават резултат? Ако не,

планове те ни ще трябва да се променят.

Херман кимна.

— Събитията започнаха да се развиват доста бързо. Но при положение че постигна успех, осигурен ли е пазар за информацията?

Друг член на комитета кимна в отговор.

— Направихме сондажи в Йордания, Сирия, Египет и Йемен. Всички проявяват интерес, поне за започване на преговори.

Херман остана доволен. Бе научил, че ентузиазмът на дадена арабска държава — независимо дали за стоки, услуги или тероризъм — се увеличава право пропорционално на липсата на подобен интерес в съседна страна.

— Рисковано е да пренебрегваме саудитците — намеси се друг. — Имат връзки с много от членовете ни. Отмъщението им може да се окаже твърде скъпо.

— Вашите специалисти в преговорите трябва да гарантират, че саудитците ще запазят спокойствие, докато не настъпи удобният за нас момент да действваме.

— Не е ли време да ни обясниш за какво точно става въпрос? — попита един от членовете на комитета.

— Не — каза Херман. — Още не.

— Въвличаш ни в нещо, което, честно казано, Алфред, буди известни въпроси.

— Какви въпроси?

— Какво би могло да е толкова съблазнително за Йордания, Сирия, Египет и Йемен, но не и за Саудитска Арабия?

— Премахването на Израел.

Цялата зала потъна в тишина.

— Вярно е, че това е обща цел за всички тези държави, но е и невъзможна цел. Тази държава не може да бъде премахната.

— Така говореха и за Съветския съюз. Но когато смисълът за съществуването му бе поставен под съмнение и разобличен като измама — каквато всъщност бе — видяхте какво се случи. Разпадна се само за няколко дни.

— И ти можеш да предизвикаш същото, така ли? — попита някой.

— Нямаше да губя времето на Ордена, ако не смятах, че е възможно.

Един от членовете, дългогодишен негов приятел, прояви явно раздразнение от уклончивите му отговори, затова Херман реши да им подхвърли още нещичко.

— Нека споделя следното. Какво ще стане, ако се постави под съмнение истинността на Стария завет?

Неколцина от гостите свиха рамене. Един попита:

— И какво ще стане?

— Подобно становище би могло да промени из основи спора в Близкия изток — поясни Херман. — Евреите са твърдо решени да отстояват правотата на своята Тора. Словото Божие и така нататък. Досега никой не е оспорил сериозно вярванията им. Имало е коментари и спекулации, но само си представете какво ще се случи с авторитета на евреите, ако се докаже, че Тората съдържа невярна информация. Помислете само как ще подейства това на останалите държави в Близкия изток.

Твърдо бе убеден в думите си. Нито един завоевател не бе успял да победи евреите. А мнозина бяха опитали. Асирийците. Вавилонците. Римляните. Турците. Светата Инквизиция. Дори Мартин Лутер ги ненавиждаше. Но така наречените деца на Бога упорито отказваха да се предадат. Хитлер вероятно бе нанесъл най-тежките поражения. И все пак след него светът им бе подарил тяхната библейска родина.

— Какво толкова имате против Израел? — попита една от жените. — Още от началото се питам защо си губим времето с тях.

Тя действително бе изразила несъгласието си и двама други се присъединиха към нея. Очевидно бяха малцинство, и то относително безобидно, така че той позволи коментарите им, за да придаде някакъв дух на демокрация в процеса.

— Става въпрос за нещо много повече от Израел. — Видя, че е успял да привлече всеобщото внимание, включително и на дъщеря си. — Ако изиграем правилно картите си, вероятно ще успеем да дестабилизираме едновременно и Израел, и Саудитска Арабия. Ако успеем да предизвикаме размирици в двете държави и правилно преценим кога ще изригне недоволството, ще можем да свалим правителствата и в двете. — Херман се обърна към председателя на Политическия комитет. — Обсъдихте ли как членовете ни ще могат да експлоатират този процес, щом нещата се задвижат?

Възрастният мъж кимна. Бе негов приятел от десетилетия и заемаше едно от челните места в списъка за място в Кръга.

— Сценарият, който предвиждаме, се крепи на убеждението, че палестинците, йорданците, сирийците и египтяните желаят това, което ще им предложим...

— Но то няма да се случи — чу се мъжки глас. Беше един от отцепниците.

— А нима някой можеше да предвиди, че светът ще остави без дом близо половин милион араби, за да подари на евреите държава? — намеси се Херман. — Мнозина в Близкия изток твърдяха, че подобно нещо няма да се случи.

Думите му прозвучаха доста остро, така че се постара следващите да прозвучат по-примирително.

— Най-малкото, ще можем да сринем онази нелепа стена, която израелците са издигнали, за да пазят границите си и да бранят претенциите си към древността. Ционистката арогантност ще бъде достатъчно компрометирана, за да провокира заобикалящите Израел арабски държави да се обединят в действията си. А дори не съм споменал Иран, на който нищо не би допаднало повече от това да изтрие Израел от картата на света, което ще бъде истинска благословия за всички тях.

— И как ще успеем да го постигнем?

— Чрез знанието.

— Не говорите сериозно. Всички тези планове се основават на нещо, което ще научим?

Не бе предвидил такава открита дискусия, но явно мигът бе настъпил. Членовете, насядали около масата в трапезарията му, имаха отговорността да формулират общата политика, която бе тясно свързана с инициативите на Икономическия комитет, тъй като за Ордена политиката и печалбата бяха синоними. Икономическият комитет си бе поставил за цел да увеличи с поне трийсет процента приходите на членовете, желаещи сериозно да инвестират в Близкия изток. Проведено бе проучване, определен бе обемът на първоначалните инвестиции, оценени бяха потенциалните печалби при настоящите икономически и политически условия и бяха разработени няколко сценария. В крайна сметка трийсетте процента изглеждаха постижима цел. Но пазарите на Близкия изток бяха, меко казано,

ограничени. Всеки ден носеше нова опасност от срив. Така че Политическият комитет се стремеше към стабилност. Традиционните методи — подкупи и заплахи — не действаха спрямо хора, които редовно привързваха експлозивни към телата си. Хората, които вземаха решенията в Йордания, Сирия, Кувейт, Египет и Саудитска Арабия, бяха твърде богати, твърде добре охранявани и твърде големи фанатици. Ордент бе стигнал до заключението, че трябва да открият нов вид валута, която да разменят. Херман вярваше, че скоро ще се сдобият с такава.

— Знанието е много по-силно от всяко оръжие — прошепна той.

— Всичко зависи от естеството на знанието — обади се един от членовете.

Херман бе съгласен.

— Успехът ни зависи от умението ни да поднесем наученото пред подходящите купувачи на подходящата цена, и то в подходящ момент.

— Добре те познавам, Алфред — каза един от по-възрастните мъже. — Планирал си всичко изключително старателно.

Херман се усмихна.

— Нещата най-после потръгнаха. Американците вече проявяват интерес, а това разкрива неимоверно много нови възможности.

— Какво знаем за американците? — попита Маргарете, без да скрива нетърпението си.

Въпросът ѝ го подразни. Трябваше да се научи да не показва какво не знае.

— Изглежда, сред управляващите в САЩ има хора, които също искат да усмират Израел. Смятат да извлекат ползи за американската външна политика.

— Нима е възможно? — попита един от членовете. — От хилядолетия арабите воюват и с араби, и с евреи. Какво, по дяволите, ще ги изплаши чак толкова?

Беше поставил висока цел и пред Ордена, и пред самия себе си, но един глас в него нашепваше, че усърдието му ще бъде възнаградено. Затова дръзко отвърна на погледите на мъжете и жените пред него и заяви:

— Отговорът на този въпрос ще ми е ясен, преди да изтече този уикенд.

Вашингтон, окръг Колумбия, 3:30 ч.

Стефани се отпусна изтощена на стола. Брент Грийн я гледаше от канапето. Беше привел рамене, нещо, което никога не го бе виждала да прави. Касиопея спеше на горния етаж. Поне един от тях щеше да успее да си почине. Тя самата категорично нямаше да може. Имаше чувството, че бе дошла тук не преди четирийсет и осем часа, а преди четирийсет и осем дни, изпълнена с недоверие към Грийн, разярена от думите му, бясна на самата себе си, че е изложила сина на Малоун на опасност. И макар Гари Малоун вече да бе на сигурно място, съмненията по отношение на Брент Грийн продължаваха да бушуват в съзнанието ѝ, особено след казаното преди няколко часа.

Основният източник на информация за израелците е Пам Малоун.

Тя вдигна кутийката диетична кола, която бе открила в хладилника на Грийн.

— Наистина ли ги пиеш тия неща?

Той кимна.

— Има съвсем същия вкус като оригинала, но без захарта. Стори ми се нелоша идея.

Стефани се усмихна.

— Странна птица си ти, Брент.

— Просто съм по-затворен и не обичам да споделям предпочитанията си с другите.

Сърцето я болеше, мозъкът ѝ бе изтощен. Дълбоко загнездилото се безпокойство отвличаше вниманието ѝ от Грийн. Умишлено бяха изгасили светлините, за да внушат на всички бдителни очи, че обитателят на къщата спи дълбоко.

— За Малоун ли мислиш? — попита я той в тъмното.

— Доста е загазил.

— Не можеш да направиш нищо, докато не се обади.

Тя поклати глава.

— Това не ме успокоява.

— Нали си пратила агент в Лондон. Какви са шансовете да открие Котън?

Не особено големи. Лондон бе голям град, а и можеше ли да е сигурна, че Малоун е там? Би могъл да бъде навсякъде из Великобритания. Стефани не искаше да се замисля за различните варианти, така че попита:

— Откога знаеш за Пам?

— От скоро.

Беше ѝ неприятно, че са я държали в неведение. Реши, че за да получи някаква информация, ще трябва самата тя да предложи такава.

— Има и друг играч във вашата игра.

— Целият съм в слух. — Тонът на Грийн сочеше, че интересът му се е пробудил. Най-после тя да знае нещо, за което той не бе чувал.

Разказа му какво ѝ бе казал Торвалдсен за Ордена на Златното руно.

— Хенрик не ми е споменавал и дума.

— Гледай ти, колко странно. — Тя отпи от безалкохолната напитка. — Явно ти казва само това, което иска да знаеш.

— Те ли са отвлекли сина на Малоун?

— Начело са в списъка ми със заподозрени.

— Това обяснява доста неща — отбеляза Грийн. — Израелците проявяваха необичайна предпазливост през цялата операция. Размахаме им връзката като стръв, надявайки се лицето за контакт тук да захапне. От няколко години в лични срещи дипломатите им задават въпроси за Джордж Хаддад. Така и не успяхме да ги заблудим докрай, когато Малоун го скри. Преровиха останките от взривеното кафене, но бомбата си бе свършила добре работата. Дори след като им размахаме връзката, така че да не могат да не я забележат, израелците продължиха да играят твърде прикрито.

— Кажи ми нещо, което не зная.

— Отвлечането на Малоун ни обърка. Затова и отложих срещата ни, когато се обади с новините.

— А аз мислех, че просто не ме харесваш.

— Действително са необходими здрави нерви, за да те изтърпи човек, но аз съм свикнал.

Стефани се усмихна.

Грийн протегна ръка към една кристална купичка с осолени ядки върху ниската масичка. Стефани също чувстваше глад, затова и тя си взе малко.

— Знаехме, че Израел не е виновен за отвличането на Гари Малоун — продължи Грийн. — И ни беше чудно, че не реагираха, когато се случи. Но после, след като ти ми се обади, научих за Пам Малоун.

Стефани слушаше внимателно.

— Преди три месеца започнала да се среща с един мъж. Преуспяващ адвокат от фирма в Атланта, старши съдружник, но и еврейски патриот. Въодушевен поддръжник на Израел. Службите по сигурността смятат, че е подпомогнал финансирането на една от провоенните фракции в израелското правителство.

Стефани знаеше, че американски пари отдавна финансират израелската политика.

— Нямах представа, че тези неща влизат в ежедневните ти задачи.

— Пак ти казвам, Стефани, не знаеш много неща за мен. Имам определен обществен имидж. Но когато поех този пост, нямах намерението да бъда само празен дърдорко. Аз съм главният представител на закона в тази държава и си върша добре работата.

Стефани забеляза, че не е изял ядките, които си беше взел. Но продължаваше да рови разсеяно в купата с лявата ръка.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Търся половинки.

— Защо?

— Имат повече сол.

— Моля?

— Ако вземеш цял фъстък, в средата няма да има сол. Но ако фъстъкът е на две половинки и след това е осолен, ще има двойно количество сол.

— Не говориш сериозно.

Той си избра фъстък и го метна в устата си.

— Защо половин фъстък да е по-солен от цял?

— Не ме ли слушаш? — попита той с развеселен тон. — Взети заедно, две осолени половинки съдържат повече сол, отколкото цял фъстък. — Той метна още една ядка в устата си.

Тя не можеше да разбере дали говори сериозно, или просто я дразни. Грийн продължаваше да рови за половинки.

— А какво правиш с целите?

— Пазя ги за края. Ям ги само в краен случай. Но съм готов да разменя цял фъстък за половинка.

Този Brent Грийн ѝ допаднаше. Имаше някаква игривост в него. Суховато чувство за хумор. Внезапно ѝ се дощя да го защити от враговете.

— Ти също искаш да изобличиш арогантните глупци в Белия дом. Като мен. Чувал си какво говорят за теб. Наричат те Преподобния Грийн. Крийт информация. Използват те, за да подобрят имиджа си.

— Ще ми се да мисля, че не съм толкова дребнав.

— Какво дребнаво има да им го начукаш на мръсниците? Със сигурност са си го заслужили. Включително президентът.

— Съгласен съм. — Той тръсна трохичките от фъстъци от дланите си и продължи да дъвче. Стефани определено започваше да цени мъжа срещу себе си.

— Разкажи ми още за Пам — помоли тя.

— Излиза с адвоката от три месеца. Знаем, че е свързан с Хедър Диксън. Срещали са се няколко пъти.

Стефани се обърка.

— Нещо не разбирам. От къде на къде израелците решават, че Пам ще бъде въввлечена в тези събития? Та двамата с Малоун не поддържат връзка от години. Почти не си говорят. А и ти самият каза, че не вярваш те да са отвлекли Гари.

— Явно са били информирани за нещо, което не е стигнало до нас. Предвидили са всичко, знаели са, че тези неща ще се случат, както и че Пам Малоун ще се свърже с Котън. Използвали са я като свързка съвсем съзнателно. А сега ми разкажи за този Орден на Златното руно. Май израелците са предвидили и тяхната намеса, както и че в някакъв момент ще отвлекат момчето. Може би са планирали сами да го свършат?

— Нима искаш да кажеш, че Пам е шпионин?

— Не е известно до каква степен се е забъркала с израелците. А за съжаление адвокатът от Атланта, с когото излизаше, умря оня ден. — Грийн направи пауза. — Застреляли го на някакъв паркинг.

Нищо ново под слънцето.

— Какво знаеш за него? — попита тя.

— Разследвахме участието му в една сделка за пари срещу оръжие. Тел Авив официално твърди, че се опитва да сложи край на подобни операции, но тайно ги насърчава. Научих, че адвокатът бил инициатор на отношенията с Пам. Прекарвал много време с нея. Правел ѝ подаръци. Макар да се стреми да се държи като самоуверена и твърда жена, Пам Малоун всъщност е самотна и уязвима.

Стефани долови нещо в тона му.

— Това май важи и за теб?

Грийн не отговори веднага и тя се зачуди дали не е пресякла границата на личното му пространство. Накрая той прошепна:

— В по-голяма степен, отколкото си мислиш.

Искаше ѝ се да разбере повече и тъкмо се канеше да зададе нов въпрос, когато по стълбите се чува стъпки. Силуетът на Касиопея изникна на прага.

— Имаме си компания. Една кола току-що паркира до бордюра.

Грийн се изправи.

— Не съм забелязал фарове.

— Пристигна без светлини.

Стефани се разтревожи.

— Мислех, че спиш.

— Все някой трябва да ви пази.

Телефонът извъня. Никой не помръдна. Ново извъняване.

Грийн пристъпи в тъмнината, откри безжичната слушалка и я вдигна. Стефани мислено отбеляза, че се преструва на сънен.

Няколко мига мълчание.

— В такъв случай влизай. След минутка слизам долу.

Грийн затвори телефона.

— Лари Дейли. Отвън е и иска да ме види.

— Това не е на хубаво — каза Стефани.

— Може и да не е. Но предлагам да се скриете и да видим какво иска този дявол.

Лондон, 8:15 ч.

Малоун обожаваше хотел „Савой“. Бе отсядал в него няколко пъти за сметка на американското и британското правителство. Едно не можеше да се отрече на проекта „Магелан“ — бонусите бяха точно толкова сериозни, колкото и рисковете. Не беше идвал тук от няколко години. Стилът на хотела все още излъчваше впечатляващата комбинация от лукс и предизвикателство. Знаеше, че нощувката в стая с изглед към Темза струва повече от годишните доходи на голяма част от хората по света. Кое то пък означаваше, че спасителят им явно обича луксозните пътешествия.

Бяха напуснали набързо Бейнбридж Хол с микробуса на чистачите, който в момента бе паркиран на няколко километра от гарата. Оттам в шест и трийсет бяха хванали влака за Лондон. На Виктория Стейшън всичко бе мирно и тихо и пренебрегвайки такситата, те се качиха на метрото до хотел „Савой“.

Рамото на Пам изглеждаше по-добре. Кървенето, започнало отново в Бейнбридж Хол, бе спряло. Вече в хотела, той се обади на рецепцията и помоли да го свържат със стая 453.

— Бързо действаш — каза гласът от другия край на линията.

— Какво искаш?

— В момента съм ужасно гладен и мога да мисля само за закуска.

Малоун веднага схвана.

— Тогава слез долу.

— Какво ще кажеш за кафенето след десет минути? Разполага с чудесен бюфет.

— Ще те чакаме.

Мъжът, който застана до масата им, бе същият отпреди два часа, но вече облечен с маслинозелени панталони и кафеникава риза.

Гладко избръснатото му красиво лице излъчваше доброжелателство и любезност.

— Казвам се Макколъм. Джеймс Макколъм. Но ме наричат Джими.

Малоун бе твърде изтощен и изпълнен с подозрения, за да се държи любезно, но все пак се изправи на крака. Очите на непознатия се впиха изпитателно в него. Стиснаха си ръцете. Пам остана седнала. Малоун представи себе си и нея, след това премина право към въпроса.

— Какво правеше в Бейнбридж Хол?

— Можеш поне да ми благодариш, че ви спасих живота. Съвсем не бях длъжен да го правя.

— Просто се случи наблизно, така ли?

Тънките устни на мъжа се разтегнаха в усмивка.

— Винаги ли си такъв? Без предварителни игри, директно към проблема?

— Избягваш въпроса ми.

Макколъм дръпна един стол и седна.

— Умирам от глад. Какво ще кажеш да си поръчаме нещо за ядене и да ти разкажа всичко?

Малоун не помръдна.

— А какво ще кажеш да отговориш на въпроса ми?

— Е, добре, само мир да има. Търся съкровища и съм тръгнал по следите на Александрийската библиотека. Вече повече от десетилетие издирвам каквото е останало от нея. Попаднах в Бейнбридж Хол заради онези тримата. Преди четири дни бяха убили една жена, дяволски добър източник на информация, така че тръгнах по петите им. Искях да разбера за кого работят. Вместо това ме доведоха при теб.

— В имението каза, че разполагаш с информация, каквато аз нямам. Какво те кара да мислиш така?

Макколъм бутна стола си назад и се изправи.

— Казах, че вероятно разполагам с информация, каквато нямаш. Виж, нямам нито времето, нито търпението за подобни разговори. Не за първи път ходя в имението. И ти не си първият посетител там. Всеки от вас, аматьорите, разполага с някакво зрънце истина, смесено с голяма доза измислици. Готов съм да разменя част от онова, което

знам, с малкото зрънце, което вероятно ти знаеш. Това е всичко, Малоун. Не е чак толкова зловещо.

— По тази причина ли застреля двама души в главата, за да докажеш искреността си? — попита Пам скептично, като типичен адвокат.

Макколъм погледна Пам право в очите.

— Застрелях ги, за да ви спася живота. — Той завъртя глава. — Обожавам това място. Знаете ли, че първото мартини е било забъркано именно тук, в Американския бар, посещаван от Хемингуей, Фицджералд и Гершуин. Има богата история.

— Интересуваш ли се от история? — попита Пам.

— Професионална необходимост.

Малоун умишлено се опитваше да обърка госта си, но Макколъм беше абсолютно спокоен и невъзмутим.

— Прекалено подозрителни сте. Какво пък, давайте. Тръгнете по Пътя на героя. Надявам се да успеете.

Човекът определено знаеше доста неща.

— Откъде знаеш за него?

— Както вече казах, от известно време вървя по тази следа. А ти? Искаш ли да чуеш какво мисля? Че си пълен новак. И което е по-лошо — новак с претенции. Срещал съм безброй такива като теб. Смятат, че знаят всичко. Истината е, че не знаят нищо. Библиотеката неслучайно е била скрита цели петнайсет века. — Макколъм направи пауза. — Според мен, Малоун, ти си като магаре, застанало сред висока до коленете сочна трева, но е надвесило глава над оградата и хрупа плевели. Приятно ми беше да се запознаем. Смятам да седна на онази маса и да си поръчам закуска.

Макколъм си проправи път през полупразното кафене.

— Какво мислиш? — попита Пам.

— Доста е арогантен. Но не можем да му се сърдим.

Той се усмихна.

— Знае нещо и ние няма да го научим, докато си седим тук.

Тя се изправи.

— Съгласна съм. Така че да вървим да хапнем с новия си приятел.

* * *

Сейбър седеше и чакаше. Ако правилно бе преценил нещата, съвсем скоро щяха да дойдат при него. Нямаше начин Малоун да устои на изкушението. Информацията му със сигурност се свеждаше до споделеното от Джордж Хаддад, което, съдейки по записа, не бе кой знае какво. Намереното в апартамента на Хаддад вероятно бе запълнило някои празноти, но Сейбър бе готов да се обзаложи, че най-важните въпроси са останали без отговор. Което бе и неговият проблем. Полагаше големи усилия, за да установи този контакт. Беше му непривично. Свикнал бе с тишината на собствените си мисли — рядко имаше интимна компания, ограничаваше я до случайни жени, които му осигуряваха секс. В повечето случаи си плащаше. Професионалистки като него самия, които си вършеха работата, казваха онова, което той искаше да чуе, а на сутринта си тръгваха. Суровата реалност на физическите опасности и умственото напрежение, вместо да стимулират, притъпяваха потребността му от секс. Тежките последствия изтощаваха мозъка. Понякога той спеше с наемните си служителки. Но както в случая с англичанката, която бе застрелял съвсем наскоро, подобни отношения си имаха своите неприятни последици. Вместо за романтика той копнееше за самота.

Точно тази роля Сейбър бе играл и преди с други, чието доверие бе искал да спечели. Думите и действията, походката и стойката, самодоволният му тон, всичко бе подражание на държанието на един от многобройните любовници на майка му — полицаи от Чикаго, където живееха, когато той бе на дванайсет. Помнеше как мъжът се бе опитал да я впечатли с невъзмутима самоувереност. Помнеше един мач на „Уайт Сокс“ и една разходка до езерото. По-късно бе научил, че както повечето любовници на майка му ченгето бе проявило минималния интерес, необходим да ѝ се хареса. След като мъжете получеха каквото искаха — което обикновено се измерваше в няколко прекарани в леглото ѝ нощи, жестовете на внимание секваха. Постепенно бе започнал да ненавижда ухажорите ѝ. Нито един не беше присъствал на погребението ѝ. Бе умряла самотна и разорена.

А той нямаше намерение да последва участта ѝ.

Изправи се и тръгна към опашката пред шведската маса.

Обожаваше хотела, обзаведените със скъпи антики стаи, старомодното обслужване. Лукс, какъвто Алфред Херман и останалата част от Ордена на Златното руно редовно си позволяваха. Той също искаше подобни привилегии. При това при неговите условия. А не техните. Но за да промени реалността, му бе необходим Котън Малоун и той се питаше дали част от това, което търсеше, не се намираще в кожената чанта, откънатата от него. Досега бе успявал да запази дистанцията пред противника си, а с ъгълчето на окото си със задоволство забеляза, че отново бе в изгодна позиция.

Малоун и бившата му съпруга си проправяха път покрай бързо запълващите се маси.

— Е, добре, Макколъм — каза Малоун, докато приближаваха. — Ето ни.

— Готов ли си на размяната?

— Естествено. Това е най-малкото, което мога да направя.

Сейбър се насили да се усмихне.

— Само се надявам да не се окаже всичко, което можеш да направиш.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани и Касиопея се оттеглиха в кухнята, докато Брент Грийн отваряше вратата. Заеха позиция зад летящите врати и заслушаха как Грийн припряно кани Дейли в трапезарията и двамата седат край масата.

— Брент — започна Дейли, — имаме да обсъдим някои въпроси.

— Винаги сме имали да обсъждаме въпроси, Лари.

— Имам сериозен проблем. И използвам множественото число, защото съм дошъл да ти помогна да го разрешиш.

— Надявам се да е нещо важно, като се има предвид часа. Е, защо не ми кажеш какъв е нашият проблем?

— Преди малко в едно имение в северен Лондон са открили три тела. Две от тях с куршум в главата, третото — в гърдите. На няколко километра оттам е било открито и тялото на жена, също с куршум в главата. Изстрелите са от пистолет един и същ калибър. Откраднат е микробусът на чистачите на имението. Намерен е изоставен в близкия град. Мъж и жена са били забелязани да слизат от микробуса и да хващат влак за Лондон. Охранителните камери на Виктория Стейшън потвърждават, че Котън Малоун и бившата му съпруга са слезли именно от него.

Стефани осъзна накъде водеха думите му.

— Да не би да намекваш, че Малоун е убил онези четирима души — възкликна Грийн.

— Определено така изглежда.

— Очевидно е, Лари, че никога не си разследвал убийство.

— А ти да не би да си?

— Всъщност цели шест. Докато бях помощник щатски прокурор. Не можеш да твърдиш, че Малоун ги е застрелял.

— Може и така да е, Брент. Но имам достатъчно основания да притесня англичаните. А подробностите ще оставя на тях.

Стефани схвана, че всичко това може да се окаже сериозен проблем за Котън. В очите на Касиопея прочете, че и тя е на същото

мнение.

— Англичаните са идентифицирали Малоун. Единствената причина да не го погнат е, че се обърнаха към нас с въпроса какво прави там. Искаха да разберат дали е на официална мисия. Дали случайно не знаеш отговора?

Въздухът натежа от настъпилата тишина и Стефани чудесно си представи каменното изражение на Грийн в този момент. Много го биваше в ледените погледи.

— Това е извън юрисдикцията ми. А и кой може да каже дали Малоун не се занимава с нещо, което въобще не ни засяга?

— Предполагам, че ти изглеждам смешен.

— Невинаги.

— Колко забавно, Брент. Чувство за хумор. Нещо ново за теб. Но, както казвах, Малоун е там по някаква причина и заради него са мъртви четирима души, независимо дали сам е натиснал спусъка, или не. А ако трябва да гадая, бих казал, че става въпрос за Александрийската връзка.

— Нови упражнения по логика. Така ли определя политиката си Белият дом?

— На твое място не бих намесвал Белия дом. В момента не си в списъците им с добрите.

— Ако президентът не желае да служи повече, със сигурност може да предприеме нещо.

— Не съм убеден, че оставката ти ще му се стори достатъчна.

Стефани усети, че Дейли най-после стига до целта на посещението си.

— Какво имаш предвид? — попита Грийн.

— Ето какво. Резултатите от проучванията на общественото мнение не са добри. Вярно, остават ни още три години, след което двата ни мандата изтичат, но бихме искали да си тръгнем с достойнство. Кой не би искал? А нищо не влияе на процентите така, както едно сплотяване около знамето, а пък нищо не сплотява по-здраво от някой терористичен акт.

— Виж, този път вече си прав.

— Къде е Стефани?

— Откъде да знам?

— Ти кажи. Преди ден-два беше готов да си подадеш оставката, за да я подкрепиш. Наредих ѝ да не намесва „Магелан“ в тази история, а тя незабавно мобилизира цялата проклета агенция. С твое разрешение ли го направи?

— Аз не я контролирам.

— Президентът я уволни. Освободиха я от поста ѝ.

— Без да се допита до мен.

— Допита се до собственото си мнение, което му стига. Тя е въвн от играта.

— А кой ще оглави проект „Магелан“?

— Искаш ли да ти разкажа една приказка? Не съм я измислил аз. Цитирам я от една от любимите ми книги, „Твърда игра“, от Крис Матюс. Не е от моята страна на пътеката в Конгреса, но все пак не е глупав. В нея се разказва как бившият сенатор Бил Брадли бил на вечеря, давана в негова чест. Брадли искал още масло, но не можел да накара сервитьора с таблата да дойде. Накрая сам отишъл при него и го скастрил, че явно не знае кой е. „Аз съм Бил Брадли. Учил съм в Оксфордския университет, бях професионален баскетболист и сенатор на Съединените американски щати и бих искал още малко масло“. Сервитьорът ни най-малко не се впечатлил и отговорил, че явно Брадли не е наясно кой пък е той. И му обяснил: „Аз съм този, който отговаря за маслото“. Разбираш ли, Brent, властта е това, което държиш в ръцете си. Така че засега аз съм човекът, който отговаря за проект „Магелан“.

— Та ти не беше ли корпоративен лобист, преди да почнеш в Белия дом? А преди това — политически консултант. Какво точно те прави годен да управляваш едно от най-деликатните звена на разузнаването към Министерството на правосъдието?

— Фактът, че президентът цени мнението ми.

— И че си готов да му целуваш задника всеки път, когато се наведе.

— Не съм дошъл да си разменяме обиди. Решението вече е взето. Така че къде е Стефани?

— Предполагам, че си е в хотела.

— Издал съм заповед за задържането ѝ.

— И кой в министерството ти съдейства?

— Юридическият съветник на Белия дом се зае с подробностите. Стефани е нарушила доста закони.

— Имаш ли нещо против да ми цитираш кои точно?

— Какво ще кажеш за нападение над чуждестранен гражданин? Една членка на израелската мисия се къдне, че Стефани се е опитала да я убие. Може да го докаже с доста сериозна цицина на главата си.

— И смяташ да я дадеш под съд?

— Ще завлека окаения й задник някъде, където няма журналисти.

— Откъдето тя няма да се завърне.

Отново настъпи тишина.

— Случват се и такива неприятности, Брент.

— Това засяга ли и мен?

— Всъщност, да. Изглежда, израелците не те харесват, а не желаят да кажат защо. Може би заради консервативните християнски глупости, които обичаш да проповядваш. — Дейли замълча за миг. — Или може би просто защото си негодник. Нямам представа.

— Интересно какъв респект изпитваш към поста ми.

— Изпитвам респект към хората, които са издигнали мен на поста ми. Би следвало да го изпитваш и ти. Да сме наясно. Добре ще ни дойде едно терористично нападение, а не познавам никого, който ще пролее сълзи, ако ти се окажеш жертвата. Печелим и в двата случая. С един куршум три заека и така нататък. Теб те няма. Израел поне веднъж е доволен. Общественото мнение се наклонява в наша полза. Всички гледат с уважение към президента. Животът е прекрасен.

— Значи си дошъл да заплашваш министъра на правосъдието на Съединените щати?

— Е, хайде, как можа да изречеш подобно нещо? Дойдох само да ти предам тази заплаха. Редно е да го знаеш, за да се вземат необходимите предпазни мерки. А също и Стефани. По някаква причина израелците са й доста ядосани. Ти обаче не знаеш къде се намира тя, така че не можеш да я предупредиш. Жалко. Но се смятай за предупреден.

— Предполагам, самите израелци няма да се намесят в каквито и да било убийства?

— Разбира се, че не. Израел не е терористична държава. Но пък те са доста изобретателни, така че ще съумеят да измислят нещо. А и

имат връзки с, така да се каже, гадни субекти. Затова и те предупреждаваме.

Стефани чу някой да се изправя.

— Всичко е част от работата, Brent.

— И ако се държа като добро момче и спазвам правилата, онези гадните субекти ще изгубят ли интерес към мен?

— Не мога да кажа със сигурност. Но е възможно. Защо не провериш?

Стаята потъна в мълчание, толкова дълго, та чак стана неловко. Стефани си представи два лъва, изправени един срещу друг.

— Нима наследството на президента си заслужава тези усилия?
— попита Грийн.

— Нима мислиш, че гоня подобна цел? В никакъв случай. Става въпрос за моето наследство. За това, което аз ще постигна. А подобен политически капитал струва повече от злато.

Стефани чу стъпки, отдалечаващи се от кухнята.

— Лари — извиси глас Грийн.

Стъпките спряха.

— Не се страхувам от теб.

— А би трябвало.

— Пробвай се. После аз ще се пробвам.

— Brent, ако аз се пробвам, ти ще се озовеш обратно във Върмонт два метра под земята, в дървен ковчег.

— Не бъди толкова сигурен.

Дейли се подсмихна.

— Най-забавното в цялата тази история е, че двамата, които ме дразнят най-много, вероятно ще измъкнат правителството от клоаката, в която е затънало. Ето на това му се вика да се справиш с наличните ресурси.

— Може и да те изненадаме.

— Все го повтаряш. Желая ти приятен ден.

Отвори се врата, после се затвори.

— Тръгна си — каза Грийн.

Стефани пристъпи от кухнята с думите:

— Май вече не можеш да ми нареждаш какво да правя.

Забеляза умората в сивите му очи. Тя също се чувстваше изтощена.

— Най-накрая си спечели уволнението.

— Което е най-малкият ни проблем — вметна Касиопея.

— В правителството има предател — заяви Грийн. — И аз възнамерявам да го открия.

— Уверявам ви, господин министър — каза Касиопея, — не сте си имали работа с така наречените гадни субекти. Дейли е прав. Израелците няма да вършат лично мръсната работа. Ще си намерят наемници. И проблемът е в хората, които ще изберат.

— Тогава ще трябва много да внимаваме.

Стефани за малко да се усмихне. Брент Грийн бе много по-смел, отколкото си бе представяла. Но имаше и нещо друго. Бе го усетила и преди, а сега вече бе сигурна.

— Имаш план, нали?

— О, да. И аз имам своите ресурси.

Виена, Австрия, 10:50 ч.

Алфред Херман се сбогува с Политическия комитет, извини се и напусна трапезарията. Бяха му съобщили, че специалният му гост най-после е пристигнал.

Мина по коридорите на приземния етаж и влезе в просторното фойе на замъка точно когато Хенрик Торвалдсен пристигаше с накуцване. Разтегна лицето си в усмивка и възкликна на английски:

— Хенрик. Чудесно е, че те виждам.

Торвалдсен също се усмихна, съзирайки домакина си.

— Алфред. Нямах намерение да идвам, но после реших, че просто трябва да видя всички останали.

Херман пристъпи към него и двамата се здрависаха. Познаваше Торвалдсен от четирийсет години, през които датчанинът не се бе променил особено. Скованият му, изкривен гръбнак си беше такъв още от началото, прегънат под странен ъгъл като парче кована ламарина. Винаги се бе възхищавал на дисциплинираните му емоции, неизменно изискани, премерени, сякаш следващи западетена програма. А това изискваше талант. Но, от друга страна, Торвалдсен бе евреин, макар и не фанатичен, нито прекалено религиозен. И което бе по-лошо, беше близък приятел на Котън Малоун. Херман бе убеден, че не бе пристигнал за събранието само за да обменя светски клюки.

— Радвам се да те видя — заяви той. — Имам да обсъждам много неща с теб.

По време на събранията често бяха прекарвали заедно часове наред. Торвалдсен бе един от малкото членове, чието богатство можеше да се мери с това на Херман. Имаше силни връзки с повечето европейски правителства. Милиардите евро, които той притежаваше, говореха сами за себе си.

В очите на датчанина проблесна закачливо пламъче.

— Нямам търпение да чуя всичко.

— А кой е това? — попита Херман, сочейки момчето до Торвалдсен.

— Гари Малоун. Отседнал е при мен за няколко седмици, докато баща му отсъства, така че реших да го доведа.

Невероятно. Торвалдсен го изпитваше.

— Чудесно. Има още няколко младежи, придружаващи останалите членове. Ще се погрижа да им се осигурят подходящи забавления.

— Сигурен бях, че ще го направиш.

Влязоха няколко прислужници с багажа. Херман направи знак и чантите бяха отнесени към втория етаж. Вече бе определил спалнята за Торвалдсен.

— Ела, Хенрик. Ела в кабинета ми, докато подредят багажа ти. Маргарете няма търпение да те види.

— Ами Гари?

— Вземи и него. Всичко е наред.

Докато закусваше, Малоун се опитваше да прецени Джими Макколъм, макар сериозно да се съмняваше, че това бе истинското му име.

— Ще ми кажеш ли на какво се дължи интересът ти? — попита Макколъм. — Александрийската библиотека не е Свещеният Граал. И други са я търсили, но в повечето случаи са били фанатици или ексцентрици. А ти не приличаш нито на едните, нито на другите.

— Нито пък ти — вметна Пам. — А твоите мотиви какви са?

— Какво се е случило с рамото ти?

— Кой казва, че нещо се е случило?

Макколъм загреба от яйцата с вилицата и я поднесе към устата си.

— Държиш го, сякаш е счупено.

— Може и да е счупено.

— Добре, явно няма да ми кажеш. — Макколъм се обърна към Малоун. — Голямо недоверие проявявате към човека, който ви спаси кожата.

— Тя ти зададе интересен въпрос. Какви са мотивите ти?

— Да кажем просто, че ако открия нещо, ще се намерят хора, които да възнаградят усилията ми. Лично за мен това е пълна загуба на

време. Но не мога да не се запитам защо разни хора се избиват така ожесточено. Някой знае нещо.

Малоун реши да пусне малко стръв.

— Този Път на героя, който спомена. Запознат съм с него. Следи, които водят към библиотеката. — Той направи пауза. — Уж.

— О, точно така е. Повярвай ми. Има хора, които са го изминавали. Не съм ги срещал, нито пък съм разговарял с тях, но съм чувал описания. Пътят на героя е съвсем реален, както и Пазителите.

Още една ключова дума. Мъжът бе добре информиран. Малоун насочи вниманието си обратно към английското хлебче и го намаза щедро с мармалад от сини сливи.

— И как можем да си помогнем?

— Ами например можеш да ми разкажеш защо ходи до Бейнбридж Хол.

— Заради „Видението на свети Йероним“.

— А, ето нещо ново. Би ли пояснил?

— Откъде си? — внезапно попита Малоун.

Макколъм се подсмихна.

— Още ли ме преценяваш? Е, добре, ще ти играя по свирката. Роден съм във великия щат Кентъки. В Луисвил. И преди да попиташ, ще си кажа. Не съм завършил колеж. Постъпих във войската. Специалните части.

— Тоест ако проверя, ще намеря данни за новобранец на име Джими Макколъм? Хайде, време е да кажеш истината.

— Колкото и да ми е неприятно да ти съобщя, имам си паспорт и кръщелно свидетелство и ще откриеш името ми и върху двете. Изкарах си службата. Уволних се с почести. Но какво значение има то? На мен ми се струва, че е важно само настоящето.

— Какво точно търсиш? — попита го Малоун.

— Надявам се, като откроя библиотеката, да получа много, макар все още да не съм наясно с твоите мотиви.

— Този път може да се окаже доста труден.

— Ето първото смислено нещо, което изричаш.

— Имам предвид, че вероятно и други са тръгнали по следите.

— Я ми кажи нещо, което да не знам.

— Какво мислиш за израелците?

Малоун долови моментно учудване в погледа на Макколъм, което бързо изчезна заедно с усмивката, която разтегли устните му.

— Как обичам предизвикателствата!

Време беше да го разтърси.

— Разполагам с „Видението на свети Йероним“.

— Голяма работа ще ни свърши, след като не знаем значението му.

С което Малоун бе напълно съгласен.

— Аз пък разполагам с Пътя на героя.

Това разкритие прикова вниманието на Малоун най-вече защото Джордж Хаддад не им бе оставил никакви подробности.

— Искам да знам — продължи Макколъм — дали имате книгата на Томас Бейнбридж.

Пам довършваше закуската си от плодове и кисело мляко. Тя бе съвсем наясно с първото правило на адвокатите — никога не разкривай какво знаеш — но Малоун реши, че за да получи нещо, ще трябва и да даде.

— Имаме я — и за да подразни слушателя си, той добави — и не само нея.

Лицето на Макколъм изрази възхищение.

— Знаех си, че съм прав, като реших да ти спася кожата.

* * *

Херман наблюдаваше как Торвалдсен и младият му повереник напускат кабинета. Маргарете стоеше до него. Бяха прекарали приятни трийсет минути заедно.

— Какво мислиш? — попита той дъщеря си.

— Хенрик се държа както винаги. Поема много повече информация, отколкото сам дава.

— Такава е природата му, както и моята. — *И такава би трябвало да е твоята*, помисли си той. — Усети ли нещо особено?

Тя поклати глава.

— Нещо в момчето? — попита той.

— Стори ми се възпитано.

Херман реши да сподели част от нещата, с които тя не бе наясно.

— Хенрик е отчасти замесен в инициатива, която понастоящем занимава Кръга. Изключително важна за онова, което обсъждахме на закуска.

— Александрийската библиотека?

Той кимна.

— Един от близките му сътрудници на име Котън Малоун е част от играта.

— Сейбър ли ръководи операцията?

— И то доста добре. Всичко върви по план.

— Момчето също беше Малоун. И то ли е замесено?

— Син е на Котън Малоун.

Лицето ѝ изрази изненада.

— Защо е тук?

— Доста хитър ход от страна на Хенрик. При положение че всички членове са тук, няма начин да не пазим поведение. Това е може би най-безопасното място и за двамата им. Естествено, понякога стават злополуки.

— Готов си да навредиш на момчето?

Той се втренчи в нея.

— Готов съм да направя всичко необходимо, за да защитя интересите ни. Както би следвало да постъпиш и ти.

Тя не отговори и той ѝ остави няколко минути да помисли. Накрая тя въздъхна:

— Необходимо ли е да става злополука?

Приятно му бе, че започва да осъзнава сериозността на положението.

— Зависи какво си е наумил нашият скъп приятел Хенрик.

— Защо са те нарекли така? — попита Макколъм. — Котън?

— Всъщност, това е доста... — започна Пам.

Малоун я прекъсна.

— ... дълга история. Ще я обсъдим друг път. В момента искам да разбера за Пътя на героя.

— Винаги ли се дразниш толкова, като стане въпрос за името ти?

— Дразня се, когато става въпрос за губене на време.

Макколъм привършваше блюдото си с плодове. Определено се хранеше здравословно. Овесени ядки, ягоди, плодов сок, пълнозърнесто хлебче.

— Добре, Малоун. У мен е. Взех го от един поканен, който почина, преди да успее да откликне на поканата.

— Твое дело ли беше?

— В този случай, не. Причините бяха естествени. Открих го и откраднах описанието. Не ме питай кой е бил, тъй като нямам намерение да споделям. Важното е, че разполагам с указанията.

— А сигурен ли си, че са истински?

Макколъм се подсмихна.

— В моята работа това става известно едва когато стигнеш. Но съм готов да рискувам.

— Какво всъщност искаш? — попита Пам. През цялата закуска бе запазила нетипично мълчание. — Очевидно знаеш повече, отколкото ние. Тогава защо си губиш времето с нас?

— Ако трябва да съм честен, имам един проблем. През последните няколко седмици се боря с описанието на Пътя. Представява невероятна гатанка. Чийто отговор не мога да открия. Мислех, че вие двамата можете да помогнете. В замяна съм готов да споделя каквото зная.

— Както и да застреляш двама души в главата — вметна Малоун.

— Щяха да направят същото с вас. Което, между другото, би трябвало да те накара да се замислиш. Кой би могъл да иска смъртта ви?

Хубав въпрос, помисли Малоун. Никой не ги бе проследил от Лондон, в това бе убеден. Нямахше логика убийците да са ги причаквали в Бейнбридж Хол. Та той бе решил да отиде там едва преди няколко часа.

— Пътят — започна Макколъм — се оказва много по-сложен, отколкото си мислех първоначално. Сега ми казваш, че и евреите са замесени.

— Един мой приятел бе убит вчера, което би трябвало да сложи край на еврейския интерес.

— Този твой приятел беше ли запознат с библиотеката?

— Точно това бе причина за смъртта му.

— Не е първият.

Малоун искаше да разбере нещо.

— Предполагам, искаш да продадеш евентуалните ръкописи на дилъри?

Макколъм сви рамене.

— Искам да получа отплата за положените усилия. Това притеснява ли те?

— Ако все още съществуват ръкописи, трябва да се съхраняват и изучават.

— Аз не съм алчен, Малоун. Все някъде из откритото ще има нещичко, което да мога да продам като компенсация за усилията си. — Макколъм направи пауза. — Както и заслугите за откритието, естествено. Това само по себе си би имало стойност.

— Богатство и слава — каза Пам.

— Открай време най-великата награда — каза Макколъм. — И двете имат своите предимства.

Малоун бе чул достатъчно.

— Разкажи ни за указанията.

Макколъм седеше пред тях, надменен като божество, нагъл като дявол. Трябваше да внимават с него. Убиваше с прекалено голяма лекота. Но ако действително разполагаше с Пътя на героя, можеше да се окаже единственият им ход в правилната посока.

Макколъм посегна към джоба си и извади лист хартия.

— Ето как започва.

Малоун взе листчето с размера на банкнота и зачете.

Колко странни са ръкописите, велики изследователю на неизвестното. Явяват се поотделно, но за онези, които знаят, че багрите на дъгата образуват един-единствен бял лъч светлина, представляват едно цяло. Но как да открием този единствен лъч? Това е загадка, но посети параклиса край река Техо във Витлеем, посветен на нашия светец покровител.

— Къде е останалото? — попита той.

Макколъм се подсмихна.

— Разгадай тази част, после ще видим. Да не прибързваме.

Малоун се изправи.

— Къде тръгна? — попита Макколъм.

— Да си заработя заплатата.

Вашингтон, окръг Колумбия, 5:30 ч.

Стефани се бе сблъсквала с много неща, но никога със заповед за задържане. Лари Дейли качваше залога.

— Трябва незабавно да ударим Дейли — каза тя.

Тримата с Грийн и Касиопея стояха насред кухнята му, а в кафеварката на плота бълбукаше кафе. Ароматът ѝ напомни, че бе гладна.

— Какво имаш предвид? — попита Касиопея.

Нито веднъж за дванайсет години Стефани не бе излагала на опасност секретността на проекта. Тя приемаше клетвата си сериозно. Но сега безбройните съмнения я лишаваха от увереност и тя се колебаеше какво да предприеме. Накрая реши, че има само един избор, и каза:

— Ние разследвахме Дейли.

Лицето на Грийн стана още по-сериозно.

— Обясни ми.

— Исках да разбера какво мотивира действията му и за целта прикрепих към него една агентка. Следеше го с известни прекъсвания почти цяла година. Научих много.

— Стефани, продължаваш да ме смайваш. Знаеш ли какво щеше да се случи, ако беше разбрал?

— Вероятно щяха да ме уволнят, така че какво значение има сега?

— Той се опитва да те убие. Може би все пак е разбрал.

— Съмнявам се. Тя бе много добра. Но Дейли е загазила до ушите. Ти каза, че така и не си открил нарушения на закона. Аз пък открих. И то много. Финансиране на кампанията, подкупи, измами. Дейли е проводникът за всичко, което хората с възможности искат от Белия дом и не желаят имената им да се появят върху изобличителни документи.

— Защо не си предприела нищо?

— Смятах да го направя, но ми попречи изтичането на информация. И се наложи да почакам.

— А сега, когато той оглави проект „Магелан“, ще открие ли какво си правила? — попита Касиопея.

Стефани поклати глава.

— Цялата информация е класифицирана, а агентката, която водеше разследването, беше отстранена от проекта преди месеци. Знаем само аз и тя.

Грийн наля кафе в две чаши.

— Какво искаш да направиш?

— Тъй като приятелката ми с многобройните умения е тук, мислех да довършим разследването.

— Това не ми харесва — намеси се Касиопея.

Грийн направи жест с ръка.

— Дами, сложете си каквото искате в кафето.

— Ти няма ли да пиеш? — попита Стефани.

— Не пия кафе.

— Тогава защо имаш кафеварка?

— Все пак ми идват гости. — Той замълча и добави: — Понякога.

Цялата солидност и мъжка стабилност на Грийн за миг отстъпиха място на момчешката искреност и това ѝ допадна.

— Някой, когото познавам? — попита тя.

Грийн се усмихна.

— Пълен си с изненади — отбеляза тя.

— Както и друг един наш познат — вметна Касиопея, отпивайки от кафето си.

Грийн кимна, явно доволен от смяната на темата.

— Хенрик е невероятен мъж. Винаги е на крачка пред всички останали. Ами ти, Стефани? Какво искаше да кажеш за довършването на разследването?

Стефани отпи с наслада от димящата напитка и задържа една глътка в гърлото си, за да го стопли.

— Трябва да направим кратко посещение в дома му.

— Защо? — попита Касиопея. — Дори и да успеем да влезем, компютърът му със сигурност е защитен с парола.

Стефани се усмихна.

— Не е проблем.

Грийн я погледна с любопитство, след това, не успявайки да прикрие изненадата си, каза:

— Май не ти е необходима парола?

Тя поклати глава и заяви:

— Време е да смажем тоя кучи син.

Малоун влезе в бизнес центъра на хотела. Просторната зала бе напълно оборудвана с компютри, факсове и копирни машини. Каза на служителя от какво има нужда и бързо бе упътен към един от терминалите, а таксата бе препратена към стаята на Макколъм.

Той понечи да седне, но Пам го спря.

— Може ли аз? — попита тя.

Реши да ѝ окаже тази чест. По пътя от кафенето насам бе усетил, че е разбрала какво е решил да направи.

— Защо не? Действай.

Той ѝ подаде листа с указанията и се обърна към Макколъм.

— Каза, че наскоро си се сдобил с тях?

— Не. Не съм споменава л кога.

— Трябва да знам. Важно е. През последните няколко месеца ли беше?

Благодетелят им се поколеба, после кимна.

Малоун бе стигнал до някои заключения.

— Доколкото знам, от векове насам Пазителите канят хора да се присъединят към библиотеката. Значи би следвало указанията да се променят. Вероятно ги адаптират според времето. Обзалагам се, че дори ги променят според всеки отделен поканен. Защо не? Един вид лични следи. И без това полагат огромни усилия за всичко останало. Защо не и за тях?

Макколъм кимна.

— Звучи логично.

Пам чукаше по клавиатурата.

— Първата част — започна Малоун. — *Колко странни са ръкописите, велики изследователю на неизвестното. Явяват се поотделно, но за онези, които знаят, че багрите на дъгата образуват един-единствен бял лъч светлина, представляват едно цяло. Но как да*

открием този единствен лъч? Това са пълни глупости. Чисто и просто начин да загатнат, че има много информация. Но следващата част: *Това е загадка, но посети параклиса край Техо във Витлеем, посветен на нашия светец покровител.* Ето отгук ще започнем.

— Схванах — каза Пам.

Той се усмихна. Беше го изпреварила и това му допадна.

— Пуснах търсене за Техо и Витлеем.

— Не опростяваме ли прекалено? — попита Макколъм.

— Пазителите не са слепи за света. Интернет съществува, така че защо да не предположат, че поканеният ще го използва?

Втрени се в екрана. Намереният от Пам сайт бе за Португалия, страница за пътешествия и туризъм, за местните атракции във и около Лисабон.

— Белем — каза Пам. — Точно до града. Където река Техо се влива в морето. Белем е португалската дума за Витлеем.

Малоун изчете информацията за късчето земя югозападно от Лисабон. Мястото, откъдето португалските каравели някога тръгвали за западния свят. Да Гама за Индия, Магелан на околосветското си пътешествие, Диас — да обиколи нос Добра Надежда. Белем в крайна сметка процъфтял благодарение на богатствата — предимно подправки — които се стичали в държавата от Новия свят. Португалският крал си построил летен дворец тук, а богатите граждани се заселили около него. Сега бе магнит за туристи, дошли да се порадват на магазините, кафенетата и музеите.

— Хенри Мореплавателя е свързан с тази местност — каза Пам.

— Дай да проверим за параклис, посветен на *нашия светец покровител* — каза Малоун.

Само след няколко кликания с мишката Пам посочи екрана.

— Пак те изпреварих.

Екранът се изпълни с изображението на огромна стара каменна сграда. Острите върхове на кулите се извисяваха в облачното небе. Външният вид съчетаваше готически и ренесансов архитектурен стил, с очевидно мавританско влияние. Фасадата бе покрита с ярки изображения.

— Манастирът „Санта Мария де Белем“ — прочете той от екрана.

Пам премести курсора надолу и той прочете, че това е един от най-известните португалски паметници, често наричан също манастирът „Свети Йероним“. Много от най-великите личности на страната, включително крале и кралици, бяха погребани там.

— Как се появи това? — попита той Пам.

Тя кликна върху една препратка.

— Написах няколко ключови думи и търсачката ме насочи право тук. През 1498 година, когато Да Гама се завърнал от пътешествието си, по време на което открил маршрут до Индия, португалският крал дал средствата за построяването на манастира. Ордена на свети Йероним станал собственик на мястото през 1500 година, а първият камък на строежа бил положен на шести януари 1501 година.

Малоун бе наясно със значението на датата още от малък. Майка му бе католичка и редовно ходеха на църква, особено след смъртта на баща му. Шести януари. Празникът Богоявление.

Какво бе написал Хаддад в дневника си?

Великият път често започва с видение на Бога.

— Основният параклис на манастира — продължи Пам — впоследствие бил посветен на свети Йероним. Котън, нали помниш какво каза Хаддад за него?

Той помнеше. Един от праотците на църквата, който през четвърти век бе превел много библейски текстове на латински език, включително Стария завет.

— Има още препратки за Йероним — каза тя и смени изображението на екрана с ново кликване на мишката.

И тримата зачетоха. Малоун пръв го откри.

— Той е покровител на библиотеките. Струва ми се, че нашият път започва в Лисабон.

Виена, 13:00 ч.

Торвалдсен излезе от банята и загледа как Гари си разопакова багажа. Преди няколко дни момчето бе пристигнало при него единствено с дрехите, с които го бяха отвлекли, така че Йеспер бе отскочил до Копенхаген и бе купил някои неща.

— Тази къща е доста стара, нали? — попита Гари.

— Построена е преди много поколения, както и Кристиангаде.

— В Европа има доста старини. Не е като у дома.

Той се усмихна.

— Малко по-отдавна сме по тези земи.

— Страхотна стая.

Торвалдсен също намираше помещението за интересно. Бе на втория етаж, близо до домакина им. Което се случваше за първи път. Изискана стая с романтично излъчване, която със сигурност някога бе принадлежала на жена с вкус.

— Обичаш ли историята? — попита той.

Гари сви рамене.

— Не и до по-миналото лято. Тук ми стана много по-интересно, нали всичко ми е пред очите.

Хенрик Торвалдсен реши, че е време да обясни на момчето положението им.

— Какво мислиш за домакина и дъщеря му?

— Не са много дружелюбни. Но май те харесват.

— Познавам Алфред от доста време и се опасявам, че крои нещо.

Гари седна на леглото.

— Мисля, че може би той стои зад отвличането ти.

Торвалдсен се взря изпитателно в момчето, което се опитваше да проумее ситуацията.

— Сигурен ли си?

Той поклати глава.

— Затова сме тук. За да разберем.

— Аз също искам да разбера. Онези мъже разстроиха майка ми, а това не ми е приятно.

— Страх ли те е?

— Ти не би ме довел тук, ако имаше някаква опасност.

Отговорът му допадна. Хлапето бе будно.

— Видя как умират двама мъже. Малко петнайсетгодишни момчета могат да кажат същото. Добре ли си?

— Онзи, когото татко застреля, си го заслужаваше. Опита се да ме отвлече. Татко направи каквото трябваше. А ти какво ще правиш?

— Не съм съвсем наясно. Но през следващите няколко дни тук ще има много влиятелни хора. Би трябвало да успея да науча от тях каквото ни интересува.

— Това нещо като клуб ли е?

— Може и така да се каже. Хора със сходни интереси, които се събират, за да обсъждат общи проблеми.

Мобилният му телефон иззвъня върху нощното шкафче. Той се приближи и погледна номера. Йеспер. Натисна зеления бутон.

— Има обаждане за вас. От Тел Авив.

— В такъв случай нека го чуем.

Няколко секунди по-късно, след като се свърза, чу плътен баритон.

— Хенрик, какви ги вършиш?

— Какво, за бога, имаш предвид?

— Недей да скромничиш. Вчерашното ти обаждане събуди подозренията ми, но сега направо ме е обзела параноя.

Предишния ден той се бе обадил в кабинета на израелския премиер. Тъй като даряваше милиони за еврейските каузи и бе финансирал цяла поредица израелски политици, включително настоящия премиер, обаждането му не бе пренебрегнато. Бе задал един-единствен простиച്ък въпрос — защо Израел се интересува от Джордж Хаддад? Умишлено не бе говорил директно с премиера, а бе задал въпроса си чрез началника на кабинета му, който в момента, както долавяше, се чувстваше доста притеснен. Сега Хенрик попита:

— Откри ли отговора на моя въпрос?

— Мосад ни нареди да си гледаме работата.

— Така ли се изразяват пред управляващите?

— Да, когато наистина искат да си гледаме работата.

— Значи нямаш отговор?

— Не съм казал такова нещо. Искат смъртта на Джордж Хаддад и ненамеса от страна на Котън Малоун. Изглежда Малоун и бившата му съпруга в момента са на път към Лисабон, и то след снощното убийство на четирима души в музей северно от Лондон. Любопитното е, че англичаните знаят, че Малоун има пръст в убийствата, но не са предприели нищо. Оставили са го да напусне необезпокояван страната. Нашите смятат, че американците са дали зелена светлина на действията му. Смятат, че Америка отново се намесва в нашите работи — поне по отношение на Джордж Хаддад.

— А твоите служители откъде имат тези сведения?

— Следят Малоун. Знаят точно къде е и какво прави. От известно време са предусещали такова развитие.

— Май всички са се хванали здраво за работа.

— Меко казано. Двамата с премиера ценим приятелството ти. Ти си покровител на тази нация. Затова ти се обаждам. Мосад смята да елиминира Малоун. Пратили са агенти в Лисабон. Ако можеш да го предупредиш, направи го.

— Ще ми се да можех, но няма как.

— Тогава бог да му е на помощ. Ще има нужда.

Линията щракна и връзката прекъсна.

— Някакъв проблем ли има? — попита Гари.

Торвалдсен успя да се овладее.

— Просто дребен проблем в една от компаниите ми. Все още работя, нали знаеш.

Момчето като че ли прие обяснението.

— Каза, че сме тук заради някакъв клуб, но не ми обясни какво общо имам аз с него.

— Чудесен въпрос. Ще ти отговоря, докато се разхождаме. Ела, ще те разведе из имението.

Алфред Херман чу вратата на стаята на Хенрик Торвалдсен да се затваря. Подслушвателното устройство, инсталирано в спалнята, работеше перфектно. Маргарете седеше срещу него. Той изключи приемника.

— Датчанинът ще се окаже голям проблем — вметна тя.

Доста време ѝ отне да го схване. Очевидно Торвалдсен бе дошъл, за да слухти, но телефонният му разговор бе по-интересен. Старият му приятел не бе казал нищо, което да подсказже за естеството му, но Херман се съмняваше да има нещо общо с бизнес.

— Прав ли е? — попита Маргарете. — Ти ли отвлече момчето?

Той умишлено ѝ беше позволил да слуша, затова сега кимна.

— Беше част от плана ни. Но също така позволихме да го спасят.

В момента Доминик се грижи за семената, които посяхме.

— Библиотеката?

Баща ѝ отново кимна.

— Вярваме, че сме на прав път.

— И смяташ да повериш тази информация на Сейбър?

— Той е нашият представител.

Тя поклати глава с отвращение.

— Татко, та той е алчен наемник. От години ти го повтарям.

Търпението му изведнъж се изчерпи.

— Не ти обяснявам какво се случва, за да спориш с мен. Трябва ми помощта ти.

Той видя, че тя е доловила напрежението в гласа му.

— Разбира се. Не исках да проявя неуважение.

— Маргарете, светът е сложно нещо. Трябва да използваш ресурсите, с които разполагаш. Да се съсредоточиш. Помогни ми да се справя с онова, което ни предстои, и остави Доминик да се тревожи за своята част.

Тя пое дълбоко въздух и бавно издиша през стиснати зъби, както правеше, когато беше нервна.

— Какво искаш да направя?

— Разходи се из имението. Срещни се уж случайно с Хенрик. Той смята, че е в безопасност тук. Накарай го да се чувства точно така.

Вашингтон, окръг Колумбия, 10:30 ч.

Стефани не бе особено доволна от външния си вид. Сребристорусата ѝ коса сега бе светлокестенява в резултат на припряното боядисване с помощта на Касиопея. Промяната бе допълнена от различен грим, нови дрехи и чифт очила. Не бе идеално, но поне бе достатъчно да ѝ помогне да скрие самоличността си на обществени места.

— Не съм носила такива вълнени панталони от години — каза тя на Касиопея.

— Платих доста за тях, така че внимавай.

Стефани се усмихна.

— Е, хайде, сякаш не можеш да си го позволиш.

Облеклото ѝ се допълваше от блуза по врата и тъмносиньо сако. Седяха на задната седалка на едно такси, което едва пълпеше в късното задръстване.

— Почти си неузнаваема.

— Да не искаш да кажеш, че се обличам като старица?

— Гардеробът ти може да понесе известна модернизация.

— Ако оцелея след всичко, можеш да ме изведеш на пазар.

В очите на Касиопея светна развеселено пламъче. Тази жена допадаше на Стефани. Самоувереността ѝ бе заразна.

Бяха тръгнали към къщата на Лари Дейли. Живееше в Кливланд Парк, разкошен жилищен комплекс недалеч от Националната катедрала. Някога лятно убежище за жителите на Вашингтон, търсещи бягство от градските жеги, сега кварталът приютяваше антикварни магазинчета, модерни кафенета и доста популярен театър в стил арт деко.

Стефани каза на шофьора да спре на три пресечки от адреса и плати сметката. Изминаха разстоянието пеша.

— Дейли е един арогантен негодник — каза тя. — Смята, че никой не го наблюдава. Но си води бележки. Мен ако питаш, е много тъп. Но това поне прави.

— Как успя да се приближиш толкова до него?

— Женкар е. Просто му дадох възможност.

— Креватен разказвач, а?

— От най-сладкодумните.

Къщата представляваше поредното викторианско убежище. Първоначално Стефани се бе учудила как Дейли успява да си позволи астрономичната ипотека за имота, но бе научила, че всъщност живее под наем. Стикер върху прозореца на първия етаж гласеше, че имотът е защитен с охранителна техника. Беше още светло и Дейли вероятно бе в Белия дом, където прекарваше поне по осемнайсет часа на ден. Консервативната преса обичаше да величае отдадеността му на работата, но Стефани не се заблуждаваше. Той просто не искаше да изпусне нищо, дори и за миг.

— Ще ти направя неустойимо предложение — каза тя.

Устните на Касиопея се разтвориха в лукава усмивка.

— Искаш да нахлуя с взлом?

— А пък аз ще се оправя с алармата.

* * *

Сейбър свикваше с личността на Джими Макколъм, но с името нещата стояха другояче. Той не го бе използвал отдавна, но го прие за уместно, като се имаше предвид, че Малоун като нищо можеше да го провери. Ако го направеше, името щеше да изникне в архивите на армията. Имаше и кръщелно свидетелство, социално осигурителен номер, както и много други документи, тъй като бе сменил името си, след като бе дошъл в Европа. *Доминик Сейбър* излъчваше солидност и загадъчност. Мъжете, които го бяха наели, знаеха твърде малко за него, така че бе важно етикетът да бъде привлекателен. Беше го прочел в едно немско гробище, на надгробния паметник на някакъв аристократ, починал през XIX век. А сега отново бе Джими Макколъм.

Майка му го бе кръстила Джеймс, на баща си, когото бе наричал Големия татко — един от малкото мъже в живота му, които се бяха отнасяли към него с уважение. Не познаваше собствения си баща, нито пък вярваше, че майка му е наясно кой от всичките ѝ любовници носи вината. Макар да бе добра майка и да се държеше мило с него, тя беше

пълна неудачница, често сменяше мъжете, омъжи се три пъти и пропиля всичките си пари. Сейбър напусна дома на осемнайсет, за да постъпи в армията. Тя искаше той да следва, но науката не го влечеше. За него, както и за нея самата, другите възможности бяха по-привлекателни.

За разлика от нея той бе успял да се възползва от всеки предоставил му се шанс. Армията. Специалните части. Европа. Столовете. Цели шестнайсет години се бе трудил за другите, следвал бе заповедите им, приемал бе отплатата им и се бе задоволявал със скъперническите им похвали. Но сега бе време да работи за себе си. Рисковано ли беше? Със сигурност.

Но Кръгът уважаваше властта, възхищаваше се на хитростта и преговаряше единствено със силата. А той искаше да стане член. Може би дори Стол. Ако изгубената Александрийска библиотека съдържаше онова, което Алфред Херман предполагаше, то би могло да окаже влияние върху целия свят. Което означаваше Власт. В неговите ръце. Той трябваше да открие библиотеката.

Мъжът, който седеше от другата страна на пътеката в самолета на португалските авиолинии в полета от Лондон до Лисабон щеше да му посочи пътя.

Котън Малоун и бившата му съпруга бяха разгадали първата част от Пътя на героя само за няколко минути. Сейбър беше убеден, че ще успеят да разшифроват и останалата, а когато това се случеше, той щеше да елиминира и двамата. Но той не бе глупав. Малоун със сигурност щеше да бъде нащрек. Ето защо неговите ходове трябваше да бъдат непредвидими.

Стефани проследи как Касиопея се справя с ключалката на задната врата в къщата на Лари Дейли.

— По-малко от минута — каза тя. — Не е зле. Това в Оксфорд ли го научи?

— Всъщност там действително за пръв път отворих ключалка. Доколкото си спомням, на един шкаф с алкохол.

Тя отвори вратата и се послуша. От коридора долетя писукането на алармата. Стефани хукна към панела и набра четирицифрения код,

надявайки се онзи глупак да не е сменил поредицата. Писукането спря и лампичката на индикатора светна зелено.

— Откъде знаеш кода?

— Моето момиче го е виждало да го набира.

Касиопея поклати глава.

— Ама той пълен идиот ли е?

— Нарича се мислене с погрешната глава. Смятал е, че целта ѝ е единствено да му доставя наслада. — Тя огледа интериора, осветен от слънчевите лъчи. Обзавеждането бе модерно, преобладаваше черното, сребристото, бялото и сивото. По стените висяха абстрактни картини. Нито една не съдържаха някакъв смисъл. Никакви чувства. Съвсем подходящо.

— Какво точно търсим? — попита Касиопея.

— Насам.

Тръгнаха по коридора към кабинета му. Агентката ѝ бе докладвала, че Дейли съхранява информацията в защитена с парола флашпамет и никога не оставя данни върху лаптопа и компютъра в Белия дом. Момичето на повикване, наето от агентката ѝ да съблазни Дейли, бе забелязало тази особеност една вечер, докато Дейли работел на компютъра, а тя работела върху него.

Стефани разказа на Касиопея каквото знаеше.

— За съжаление тя така и не видяла скривалището му.

— Била е твърде заета?

Стефани се усмихна.

— Всеки с професията си. Момичетата на повикване са едни от най-продуктивните източници на информация. А сега трябва да открием скривалището му.

Касиопея се отпусна върху един дървен стол, който изскърца под скромната ѝ тежест.

— Трябва да е на лесно място.

Стефани разгледа кабинета. Върху бюрото имаше попивателна, стойка за молив и химикалка и снимки на Дейли с президента и вицепрезидента, както и лампа за четене. Тесни рафтове покриваха две от стените от пода до тавана. Цялата стая бе едва около два квадратни метра. Подът, както и в останалата част от къщата, бе дъсчен. Нямаше много места за скривалище. Книгите по рафтовете привлякоха вниманието ѝ. Дейли явно обичаше политическите трактати. Не бяха

толкова много — може би около стотина. Меките корици се редуваха с твърди, набраздени от пукнатини, които свидетелстваха, че страниците са четени. Тя поклати глава.

— Познавач на съвременната политика, който винаги изучава и двете страни.

— Защо имаш такова отношение към човека?

— Просто винаги съм изпитвала потребност да си взема душ, след като прекарам известно време с него. Да не споменаваме, че още от първия ден искаше да ме уволни. — Тя направи пауза. — И в крайна сметка успя.

В ключалката застърга ключ. Стефани се извъртя и погледна към коридора и входната врата.

Вратата се отвори и се чу гласът на Лари Дейли. После и друг женски глас. Хедър Диксън.

Стефани направи знак на Касиопея, двете се стрелнаха по коридора и се шумгнаха в една от спалните.

— Чакай да спра алармата — каза Дейли.

Няколко секунди тишина.

— Колко странно — каза Дейли.

— Проблем ли има?

Стефани веднага се досети. Бе пропуснала да включи отново системата, след като влязоха.

— Сигурен съм, че пуснах алармата, преди да изляза — каза Дейли.

Няколко секунди тишина. После чу отчетливото изщракване на патрон в пистолет.

— Я да огледаме — каза Диксън.

Лисабон, 15:30 ч.

Малоун стоеше пред входа на манастира „Санта Мария де Белем“. С Пам и Джими Макколъм пристигнаха със самолет от Лондон, а след това — с такси от летището до морския бряг.

Лисабон бе кацнал на широк завой от хълмове, надвесени над подобното на море устие на река Техо. Поразяваше туристите с широките си симетрични булеварди и романтични, оградени с дървета площади. Един от най-красивите висящи мостове в света се простираше над могъщата река и водеше до грамадна статуя на Христос с протегнати ръце, който сякаш прегръщаше града откъм източния бряг. Малоун бе идвал тук много пъти и всеки път обстановката му напомняше за Сан Франциско както заради физическите характеристики, така и заради честата заплаха от земетресения. Няколко от тях бяха оставили своя отпечатък върху града.

Всички държави притежават по нещо прекрасно. Египет — пирамидите. Италия — катедралата „Свети Петър“. Англия — Уестминстърското абатство. Франция — Версайския дворец. От чутото от шофьора на таксито по пътя от летището бе разбрал, че за Португалия източникът на национална гордост бе именно издигания се пред него манастир. Бялата му варовикова фасада, простираща се върху площ, по-обширна от футболно игрище, бе достолепно остаряла, подобно на слонова кост, и представляваше смесица от мавритански, византийски и френски готически стил с изобилие от декоративни елементи, които сякаш вдъхваха живот на високите стени.

Неспирен поток от хора, понесли фотоапарати, нахлуваше през входовете. До натоварения булевард и влаковата линия пред внушителната южна фасада чакаха туристически автобуси, наредени под ъгъл, като кораби в пристанище. Една табела информираше посетителите, че манастирът първоначално е бил построен през 1500 г., за да изпълни даденото от крал Мануел I обещание пред Дева Мария, върху останките от някогашен приют за моряци, издигнат от

принц Хенри Мореплавателя. Колумб, Да Гама и Магелан изричали тук молитвите си преди великите си пътешествия. През вековете огромната сграда бе служила за религиозен дом, дом за пенсионери и сиропиталище. Сега, до голяма степен възстановена до предишното си великолепие, бе част от световното историческо наследство.

— И църквата, и манастирът са посветени на свети Йероним — тъкмо обясняваше на италиански една от екскурзоводките на скупчилата се около нея група. — Символиката е важна, защото както Йероним, така и манастирът олицетворяват нови изходни точки за християнството. Оттук тръгнали корабите, за да открият Новия свят и да му занесат словото на Христос. Йероним превел древната Библия на латински, за да може повече хора да открият чудото на неговото слово. — Малоун усещаше, че и Макколъм разбира думите на жената.

— Знаеш ли италиански? — попита го той.

— Достатъчно.

— Човек с много качества.

— Каквото е необходимо.

Малоун долови раздражението му.

— Какво следва в нашите указания?

Макколъм извади ново листче, върху което бе записан първият откъс и нови загадъчни фрази.

Това е загадка, но посети параклиса край река Техо във Витлеем, посветен на нашия светец покровител. Започни пътешествието си в сенките и го завърши на дневна светлина, където залязващата звезда попада на роза, пронизва дървения кръст и превръща среброто в злато. Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш другото място. И тогава, като пастирите на художника Пусен, озадачен от загадката, ще бъдеш озарен от светлината на вдъхновението.

Малоун подаде листчето на Пам и каза:

— Е, добре, да отидем и да видим какво има там.

Последваха гъстата тълпа до входа. Една табела ги уведомяваше, че достъпът до църквата е безплатен, но за останалата част от сградите

е необходим билет.

Вътре в църквата, в частта, известна като „долния хор“, таванът бе нисък и навяваше меланхолия. Отляво бе кенотафът на Вашко да Гама. Строг и тържествен, с изобилстващ от морски символи орнаменти. Отдясно имаше друг гроб — на поета Луиш ди Камоинш — както и купел за кръщение. Голите стени и в двете ниши засилваха усещането както за аскетичност, така и за величие. Тълпяха се хора. Екскурзоводите монотонно обясняваха приноса на известните покойници.

Малоун влезе в нефа. Мракът отстъпи пред ярко великолепие. Шест тънки колони, всяка с пищна плетеница от гравирани цветя, се извисяваха към тавана. Късното слънце се лееше през редицата прозорци с цветни стъкла. Лъчи и сенки се гонеха по стените. Решетка от тънки рейки оформяше сводестия таван; колоните наподобяваха мачти, а украсата между тях — корабни въжета. Малоун усещаше присъствието на сарацините, завоювали някога Лисабон, забеляза и византийските елементи. Хиляди детайли се преплитаха около него, без нито един да се повтори. Бе наистина забележително.

А още по-забележително, помисли си той, бе, че древните зидари са имали смелостта да построят нещо толкова масивно върху тръпнещата лисабонска земя. Дървените пейки, някога приютявали монасите, сега служеха само на любопитните. Ромоленето на гласовете отекваше в нефа, периодично надвиквано от нечий спокоен глас по уредбата, който умоляваше за тишина на няколко езика. Малоун откри източника — един свещеник с микрофон, застанал край олтара в средата на кръстовидното пространство. Никой не обръщаше внимание на молбите му — особено екскурзоводите, които продължаваха да редят платените си лекции.

— Това място е невероятно — каза Пам.

Малоун бе напълно съгласен.

— На табелата отвън пише, че затваря в пет. Трябва да си вземем билети за останалата част.

— Аз ще ида да ги купя — предложи Макколъм, — но указанията не ни ли насочват именно насам, към църквата?

— Нямам представа. Най-добре е да огледаме всичко, за да сме сигурни.

Макколъм си проправи път през тълпата до входния портал.

— Какво мислиш? — попита Пам, все още стиснала листа хартия.

— За него или за указанията?

— И двете могат да се окажат проблемни.

Той се усмихна. Права беше. Но що се отнася до указанията, той имаше идея.

— Сега вече някои от фразите звучат смислено. *Започни пътешествието си в сенките и го завърши на дневна светлина.* Това лесно се получава със самия вход на църквата. Там отзад е като в мазе, а после излизаме на светло.

Свещеникът отново призова множеството към тишина и отново никой не му обърна внимание.

— Не му е лесно — отбеляза Пам.

— Като на детето, което трябва да записва имената на говорещите, докато учителката я няма в стаята.

— Е, добре, господин Гениалност — каза тя. — Какво ще кажеш за *където залязващата звезда попада на роза, пронизва дървения кръст и превръща среброто в злато. Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш друго място.*

Вече бе мислил за тези думи. Вниманието му се насочи напред, към източната част на църквата, където правоъгълното пространство свършваше пред вдлъбнатата стена, пред която бе поставен главният олтар. Над него имаше купол с полусферична форма, дълбок свод и таван с четвъртити каменни подпори. Йонийски и коринтски колони се издигаха симетрично от трите страни на източната част около сводести каменни камери, в които се намираха богато украсени кралски гробници. Вдлъбнатата стена бе украсена с пет картини, а всичко беше така разположено, че да привлича окото към величествения бароков сакрариум в средата, над олтара.

Малоун си проправи път през множеството зяпащи туристи до външния олтар. Каdifени въжета препречваха достъпа до източната част на църквата. Една табелка уведомяваше, че сакрариумът бил изработен изцяло от сребро от златаря Жоао де Суса между 1674 и 1678 г. Дори и от разстоянието от близо двайсет метра той впечатляваше с великолепието си.

Той се обърна, погледът му се насочи обратно към нефа, плъзна се покрай колоните и пейките, към входа, от който бяха влезли.

И тогава го видя. В горния хор, зад плътната каменна балюстрада, на двайсет метра от пода на църквата, високо върху най-отдалечената стена имаше огромно око, което се взираше в него.

Кръглият прозорец бе с диаметър поне три метра. От центъра му тръгваха декоративни метални лъчи, които го разделяха на сегменти. Ребрата на тавана оформяха сложен път към него и сякаш се разтваряха в лишеното му от сенки сияние, ярко като прожектор, осветяващо вътрешността на църквата.

Често срещан елемент в много средновековни църкви. Кръстен на красиво цвете.

Прозорец розетка. Обърнат на запад. В края на деня. Сияещ като слънце. Но имаше и още нещо.

В средата на балюстрадата Малоун видя голям кръст. Той се приближи и забеляза, че кръстът е на равнището на прозореца, слънчевите лъчи минаваха покрай него и осветяваха нефа.

Където залязващата звезда попада на роза, пронизва дървения кръст и превръща среброто в злато. Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш друго място.

Май бяха открили мястото.

Виена, 16:30 ч.

Торвалдсен се възхити на великолепието от цветя, вода и мрамор в огромната градина на Алфред Херман, очевидно дело на няколко поколения. Сенчести алеи се виеха от замъка към моравите, а от двете страни на настаните с тухли пътеки се редяха статуи, барелефи и фонтани. Тук-там френското влияние отстъпваше на по-изчистения италиански стил.

— Кои са собствениците на това място? — попита го Гари.

— Херманови са стар австрийски род, както е и моето семейство в Дания. Доста богати и влиятелни.

— Приятел ли ти е?

Интересен въпрос, имайки предвид подозренията му.

— Допреди няколко дни смятах, че така стоят нещата. Но вече не съм толкова сигурен.

Любознателността на момчето му допадаше. Наясно бе със спорното му бащинство. След като се бе върнал от Атланта, където бе оставил Гари след лятното му гостуване, Малоун му бе разказал споделеното от Пам. Торвалдсен не показва изненада, когато я видя на живо за пръв път преди няколко дни, макар незабавно да я позна. Присъствието ѝ в дома му заедно с Малоун означаваше проблеми, така че бе наредил на Йеспер да стои пред вратата на кабинета. Пам Малоун бе ужасно напрегната. За щастие се бе поуспокоила. В момента трябваше да си е обратно в Джорджия. Вместо това, гласът от Тел Авив бе казал: *Изглежда Малоун и бившата му съпруга в момента са на път към Лисабон.*

Какво точно ставаше? Защо трябваше да ходят там? И къде бе Ноктите на орела?

— Дойдохме тук — обърна се той към Гари, — за да помогнем на баща ти.

— Татко не спомена, че ще трябва да пътуваме. Каза ми да стоя мирен и да съм нащрек.

— Но също така ти нареди да правиш каквото ти кажа.

— Значи, ако ми се разкреци, ти ще поемеш вината.

Торвалдсен се усмихна.

— С удоволствие.

— Виждаш ли си да застрелват човек?

Той знаеше, че споменът от вторник със сигурност още тормози момчето, колкото и смело да се държеше.

— Неведнъж.

— Татко застреля онзи мъж в главата. Но знаеш ли какво? Въобще не ми пукаше.

Торвалдсен поклати глава при това перчене.

— Внимавай, Гари. Никога не бива да свикваш с убийствата, макар и да ти се струват справедливо наказание.

— Не исках да прозвучи така. Просто онзи човек беше лош. Заплаши да убие мама.

Минаха покрай мраморна колона, увенчана със статуя на Диана. Лек полъх галеше дърветата и караше сенките върху набраздената трева да се движат.

— Баща ти е направил каквото е трябвало.

— И аз така бих постъпил.

Да вървят по дяволите гените. Гари си беше син на Малоун. И макар да бе само на петнайсет, със сигурност негодуванието му можеше да бъде провокирано — точно както на баща му — особено ако е изложен на опасност любим човек. Гари знаеше, че родителите му бяха отпътували за Лондон, но не бе в течение, че майка му все още е в играта. Заслужаваше да научи истината.

— Баща ти и майка ти са на път за Лисабон.

— Това ли ти казаха по телефона?

Той кимна и се усмихна на решителността, с която момчето възприе новината.

— Мама защо е още с него? Снощи нищо не спомена. Та те не се разбират.

— Нямам представа. Ще трябва да почакаме някой от двамата да се обади. — Той самият отчаяно искаше да получи отговор на този въпрос. После забеляза постройката, към която се бяха отправили. Кръгъл павилион от цветен мрамор с връх от позлатено желязо. Откритата балюстрада гледаше към кристално езеро, сребрилата му повърхност беше притихнала в сенките.

Влязоха и той се приближи до перилата. Вътрешността бе осеяна с големи вази с дъхави цветя. Както винаги Херман се бе постарал.

— Някой идва — каза Гари.

Торвалдсен не се обърна. Нямаше нужда. Виждаше я в мислите си. Нисичка, набита, запъхтяна. Той продължи да гледа езерото и да се наслаждава на сладкия дъх на дърветата и цветята.

— Бързо ли приближава дамата?

— Как разбра, че е жена?

— Запомни, Гари, че не можеш да спечелиш битка, ако врагът ти поне в някои отношения не е предвидим.

— Дъщерята на мистър Херман идва.

Торвалдсен продължи да съзерцава езерото, където семейство патици се носеха към брега.

— Не й казвай нищо. Слушай, но не говори много. Така ще разбереш всичко, което е необходимо да научиш.

Чу шляпането на подметки по каменния под на павилиона и се обърна точно когато Маргарете ги приближи.

— В къщата ми казаха, че ще ви открия тук — започна тя. — А и си спомних, че това е едно от любимите ти места.

Той се усмихна на очевидното й задоволство.

— Усамотено е. Далеч от замъка. Дърветата внушават покой. Действително местенцето ми допада. Било е любимо и на майка ти, ако си спомням правилно.

— Баща ми го построи специално за нея. Тук прекара последния си ден на тоя свят.

— Липсва ли ти?

— Почина, когато бях малка. Но на татко много му липсва.

— Не ти липсва майка ти? — учуди се Гари.

Макар с тези думи момчето да пренебрегна предупреждението да мълчи, Торвалдсен нямаше нищо против въпроса. Всъщност и той самият бе любопитен.

— Естествено, че ми липсва. Просто никога не сме били особено близки — като майка и дъщеря.

— Като че ли си придобила интерес към семейния бизнес и Ордена.

Наблюдаваше изражението ѝ с неприкрит интерес. Маргарете бе наследила по-скоро неправилните австрийски черти на баща си,

отколкото пруската красота на майка си. Не бе особено привлекателна — тъмнокоса, тъмноока, с тънък, вирнат нос. Но нима точно той можеше да съди, като се има предвид собствения му изкривен гръбнак, щръкналата коса и сбръчканата кожа? Чудеше се дали има обожатели, но реши, че тази жена не би се отдала никому. Тя бе от хората, които само вземаха.

— Аз съм единствената наследница на рода Херман — каза тя и на лицето ѝ се появи усмивка, която, вместо да е успокояваща, разкри известна доза раздразнение.

— Значи ли това, че ще наследиш всичко?

— Естествено. Защо да не го наследя?

Той сви рамене.

— Нямам никаква представа какво смята баща ти. Но съм открил, че на този свят нищо не е сигурно.

Видя, че намекът не ѝ допадна особено. Той не ѝ остави никакво време да реагира и веднага попита:

— Защо баща ти се опита да навреди на това дете?

Неочакваният му въпрос провокира единствено объркано изражение. Явно тя не умееше да се владее — за разлика от баща си.

— Нямам представа за какво говориш.

Интересно дали бе така. Може би Херман криеше планове си от нея.

— Тогава нямаш представа какво прави Ноктите на орела?

— Той не е моя отговор... — Тя се спря.

— Не се притеснявай, скъпа, знам всичко за него. Просто се чудех дали ти си в течение.

— Този човек е голям проблем.

Сега вече бе сигурен, че тя не участва в нищо. Споделяше твърде много информация с твърде голяма лекота.

— Напълно съм съгласен. Но както сама каза, той не е нито твоя, нито моя отговорност. Той е грижа единствено на Кръга.

— Нямах представа, че членовете знаят за него.

— Аз знам много неща. И най-вече с какво се е захванал баща ти. Което също е голям проблем.

Тя като че ли долови убедеността в тона му. Кръглото ѝ лице се сгърчи в нервна усмивка.

— Не забравяй къде се намиращ, Хенрик. Това е земята на Херман. Тук ние командваме. Така че недей да се тревожиш излишно.

— Доста интересна забележка. Ще се опитам да не я забравя.

— Струва ми се, че е най-добре да довършиш този разговор с баща ми.

Тя се обърна да си върви и докато се извъръщаше, той вдигна ръка и направи бърз знак.

От гъстите кипариси, натежали от годините, изникнаха трима мъже, облечени в камуфлажни дрехи. Притичаха към тях и стигнаха павилиона точно когато Маргарете излизаше от него.

Двама от тях я сграбчиха. Единият притисна длан върху устата ѝ. Тя започна да се бори.

— Хенрик — извика Гари, — какво прави Йеспер тук?

Третият мъж бе икономът му, който бе долетял преди останалите и бе проникнал в имението. От предишните си посещения Торвалдсен бе наясно, че противно на хвалбите на Маргарете охраната се ограничаваше до къщата. Останалите стотици декари не бяха нито заградени, нито наблюдавани.

— Стой мирно — нареди ѝ той.

Тя спря да се извива.

— Тръгваш с тези господата.

Тя бурно заклати глава. Торвалдсен бе очаквал тя да създаде затруднения, така че кимна леко и дланта върху устата ѝ бе заменена с парцал, който съдържаше достатъчно количество упойващо вещество, че да предизвика дълбок сън. Само след няколко секунди то подейства и тялото ѝ се отпусна.

— Какво правиш? — попита Гари. — Защо искаш да ѝ причиниш зло?

— Съвсем не искам да ѝ причинявам нищо лошо. Но можеш да бъдеш сигурен, че те щяха да ти причинят доста лоши неща, ако баща ти не се беше намесил. — Той се обърна към Йеспер. — Дръж я на сигурно място, както говорихме.

Служителят му кимна. Единият от мъжете метна набитото тяло на Маргарете през рамо и тримата заедно изчезнаха зад дърветата.

— Откъде си знаел, че ще дойде тук? — попита Гари.

— Както вече казах, не е зле да познаваш врага си.

— Защо я отвлякоха?

Торвалдсен обичаше да поучава. Колко му липсваха беседите с Кай...

— Не бива да се кара кола без застраховка, нали? А нашето начинание крие своите рискове. Тя ще бъде нашата застраховка.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани замръзна. Хедър Диксън бе въоръжена и опасна. Касиопея оглеждаше спалнята, очевидно търсейки нещо, което да ѝ послужи като оръжие.

— Какво има? — Стефани чу Дейли да пита Диксън.

— Алармата ти е изключена. Значи вътре има някой.

— Това не е ли доста смело предположение?

— Включи ли алармата, преди да излезеш?

Настъпи кратка тишина. Стефани знаеше, че са хванати в капан.

— Не знам — каза накрая Дейли. — Може и да съм забравил.

Няма да е за първи път.

— Защо просто да не хвърля едно око, за да сме сигурни?

— Защото нямаме време да си играеш на войници, а с този пистолет започваш да ме възбуждаш. Страшно си секси.

— Голям ласкател си днес. Далеч ще стигнеш.

Нова тишина, после необедителен протест, придружен от въздишка.

— Леко с главата ми. Цицината боли.

— Добре ли си? — попита Дейли.

Чу се разкопчаване на цип.

— Я хвърли тоя пистолет — каза Дейли.

Нагоре по стълбите изтрополиха стъпки. Стефани се обърна към Касиопея и прошепна:

— Не мога да повярвам.

— Така поне знаем къде са.

Кое то бе вярно, но не бе особено успокоително.

— Трябва да проверя какво става.

Касиопея я хвана за ръката.

— Остави ги.

За разлика от последните дванайсет часа, през които бе вземала, меко казано, странни решения, сега вече разсъждаваше трезво. Беше ѝ съвсем ясно какво трябва да направи.

Излезе от спалнята и се вмъкна в кабинета. Стълбите нагоре бяха точно до него, а входната врата ѝ се падаше вдясно. Чу приглушени гласове, смях и проскърцването на дървения под.

— Какво, за бога, става там? — зачуди се Стефани на глас.

— Разследването ти не стигна ли дотук?

Тя поклати глава.

— Нямахше и намек дори. Явно е нещо ново.

Касиопея изчезна в коридора. Тя се повъртя за миг и забеляза револвера на Хедър Диксън върху един от столовете.

Грабна го и излезе от кабинета.

Малоун се взря в розетката горе и прогледна часовника си: 4:40 следобед. По това време на годината слънцето щеше да залезе през следващите деветдесет минути.

— Сградата е ориентирана по оста изток-запад — каза той на Пам. — Онзи прозорец улавя залязващото слънце. Трябва да се качим горе.

Той забеляза врата, над която тънка стрелка упътваше посетителите към горния хор. Последва я и стигна до широко каменно стълбище със сводест таван, който му придаваше вид на тунел. Тръгна след група туристи нагоре.

Две редици дървени пейки с високи облегалки, украсени с гирлянди и арабески, бяха обърнати една към друга. Над тях висяха барокови изображения на различни апостоли. Пътеката между тях водеше до западната стена на църквата и към прозореца с форма на роза десет метра над тях.

Той вдигна очи.

Прашинки танцуваха в широките ленти ярка слънчева светлина. Малоун се обърна и погледна кръста в отсрещния край. Двамата с Пам се приближиха до перилата и той се възхити на драматичния реализъм на гравираното в дървото изображение на Христос. В основата на кръста една табелка уведомяваше на два езика:

CRISTO NA CRUZ

ХРИСТОС НА КРЪСТА, ОК. 1550 Г.

ESCULTURA EM MADEIRA POLICROMA ЦВЕТНА СКУЛПТУРА ОТ ДЪРВО

— *Където залязващата звезда попада на роза, пронизва дървения кръст* — каза Пам. — Ето това е.

Така беше. Но той мислеше върху следващите думи.

И превръща среброто в злато.

Погледна отново към пламналата роза на прозореца и проследи прашните лъчи, които минаваха покрай кръста и навлизаха в нефа. Светлината издълбаваше канал в шахматния под на централната пътека, разделяща пейките. Хората се разхождаха точно там и въобще не забелязваха. Лъчът продължаваше пътя си на изток до външния олтар и хвърляше бледа линия върху червения килим.

Малоун видя, че Макколъм върви по централната пътека към предната част на църквата.

— Ще се чуди къде сме — каза Пам.

— Няма къде да отиде. Май ни търси.

Макколъм спря до последната от шестте колони и се огледа, след това се обърна и ги забеляза. Малоун вдигна длан и му направи знак да изчака там, после изправи показалец в знак, че ще слязат след минута.

Не бе излъгал Макколъм. Доста го биваше в решаването на ребуси. Този първоначално изглеждаше сложен, но сега, докато се вираше в изобилието от гравюри, ребра и сводове, хармония от линии и преплитащи се камъни, които времето, природата и хорската небрежност не бяха успели да променят, той видя отговора. Погледът му проследи лъчите на залязващото слънце, които пресичаха източния край на църквата, разсичаха на две вътрешния олтар и стигаха до сакрариума, който проблясваше като чисто злато.

Преди малко, докато разглеждаше олтара долу, не бе забелязал явлението. Или може би лъчите на залязващото слънце не бяха падали под правилния ъгъл. Но сега трансформацията бе съвсем ясна.

Среброто в злато.

Той видя, че и Пам го бе забелязала.

— Невероятно — промърмори тя — какво прави светлината.

Прозорецът розетка очевидно бе разположен умишлено така, че лъчите на залязващото слънце да огряват сакрариума поне няколко

минути. Явно сребърният съд е бил поставен на мястото си с изключителна прецизност, а една от шестте картини, които го заобикаляха, е била преместена, нарушавайки симетрията, така жадувана от средновековните строители.

Той се замисли за последната фраза от текста.

Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш друго място.

После се отправи към стълбите. Приблужи се до кадифените възета, които все още препречваха достъпа до източната част на църквата. Забеляза шарките от черен, бял и червен мрамор, които създаваха усещане за аристократичност, тъй като тази част служеше за мавзолей на кралското семейство. Съдът за светена вода бе на десет метра от него. Подробното му разглеждане явно не се включваше в програмата за посетители. Свещеникът при външния олтар обяви по уредбата, че църквата и манастирът се затварят след пет минути. Повечето туристически групи вече си тръгваха.

Малоун още преди бе забелязал, че върху вратичката на сакрариума бе гравирано някакво изображение, зад което вероятно някога бяха съхранявали светото причастие. Макар църквата да бе част от световното историческо наследство и да представляваше по-скоро туристическа забележителност, отколкото обреден храм, нефът вероятно се използваше при специални церемонии. Както например в „Свети Павел“ и Уестминстърското абатство. Коемо може би обясняваше защо посетителите бяха държани на разстояние от най-важната част.

Макколъм се приближи до него.

— Взех билети.

Малоун посочи сакрариума.

— Трябва да го разгледам отблизо, но без свидетели.

— Май няма да е лесно. Предполагам, че ще ни изгонят всички след няколко минути.

— Не ми правиш впечатление на човек, който сляпо спазва правилата.

— Нито пък ти.

Малоун се сети за Авиньон и какво бяха правили там със Стефани в една дъждовна юнска вечер.

— Тогава дай да намерим къде да се скрием, докато всички си тръгнат.

Стефани дотича обратно в кабинета. Трябваше да открие скривалището на Дейли, преди нещата горе да стигнат докрай. Надяваше се, че нито Диксън, нито Дейли бързат, макар Дейли да говореше доста припряно. Касиопея вече тършуваше безшумно.

— Според доклада никога не изнасял флашпаметите от кабинета. Използвал ги с лаптопа си, но никога не ги вземал със себе си. Всеки път ѝ казвал да се качва в спалнята и че той ще дойде след малко — изрече тя по-скоро с устни, отколкото на глас.

— Сериозно рискуваме, като се бавим така.

Стефани спря за миг и се послуша.

— Май все още са заети.

Касиопея отвори внимателно чекмеджетата на бюрото, опипвайки за тайни отделения. Но Стефани се съмняваше, че ще открият нещо там. Беше твърде лесно. Погледът ѝ отново обходи рафтовете с книги и очите ѝ се спряха на един от политическите трактати, тъничко кафеникаво томче със син надпис.

„Твърда игра“, от Крис Матюс.

Спомни си историята, която Дейли бе разказал на Грийн, когато се хвалеше с новия си пост в проект „Магелан“. Какво бе казал? *Властта е това, което държиш в ръцете си.* Тя се пресегна и измъкна книгата, отвори я и откри, че последната една трета от страниците бяха залепени заедно и в средата им бе издълбана празнина дълбока около 7–8 милиметра. Вътре имаше пет флашпамети, всяка обозначена с римска цифра.

— Как се сети? — прошепна Касиопея.

— Направо се плаша, че се сетих. Явно започвам да разсъждавам като този идиот.

Касиопея тръгна към задната част на къщата, но Стефани я хвана за ръката и посочи към предишния вход. В отговор получи недоумяващ поглед — изражение, което сякаш говореше: *Защо да си просим неприятности?* Влязоха в кабинета, после във фоайето. Панелът на алармата до входната врата сочеше, че системата все още е изключена. Тя хвана пистолета на Диксън.

— Лари — провикна се тя.

Тишина.

— Лари. Може ли за момент?

На горния етаж затрополиха стъпки и Дейли се появи на вратата на спалнята, само по панталони, гол до кръста.

— Страхотна прическа, Стефани. Сменяш имиджа, така ли? А и дрехите. Хващат окото.

— Специално заради теб.

— Какво правиш тук?

Тя размаха книгата.

— Дойдох за плячката ти.

Момчешкото лице на Дейли се изкриви от паника.

— Точно така. Време е и ти да се поизпотиш. А, Хедър? — Гласът ѝ се извиси. — Разочарована съм от избора ти на любовник.

Диксън излезе чисто гола от спалнята, без следа от свян.

— Мъртва си.

Стефани сви рамене.

— Ще видим. В момента разполагам с твоя пистолет. — И тя размаха оръжието.

— Какво смяташ да правиш? — попита Дейли.

— Още не съм решила. — И все пак ѝ се искаше да разбере. — Отдавна ли сте близки?

— Не е твоя работа — отвърна Диксън.

— Просто съм любопитна. Прекъснах ви, за да ви информирам, че в играта вече е заложена не само *моята* кожа.

— Явно знаеш доста — промърмори Дейли. — Коя е приятелката ти?

— Касиопея Вит — отговори Диксън.

— Поласкана съм, че си чувала за мен.

— На теб дължа онази стреличка във врата.

— Няма нужда да ми благодариш.

— Я се връщайте в леглото вие двамата — засмя се Стефани.

— Не съм толкова убедена. — Диксън тръгна към стълбите, но Стефани вдигна оръжието.

— Не ме предизвиквай, Хедър. От скоро съм безработна, а и има заповед за арестуването ми.

Израелката спря, вероятно усещайки, че моментът не е подходящ за предизвикателства.

— В спалнята — повтори Стефани.

Диксън се поколеба.

— Веднага.

Диксън отстъпи назад. Стефани събра дрехите ѝ, включително обувките.

— Не би рискувал да се изложиш публично, като хукнеш след нас — каза тя на Дейли. — Но тя не би се спряла. Това поне ще я забави малко.

Двете с Касиопея си тръгнаха.

Виена, 18:40 ч.

Торвалдсен нахлузи червената роба. Носенето ѝ по време на събранието бе задължително за всички членове. Първото заседание започваше в седем, но той не гореше от особен ентузиазъм. Обикновено имаше прекалено много приказки и твърде малко взети решения. Никога не бе имал нужда от съучастници, за да постига целите си. Но пък му допаднаше дружеската атмосфера, която се възцаряваше след заседанията.

Гари седеше в едно от тапицираните кресла.

— Как изглеждам? — попита възрастният мъж развеселено.

— Като крал.

Царствените одежди стигаха до глезените, бяха ушити от кадифе и богато избродирани със златна нишка с мотото на Ордена, *JEL'AY EMPRINS*. Аз се осмелих. Облеклото датираше от V век, от времето на първия Орден на Златното руно. Хенрик се пресегна за медальона. Масивно злато с изображение на кремък и огниво от черен емайл, а в центъра му — пищно златно руно.

— Всеки член получава такъв медальон след посвещението си. Това е нашият символ.

— Изглежда скъп.

— Скъп е.

— Това много ли е важно за теб?

Той сви рамене.

— Просто ми допада. Но не е като религия.

— Татко ми е казвал, че си евреин.

Той кимна.

— Не знам много за евреите. Само, че през Втората световна война са загинали милиони. Но не разбирам кой знае колко от тези неща.

— Не си единственият. Неевреите се борят срещу съществуването ни от векове.

— Защо хората мразят евреите?

Много пъти се бе замислял над този въпрос — наред с философите, теолозите и политиците, които го обсъждаха от векове.

— За нас всичко е започнало от Авраам. Бил на деветдесет и девет години, когато Бог му се явил със завета, положил началото на богоизбрания народ, онзи, който трябвало да наследи земята на Ханаан. Но за съжаление тази чест носела и своите отговорности.

Усети, че момчето се заинтригува.

— Чел ли си Библията?

Гари поклати глава.

— А трябва. Велика книга. От една страна, Бог благословил израелците. Направил ги богоизбрани. Но реакцията им към тази благословия в крайна сметка предопределила съдбата им.

— Какво станало?

— Според Стария завет те се разбунтували, палели тамян и отдавали заслугата за добрия си късмет на идоли и постъпвали така, както им диктувало сърцето. За наказание Бог ги пръснал сред неевреите.

— Затова ли ги мразят хората?

Той приключи със завързването на мантията.

— Трудно е да се каже. Но оттогава насам евреите вечно са жертви на гонения.

— Май Бог има доста избухлив нрав.

— Бог от стария завет е съвсем различен от този в Новия.

— Не съм убеден, че го харесвам такъв.

— И не си единственият. — Хенрик Торвалдсен направи пауза. — Евреите първи възприели идеята, че човек носи отговорност за собствените си дела. И че в живота се случват нещастия не по вина на боговете. Вината си е твоя. И това ни отличило от останалите. Християните развили нещата още повече. Човек сам си навлякъл изгонването от Рая, но тъй като Бог обичал човека, Той ни спасил чрез кръвта на собствения Си син. Еврейският Бог е гневен. Неговата цел е справедливостта, за християнския е милосърдието. Има огромна разлика.

— Не би ли трябвало Бог да е добър?

Торвалдсен се усмихна, после огледа елегантната стая. Време бе да раздвижи нещата.

— Кажете ми, какво мислите за онова, което се случи в павилиона?

— Не съм убеден, че мистър Херман ще се зарадва, че отвлече дъщеря му.

— Както и твоите родители не се зарадваха, когато същото се случи с теб. Разликата е, че тя е жена, а ти си тийнейджър.

— Защо стават всички тия неща?

— Предполагам, че скоро ще разберем.

Вратата на спалнята внезапно рязко се отвори и Алфред Херман нахлу с гръм и трясък. И той бе с царствена роба със златен медальон, а мантията му бе украсена със синя коприна.

— Отвлякъл си дъщеря ми? — попита Херман с разкривено от гняв лице.

Торвалдсен не помръдна.

— Точно така.

— И очевидно знаеш, че стаята ти се подслушва.

— Не се изисква кой знае какъв интелект.

Усещаше, че напрежението нараства. Херман навлизаше в неизследвана територия.

— Хенрик, няма да търпя това.

— И какво смяташ да направиш? Да повикаш Ноктите на орела, за да се разправи с мен ли?

Херман се поколеба.

— Това искаш, нали?

Торвалдсен се приближи към него.

— Ти прекрачи границата, като отвлече това момче. — Той посочи към Гари.

— Къде е Маргарете?

— На безопасно място.

— Нямах смелостта да ѝ направиш нещо лошо.

— Имам смелостта да направя каквото е необходимо. Би трябвало да ме познаваш достатъчно.

Погледът на Херман го прониза като вила. Винаги бе смятал, че костеливото лице на австриеца бе по-подходящо за фермер, отколкото за аристократ.

— Мислех, че сме приятели.

— Аз също. Но приятелството ни очевидно не те е спряло да отвлечеш това момче от майка му и да подпалиш библиотеката на баща му.

Първото заседание щеше да започне всеки момент, което бе и причината Хенрик така старателно да подбере момента за разкритието си. Херман, в ролята си на Син стол, бе длъжен да излъчва неизменна дисциплина и увереност. Никога не би допуснал членовете да се досетят за личните му тревоги. Нито би допуснал да закъснее.

— Трябва да тръгваме — каза той накрая. — Но нещата не са приключили, Хенрик.

— Напълно съм съгласен. За теб това е едва началото.

Вашингтон, окръг Колумбия, 13:30 ч.

— Не смяташ ли, че максимално си провокирала Дейли — попита я Грийн.

Двете с Касиопея пътуваха в лимузината на Грийн, чиито задни седалки бяха изолирани от предните с плексиглас. Грийн ги бе взел от центъра на града, след като излязоха от къщата на Дейли.

— Нямаше как да хукне след нас. Хедър би могла да облече негови дрехи, но не и обувки. Съмнявам се, че би се втурнала да ни преследва боса и без пистолет.

Грийн не изглеждаше особено убеден.

— Предполагам, че си имала основателна причина да уведомиш Дейли, че се намиращ в дома му.

— И на мен ми е любопитна тази причина — намеси се Касиопея. — Можехме да се измъкнем, без той въобще да разбере.

— И все още щях да съм на мушката. А така ще е принуден да внимава. Разполагам с нещо, което му трябва. А ако не друго, Дейли е добър търговец.

Грийн посочи книгата „Твърда игра“.

— Защо е толкова важна?

Стефани се пресегна към лаптопа, който бе помолила Грийн да вземе със себе си. Пъхна една от флашпаметите в един свободен порт и написа ЛЕЛЯ БИ в мястото за парола.

— И това ли го знаеш от твоето момиче? — попита Касиопея.

Тя кимна.

— Някакво заведение в Мериленд. Дейли го посещава често през почивните дни. Домашна кухня. Любимата му. Което ми се стори странно — мислех, че е почитател на петзвездните ресторанти.

Екранът показва списък с файлове, всеки обозначен с по една дума.

— Членове на Конгреса — поясни тя и кликна върху едно от имената. — Разбрах, че Дейли е майстор на датите и часовете. Искан ли да притисне някой член да даде гласа си, разполага с точна

информация за всяко парично поощрение, което човекът е получил. Изглежда странно, защото той никога не налива парите директно. Мръсната работа се върши от лобисти, които умират да се подмажат на Белия дом. Това ме наведе на мисълта, че си води някакъв отчет. Ничия памет не може да е чак толкова добра. — Тя посочи към екрана. — Ето ви един пример.

Стефани започна да брой.

— Този е получил четиринайсет плащания, на обща стойност сто осемдесет и седем хиляди долара за шест години. Ето датата, мястото и часа на всяко плащане. — Тя поклати глава. — Нищо не плаши един политик повече от подробностите.

— За подкупи ли говорим? — попита Грийн.

Тя кимна.

— Плащания в брой. Джобни пари. Недостатъчно, че да привлекат внимание, но все пак достатъчно, за да държат отворени каналите за комуникация. Просто и елегантно, но точно такъв е политическият капитал, който трупа Дейли. И който Белият дом използва. Ето така успяха да прокарат някои чудесни закони.

Грийн се втренчи в екрана.

— Та това са поне стотина членове на Камарата.

— Доста е ефективен. Не мога да му го отрека. Парите са добре разпределени. И от двете страни на пътеката.

Тя кликна върху друг файл, който отвори списък с около трийсетина сенатори.

— Има си и групичка федерални съдии. Те също изпадат във финансови затруднения като всички останали, а той разполага с хора, които са готови веднага да помогнат. В Мичиган открих един такъв, който нямаше нищо против да разкаже някои неща. Бил на ръба на банкрута, но един от приятелите му се появил с парите. Съвестта му най-накрая заговорила, особено след като Дейли поискал от него да отсъди по определен начин. Адвокатът по някакво дело в неговия съд се оказал щедър дарител на партията и се нуждаел от известна гаранция за успех.

— Федералните съдилища са развъдник на корупция — промърмори Грийн. — От години го повтарям. Дадеш ли на някого доживотен пост, сам си търсиш белята. Прекалено голяма власт, прекалено големи недоглеждания.

Стефани грабна друга флашпамет.

— Само едно от тези неща е достатъчно да осъди няколко от тези нещастни лешояди.

— Доста красноречиво описание.

— Заради черните тоги. Приличат на лешояди, кацнали на клонче, които чакат да оглозгат трупове.

— Каква липса на уважение към съдебната ни система.

— Уважението се печели.

— Мога ли да вметна нещо? — попита Касиопея. — Защо просто не алармираме обществеността? Да привлечем вниманието. Не че така действам по принцип, но ми се струва, че в случая е подходящо.

Грийн поклати глава.

— Както отбеляза по-рано, не познавам достатъчно израелците. А и ти не разбираш каква машина за натиск върху общественото мнение е това правителство. Ще извъртят нещата така, че всичко да се обърне на сто и осемдесет градуса и ще загубим и Дейли, и предателя.

— Прав е — каза Стефани. — Такъв ход няма да ни свърши работа. Ще трябва да се справим сами.

Колата спря в задръстването и телефонът на Грийн иззвъня тихо. Той бръкна в джоба на самото си, извади го и погледна дисплея.

— Охо, става интересно. — Той натисна два бутона, включи говорителя и каза: — Чаках да ми се обадиш. С нетърпение.

— Обзалагам се — каза Дейли.

— Май в крайна сметка няма да успея за онзи ковчег във Вермонт.

— Така стоят нещата в шаха, Брент. Всеки ход е ново приключение. Е, ще призная, че твоят беше доста добър.

— Заслугата е изцяло на Стефани.

— Сигурен съм, че е до теб, така че можеш да я поздравяш.

— За теб винаги, Лари.

— Това малко променя нещата — поясни Дейли. — Онези субекти, които споменах, все още са твърде развълнувани.

— Ще трябва да ги успокояш — каза Стефани.

— Искаш ли да поговорим? — попита Дейли.

Стефани отвори уста, но Грийн вдигна ръка.

— И каква ще е ползата?

— Може и да се окаже голяма. Доста неща са заложени.

Стефани не се стърпя.

— И други освен собствения ти задник ли?

— Много повече.

— Излъга ни, когато каза, че не знаеш нищо за Александрийската връзка, нали? — попита Грийн.

— *Излъга* е твърде силна дума. По-скоро прикрих някои факти заради националната сигурност. Това ли е цената, която ще трябва да платя?

— Струва ми се разумна, като се има предвид цялата ситуация.

Дейли със сигурност съзнаваше, че стига да имаха желание, можеха да разгласят тайните му както пожелаят. И двамата с Грийн имаха връзки в медиите, и то такива, които с радост щяха да охулят правителството.

— Е, добре. — Гласът на Дейли прозвуча примирено. — Как искате да го организираме?

Стефани бе готова с отговора.

— Публично. Пред много хора.

— Идеята не е добра.

— Това е единственият възможен за нас начин.

След кратка пауза Дейли проговори:

— Кажете къде и кога.

Лисабон, 7:40 ч.

Малоун се събуди, облегнат на грубата каменна стена.

— Минава седем и половина — прошепна Пам в ухото му.

— Колко време съм спал?

— Около час.

Не виждаше лицето ѝ. Бяха обгърнати от пълен мрак. Припомни си положението им.

— Наред ли е всичко там горе? — попита той Макколъм.

— Тихо и спокойно.

Малко преди пет часа бяха решили, че трябва някъде да се скрият. Посетителите се бяха източили бавно, възползвайки се от лъчите на късното слънце за няколко последни снимки на фона на пищните орнаменти в мавритански стил. Горната галерия не им бе предложила безопасно убежище, но притичвайки покрай северната стена на църквата на долното ниво, бяха открили единайсет дървени врати. Една табелка поясняваше, че тесните пространства зад тях някога бяха служили за изповедални.

Макар вратите на десет от изповедалните да бяха заключени, Макколъм бе успял да отвори една благодарение на тясна дупка, пробита с бормашина под ключалката. Явно бравата бе дефектна и персоналът си служеше с тази дупка. Макколъм бе извадил от джоба си доста впечатляващ нож, с който бе отместил резето, и след като се свиха вътре, бе заключил отново.

Малоун нямаше представа, че Макколъм е въоръжен. Невъзможно бе да е пренесъл ножа на борда на самолета, но на лондонското летище бе обявил малка чанта, която в момента се намираше в сейф на лисабонското летище. Малоун също бе оставил чантата от апартамента на Хаддад на съхранение. Но фактът, че Макколъм не бе споменал ножа, само го направи още по-подозрителен.

В изповедалнята имаше втора тъмна стаичка, отделена с параван под формата на желязна решетка. От това вътрешно помещение към църквата се отваряше врата, през която някога е влизал каещият се.

Двете помещения бяха разделени от параван, през който се бе осъществявала изповедта.

Малоун, отгледан като католик, си спомняше подобна организация, макар и в по-простишко изпълнение, в неговата църква. Като дете все не можеше да разбере защо не може да види свещеника, който опрощаваше греховете му. Когато бе потърсил обяснение, монахините от училището му бяха казали единствено, че разделението е задължително. Постепенно бе научил, че католическата църква обича да нарежда какво трябва да се прави, но не е много склонна да обяснява защо. Кое то пък отчасти обясняваше защо вече не спазваше каноните ѝ.

Той погледна светещия циферблат на часовника на Пам. Беше почти осем. Все още бе рано, но пък църквата бе затворена вече от три часа.

— Някакво раздвижване вътре? — попита той тихо Макколъм.

— Нито звук.

— Тогава да вървим — прошепна Малоун в мрака. — Няма смисъл да седим тук повече.

Чу как ножът на Макколъм отново изщраква, а после стърженето на метал в метал. Вратата на изповедалнята се отвори със скърцане.

Малоун се изправи, но веднага пак се приведе заради ниския таван. Макколъм отвори вратата навътре. Измъкнаха се в долната галерия, вдишвайки с благодарност прохладния вечерен въздух след трите часа в подобното на килер помещение. Горната и долната галерия бяха осветени, а сложните фигури между сводовете приличаха по-скоро на сенки, отколкото на орнаменти.

Малоун пристъпи към най-близката арка и вдигна очи към нощното небе. Мракът на тъмния манастир сякаш се подчертаваше от облачното небе. Той тръгна право към стълбите, които водеха нагоре. Надяваше се вратата към църквата да е останала незаключена. Със задоволство откри, че дори е отворена.

Нефът бе безмълвен като гробище. В цветните стъкла се отразяваха външните лампи, които къпеха със светлина фасадата. Само няколко слаби крушки разсейваха гъстия мрак.

— Това място е съвсем различно нощем — каза Пам.

Малоун бе съгласен. Бдителността му се засили.

Тръгна право към източния край и прескочи кадифените възета. Когато стигна олтара, изкачи петте стъпала и застана пред сакрариума. После се обърна и впери очи в горния хор. Бледосивият ирис на кръглия готически прозорец, вече загубил живеца на слънцето, отвърна на погледа му.

Макколъм като че ли бе предусетил какво ще му трябва и се появи до него със свещ и кибрит.

— До купела за кръщение има редове със свещички. Видях ги като влязохме.

Малоун взе свещта и Макколъм запали фитила. Приблужи бледия пламък до съда за светена вода се загледа в изображението върху вратичката.

Мария седеше с младенеца в скута си, зад нея беше Йосиф, а главите и на тримата бяха увенчани с ореоли. Трима мъже с бради, единият от които бе приклепнал пред младенеца, изразяваха почитта си. Други трима — единият от които носеше на главата си нещо като военен шлем — наблюдаваха отстрани. Над всички, над разделените облаци, светеше звезда с пет лъча.

— Това е сцената на Рождество — каза Пам иззад гърба му.

Права беше.

— Определено така изглежда. Тримата влъхви, които следват звездата, са дошли да се поклонят пред новородения цар.

Замисли се за думите в указанията. Какво следваше да открият тук, където среброто се превръщаше в злато? *Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш другото място.*

Доста голямо предизвикателство.

— Трябва да се махаме оттук, но не е зле да го снимаме. При положение че никой от нас няма фотоапарат, имате ли някакви идеи?

— Като купувах билетите — каза Макколъм, — се разходих из горния етаж. Има магазинче за сувенири. Книги и картички. Със сигурност ще има снимка.

— Чудесно — усмихна се Малоун. — Да вървим там.

Сейбър изтича по стълбите до горната галерия, доволен, че е взел правилното решение. След като Алфред Херман му бе възложил да открие библиотеката, в съзнанието му бързо се бе оформил

окончателният план, а елиминирането на израелския екип в Германия бе затвърдило решимостта му.

Херман не би му позволил умишлено да провокира евреите и щеше да е невъзможно да му обясни какво е наложило онези убийства. Но Сейбър трябваше да обърка другата страна поне за няколко дни, за да може да постигне целта си.

Ако въобще бе възможно. Но имаше малка вероятност и да стане. Никога нямаше да успее да разгадае сам указанията, а въвличането на друг освен Малоун щеше само да увеличи опасността от разкриване. Бе преценил, че единственият му избор бе да привлече Малоун като предполагаем съюзник. Рискован ход, но се бе оказал ефективен. Като че ли половината указания вече бяха разшифровани.

Той стигна края на стълбите, сви наляво и тръгна право към стъклените врати, някак не на място в тази средновековна обстановка. Мобилният му телефон, напъхан в джоба на панталоните, беззвучно бе отчел четири обаждания от Алфред Херман. Поколебал се бе дали да не се свърже с възрастния човек и да успокои безпокойството му, но после бе решил, че ще е глупаво. Щеше да има твърде много въпроси, а той не можеше да даде кой знае колко отговори. Отдавна изучаваше Ордена и особено Алфред Херман и бе убеден, че познава силните и слабите им страни.

Членовете на Ордена на Златното руно бяха търговци. И преди да могат да окажат натиск върху израелците или саудитците, или американците, те щяха да бъдат принудени да преговарят с него.

А той нямаше да се продаде евтино.

Малоун последва Пам и Макколъм в горната галерия с набраздения свод, възхищавайки се на изящната изработка. От дочутото от екскурзоводите бе разбрал, че Ордена на свети Йероним, настанил се в манастира през 1500 г., бил затворен кръг, отдаден на молитви, съзерцание и реформистки идеи. Нямали пряка евангелистка или пасторска мисия. Водели образцов християнски живот чрез богослужение, твърде сходно с вижданията на светеца покровител, самия Йероним, за когото бе прочел в книгата от Бейнбридж Хол.

Спряха пред стъклените врати, специално изработени, за да се вместят в една от пищно украсените арки. Зад тях бе магазинчето за

сувенири.

— Едва ли има аларма — каза Макколъм. — Какво може да се открадне? Сувенири?

Вратите бяха от дебело стъкло, с черни метални панци и хромирани дръжки.

— Отварят се навън — каза Малоун. — Не можем да ги насилим навътре. Дебелината на стъклото е повече от сантиметър.

— Защо не проверим дали въобще са заключени? — попита Пам. Той хвана една от дръжките и дръпна силно.

Вратата се отвори.

— Сега разбирам защо клиентите ценят мнението ти.

— Защо им е да ги заключват? — каза тя. — Та това място е като крепост. А и той е прав. Какво толкова може да се открадне? Самите врати струват повече от стоката.

Той се усмихна на логиката ѝ. Мрачното настроение отчасти я бе обзело отново, но този път той нямаше нищо против. Държеше го нащрек.

Пристъпиха в тъмното прашно пространство, което му напомни за изповедалнята. Така че отвори вратата на деветдесет градуса и я закрепил. Вероятно я държаша в това положение, когато имаше непрестанен поток от посетители.

С един бърз поглед Малоун прецени, че магазинчето бе около шест квадратни метра. Три високи витрини бяха опрени в една от стените, другите две бяха закрити с рафтове с книги, а край четвъртата бяха поставени тезгях и касов апарат. В средата имаше още един плот с книги.

— Трябва ни светлина — каза той.

Макколъм се приближи до друга двойка стъклени врати, които водеха към тъмно стълбище. На стената имаше три електрически ключа.

— Така и така сме във вътрешността на манастира — отбеляза Малоун. — Отвън нищо не се вижда. Светни само за малко, да видим какво ще се случи.

Макколъм щракна един от ключовете. Светнаха четири миниатюрни халогенни лампички. Светлината им бе насочена надолу на тесни снопове. И беше повече от достатъчна.

— Ще ни свършат работа — каза той. — А сега да намерим нещо със снимки.

Върху централния плот лежеше купчина издания с твърди корици на португалски и английски, всички с едно и също заглавие — „Абатство на Ордена на свети Йероним“. Лъскави страници, много текст. Както и снимки. Две по-тънки книжки до тях съдържаха повече илюстрации, отколкото текст. Той прелисти първата, докато Пам преглеждаше другата. Макколъм проверяваше останалите рафтове. Към края на една от книжките Малоун откри раздел за източния олтар, заедно с цветно изображение на сребърната вратичка на съда за светена вода.

Разтвори книгата и отиде до лампите. Снимката бе в близък план и доста подробна.

— Ето това е.

Той зачете информацията за сакрариума, за да провери дали някоя подробност нямаше да се окаже полезна, и научи, че е изработен от дърво и облицован със сребро. Поставянето му в източната част наложило отстраняването на средната картина на долния ред, която впоследствие изчезнала. Съдържанието на изгубената картина било гравирано върху вратичката, като по този начин се завършвал иконографския цикъл на картините, изобразяващи Божията поява. Гаспар, един от тримата влъхви, бил изобразен да изказва почитта си пред младенца. Книгата отбелязваше също, че Богоявление се смята за символ на преклонението на светското пред божественото, а тримата мъдреци символизирали света, както бил известен по онова време — Европа, Азия, Африка.

След което Малоун попадна на интересен пасаж.

Твърди се, че през няколко дни от годината, когато слънчевите лъчи навлизат в църквата под определен ъгъл, се наблюдава странно явление. В продължение на двацет дни преди пролетното равноденствие и на трийсет след есенното равноденствие златните лъчи на слънцето, от часа на утринните молитви чак до залеза му влизат от запад и преодолявайки разстояние от 450 стъпки, преминават по права линия през подиума за хора и цялата църква и стигат

до съда за светена вода, превръщайки сребърната му повърхност в злато. Един от енорийските свещеници на Белем, всеотдаен изследовател на историята, някога отбелязал, че „сякаш слънцето моли Създателя си да го извини за няколкото часа отклонение от тази лъчиста задача, обещавайки да се върне призори и да заблести отново“.

Той прочете откъса на глас, след това отбеляза:

— Явно Пазителите са добре информирани.

— И добре планират времето — каза Пам. — От есенното равноденствие са минали две седмици.

Малоун откъсна снимката от книгата и се замисли за последната фраза от указанията.

— *Намери мястото, което образува адрес без място, където ще откриеш другото място.* Това следва. И е доста по-трудно.

— Котън, не може да не си забелязал връзката.

Така беше и му стана приятно, че и нейният ум работеше.

— *Там, където залязващата звезда открива розата, пронизва дървения кръст и превръща среброто в злато. Открий мястото.* — Тя посочи снимката от книгата. — Вратата на сакрариума. Витлеем. Рождеството. Намираме се в Белем. Нали помниш какво прочетохме днес в Лондон. Португалската дума за Витлеем. А и какво бе написал Хаддад? Великите приключения често започват с явяването на Господ.

— Май си готова за последния кръг на някое телевизионно състезание — каза той.

Някъде в далечината се чу шум от счупено стъкло.

— Дойде от вътрешността на манастира — отбеляза Макколъм.

Малоун се хвърли към ключа и изгаси халогенните лампи. Тъмнината отново ги погълна и му трябваша няколко минути да привикне към нея.

Нов трясък.

Прокрадна се до отворената врата и успя да проследи посоката, от която идваше шумът. По диагонал от другата страна на манастира, на долното ниво.

Долови някакво движение в полумрака и различи трима мъже, които изникнаха зад други стъклени врати. Всеки бе въоръжен с пистолет. Тримата се пръснаха в долната галерия.

Вашингтон, окръг Колумбия, 14:45 ч.

Стефани подаде билета си на служителя и влезе в Националния музей на въздухоплаването и космоса. Грийн не ги придружаваше, тъй като присъствието на министъра на правосъдието на подобно оживено място нямаше да остане незабелязано. Стефани бе избрала музея заради множеството стъклени стени в сградата, репутацията му на най-посещавания музей в света и изобилието от охрана и метални детектори. Съмняваше се, че на този етап Дейли би предприел нещо официално, което би могло да провокира неудобни за него въпроси, но пък би могъл да доведе Хедър Диксън и новите ѝ съмишленици — арабите.

Тръгнаха между тълпите посетители, хвърляйки по някой поглед из дългата цели три пресечки вътрешност на музея, изградена от стомана, мрамор и стъкло. Таваните се издигаха на близо трийсет метра височина, което му придаваше атмосферата на хангар. Вътре се проследяваше цялата история на въздухоплаването — от полета на братята Райт, през „Духът на Сейнт Луис“ на Линдберг, та чак до космическия кораб „Аполо 11“.

— Много хора — промърмори Касиопея.

Подминаха триизмерно кино с плътна опашка посетители отпред и влязоха в претъпканата Космическа зала. Дейли стоеше до паякообразен Лунен модул в реален размер, показан така, както би изглеждал на луната, а на стълбата му пазеше равновесие един астронавт.

Изглеждаше твърде спокоен, като се имаше предвид положението, в което се намираше. Нито един косъм не стърчеше от обичайната му пригладена с брилянтин прическа.

— Вече си се облякъл — каза тя, когато се приближиха.

— Подцених те, Стефани. Грешката е моя. Няма да я повтора.

— Всичките си придружители ли остави у дома? — Тя знаеше, че Дейли рядко излиза без бодигардовете си.

— Всички освен един.

Той махна с ръка и двете с Касиопея се обърнаха. Хедър Диксън се появи откъм отдалечения край на експонат на „Скайлаб“.

— Сделката отпада, Лари — каза Стефани.

— Нали искаше да научиш повече за Александрийската връзка? Именно тя ще попълни празнините.

Диксън тръгна бавно през тълпата към тях. Група шумни хлапета се приближиха до перилата, които обграждаха Лунния модул. Дейли ги поведе към нея по тясна пътека, успоредна на една от стъклените стени, зад които се виждаше препълненото кафене на музея.

— Все още си мъртва — каза ѝ Диксън.

— Не съм дошла да слушам заплахи.

— А аз дойдох само защото моето правителство ми нареди.

— Хайде да започваме — обади се Дейли.

Диксън извади някакво електронно устройство с размера на мобилен телефон и го включи. След няколко секунди поклати глава.

— Нямаат подслушвателни устройства.

Стефани познаваше действието на апарата. Агентите от проекта редовно ползваха такива. Тя грабна детектора и го насочи към Диксън и Дейли.

Отново отрицателен резултат.

Тя го хвърли обратно на Диксън.

— Е, щом сме сами, да говорим тогава.

— Ти си истинска кучка — каза Диксън.

— Чудесно. А сега може ли да стигнем до същността на цялата тази драма?

— Ето накратко — започна Дейли. — Преди трийсет години Джордж Хаддад си четял едно саудитско списание, публикувано в Риад, изучавал названията на разни местности в Западна Арабия и си ги превеждал на староеврейски. Защо се е занимавал с това, нямам никаква представа. На мен ми звучи, като да наблюдаваш как съхне боя по стената. Но му направило впечатление, че някои от местата носят библейски названия.

— Староеврейският е труден език — намеси се Касиопея. — Не съдържа гласни. Трудно се превежда и е пълен с двусмислици. Трябва да си наясно какво правиш.

— Да не си експерт? — попита Диксън.

— Съвсем не.

— А Хаддад определено е експерт — продължи Дейли. — И ето ти проблем. Библейските названия на местата, които забелязал, били концентрирани в ивица, дълга около шестстотин и петдесет километра и широка около сто и петдесет, в западната част на Саудитска Арабия.

— В Асир? — попита Касиопея. — Където е Мека?

Дейли кимна.

— Години наред Хаддад изследвал всякакви територии, но така и не открил подобна концентрация на староеврейски библейски названия където и да било в света, включително и в Палестина.

Стефани започна да проумява. Старият завет бе описание на историята на древните евреи. Тоест, ако названията на местностите в съвременна Западна Арабия, преведени на староеврейски, се оказваха местности, споменавани в Библията, това би могло да има огромни политически последствия.

— Да не би да казваш, че в Светите земи не е имало евреи?

— Естествено, че не — намеси се Диксън. — Там сме били. Казвам само, че според Хаддад Старият завет описва преживяванията на евреите в Западна Арабия. Преди да тръгнат на север към днешна Палестина.

— Библията произхожда от Арабия? — смаяно попита Стефани.

— Може и така да се каже — отговори Дейли. — Заключениета на Хаддад се потвърдили, когато започнал да съпоставя географските дадености. Повече от век археолозите се опитват да открият в Палестина места, които да отговарят на библейските описания. Но нищо не пасва. Хаддад открил, че ако се съпоставят местности в Западна Арабия с преведени на староеврейски наименования, с библейската география, съответствието се оказва смайващо.

Стефани продължаваше да гледа твърде скептично.

— А защо никой друг не го е забелязал? Хаддад едва ли е единственият човек, който знае староеврейски.

— И други са го забелязвали — каза Диксън. — Трима — между 1948 и 2002 година.

Стефани долови категоричността в тона на Диксън.

— Но правителството ти се е погрижило за тях? Затова ли и Хаддад трябваше да умре?

Диксън не отговори.

Касиопея наруши мълчанието.

— Та това пак ни връща до взаимно изключващите се претенции, нали така? Бог дал на Авраам Светите земи. В Битие се казва, че заветът бил предаден чрез Авраамовия син Исаак на всички евреи.

— От векове се предполага, че земята, която Бог очертал на Авраам, лежи в границите на днешна Палестина — каза Дейли. — Ами ако не е било така? Ами ако очертаните от Бог земи са някъде другаде? Някъде далеч от Палестина. Например в Западна Арабия?

Касиопея се подсмихна.

— Вие сте луди. Нима твърдите, че корените на Стария завет са там? В сърцето на исляма? Че в земите на евреите, обещани им от Бог, днес се намира Мека? Преди няколко години шепа ислямски фракции вдигнаха на крак целия свят заради една карикатура на Мохамед. Можете ли да си представите какво ще направят с тази идея?

Дейли не се трогна особено.

— Ето защо саудитците и израелците искаха главата на Хаддад. Той твърдеше, че доказателствата за теорията му можели да се открият в изгубената Александрийска библиотека. И че това му го казал някой си, наречен Пазител.

— Както бил случаят и с другите трима — каза Диксън. — Всеки от тях бил посетен от човек, представил се като Пазител, който им предложил начин да открият библиотеката.

— Че какви доказателства би могло да има там? — попита Стефани.

Дейли очевидно губеше търпение.

— Преди пет години Хаддад обяснил на палестинските власти, че определени древни документи можели да потвърдят заключенията му. Някакъв екземпляр на Стария завет, писан още преди Христа, на оригинален староеврейски, можел да се окаже решаващ. Днес не съществува екземпляр, писан преди десети век. Хаддад знаел от други оцелели източници, че в Александрийската библиотека имало библейски текстове. Откриването на такъв текст би бил единственият начин да се докаже нещо, тъй като саудитците не биха позволили археологически разкопки в Асир.

Стефани си спомни какво ѝ бе разказал Грийн рано сутринта във вторник.

— Затова са разрушили онези села. Страхували са се. Не са искали да се открие нищо. Нищо, свързано с еврейската Библия.

— И затова сега искат смъртта ти — заяви Диксън. — Защото си вреш носа там, където не трябва. Не искат да рискуват.

Стефани се взря в Космическата зала. Развълнувани ученици разглеждаха изложените ракети. Тя погледна ядосано Диксън.

— Нима правителството ти вярва на тия безумия?

— Затова убиха онези тримата. Затова и Хаддад се превърна в мишена.

Стефани посочи Дейли.

— Той не е приятел на Израел. Искан да използва всичко, до което се добере, за да накара правителството ви да преклони глава.

Диксън се разсмя.

— Стефани, ти май стигна твърде далеч.

— Няма никакво съмнение относно мотивите му.

— Нямаш никаква представа какви са мотивите ми — прекъсна я Дейли с възмущение.

— Знам, че си лъжец.

Дейли я погледна с известна несигурност. Изглеждаше някак объркан, което я изненада, и тя попита:

— Какво всъщност става, Лари?

— Много повече, отколкото можеш да си представиш.

Лисабон, 20:45 ч.

Малоун отстъпи назад в магазинчето, но продължи да държи тримата под око. Напредваха с обиграни движения през долната галерия. Професионалисти. Чудесно.

Той се скри зад една от стъклените витрини до отворената врата и продължи да се взира към вътрешността на манастира. Пам бе до него. Макколъм бе приклепнал зад плота в средата на магазина.

— Те са долу, а ние горе. Май имаме няколко минути. Църквата и галерията са големи. Ще им е нужно време да претърсят всичко. Тези затворени ли са? — попита той Макколъм, сочейки другите стъклени врати, които извеждаха навън.

— Опасявам се, че да. Водят надолу. Така че ги заключват като предпазна мярка.

Позицията им никак не му се нравеше.

— Трябва да се измъкнем оттук.

— Котън — повика го Пам и той насочи вниманието си обратно към горната галерия. Един от мъжете се бе появил на върха на стълбите и започваше да напредва към магазинчето за сувенири.

Макколъм се промъкна зад него и прошепна:

— Скрый я зад касата и иди зад плота.

Всеки, който бе в състояние да простреля двама души в главата и въпреки това да се наслаждава на закуската си, будеше известно уважение. Така че Малоун реши да не спори. Сграбчи ръката на Пам и я отведе до касата.

Видя как Макколъм изважда ножа.

Трите витрини бяха групирани така, че образуваха ниша, достатъчно широка, за да побере Макколъм. Тъмнината щеше да го скрие достатъчно дълго, че да е твърде късно жертвата му да реагира.

Въоръженият мъж приближаваше.

* * *

Търпението на Стефани започваше да се изчерпва.

— Какво означава *повече, отколкото можеш да си представиш*?

— В правителството има хора, които искат да докажат теорията на Хаддад — каза Дейли.

Стефани си припомни какво бе заявил Дейли на Brent Грийн, когато смяташе, че никой не ги чува.

— Включително и ти.

— Не е вярно.

Тя обаче не бе склонна да му вярва.

— Я стига с лъжите, Лари. Тук си само защото разполагам със средства да те очерня.

Дейли не се впечатли особено.

— Време е да погледнеш истината в очите, Стефани. Нашите хора в медиите ще извъртят каквото и да им поднесеш, така че да го изкарат пълна измислица, изфабрикувани доказателства, съчинени от побесняла служителка, която се опитва да спаси работата си. Естествено, вероятно ще имам известни притеснения, въпроси от страна на пресата, но ти не разполагаш с достатъчно данни, за да ме провалиш, нито мен, нито когото и да било друг. Не съм дал никому нито цент. А онези лобисти? Всички ще започнат да се кълнат в истината. Ще загубиш битката.

— Може и така да е. Но кариерата ти ще приключи.

Дейли сви рамене.

— Такива са рисковете на професията.

Касиопея оглеждаше изложбената зала и Стефани долови безпокойството ѝ. Каза на Дейли.

— Хайде, минавай направо към въпроса.

— Въпросът — подхвана Диксън — е, че искаме всичко това просто да изчезне. Но някой от твоето правителство не желае да ни остави на спокойствие.

— Точно така. Той. — И Стефани посочи Дейли.

Касиопея небрежно се приближи към Лунния модул и тълпата от екзалтирани тийнейджъри, скупчени в подножието му.

— Стефани — каза Дейли, — ти ме обвини за изтичането на информация за Александрийската връзка. Но сама не можеш да различиш приятелите от враговете си. Ненавиждаш правителството.

Смяташ президента за идиот. Но има и други, които са далеч по-лоши. Опасни хора.

— Не — прекъсна го тя. — Това са фанатици. Верни на партията личности, които години наред си затварят устите. Сега най-после са в положение да предприемат нещо.

— И за момента Израел е на челно място в дневния им ред.

— Да оставим гатанките, Лари. Кажи ми каквото искаш да ми кажеш.

— Зад всичко това стои вицепрезидентът.

Добре ли беше чула?

— Я стига лъжи.

— Има връзки със саудитците. Отдавна го финансират. Не е отскоро в политиката. Няколко мандата в Конгреса, три години министър на финансите, а сега и втората най-висока позиция в държавата. Но той иска най-високия пост и не го крие, а верните му хора са му обещали да издигнат кандидатурата му. Има приятели, които се нуждаят от добри връзки със саудитците и те ще му осигурят парите. С президента не са на едно мнение за Близкия изток. Приближен е на кралското семейство в Саудитска Арабия. Не един път е близал задниците им, и то публично. Но се погрижи те да разберат за Александрийската връзка. Неговият жест на доброжелателство.

Това противоречеше на казаното от Брент Грийн, тъй като министърът лично бе поел вината за изтичането на информация.

Касиопея се завърна.

— Какво има? — попита я Стефани.

— Приключвай тук.

— Проблем ли има?

— Имам лошо предчувствие.

— Прекалено много интриги има в живота ти — подметна Диксън на Касиопея.

— А в твоя — прекалено много лъжи.

Стефани се обърна към Дейли, изпълнена с недоумение и опасения.

— Не каза ли преди няколко минути, че някои хора в администрацията искат да докажат теорията на Хаддад? Сега пък твърдиш, че вицепрезидентът я е предложил на саудитците. Явно искат да се отърват от нея. Кое е вярно?

— Стефани, това, което си взела от къщата ми, може да ме довърши. Работя в сянка. Винаги съм работил по този начин. Но все някой трябва да го прави. Мен ли искаш да спипаш, или този, който действително стои зад всичко това?

Не бе отговорът на въпроса ѝ.

— Искам всички.

— Невъзможно е. Защо поне веднъж не ме чуеш? Ако цял ден налагаш един дънер с брадвата, може и да го пробиеш. Но ако забиеш клин в средата му, постоянно ще се цепа.

— Просто се опитваш да си спасиш кожата.

— Кажй ѝ — каза Дейли на Диксън.

— В правителството ви има вътрешно разцепление. Все още сте наши приятели, но има такива, които искат да променят нещата.

Стефани не беше впечатлена.

— Винаги е било така. Монетата има две страни.

— Сега е различно — каза Диксън. — Случват се много повече неща. А Малоун е в Португалия.

Това вече привлече вниманието ѝ.

— И Мосад планира да се разправи с него там.

Дейли прокара ръка през косата си.

— Стефани, тук действат две фракции. Едната арабска, другата — еврейска. И двете искат едно и също и което е необичайно, го искат по една и съща причина. Вицепрезидентът е свързан с арабите...

През пещероподобното пространство на музея проехтя сирена, след това безизразен глас обяви по радиоуредбата, че сградата трябва незабавно да се опразни.

Стефани сграбчи Дейли за ръката.

— Не съм аз — прошепна той бързо.

* * *

Сейбър замръзна на мястото си. За да действа, мъжът с пистолета трябваше да влезе в магазина. Щеше да го направи. Къде ли са другите двама?

Отговорът дойде заедно с някакво движение иззад заключените стъклени врати. Интересно. Тримата очевидно познаваха добре

територията, а също така знаеха и че целта им е магазинчето за сувенири.

Дали бяха видели светлината?

Двамата отляво провериха вратата и откриха, че е заключена. Силуетите отстъпиха крачка назад и стреляха в стъклото. Нямаше откат. Само тъп удар. Като чук върху пирон. Металът удари стъклото, изтрещя, но не го разби. Явно бе бронирано.

Третият нападател се втурна през отворените врати с насочен пистолет. Сейбър изчака да отмине мигът на нерешителност, в който мишената преценяваше положението и се хвърли напред, избивайки пистолета с крак, като същевременно замахна с ножа и преряза гърлото на нападателя. Не му даде възможност да осъзнае случващото се и заби острието във врата му.

Чуха се гъргорещи стенания и мъжът рухна на пода.

Нови куршуми удариха заключената врата. Няколкото ритника не успяха да разкърат стъклото. След това той чу стъпки — двамата слизаха обратно по стълбите — и грабна пистолета на мъртвия.

Сирената продължаваше да вие. Стотици посетители хукнаха към входа на музея. Стефани не отпускате хватката си върху Дейли.

— Вицепрезидентът си има сподвижници — каза той. — Не може да действа сам.

Този път тя слушаше.

— Стефани. Брент Грийн работи с него. Той не ти е приятел. — Очите ѝ се впиха в Хедър Диксън, която кимна.

— Казва истината. Кой друг знаеше, че ще бъдеш тук? Ако искахме да те убием, нямаше да се срещнем в музея.

Смяташе, че държи нещата под контрол, но вече не бе толкова сигурна. Грийн действително бе единственият, който знаеше, че са тук, ако можеше да се вярва на Диксън и Дейли. Пусна Дейли, а той продължи:

— Грийн е в комбина с вицето. От доста време. Обещано му е второто място в бюлетината. Брент не би могъл да се надява да спечели избори. Това е единственият му шанс да се придвижи нагоре.

Ново съобщение по радиоуредбата нареди опразването на сградата. Един от охранителите излезе от кафенето и им нареди да

напуснат.

— Какво става? — попита го Дейли.

— Просто предпазна мярка. Трябва да опразним сградата.

През стъклените стени се виждаше как хората масово напускат района на музея. Доста сериозна предпазна мярка.

Забързаха към главния вход, през който се точеше безкраен поток от хора. Навред се виждаха притеснени изражения. Повечето бяха деца и семейства, които коментираха какво би могло да се случва.

— Дай да намерим друг изход — предложи Касиопея. — Поне да не бъдем толкова предвидими.

Стефани се съгласи. Двете се отдалечиха. Дейли и Диксън не се помръднаха, сякаш се опитваха да ги накарат да повярват.

— Стефани — провикна се Дейли.

Тя се обърна.

— Аз съм единственият ти приятел. Обади ми се, когато го осъзнаеш.

Не можеше да повярва на думите му, но чувството на несигурност, което я обзе, ѝ бе крайно неприятно.

— Трябва да тръгваме — каза Касиопея.

Хукнаха през поредица от галерии с лъскави въздушни кораби, покрай магазин за сувенири, който бързо се опразваше. Касиопея явно искаше да използва някой от аварийните изходи, което бе разумен ход, тъй като сирената и без това вече бе задействана. Пред тях, иззад витрина, пълна с миниатюрни самолети, изникна някакъв мъж. Висок, облечен в строг тъмен костюм. Вдигна дясната си длан. Стефани забеляза тънка жичка, която се виеше от лявото му ухо.

Двете с Касиопея спряха и се обърнаха. Зад тях стояха други двама, облечени и екипирани по сходен начин. Външността и поведението им ѝ бе познато.

Тайните служби.

Първият каза нещо в микрофона на ревера си и сирената спря.

— Можем ли да приключим без излишен шум, мисис Нел?

— А защо?

Мъжът се приближи.

— Защото президентът на Съединените американски щати желае да разговаря с вас.

Лисабон, 21:30 ч.

Малоун излезе иззад тезгяха и клекна до Макколъм, който тършуваше из джобовете на мъртвеца. Наблюдавал бе с интерес как така нареченият търсач на съкровища убива нападателя им с професионална точност.

— Двамата ще заобиколят през църквата и ще се върнат тук — каза той.

— Ясно ми е — каза Макколъм. — Ето два резервни пълнителя. И още един пистолет. Някаква идея кои са?

— Израелци. Няма кой друг.

— Не каза ли, че са напуснали сцената?

— А ти не каза ли, че си аматьор? Доста завиден талант демонстрира току-що.

— Когато си под прицел, правиш каквото трябва.

Малоун забеляза още нещо, прикрепено към китката на мъртвия. Откопча металното устройство. Беше локатор. Той самият многократно бе използвал такива, за да следи обект с електронен датчик. Включи екрана и видя, че е на безшумен режим и че следи някаква цел. Мигащият индикатор сочеше, че целта е наблизо.

— Трябва да тръгваме — обади се Пам.

— Май няма да се окаже особено лесно — каза Малоун. — Единственият изход е през долната галерия. Но онези двамата сигурно вече са при стълбите. Трябва да намерим друг начин да се измъкнем.

Той прибра локатора в джоба си. С пистолети в ръка, те излязоха от магазинчето. Двамата стрелци изскочиха иззад една арка на трийсетина метра от тях и започнаха да стрелят. Отекнаха изстрели, подобни на пукащи се балони. Малоун се хвърли на пода, повличайки Пам със себе си. Ъглите на стените не бяха деветдесет градуса и манастирът бе осмоъгълен. Той използва един от тях за прикритие.

— Давайте натам — извика Макколъм. — Аз ще им отвлека вниманието.

Външният периметър на сградата бе опасан от дълга каменна пейка, която свързваше арките и образуваше пищно украсена балюстрада. Прикленали, двамата с Пам хукнаха напред. Макколъм продължаваше да стреля от магазинчето.

Няколко куршума отскочиха от каменната стена три метра вляво от Малоун, още няколко отзад, други отпред. Той разбра какво става. Сенките им, хвърляни от лампите, които осветяваха слабо галерията, издаваха присъствието им. Хвана Пам, спря я и се просна на пода. Прицели се и с три куршума угаси лампите пред тях. Сега тъмнината ги прикриваше.

Макколъм бе спрял да стреля. Както и стрелците.

Малоун направи знак на Пам и двамата забързаха напред, все още приведени, като използваша арките, фигурите и каменната пейка за прикритие. Стигнаха дъното на галерията. Отпред, вдясно от тях, се простираше вътрешната стена на следващата галерия. Врати нямаше. В другия край се простираше друга стена. Непосредствено вляво от Малоун се издигаше стъклена врата, едното ѝ крило бе отворено, сякаш приканващо посетителите да пристъпят вътре. Табелка сочеше, че това е трапезарията. Дали можеше да се мине натам?

Той направи знак на Пам и двамата минаха през вратата. Върху стъклото отекнаха три поредни удара, а върху стената заваляха куршуми. Нито един не го проби. И тук бе бронирано. Слава богу, че някой бе избрал такъв материал за вратите.

— Котън, имаме проблем — каза Пам.

Той се взря в трапезарията.

В тъмнината, нарушавана единствено от разсеяната светлина, която се процеждаше през прозорците, видя, че се намират в просторно правоъгълно помещение с набразден сводест таван като този на църквата и нисък каменен корниз, под който имаше пъстра мозайка. Нямаше никакви врати. Прозорците започваха три метра над главите им и нямаше как да ги стигнат. Той забеляза само два възможни изхода. Единият бе на отсрещната страна и Малоун пробяга всичките петнайсет метра, за да види, че някогашната камина понастоящем бе само декоративна ниша, при това запечатана. Другият отвор бе по-малък, може би метър и двацет на метър и петдесет, на един метър дълбочина в дебелината външна стена.

Трапезарията някога бе основното помещение за хранене в абатството, така че може би тук бяха подготвяли храната за сервиране.

Пам бе права. Наистина имаха проблем.

— Я се покатери тук — нареди й той.

Тя не каза нищо и намести тялото си върху каменна полица над празна мивка.

— Трябва да съм луда да се окажа тук.

— Малко е късно за подобно наблюдение.

Очите му бяха приковани върху вратите, които водеха към горната галерия. На бледата светлина се очерта сянка. Той видя, че Пам е в безопасност в нишата, и се покатери след нея, кацна върху мивката и притисна гръб плътно към стената.

— Какво смяташ да правиш? — прошепна тя в ухото му.

— Каквото трябва.

* * *

Сейбър видя, че мъжете се разделиха. Единият хукна след Малоун, другият се скри в арката, която водеше надолу към църквата. Реши, че е по-добре да е на по-високо, и внимателно се придвижи в същата посока, надявайки се вратата да води към горния хор, където стояха Малоун и съпругата му допреди няколко минути. Допадаше му гонитбата, особено когато жертвата представляваше такова предизвикателство. Интересно кои бяха тези мъже. Дали бяха израелци, както твърдеше Малоун? Звучеше логично. От Джоуна бе разбрал, че в Лондон е изпратен израелски екип. Изслушал бе записа на тази среща, а и Малоун я бе потвърдил. Но какво правеха израелците тук? Него ли преследваха? Едва ли? Но кого другиго?

Той откри вратата и се промъкна през нея. От лявата му страна се спускаха стълбите към църквата. В катранения мрак той долови шума от стъпки отдолу. Влезе в хора, спря, където балюстрадата опираше във външната каменна стена, и внимателно надзърна надолу. Прозорците високо върху южната фасада на църквата светеха с бледа неясна светлина.

Тъмната фигура на мъж с пистолет в ръка се прокрадваше по пътеката между пейките и северната стена на църквата, придържайки

се към сенките, като се опитваше да стигне долното ниво за хористите.

Сейбър изстреля два куршума. Приглушените изстрели изпукаха под сводовете. Единият улучи целта и мъжът извика, извъртя се, после се сви върху една от пейките. Сейбър се прицели отново, леко затруднен от полумрака, и с още два изстрела запрата мъжа на пода. Не беше зле. Той пусна празния пълнител на пода и го смени с пълен от джоба си. Обърна се да тръгва. Време беше да открие Малоун.

Под носа му изникна дулото на пистолет.

— Хвърли оръжието — изрече глас на английски.

Поколеба се, мъчейки се да открие лицето зад този глас, но тъмнината разкриваше единствено силуета. Тогава осъзна, че човекът е с качулка. Усети хладния допир на друго дуло на врата си.

Два проблема.

— Ще повторя още веднъж — каза първият. — Хвърли оръжието.

Нямаше особен избор. Пистолетът му издрънча на пода.

Дулото в лицето му изчезна. Нещо изсвистя във въздуха и се удари странично в черепа му. Преди мозъкът му да успее да регистрира болката, светът около него изведнъж заглъхна.

Малоун стискаше автоматичния пистолет и чакаше. Реши да рискува и да надникне иззад нишата, в която се криеха с Пам. Сянката продължаваше да нараства. Малоун се питаше дали нападателят му е наясно, че изход няма. Вероятно не. Иначе защо щеше да продължава да върви напред? Можеше просто да изчака в галерията. Но той отдавна бе научил, че хората, които си изкарваха прехраната с убийства, не бяха от най-търпеливите. Предпочитаха да свършат работата и да изчезват. Чакането само увеличаваше шансовете за провал.

Пам дишаше шумно, но не можеше да я упреква. Той самият напразно се мъчеше да успокои ускорения си пулс. Повтори си да се стегне. *Мисли. Бъди готов.*

Сянката вече пълзеше по стената на трапезарията. Мъжът се втурна вътре с насочен пистолет. Първоначално щеше да види само тъмната празна зала. Нишата в дъното веднага щеше да привлече вниманието му, а след това и другата вдлъбнатина в стената. Но Малоун не го изчака да се ориентира. Изскочи от скривалището си и стреля. Куршумът изсвистя край целта и рикошира в стената. За миг мъжът се вкамени от изненада, но бързо се осъзна и насочи пистолета си към Малоун, после явно се досети, че е изложен на огъня му.

Явно щеше да бъде дуел лице в лице.

Малоун стреля отново и този път куршумът му уцели бедрото на мъжа. Нападателят му извика от болка, но остана на крака. Малоун изстреля трети куршум в гърдите му. Нападателят се олюля и се просна по гръб на пода.

— Трудно е да те убие човек, Малоун — долетя мъжки глас откъм входа.

Разпозна гласа. Адам от апартамента на Хаддад. Сега вече знаеше със сигурност. Израелци. Но как го бяха открили? Чу стъпки, които се отдалечаваха тичешком. Поколеба се, после се втурна към изхода на трапезарията, решен да довърши започнатото от Лондон. Спря на прага и надникна навън.

— Насам, Малоун — подвикна Адам.

Той се взря в откритото пространство на манастира, по диагонал към отсрещната страна. Адам бе застанал под един от сводовете. Не можеше да обърка това лице.

— Добър стрелец си, но не чак толкова. Сега сме само аз и ти.

Адам изчезна през входа, който водеше към вътрешността на църквата.

— Пам, стой там — каза Малоун. — И ако и този път не ме послушаш, ще те оставя да се справиш сама с този убиец.

Изтича от трапезарията и хукна надолу. Къде ли бе Макколъм? Двама от стрелците определено бяха неутрализирани. А беше забелязал само трима. Дали Адам не го бе убил? *Само аз и ти*. Така бе казал израелецът.

Реши, че ще е глупаво да последва Адам в църквата. По-добре ходът му да е неочакван. Затова скочи върху една от пейките, които опасваха външния ръб на галерията, и погледна надолу. Орнаментите и фигурите, украсяващи манастира, впечатляваха както с изяществото, така и с размера си. Напъха пистолета в колана си и изви тяло, сграбчи горната част на каменната пейка и спусна стъпала към орнамент с причудлива форма. Успя да запази равновесие, сграбчи камъка и се извъртя до перваза, започващ от подпората на един от сводовете. Оттам имаше само метър и осемдесет до тревата в манастирската градина.

Внезапно Адам се появи от църквата и тичешком измина цялата дължина на галерията. Малоун грабна пистолета и стреля, куршумът пропусна целта, но определено привлече вниманието на жертвата. Адам изчезна навътре, използвайки за прикритие същите високи до кръста пейки както Малоун. След това се показа и стреля.

Малоун се хвърли между две подпори в долната галерия и се просна с все сила на плочите. Ударът му изкара въздуха. Четирийсет и осем годишното му тяло бе стигнало границата на издръжливостта си, макар някога да бе понасяло много повече. Покатери се обратно върху пейката и се втрени в отсрещната страна на манастира.

Адам отново тичаше. Малоун скочи на крака и хукна наляво, заобиколи ъгъла и затича право към Адам, който изчезна зад поредните стъклени врати, изработени така, че да затворят пространството между две пишно украсени арки със статуи от двете

страни. Малоун стигна вратата и се спря отвън. Една табелка известяваше, че в тъмното пространство зад вратите някога се събирали монасите. Щеше да е глупаво да отвори вратата. Нямаше достатъчно светлина, за да види кой знае какво от другата страна. Различаваше само два прозореца, ясно открояващи се в тъмнината.

Той реши да използва информацията, която имаше. Отвори рязко едната врата, като прикри тялото си зад другата, за да се предпази от изстрели. Но такива нямаше.

Огромен надгробен паметник изпълваше центъра на високото правоъгълно пространство. Той се огледа, но не видя нищо обезпокоително. Прозорците привлякоха погледа му. Десният бе разбит, стъклата бяха пръснати по пода, а крайт на някакво въже тъкмо изчезваше през перваза, явно дърпано отвън. Адам бе изчезнал.

Малоун чу стъпки по камъните и видя Пам и Макколъм да тичат към него. Върна се в галерията и попита Макколъм:

— Какво стана с теб?

— Удариха ме по главата. Двама. Горе. Ликвидирах един в църквата, но след това ме хванаха. И ме неутрализираха.

— Защо си още жив?

— Не знам, Малоун. Защо не ги попиташ?

Той пресметна наум. Трима убити. Двама, които уж бяха повалили Макколъм. Значи петима? Но той бе видял само трима. Насочи пистолета си към Макколъм.

— Тези приятелчета нахлуха тук, погнаха ни, опитаха се да убият мен и Пам, а теб просто те удрят по главата и си тръгват. Доста необяснимо, не мислиш ли?

— Какво искаш да кажеш, Малоун?

Малоун измъкна локатора от джоба си.

— Работят за теб. И са пристигнали да ни ликвидират, за да не ти се налага ти да вършиш мръсната работа.

— Уверявам те, че ако исках да сте мъртви, вече щяхте да сте.

— Дойдоха право в магазина. Обкръжиха го като лешояди. Знаеха точно къде да търсят. — Той вдигна локатора. — И следяха точно нас. Убих един горе и бях на косъм да убия и третия. Но изведнъж той просто си тръгна. Това е най-странният екип от убийци, който съм виждал.

Той щракна уреда и го насочи към Макколъм. Включи звука и всички чуха тихото пиукане, сочещо, че приемникът е открил целта си.

— Теб следят. Ето това го доказва.

— Давай, Малоун. Направи каквото смяташ, че трябва.

Пам стоеше отстрани и мълчеше. Малоун се обърна към нея.

— Не ти ли казах да останеш горе?

— Останах, но после той дойде. Котън, човекът действително има ужасна цицина на главата.

Това не го впечатли особено.

— Достатъчно е жилав да отнесе и някой куршум, изстрелян от наемниците му, за да ни заблуди.

Насочи локатора към Макколъм, но ритмичното пиукане не се промени.

— Доволен ли си сега? — попита Макколъм.

Малоун размаха локатора наляво и надясно, но сигналът не се промени. Не Макколъм бе обектът. Точно в този момент Пам мина покрай тях. Сигналът се промени. Макколъм също го усети.

Малуон насочи устройството към Пам и сигналът се засили. Тя също го чу и се извърна към него.

Малоун отпусна ръката с пистолета и се приближи към нея, продължавайки да движи устройството. Пулсирането отслабна, след това отново се усили, когато го насочи право към нея.

Лицето ѝ доби смаяно изражение и тя попита:

— Какво е това?

— Следели са теб. Ето как са открили Джордж. Чрез теб. — Обзе го ярост. Той хвърли локатора, напъха пистолета в джоба си и започна да я опипва.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя тя.

Нервността ѝ бе очевидна, но той нямаше намерение да щади чувствата ѝ.

— Пам, ако се налага да те съблека чисто гола и да претърся всяко отверстие в тялото ти, ще го направя. Така че по-добре ми кажи къде е.

Умът ѝ сякаш блокира от объркването.

— Кое къде е?

— Това, което локаторът проследява.

— Часовникът — каза Макколъм.

Той се извърна. Макколъм сочеше китката на Пам.

— Там трябва да е. Има си собствен източник на енергия и е достатъчно голям, за да побере преподавател.

Малоун сграбчи китката на Пам, разкопча часовника, измъкна го и го запокити върху пода. Вдигна локатора и го насочи. Равномерният, силен сигнал потвърди, че целта бе в часовника. Насочи устройството обратно към Пам и сигналът замря.

— О, господи — изпъшка тя. — Значи заради мен убиха онзи старец.

Малоун влезе в бизнес центъра на хотел „Риц — Четирите сезона“. Бяха напуснали манастира през главния вход. Тъй като вратите се отваряха отвътре, порталът се бе оказал най-краткият път навън. Бяха обиколили сградата и бяха открили откъде бяха влезли Адам и сънародниците му. Елегантните прозорци на залата за събрания, украсени с каменни орнаменти, бяха единствените, незащитени с решетка. Извисяваха се почти на два метра от земята, обърнати към тъмна странична уличка. Две разклонени дървета представляваха идеалното прикритие за влизане с взлом.

Бяха извървели пеша няколкото пресечки на изток и бяха хванали трамвай до центъра на Лисабон, а после такси в северна посока за няколкото километра до хотела. Никой не бе продумал по време на пътуването. Малоун бе доста объркан. Смятал бе Макколъм за основната заплаха, а всъщност опасността се бе оказала много по-близо. Но поне бе сложил край на преследването, захвърляйки часовника в живия плет около манастирската градина.

Трябваше да се съсредоточи.

Влязоха в една от конферентните зали на бизнес центъра и затвориха вратата. Върху масата ги чакаха компютър и телефон, както и химикалки и хартия. Ето затова му харесваше обслужването в „Четирите сезона“. Казваш какво ти трябва, и ти го осигуряват.

— Котън — започна Пам веднага, — този часовник ми беше подарък. Нали ти казах. От мъжа, с когото излизам от известно време.

Той наистина помнеше, че тя бе споменала нещо такова в Лондон. Марка „Таг Хойер“. Доста скъп. Тогава се бе впечатлил.

— Кой е той?

— Адвокат от друга фирма. Старши партньор.

— Откога сте заедно? — Прозвуча, сякаш му пукаше, а съвсем не бе така.

— От няколко месеца. Но стига. Откъде би могъл да знае, че всичко това ще се случи? Та той ми подари часовника още преди седмици.

Искаше му се да ѝ вярва. Но и друг път бе имало такива случаи сред съпругите на агенти. Пресегна се за телефона и набра кода на Атланта и телефона на проект „Магелан“. Обясни на гласа, който му отговори, кой е и какво иска. Помолиха го да изчака. След две минути в ухото му прогърмя мъжки глас.

— Котън, тук е Брент Грийн. Прехвърлиха обаждането ти към мен.

— Трябва да говоря със Стефани.

— Няма начин. Тук се случиха доста неща. Ще трябва да се задоволиш с мен.

— Защо министърът на правосъдието се занимава с хората на проект „Магелан“? Обикновено страниш от тях.

— Доста е сложно, Котън. Стефани бе освободена от поста си и двамата сме се захванали със сериозна битка.

Малоун не се изненада.

— Всичко има връзка с това, което правя тук, нали?

— Точно така. В администрацията има хора, които са изложили сина ти на опасност.

— Кои?

— Не сме сигурни. Точно това се опитва да разбере Стефани. Можеш ли да ми кажеш какво се случва при теб?

— Чудесно се забавляваме. Лисабон е страхотен град.

— Има ли някаква причина да си толкова саркастичен?

— Сещам се за около хиляда. Но искам да направя нещо. Да провериш един човек на име Джеймс Макколъм. Твърди, че е служил във войската, в специалните служби. — Котън набързо описа външността на Макколъм. — Трябва да знам дали има такова лице и какво е миналото му. — Докато обясняваше молбата си, гледеше право в лицето на мъжа до себе си, но то дори не трепна. — Какво става със Стефани?

— Доста е дълго за разправяне. Но трябва да сме наясно какво става при теб. Би могло да ѝ помогне.

— Не знаех, че толкова ти пука.

— Не мога да разбера защо всички смятат, че не я харесвам. Напротив, тя притежава много положителни качества. Но в момента е загазила. Не съм чувал нищо нито за нея, нито за мис Вит от няколко часа.

— И Касиопея ли е там?

— Със Стефани е. Приятелят ти Хенрик Торвалдсен я изпрати. Грийн беше прав. Наистина, доста неща се случваха там.

— Освен всичко имам известен проблем и с бившата си съпруга.

Изглежда, израелците я следят.

— Наясно бяхме. Мъжът, с когото излиза в Атланта, е симпатизант на израелците. От Мосад го помолили да ѝ подари някои неща. Часовник, медальон, пръстен. Всички, съдържащи джипиес устройства. Предполагам, са се надявали да носи поне едно от тях в някой или друг момент.

— Това означава, че израелците са знаели, че има планирано действие срещу сина ми и са били готови да се възползват.

— Можеш спокойно да направиш това заключение. Александрийската връзка в безопасност ли е?

— Не знаех, че си запознат с проблема.

— Вече съм.

— Израелците се погрижиха за него вчера, а преди малко едва не се разправиха и с нас. — Сега вече определено трябваше да помисли. — Трябва да затварям. Имаш ли някакъв номер, на който директно да те набера? — Грийн му го даде. — Бъди готов. Скоро ще ти се обадя отново.

— Котън — прекъсна го Грийн, — онзи адвокат, с когото е излизила бившата ти съпруга. Мъртъв е. Застреляха го преди няколко дни. Израелците си заличават следите.

Той схвана намека.

— На твое място бих я държал под око — каза Грийн. — Не се знае какво можеш да очакваш от нея.

— Това е най-малкото.

— Както и да е, тя е проблем.

Малоун затвори телефона. Пам го гледеше втренчено.

— Любовникът ти е мъртъв. Израелците са се погрижили. Работел е за тях.

Лицето ѝ се разкриви от шока. Той лично не бе никак натъжен. Онзи мъж е бил съучастник в отвличането на Гари.

— Ето какво се случва, когато се сприятелиш с гърмяща змия. Все се чудех как са ни открили в хотела в Лондон. Просто нямаше начин да са ни проследили от апартамента на Хаддад.

Малоун виждаше, че е разстроена, но нямаше време за чувствата ѝ. Съжалението по невъзможни неща може само да те убие по-лесно. Той се обърна към Макколъм.

— Нали ме чу? Проверявам самоличността ти.

— Приключи ли с драматизма? Спомни си, че останалата част от указанията са у мен, а все още не знаем накъде да поемем оттук.

— Кой го казва? — Той измъкна снимката, откъсната от книгата в магазинчето, и я разгъна. — *Открий мястото, което образува адрес без място, където ще намериш другото място.* Е, открихме мястото, където среброто се превръща в злато. Ето тук. Рождеството. Витлеем. Белем. А кое е онова нещо, което има адрес, но няма място? — Той посочи компютъра. — Много адреси и нито едно място. Уеб адреси.

Той седна пред машината.

— Пазителите искат някак да контролират указанията. Не са от хората, които ще захвърлят нещо и ще го оставят на произвола. Трябва да са в състояние да прекъснат пътя, стига да поискат, дори ако поканеният успее да стигне дотук. А какво по-хитро да скрият последните указания в уеб сайт, който лично контролират?

Той написа ВЕТНЛЕНЕМ.СОМ, но стигна единствено до търговски сайт, пълен с глупости.

Опита с ВЕТНЛЕНЕМ.НЕТ и попадна на същото. Но когато изписа ВЕТНЛЕНЕМ.ОРГ, екранът побеля и върху него се появи въпрос, изписан с черни букви:

КАКВО ТЪРСИШ?

Курсорът мигаше върху черна линия точно под въпроса, готов да изпише отговора. Той написа АЛЕКСАНДРИЙСКАТА БИБЛИОТЕКА. Екранът примигна, после се смени.

САМО ТОВА?

Той написа думата, което смяташе, че искат да чуят:

ЗНАНИЕ

Екранът отново се промени.

28° 41.41С

33° 38.44И

Малоун разгада числата. Открий мястото, което образува адрес без място, където ще намериш другото място.

— Това е другото място.

— Джипиес координати — намеси се Макколъм.

Малоун бе съгласен. Трябваше да ги разчете, затова потърси подходящ веб сайт и ги въведе. След няколко секунди се показва карта. Той веднага разпозна формата — обърнат равнобедрен триъгълник, клин, който откъсваше Африка от Азия, приютил уникална комбинация от планини и пустини, заобиколени от тесния Суецки канал от запад, още по-тесния залив Акаба от изток и Червено море от юг. Синай. Координатите сочеха някакво място в крайните югоизточни райони, в планините, близо до върха на обърнатия триъгълник.

— Май намерихме мястото.

— И как смяташ да стигнем там? — попита Макколъм. — Това е египетска територия, патрулирана от ООН, точно до Израел.

Малоун посегна към телефона.

— Няма да бъде толкова сложно.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Виена, 22:30 ч.

Торвалдсен седеше в голямата зала на замъка и наблюдаваше откриването на зимната сесия на Ордена на Златното руно. И той, както всички останали, заемаше позлатен старинен стол. Бяха подредени в редици по осем, обърнати към вътрешността на кръга. Столът на Алфред Херман, поставен в средата, беше драпиран със синя коприна. Всички горяха от нетърпение да се изкажат и скоро разговорите се насочиха към темата за Близкия изток и предложението на Политическия комитет от миналата пролет. Тогава плановете им не бяха окончателни, но сега нещата стояха другояче. И не всички бяха на едно и също мнение.

Всъщност несъгласията бяха доста повече, отколкото Алфред Херман очакваше. Синия стол вече на два пъти се беше намесил в дебата, което беше рядкост. Торвалдсен знаеше, че Херман обикновено запазва мълчание.

— Изселването на евреите е абсурдно и невъзможно начинание — обади се един от членовете. Торвалдсен го познаваше — беше запален по риболова норвежец. — В Библията ясно е казано, че Бог е избрал Йерусалим и е осветил Храма там. Според Царства Бог предоставил на Соломон едно племе, за да може Давид да има всякога светилник пред Него в Ерусалим. А града избрал за себе си. Възстановяването на Израел не е случайно. Мнозина вярват, че се дължи на божественото вдъхновение.

Неколцина други членове подкрепиха изявлението му с пасажии от различни псалми.

— Ами ако всичко, което цитирате, не е истина?

Въпросът долетя от предната част на залата. Синия стол се изправи.

— Спомняте ли си кога е създадена съвременната държава Израел?

Никой не отговори.

— На четиринайсети май 1948 година. В четири и трийсет и две следобед. Давид Бен Гурион се изправил в музея в Тел Авив и заявил, че *по силата на естественото и историческото право на еврейския народ* държавата Израел се смята за основана.

— Пророк Исая е казал, че един народ ще се роди за един ден — обади се някой от членовете. — Бог е спазил обещанието си към Авраам. Земята била върната на евреите.

— А откъде знаем за него? — попита Херман. — Има само един източник. Старият завет. Мнозина от вас днес се позоваха на този текст. Бен Гурион говори за *естественото и историческото право на еврейския народ*. Той също се позовава на Стария завет. Това е единственото доказателство, в което се споменава за тези божествени откровения, но автентичността му е доста съмнителна.

Торвалдсен обхвана с поглед залата.

— Ако аз притежавам нотариални актове за вашите имоти и тези документи датират от десетилетия, и са преведени от отдавна измрели хора, които дори не са говорили родния ви език, няма ли да се усъмните в автентичността им? Няма ли да търсите и други доказателства, освен един непроверен и недоказан превод? — Херман замълча. — И въпреки това ние непрекословно сме приели Стария завет за Божието слово. Неговите текстове в крайна сметка са повлияли на Новия завет. Написаното в него все още има геополитически последици.

Всички изчакваха Херман да стигне до същността на тезата си.

— Преди седем години палестински учен на име Джордж Хаддад, който изучавал подробно Библията, написал статия, публикувана от университета в Бейрут. В нея той твърди, че сегашният превод на Стария завет е погрешен.

— Доста смела догадка — намеси се пълна дама, която се изправи. — Приемам Божието слово по-сериозно от вас.

Херман изглеждаше развеселен.

— Наистина ли? И какво знаете за това Божие слово? Знаете ли историята му? Кой е бил авторът му? Преводачът? Текстът е бил написан преди хиляди години от неизвестни хора на староеврейски, а този език е мъртъв повече от две хиляди години. Вие знаете ли нещо на староеврейски?

Жената не отговори.

Херман кимна.

— Липсата ви на знания е разбираема. Езикът непрекъснато се променял и новопоявилите се думи се разбирали по-скоро от контекста, отколкото от начина им на изписване. Една и съща дума имала няколко различни значения в зависимост от контекста, в която била използвана. Еврейските учени превели думите на тогавашния език векове след написването на Стария завет, макар самите да не знаели езика. Просто отгатвали значението на думите или, дори по-лошо, променяли го. След още няколко века други учени, този път християнски, отново превели текстовете. Те също не говорили староеврейски и следователно също отгатвали значението на думите. С цялото уважение към вярата ви, ние нямаме никаква представа какво гласи Божието слово.

— Вие нямате вяра.

— В това отношение — не, тъй като въпросът няма нищо общо с Бог. Това е човешко дело.

— И какви са доводите на Хаддад? — попита един мъж, а тонът му подсказваше, че е заинтригуван.

— Той правилно предполага, че когато историите за завета на Бог към Авраам са били разказани за пръв път, евреите вече са населявали Обетованата земя, днешна Палестина. Това, разбира се, станало векове след предполагаемото обещание пред Авраам. Според библейския текст Обетованата земя се е простирала от реката на Египет до великата река Ефрат. Споменават се множество имена на населени места. Когато обаче Хаддад съпоставил тези имена, преведени обратно на староеврейски, с реално съществуващи местонахождения, открил нещо изключително. — Херман замълча с очевидно самодоволство. — Обетованата земя на Мойсей и земята на Авраам се намират в Западна Саудитска Арабия в местността Асир.

— Където се намира Мека? — долетя въпрос от залата.

Херман кимна. Торвалдсен забеляза, че мнозина от членовете незабавно схванаха значението на думите му.

— Това е невъзможно — промълви някой.

— Всъщност мога да ви го покажа — отвърна Херман.

Той протегна ръка и от тавана се спусна екран. Проекторът светна. На екрана се появи карта на Западна Саудитска Арабия, Червено море криволичеше покрай назъбената крайбрежна ивица.

Мащабът показваше, че площта на района е с дължина около четиристотин километра и ширина триста километра. На стотина километра от брега се простираха планински вериги, които плавно се спускаха към Централната арабска пустиня.

— Бях сигурен, че сред вас ще се намерят скептици. — Херман се усмихна, докато сред насъбралото се множество се дочу нервен смях. — Това е днешен Асир.

С едно негово движение екранът се смени.

— Проектирайки границите на библейската Обетована земя върху картата и използвайки местонахожденията, които Джордж Хаддад точно установил, пунктираната линия очертава земите на Авраам, а непрекъснатата линия — земите на Мойсей. Библейските местонахождения, преведени обратно на староеврейски, напълно съвпадат с реките, градовете и планините от този регион. Много от тях и досега запазват старите си названия, естествено, адаптирани на арабски. Питали ли сте се защо в Палестина никога не са открити палеографски или археологически доказателства за библейските местонахождения? Отговорът е прост. Тези места не се намират там. Намират се на стотици километри на юг, в Саудитска Арабия.

— А защо тогава никой не го е забелязал досега?

Торвалдсен оцени въпроса, тъй като се бе питал същото.

— В момента има само десетина учени, които имат достатъчно познания по староеврейски. Очевидно нито един от тях, освен Хаддад, не е проявил достатъчно любопитство, за да проучи нещата. Но за да

се уверя в твърденията на Хаддад, преди три години наех един от тези експерти. И той ги потвърди. До последната подробност.

— Можем ли да поговорим с вашия експерт? — бързо попита един от членовете.

— За съжаление човекът беше на преклонна възраст и почина миналата година.

Или по-скоро са му помогнали да почине, помисли си Торвалдсен. Последното нещо, от което Херман се нуждаеше, беше още един учен, който да тръби за невероятната библейска находка.

— Притежавам обаче подробен писмен доклад, който можете да проучите. Впечатляващ е.

На екрана се появи друг образ — втора илюстрация на асирския регион.

— Ще ви дам един пример, за да демонстрирам твърденията на Хаддад. В Съдии Израилеви, в Глава 18, израилтянското племе Дан се заселило в град на име Лаис в местност със същото название. В Библията се споменава, че градът се намирал в близост до друг град, наречен Сидон. Близко до Сидон бил укрепеният град Цора. Смята се, че през четвърти век след Христа християнски историци са идентифицирали Дан с някакво селце край притока на река Йордан. През 1838 година екип историци изследвали района, открили една могила, и обявили, че съдържа останките на библейския Дан. Днес там дори процъфтява съвременен израелско селище, наречено Дан.

Торвалдсен забеляза, че Херман искрено се забавлява. Очевидно бе чакал отдавна този момент. Любопитен бе обаче дали непредвиденият му ход спрямо Маргарете не беше накарал домакинът му да ускори намеренията си.

— През последните четирийсет години могилата непрекъснато е изследвана от археолози. До този момент не е открито нито едно доказателство в подкрепа на тезата, че това е библейското селище Дан.

Херман протегна ръка и екранът отново се смени. Върху втората карта на Асир се появиха имена.

— Ето какво е открил Хаддад. Библейското селище Дан лесно може да бъде отъждествено с арабското село на име Ал Данадина, намиращо се в крайбрежния регион Ал Лит, основен град на провинция Ал Лит. В превод името съвпада с библейската дума Лаис. Освен това и до ден-днешен в близост се намира село на име Сидон.

Още по-близо до Ал Данадина се намира селището Ал Сур, което в превод е Цора.

Торвалдсен не можеше да не признае, че географските съвпадения бяха интригуващи. Той свали очилата си без рамки и опипа с пръсти основата на носа си, приглаждайки хлътнолото място.

— Съществуват още множество топографски съвпадения. Според текста в Самуил 2, 24:6 град Дан се намирал в близост до земя, наречена Тахтим. Никъде в Палестина няма място с това име. В Западна Арабия обаче селцето Ал Данадина се намира в близост до крайбрежна планинска верига, наречена Джабал Тахиатайн, което на арабски произлиза от Тахтим. Това не може да е случайно. Според Хаддад, ако археолозите предприемат разкопки в този район, със сигурност ще открият доказателства за съществуването на древно еврейско селище. Разкопки обаче не е имало. Саудитците напълно забраняват всякакви археологически проучвания. Дори когато преди пет години арабите били изправени пред евентуалната опасност от

разгласяване на научните заключения на Хаддад, те разрушили селата в района и почти напълно унищожили всякаква възможност за откриването на каквито и да било археологически доказателства.

Торвалдсен забеляза, че колкото по-внимателно го следяха членовете на събранието, толкова по-уверен ставаше Херман.

— Има и още нещо. Навсякъде в Стария завет река Йордан е отбелязана на староеврейски като Йарден. Но никъде не се споменава, че терминът означава „река“. Всъщност самата дума означава „спускам се, падина в земята“. И въпреки това всички поредни преводи описват Йордан като река, а пресичането ѝ като славно преживяване. Палестинската река Йордан не е голям воден път. Жителите по двата бряга от векове я пресичат. Но ето тук — и той посочи планините, които пресичаха картата — е големият стръмен западен склон. Невъзможно е да бъде прекосен, освен на местата, където хребетите се срещат, но дори там е доста трудно. На всички места в Стария завет, където се споменава Йордан, географията и историята съвпадат със земите тук, в Арабия.

— Значи Йордан е планинска верига?

— Нито един друг превод от староеврейски няма смисъл.

Херман огледа втренчените в него лица и добави:

— Имената на местностите се предават от поколение на поколение като свята традиция. Старите имена съществуват в паметта на народа и обикновено се налагат отново. Хаддад открил, че това особено важи за района на Асир.

— Не съществуват ли открития, които да свързват Палестина с Библията?

— Открития съществуват. Но нито един от намерените досега надписи не доказва нищо. Върху Моавският камък, открит през 1868-а, пише за войните, водени между Моав и Израел, както се споменава и в Царства. Друга археологическа находка, открита в долината на Йордан през 1993-та, сочи същото. Но никъде не се споменава, че Израел се е намирал в Палестина. Асирийски и вавилонски документи споменават за победи в Израел, но нито един не посочва къде се намира Израел. В Царства пише, че армиите на Израел, Юда и Едом са марширували седем дни в безводна пустиня. Но напуканата долина на Палестина, която обикновено се приема за именно тази пустиня, може да се премине само за един ден и в нея има изобилие от вода.

Думите на Херман се лееха свободно, сякаш беше пазил тези истини в себе си прекалено дълго.

— От Храма на Соломон няма и следа. Нищо никога не е било открито, макар в Царства да пише, че Соломон е използвал огромни камъни, скъпи камъни, изсечени камъни. Не би ли трябвало да е оцелял поне един каменен блок?

Той стигна до същината.

— На практика учените са позволили предубежденията им да повлияят на тълкуванията им. Те са искали Палестина да бъде земята на древните евреи от стария завет и затова целта е оправдала средствата. Действителността обаче е далеч по-различна. Археолозите наистина са доказали едно — че държавата Палестина от стария завет се е състояла от хора, обединени в селца и малки градове, чийто основен поминък бил дребното земеделие. Имали са и някакви наченки на култура. Но е било селско общество, а не високо развитото израилтянско общество от ерата след Соломон. И това е научен факт.

— Какво пише в Псалтира — попита един от членовете. — *Истината ще избликне от земята.*

— И какво ще правите оттук нататък? — попита някой.

Херман очевидно се зарадва на въпроса.

— Въпреки отказа на саудитците да позволят каквито и да било археологически проучвания Хаддад смятал, че все пак съществуват доказателства в подкрепа на теорията му. В момента се опитваме да ги открием. Ако теорията му може да се докаже — или поне да предизвика достатъчно въпроси относно истинността на обещанията в Стария завет — помислете си само за последствията. Не само Израел, но и Саудитска Арабия ще се окаже дестабилизирана. А всички ние сме неприятно впечатлени от корупцията на нейното правителство. Представете си само какво биха направили радикалните мюсюлмани там. Та нали най-свещеното им място е родина на библейските евреи? Ще се получи нещо подобно на Хълма на Храма в Йерусалим, място, за чиято святост претендират и трите основни религии. Същото това място предизвиква хаос вече хиляди години. Хаосът, който може да възникне в Западна Арабия, също е непредвидим.

Торвалдсен прецени, че е бездействал твърде дълго. Изправи се.

— Нима вярвате, че тези открития, дори да бъдат потвърдени, могат да имат такива мащабни последствия? Какво друго предизвика

интереса на Политическия комитет?

Херман го изгледа с омраза, която само те двамата можеха да разберат. Кръгът беше провокирал Малоун, отвличайки сина му. Сега той щеше да провокира Херман. Разбира се, Синия стол никога нямаше да си признае тази слабост. Торвалдсен доста ловко бе изиграл картите си точно тук, на събранието, където Херман трябваше да внимава. Нещо обаче му подсказваше, че австриецът държи още една карта.

Тънките устни на възрастния мъж се извиха в усмивка, която накара Торвалдсен да замълчи.

— Точно така, Хенрик. Има и още нещо. Нещо, което ще въвлече и християните в битката.

Виена, 22:50 ч.

Алфред Херман затвори вратата към личния си апартамент и свали робата и веригата от врата си. Тежестта им беше истинско изпитание за уморените му крака. Положи дрехата върху леглото, припомняйки си със задоволство заседанието. След три часа членовете най-накрая започнаха да проумяват. Планът на Ордена беше едновременно грандиозен и изобретателен. Сега му оставаше само да потвърди думите си, че доказателствата тепърва предстоят.

Нещо обаче започваше да го тревожи.

Не беше получавал новини от Сейбър от доста време.

Стомахът го сви от безпокойство. Чувството не му беше познато. Беше ускорил нещата, за да се възползва от момента, но това можеше да се окаже последното му велико начинание на поста Син стол — мандатът му изтичаше. Ордена на Златното руно предоставяше невероятни възможности за успех. Много правителства се бяха сменили, някои дори бяха паднали, за да може общността да просъществува. Планът му можеше да постави още мнозина на колене, дори самите американци, ако изиграеше умело картите си.

Беше подготвен, че Торвалдсен може да се окаже проблем, и точно затова беше наредил на Сейбър да изготви финансово досие. Но докато седеше в оранжерията с пеперудите предишния ден и наблюдаваше как Сейбър съвестно се съгласява да изпълни задачата, изобщо не си беше представял, че Торвалдсен може да прояви такава агресивност. Познаваха се от много време. Не бяха точно приятели, но определено бяха съмишленици. И все пак по някакъв начин датчанинът беше успял доста бързо да свърже случилото се в Копенхаген с Ордена и със самия него. Той не очакваше, че е останала някаква следа.

Замисли се за Сейбър. Дали не бе проявил невнимание? Или пък е било умишлено?

В съзнанието му отекнаха предупрежденията на Маргарете за Сейбър. *Прекалено много свобода, прекалено голямо доверие.* Защо

помощникът му не се обаждаше? Последната информация бе, че Сейбър е на път към Лондон, през Ротенбург, в търсене на Джордж Хаддад. Беше се обаждал няколко пъти, но без успех. Сейбър му трябваше. И то веднага.

На вратата се почука.

Той прекоси стаята и натисна дръжката.

— Време е да си поприказваме — каза Торвалдсен.

Херман беше на същото мнение.

Торвалдсен влезе и затвори вратата.

— Алфред, нали не говориш сериозно? Имаш ли изобщо представа какво може да предизвикат подобни разкрития?

— Говориш като евреин, Хенрик. И там ти е грешката. Заслепен си от предполагаемите Божии обещания. От така нареченото историческо право.

— Говоря като човек. Кой знае дали Стария завет е истина? Аз лично определено не съм сигурен. Но ислямският свят няма да позволи никакви намеци, че най-свещената земя на света е осквернена от юдаизма. Ще реагират ожесточено.

— Саудитците — заяви Херман — ще имат възможност да преговарят преди разгласяването на каквато и да било информация. Това са нашите условия и ти много добре го знаеш. Насилието ще е по тяхна вина, не по наша. Целта ни е просто печалба. Политическият комитет смята, че можем да постигнем много икономически отстъпки, които да облагодетелстват членовете ни. И аз съм на същото мнение.

— Това е лудост — заяви Торвалдсен.

— И какво смяташ да направиш?

— Каквото е нужно.

— Нямах сили за такава битка, Хенрик.

— Ще останеш изненадан.

Херман се замисли и реши да го предизвика.

— Може би е по-добре да се замислиш за собственото си положение. Проверих финансите ти. Нямах представа колко малко пари носи стъklarството. Успехът на компанията ти „Аделгаде Гласверкер“ зависи от множество променящи се фактори.

— И ти смяташ, че можеш да повлияеш на тези фактори?

— Сигурен съм, че мога да ти причиня неприятности.

— Богатството ми е равно на твоето.

Херман се усмихна.

— Но за теб е важна репутацията. Немислимо е една от компаниите ти да се провали.

— Можеш да опиташ, Алфред.

Съзнаваше, че и двамата притежават милиарди в евро, по-голямата част от тях натрупани от предшествениците им, които те просто се стараят да запазят. Но и двамата не бяха глупави.

— Нали помниш, че държа дъщеря ти — каза Торвалдсен.

Херман сви рамене.

— А аз държа теб и момчето.

— Наистина ли? И си готов да рискуваш живота й?

Херман все още не бе взел решение за отговора на този въпрос и затова попита:

— За Израел ли става въпрос? Знам, че се смяташ за патриот.

— А аз знам, че ти си фанатик.

Херман се разтрепери от гняв.

— Никога не си ми говорил така.

— Винаги съм бил наясно с чувствата ти, Алфред. Антисемитизмът ти е очевиден. Опитваш се да го прикриваш — в крайна сметка в Ордена има неколцина евреи — но не си много убедителен.

Време беше Херман да сложи край на преструвките.

— Твоята религия създава проблеми. Винаги е създавала.

Торвалдсен сви рамене.

— Не повече от християнството. Ние просто се отказахме от непримиримите си принципи и наблюдавахме, докато християните убиваха в името на възкръсналия Бог.

— Аз не съм религиозен и ти много добре го знаеш, Хенрик. Тук става въпрос за политика и печалби. А що се отнася до евреите в Ордена, те се интересуват от същото. Нито един от тях не изрази несъгласие на събранието. Израел представлява пречка към прогреса. Ционистите се ужасяват от истината.

— Какво имаше предвид, като каза, че християните също ще бъдат замесени?

— Ако открият Александрийската библиотека, ще открият и текстове, изобличаващи цялата измама, която Библията в действителност представлява.

Торвалдсен не беше убеден.

— Няма да ти се удаде лесно.

— Уверявам те, Хенрик, че съм обмислил нещата доста добре.

— Къде се намира Ноктите на орела?

Той погледна датчанина одобрително.

— Много добре. Той обаче е извън твоето влияние.

— Но не и твоето.

Херман реши да бъде пределно ясен.

— Няма да постигнеш нищо. Фактът, че държиш дъщеря ми, не може да ме спре.

— Вероятно трябва да ти обясня положението. Семейството ми преживя нацистката окупация в Дания. Мнозина от нас бяха избити, но и ние убихме много немци. Изправял съм се пред безброй предизвикателства. Изобщо не ме е грижа за Маргарете. Тя е една арогантна, разглезена и глупава жена. Приятелят ми Котън Малоун, синът му и новата ми родина са единственото, което ме интересува. Ако трябва да я убия, ще го направя.

Херман се беше притеснявал за външни заплахи, но най-неотложният проблем се бе появил отвътре. Трябваше да спечели благоволенieto на този човек. Поне за известно време.

— Мога да ти покажа нещо.

— Трябва да прекратиш тая операция.

— Прекалено много неща са изложени на риск и не става въпрос само за бизнес интересите ни.

— Тогава покажи ми.

— Ще го уредя.

Мериленд, 16:50 ч.

Стефани седеше на задната седалка на форд събърбън. До нея беше Касиопея. Профучаха през главната порта, без да спират при въоръжената охрана. Отправиха се на север от Вашингтон към Мериленд. Стефани веднага осъзна къде отиват.

Кемп Дейвид. Мястото за отдих на президента.

Колата мина покрай още пазачи и още един пропускателен пункт и накрая спря пред елегантна дървена къща, потънала в зеленина. Излязоха на прохладния следобеден въздух. Агентът от тайните служби, когото бе видяла в музея, махна и входната врата се отвори.

Президентът Робърт Едуард Даниълс-младши излезе.

Знаеше, че президентът никога не използва рожденото си име. Преди много време беше възприел умалителното Дани. Общителен човек с кънтящ баритон, Дани Даниълс беше благословен с невероятната способност да печели избори. Беше губернатор цели три мандата, а след това и сенатор, преди да се кандидатира за президент. Оттам нататък преизбирането му за втори президентски мандат беше лесно.

— Стефани, радвам се, че дойде — провикна се Даниълс, докато пъргаво слизаше по стълбите на верандата. Президентът беше с джинси, раирана риза и ботуши.

Стефани събра кураж и пристъпи напред.

— Имах ли избор?

— Всъщност не, но наистина се радвам, че дойде. Дочух, че си имала някакви неприятности.

Даниълс се засмя, но Стефани не беше в настроение. Дори лидерът на свободния свят не успя да я разсмее.

— Благодарение на хората ви — отвърна тя.

Той разпери ръце, все едно се предаваше.

— Тепърва предстои да разберем това. Та ти дори още не си чула какво имам да ти кажа. А що се отнася до променения ти външен вид — косата и облеклото — харесват ми.

И без да ѝ остави възможност да отвърне, той се обърна към Касиопея.

— Вие сигурно сте мис Вит. Доста съм слушал за вас. Животът ви ми се струва много вълнуващ. Бих искал да посетя онази крепост, която реконструирате във Франция.

— Тогава трябва да дойдете. Ще ви разведа наоколо.

— Разбрах, че строителните работи се извършват както преди шестстотин години. Невероятно.

Стефани осъзна, че Даниълс всъщност ѝ предава послание. Те са тук, той беше информиран, така че отпусни се.

Добре. Да видим накъде биеше.

— Противно на мнението ти, Стефани — каза Даниълс, — аз не съм идиот.

Седяха в дървени люлеещи столове на предишната веранда. Даниълс енергично се люлееше, а дъските на пода проскърцваха от тежестта на едрото му тяло. Президентът бе висок метър и деветдесет.

— Не си спомням да съм ви наричала идиот — отвърна тя.

— Навремето баща ми казваше на майка ми, че никога не я е наричал кучка в лицето. — Той я изгледа. — Което беше вярно.

Тя не отговори.

— Положих доста усилия, за да те изкарам от онзи музей. Той е едно от любимите ми места. Обожавам самолетите и космоса. Изчел съм всичко за тях като млад. Знаеш ли кое е най-хубавото да си президент? Можеш да наблюдаваш излитането на всеки космически кораб, ако поискаш. — Президентът преметна крак върху крак и се облегна назад. — Имам проблем, Стефани, и то сериозен.

— Значи ставаме двама. В момента съм без работа, а според заместник-съветника ви по националната сигурност, съм под арест. И не ме ли уволнихте именно вие?

— Точно така. Лари ме помоли и аз се съгласих. Но трябваше да го направя, за да можеш да дойдеш тук.

Касиопея се наклони напред.

— Дълго време имах известни съмнения, но сега вече знам. Работите с израелците, нали? Опитвах се да сглобя мозайката, но сега всичко ми се изяснява. Те са дошли при вас.

— Разбрах, че баща ви е един от най-умните мъже в Испания. Създал е финансова империя от нищото. И сега вие я управлявате.

— Кое то не е една от силните ми страни.

— Чувам обаче, че стреляте отлично, че сте безразсъдно смела и с коефициент на интелигентност на гений.

— Освен това в момента съм замесена в невероятна политическа каша.

Очите на Даниълс се присвиха развеселено.

— Каша, наистина. Права сте, израелците дойдоха при мен. Поизнервени са заради Котън Малоун.

Стефани знаеше, че Даниълс не е безразличен към Малоун. Преди две години Малоун се беше забъркал в съдебен процес за убийство в Мексико Сити. Жертвата на убийството бе наблюдател от Агенцията за борба с наркотиците и бивш съквартирант на Даниълс от колежа. Убийството му бе буквално екзекуция. Стефани беше изпратила Малоун, за да осигури осъдителна присъда, но по време на обедната почивка на съда Малоун се беше озовал насред престрелка, в която бяха загинали мексиканският прокурор и синът на Хенрик Торвалдсен. Малоун бе застрелял убийците и бе получил куршум в рамото, но бе успял да извоюва присъда. Когато беше поискал да се пенсионира по-рано, заради проявената храброст Даниълс лично го беше освободил от военноморския флот.

— Ами вие, сър? — попита тя. — И вие ли сте изнервен от Малоун?

— Сър? За първи път ме наричаш така. Забелязах, че при малкото ни срещи никога не си използвала това обръщение.

— Не подозирах, че сте забелязали.

— Стефани, аз забелязвам изключително много неща. Например преди малко Котън Малоун се обади в офиса на проект „Магелан“. Вие, разбира се, бяхте заети, затова разговорът бе прехвърлен на Брент Грийн по лично нареждане на министъра на правосъдието.

— Мислех, че вече Дейли отговоря за проекта.

— Аз също. Защо Грийн би постъпил така?

— А откъде знаете, че го е направил? — попита Касиопея.

— Телефоните му се подслушват.

Стефани се запита дали беше чула добре.

— Подслушват телефоните му?

— Точно така. На него и на още няколко души. Да, един от тях е Лари Дейли.

Обля я вълна от нерешителност и тя си наложи да се концентрира. Явно ребусът съдържаеше много неизвестни.

— Стефани, цял живот съм работил, за да стигна дотук. Това е пост, на който човек наистина може да промени нещо. А аз се справям добре. Безработицата е най-ниската от трийсет години насам. Инфлация буквално няма. Лихвените проценти са съвсем скромни. Преди две години дори успях да намаля данъците.

— С помощта на Лари Дейли, който държи юздите на Конгреса. Трудно е да загубиш — не можа да се въздържи Стефани. Този човек може и да бе президентът, но в момента нивото ѝ на търпимост беше под нулата.

Даниълс мълчаливо се поклащаше на стола си и се взираше в гъстата гора.

— Помниш ли „Роки III“?

Тя не отговори.

— Обожавам тези филми. Винаги пребиват Роки почти до смърт и зазвучава онази страхотна музика. Тогава той изведнъж сякаш проглежда, събира всичките си сили и пребива противника си.

Тя го слушаше с интерес.

— В „Роки III“ той разбира, че треньорът му Мики е организиран лесни победи. Сигурни печалби. За да може Роки да запази титлата си и да не бъде нараняван. Сталоун изигра ролята си великолепно. Искане да се бие с мистър Ти, но Мики не му разрешава, защото мистър Ти ще го убие. Роки буквално побеснява, когато осъзнава, че е възможно да не е толкова добър, за колкото се смята. Мики, разбира се, умира, и в крайна сметка Роки нокаутира мистър Ти.

В думите на президента се долавяше нотка на уважение.

— Дейли е моят Мики — почти прошепна президентът. — Той организира мачовете ми. А аз съм като Роки. Това не ми харесва.

— А нима не знаехте? — попита тя.

Той поклати глава, а изражението му представляваше странна смесица от любопитство и раздразнение.

— Канех се сам да го изоблича, когато разбрах, че ти провеждаш разследване. Да използваш момиче на повикване? Доста находчиво. Моите хора не проявиха подобно въображение. Трябва да си призная,

че когато ми разказаха за това, мнението ми за теб незабавно се промени.

— А откъде разбрахте, че аз съм отзад? — полюбопитства тя.

— Момчетата ми обожават микрофоните и видеото. Така че просто слушаха и наблюдаваха. Знаехме за флашпаметите, както и къде ги крие и просто изчаквахме.

— Разследването беше преди месеци. Защо не го притиснахте тогава?

— А ти?

Отговорът беше очевиден.

— Аз не мога да го уволня, но вие можете.

Даниълс постави и двата си крака върху дъсчения под на верандата и седна на края на стола.

— Скандалът е жестоко нещо, Стефани. Никой в тази държава няма да повярва, че не съм знаел какво прави Дейли. Трябваше да го отстраня, без да оставям следи.

— Тоест най-добре бе Дейли да го свърши сам — обади се Касиопея.

Даниълс я погледна.

— Така щеше да е най-добре. Лари обаче е специалист по оцеляване. И то много добър.

— С какво ви държи? — попита Стефани.

Дързостта ѝ сякаш му се понрави, вместо да го подразни.

— Освен компрометиращите снимки, на които съм с една коза, няма кой знае какво.

Стефани се ухили.

— Не можех да не попитам.

— Така е. Сега разбирам защо говорят така за теб, Стефани. Наистина можеш да вбесиш човек. Какво ще кажеш да се върнем към въпроса ми, който явно и двете не смятате за важен. Защо Брент Грийн е пожелал да говори лично с Котън?

Тя си спомни какво ѝ беше казал Дейли в музея.

— Дейли ми каза, че Брент се опитва да бъде следващият вицепрезидент.

— Което ни води до целта на нашата среща. — Даниълс се облегна и залюля стола си. — Обичам да играя ролята на доброто старо момче. Това е част от възпитанието ми сред хълмовете на

Тенеси. И една от причините да обичам Кемп Дейвид. Напомня ми за дома. Сега обаче е време да бъда президент. Някой е получил достъп до секретните ни досиета и е успял да надникне в Александрийската връзка. След това въпросните лица са предали информацията на две чужди правителства, които в момента са в истерия. Израелците са бесни. Признавам, на пръв поглед изглежда, сякаш сме се хванали за гушите. Честно казано обаче, аз харесвам тези хора. И никой, абсолютно никой няма да закача Израел по време на моя мандат. За съжаление някои хора от администрацията ми мислят другояче.

Стефани искаше да попита кого точно има предвид, но реши да го остави да говори.

— Някой е задвижил нещо тук, нещо, което започна с отвличането на сина на Котън Малоун. За щастие, що се отнася до Малоун, тези хора нямат никаква представа с кого са се захванали. Той ще ги побърка. Кое то пък ни дава възможност да си изясним нещата. Един мой чичо навремето казваше: „Искаш да убиеш змия? Лесна работа. Запалваш храсталака, където се крие и изчакваш да изпълзи. Тогава просто ѝ отсичаш главата“. Точно това ще направим и ние.

Касиопея поклати глава.

— Както споменах, господин президент, забърква се голяма каша. Замесена съм в нея само от ден-два, но вече загубих представа кой казва истината.

— Включително и аз ли?

Касиопея присви изумруденозелените си очи.

— Включително и вие.

— Това е добре. Човек трябва да е подозрителен. — В гласа му се долавяше искреност. — Имам нужда от помощта ни. Ето защо те уволних, Стефани. Трябваше да имаш свобода. И сега я имаш.

— Свобода за какво?

— Да намериш моя предател.

Виена, 23:20 ч.

Торвалдсен поведе Гари към долния етаж на замъка. Не се беше чувал с Алфред Херман след краткия им разговор. Гари бе прекарал вечерта с няколко от останалите гости. Двама от членовете бяха довели децата си и Херман беше организиран да вечерят в оранжерията отзад.

— Беше страхотно — каза Гари. — Пеперудите кацат буквално в чинията ти.

Самият Торвалдсен беше посещавал павилиона с пеперудите няколко пъти и мястото го беше очаровало. Дори се беше замислил да построи подобно помещение в Кристиангаде.

— Те са изключителни създания, но изискват огромни грижи.

— Там е като в тропическа гора.

И двамата не можеха да заспят. Очевидно Гари също беше нощна птица. Отправиха се към библиотеката на Херман.

Торвалдсен беше чул, че Синия стол възнамерява да се срещне с Икономическия комитет. Дискусиите щяха да продължат известно време, което щеше да му даде възможност да се подготви добре. Утрешното заседание щеше да е от решаващо значение. Дебатите трябваше да бъдат точни и целенасочени. Всички щяха да си тръгнат в неделя. Срещите им никога не се проточваха. Администрацията и комитетите свеждаха въпросите за разглеждане само до тези, които изискваха гласуване. Темите за обсъждане се представяха, дискутираха и решаваха. Целите на Ордена се формулираха чак до пролетта.

Следователно той трябваше да се подготви.

Огромната библиотека беше на два етажа, облицована с лъскава орехова ламперия. Камина от черен мрамор заемаше едната стена, а над нея висеше френски гоблен. От пода до тавана на останалите три стени бяха вградени рафтове, а рисуваният таван сякаш водеше към небето.

Спираловидно стълбище се виеше към рафтовете на втория етаж. Торвалдсен се хвана за гладкия метален парапет и бавно се изкачи по стъпалата.

— Какво правим тук? — попита Гари, когато стигнаха горния етаж.

— Искам да прочета нещо.

Чувал бе за най-ценния шкаф в библиотеката на Херман, в който била изложен великолепен екземпляр на Библията. Херман се хвалеше, че това е едно от първите издания. Торвалдсен се приближи и се възхити на красивата корица.

— Библията е била първата отпечатана книга през петнайсети век. Гутенберг е отпечатал много Библии. Ето една от тях. Както вечерта казах, не е зле да я прочетеш.

Гари се вгледа в книгата и Торвалдсен осъзна, че момчето не може да оцени значението ѝ.

— Думите в нея са променили хода на човешката история. Те са повлияли на социалното развитие на човечеството и са изковали политически системи. Библията и Коранът вероятно са най-важните книги на планетата.

— Как е възможно думите да са толкова важни?

— Не става въпрос просто за думите, Гари. Важно е какво правим с тях. След като Гутенберг изобретил печатарската преса, книгите бързо се разпространили. Не били евтини, но към 1500 година вече били нещо обичайно. По-големият достъп до информация означавал повече разногласия, повече информирани дискусии, повече критики към властта. Информацията променила света. — Той посочи Библията. — И тази книга променила всичко.

Той внимателно отгърна корицата.

— На какъв език е? — попита Гари.

— На латински. — Торвалдсен зашари с поглед по текста.

— Можеш ли да го четеш?

Торвалдсен се усмихна на недоверчивостта в гласа му.

— Научих се като дете. — Той потупа гърдите на момчето. — Ти също трябва да се научиш.

— И за какво ми е?

— Ще можеш да прочетеш тази Библия например. — Той посочи съдържанието. — Трийсет и девет книги. Евреите почитат първите пет. Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие. В тях се разказва за древния народ на Израел, от създаването на света, през великия потоп, излизането им от Египет, скитанията из пустинята, та чак до

получаването на Божиите заповеди от Мойсей при планината Синай. Истинска епопея.

Знаеше, че за евреите тези писания бяха от огромно значение. Както и следващият раздел, пророците — Йов, Съдии, Самуил, Царства — които пресъздават историята на израилтяните от пресичането на река Йордан до завземането на Ханаан, създаването и падането на множеството им царства и поражението им от асирийците и вавилонците.

— Тези книги — обясни той на Гари — ни разказват историята за хората на Израел хилядолетия преди Христа. Те са народ, чиято съдба е пряко свързана с Бог и неговите слова.

— Но това е било преди много време, нали?

Той кимна.

— Преди четири хиляди години. И въпреки това арабите и евреите непрестанно воюват, за да докажат истинността на тези слова.

Той бавно прелисти Битие и откри абзаца, за който беше дошъл.

— *И рече Господ на Аврама, след като Лот се отдели от него: дигни очи и от мястото, дето си сега, погледни към север и юг, към изток и запад; защото цялата земя, която виждаш, на тебе ще я дам и на потомството ти довека.* — Торвалдсен замълча. — Тези думи са коствали живота на милиони.

Той мълчаливо прочете още веднъж петте най-важни думи.

— Какво означава това?

Той се вгледа в момчето. Колко пъти Кай му беше задавал същия въпрос? Синът му беше научил латински, беше прочел Библията и беше изповядвал вярата им. Беше добър човек, но беше станал жертва на безсмислена жестокост.

— Важна е истината — отговори той повече на себе си, отколкото на Гари.

От мястото, дето си сега.

— Имаш ли новини от татко? — попита Гари.

Той погледна момчето и поклати глава.

— Нито дума. Той търси нещо подобно на мястото, в което се намираме. Библиотека, която пази ключа към разгадаването на тези библейски думи.

Някакво движение на долния етаж привлече вниманието му. Вратата на библиотеката се отвори и отвън долетяха гласове. Той

веднага разпозна единия — беше на Алфред Херман.

Направи знак на момчето и двамата се отправиха към нишата на един прозорец, където горните рафтове прекъсваха. Долният етаж бе слабо осветен от няколко отделни лампи, а горният — от вградени в тавана лампи. Даде знак на Гари да мълчи. Момчето кимна.

Торвалдсен се послуша.

Човекът с Херман говореше на английски.

Американец.

— Това е важно, Алфред. Всъщност много повече от важно е. То е от първостепенно значение.

— Съзнавам положението ви — отвърна Херман. — Но то не е по-съдбоносно от нашето.

— Малоун е на път към Синай. Ти каза, че всичко ще е наред.

— И наистина ще бъде. Да ти наля ли малко коняк?

— Да не се опитваш да ме успокоиш?

— Опитвам се да ти наля коняк.

Торвалдсен направи знак на Гари да не мърда и се отдели от нишата, за да погледне набързо над металния парапет. Под него стоеше Алфред Херман и с декантер в ръка. До него стоеше по-млад мъж, вероятно в средата на петдесетте, облечен в тъмен костюм. Главата му беше увенчана с гъста руса коса. Беше гладко избръснат и изглеждаше доста енергичен и в същото време невинен — идеален за модел на някой портретист или пък за актьор.

Което не беше далеч от истината.

Торвалдсен познаваше този мъж.

Беше вицепрезидентът на Съединените щати.

Кемп Дейвид, Мериленд

Стефани регистрира думите на президента:

— Как така *вашият* предател?

Даниълс я погледна разтревожено.

— Някой в това правителство си играе с мен. Прокарва собствената си политика, опитва се да постигне собствените си цели, сякаш смята, че съм или прекалено мързелив и апатичен, или прекалено глупав, за да осъзная какво става. Не е нужно да си гений, за да разбереш кой е подстрекателят. Моят така наречен лоялен вицепрезидент. Той е един амбициозен негодник.

— Господин президент... — започна тя.

— А, това също го казваш за първи път — „господин президент“. Вероятно отношенията ни търпят развитие.

— Имам известни резерви по отношение на вас и вашата администрация.

— Това е проблемът на бюрократите. Американските политици идват и си отиват. Но вие оставате завинаги. Което означава, че имате база за сравнение. За мое съжаление, Стефани, ти явно ще се окажеш права в този случай. Заобиколен съм от предатели. Вицепрезидентът толкова много иска да заеме поста ми, че едва се контролира. За целта дори е готов да направи сделка с дявола. — Даниълс замълча, но тя не прекъсна мислите му. — Ордена на Златното руно.

Добре ли беше чула?

— Той е там, в този момент. На среща с техния ръководител. Мъж на име Алфред Херман.

Явно беше подценила сериозно Дани Даниълс. Както и Брент Грийн. И двамата бяха доста информирани. Касиопея се поклащаше на стола, но Стефани забеляза, че тя слуша внимателно. Беше й разказвала за Ордена.

— Баща ми беше член на този Орден — каза Касиопея.

Това не го бе споменала по време на разговора им.

— Години наред двамата с Хенрик посещаваха събранията им заедно. Аз обаче предпочетох да не продължа да членувам след смъртта му.

— Добър ход — отвърна Даниълс. — Групичката им се свързва с множество конфликти в света. Те са доста обиграни. Никога не оставят следи. Разбира се, ключовите играчи обикновено намират смъртта си. Като всяка добра банда, си имат силов играч. Мъж с прозвище Ноктите на орела. Типично по европейски. Наемен убиец с впечатляваща титла. Точно те отвлякоха момчето на Малоун.

— И вие ни казвате това едва сега?

— Да, Стефани, казвам ви го сега. Едно от предимствата да си лидер на свободния свят е, че мога да казвам каквото си поискам. — Той ѝ хвърли изпитателен поглед. — Тук се случват много неща. При това бързо. От всички страни. Направих най-доброто предвид обстоятелствата.

Тя се върна на въпроса.

— Какво прави вицепрезидентът при Синия стол?

— Синия стол? Радвам се, че ти също си информирана. Надявах се да е така. Продава душата си. Ордена се стреми с всякакви средства да се добере до Александрийската библиотека. Търсят доказателства за някаква теория и въпреки че смятах цялата история за странна, очевидно нещата не са толкова прости.

— Какво казват израелците? — попита Касиопея.

— Не искат нищо да бъде разкрито. И точка по въпроса. Искат да оставим нещата така. Изглежда, Ордена е доил саудитското кралско семейство от десетилетия насам и сега са решили да обърнат всичко наопаки. Да настроят арабите и евреите едни срещу други. Всъщност планът им не е лош. Ние също сме постъпвали така. Но напрежението ще ескалира. Никой не може да предвиди как ще постъпят фанатиците, независимо дали са араби, израелци или — той замълча... — американци.

— Какво искате да направя? — попита Стефани.

— Нека първо ти кажа още нещо, което не знаеш. Котън се е обадил още веднъж на Грийн. Искал му е услуга. Грийн е дал разрешение военен самолет да транспортира самия Малоун, бившата му съпруга и още един мъж до — ако щете, вярвайте — Синай. В момента летят. Нашето предположение е, че третият човек е наемният

убиец. Освен това Малоун е поискал от Грийн проверка на самоличността на този човек — което, между другото, министърът на правосъдието съзнателно е забравил. Не е направил никакво проучване. Ето защо проверката извършихме ние. Котън е дал името Джеймс Макколъм. Описанието не съвпада, но човек с това име съществува и той е бивш военен от специалните части, който в момента е наемник на свободна практика. Има подходяща биография, за да работи за Ордена, не смятате ли?

— Как се е свързал с Малоун? — попита Касиопея.

Даниълс сви рамене.

— Нямам представа, но съм доволен, че точно Котън е с него. За съжаление обаче няма как да му помогнем.

— Можем да проследим полета им — предложи Касиопея.

Президентът поклати глава.

— Няма начин. Не трябва да допускаме някой да разбере, че сме замесени. Искам да открия моите предатели. А за целта трябва да си мълчим.

— А финалистите са — каза тя — Лари Дейли и Брент Грийн.

Даниълс се засмя.

— Победителят в това състезание получава билет за затвора с всички включени разходи. Но не и преди лично да го изритам отзад.

Явно бе възвърнал навика си да раздава разпореждания.

— Вие двете сте единственото, с което разполагам, за да открия отговора на загадката. Не мога да замеся нито една друга агенция по очевидни причини. Позволих на всичко това да се даде ход, за да мога да ти предоставя възможност, Стефани. Знаех, че си надушила нещо за Дейли, но, слава богу, не си действала. Сега трябва заедно да открием истината.

— Наистина ли смятате, че министърът на правосъдието е замесен? — попита Касиопея.

— Нямам представа. Брент играе ролята на светец изключително добре и е възможно да е богобоязлив и религиозен християнин. Но също така е човек, който не би искал да напусне влиятелния си пост и да стане „консултант“ в някоя вашингтонска юридическа кантора. Затова и остана през втория мандат. По дяволите, всички останали напуснаха кораба — добавиха към биографията си важния правителствен опит и извлякоха облаги от връзките си. Но не и Брент.

Стефани почувства, че трябва да го защити:

— Той ми спомена, че е допуснал изтичане на информация за Александрийската връзка, защото сам е търсел предателя.

— По дяволите, възможно е. Не знам. Това, което знам, е, че заместник-съветникът по националната сигурност е подкупвал Конгреса. Вицепрезидентът ми крои планове с един от най-богатите мъже в света. А две нации в Близкия изток, които по принцип се ненавиждат, в момента работят заедно, за да предотвратят откриването на библиотека отпреди хиляда и петстотин години. Това като че ли е всичко, нали, Стефани?

— Да, господин президент, схващаме положението.

— Тогава намерете предателя.

— И как предлагате да го направим?

Той се усмихна на решителността ѝ.

— Доста мислих по въпроса. Нека първо хапнем нещо, после идете да поспите. Изглеждате изморени. Тук сте в безопасност.

— Не можем да чакаме до сутринта — отвърна тя.

— Ще се наложи. Знаеш ли как овесът увира най-добре? Когато го оставиш да къкри на котлона със затворен капак. Така твърдите зрънца се превръщат в божествена закуска. Ще оставим цялата работа да покъкри няколко часа и тогава ще ви разкажа какво съм намислил.

Виена

Торвалдсен се върна на пръсти в нишата, но продължи да слуша напрегнато разговора на долния етаж. Присъствието на американския вицепрезидент в замъка на Херман разкриваше множество нови възможности. Старият човек погледна Гари и сложи пръст пред устните си. Момчето трябваше да мълчи.

От долния етаж се чу подрънкване на стъкло.

— За нашето приятелство — каза Херман.

— Точно това харесвам у теб, Алфред. Лоялността. Днес тя не се среща често.

— Вероятно твоят шеф мисли същото.

Другият мъж се засмя.

— Даниълс е глупак. Има прекалено опростенчески поглед към живота и целия свят.

— А ти смяташ ли се за лоялен?

— Абсолютно. Преживял съм пет години с Дани Даниълс. Вършех точно това, което той искаше. Усмиввах се. Защищавах го. Но повече не мога да го понасям. Американците също.

— Надявам се да не си пропилял времето си напразно.

— През всичките години изграждах коалиции. Създавах познанства и приятелства. Изглаждах отношенията с враговете. Имам всичко, което ми трябва...

— Освен пари.

— Не бих казал. Имам достатъчно длъжници, за да задвижа нещата. А и арабските ми приятели са доста щедри.

— Ордент също оценява усилията на хората, които го поддържат. Твоят президент не е особено приятелски настроен към световния бизнес. Изглежда, го привличат митническите тарифи, търговските ограничения и откритото банкиране.

— Това е отделен проблем. Уверявам те, че мнозина във Вашингтон са на съвсем различно мнение.

Шумът от долния етаж подсказваше, че двамата мъже седат. Торвалдсен се приближи до парапета. Херман седеше на стол, а вицепрезидентът бе седнал в едно от креслата. И двамата държаха питиета.

— Израел се опитва да разбере какво се случва — каза вицепремиерът. — Знаят, че връзката е разкрита.

— И аз знам — кимна Херман. — Впрочем имам съдружник, който се занимава с този въпрос.

— Началникът на кабинета ми твърди, че израелски разузнавачески екип е изчезнал в Германия, а един служител от Външно министерство бил открит мъртъв в Ротенбург след подозрение, че е продавал информация. Изпратили са екип убийци в Лондон. Най-странното е, че от Тел Авив всъщност искаха ние да разберем.

— Знам и това, приятелю мой.

— Тогава сигурно знаеш и че един от бившите ни агенти, Котън Малоун, е на път за Синай с бившата си съпруга и с още един мъж.

Настъпи тишина.

— Любопитно ни бе кой е този човек и затова изследвахме отпечатъците, които е оставил върху едно от перилата, докато се качвал на военния самолет в Лисабон. Американец. Джеймс Макколъм. Чувал ли си за него?

— Псевдонимът му е Доминик Сейбър. Работи за нас.

— И понеже ти също си мой приятел, Алфред, с цялото си уважение ще ти кажа, че си пълен нещастник. Видях го в очите ти. Изобщо не знаеше, че твоят човек е на път за Синай.

Отново мълчание.

— Той не е длъжен да ме държи в течение. Интересуват ме единствено резултатите.

— Е, тогава кажи ми какво прави той с Котън Малоун и ще открие ли тази библиотека.

— Значи, казваш, Синайският полуостров. Определено се намират на място, което прави подобно откритие вероятно. Достатъчно близо до Александрия, за да се осъществява преносът на ръкописи по онова време, но същевременно и достатъчно изолирано. Там са съществували търговски пътища много преди и след Христа.

Фараоните са прокопавали земите в търсене на мед и тюркоази. Древен Египет е познавал Синайския полуостров доста добре.

— А ти явно познаваш историята доста добре.

— Знанията са полезно нещо. Особено тук.

— Алфред, не правим някакво интелектуално упражнение. Опитвам се коренно да променя външната политика на Америка. Двамата с Даниълс сме спорили по въпроса. Сега мога да направя нещо. Време е да окажем на арабите същото внимание, което винаги сме засвидетелствали на Израел. И като теб аз също се интересувам само от резултатите. Ти и колегите ти искате печалба. Аз искам власт.

— И освен това искаме ти да поемеш поста.

— Каж ми тогава, Алфред, кога трябва да умре президентът на Съединените щати?

Ледени тръпки пробягаха по приведения гръб на Торвалдсен, когато думите достигнаха до съзнанието му.

— Изглежда, си мислил по тази идея — отбеляза Херман.

— Успя да ме убедиш.

— Всичко вече е уредено — отвърна Херман. — Необявеното пътуване на Даниълс до Кабул ще завърши драматично.

— Веднага щом излети — каза вицепрезидентът, — ще ви уведомя по уточнените канали. Засега намеренията му са да тръгне следващия четвъртък. Само четирима души знаят. Той, аз и двамата началници на кабинетите ни. Дори афганистанският президент не знае за посещението. Ще му бъде съобщено непосредствено преди кацането им. Цялата идея е на отдела за връзки с обществеността към Белия дом. Вдигане на рейтинга с едно вдъхновяващо пътуване до бойното поле.

— Оръжията вече са там — каза Херман. — Сделката е направена с един от главните заместници на Бин Ладен. Той бе силно поласкан. Ще бъде първият им значителен удар срещу Америка от няколко години насам. Работили сме с тези дяволи и преди, винаги от разстояние и с предпазливост, но всеки път успешно.

— Все още имам известни резерви по отношение на това арабите да убият Даниълс. Но приятелите ми в Арабия ми казват, че на повечето от тях също им е писнало от Бин Ладен. С удоволствие биха го отстранили. Странното му поведение неимоверно усложнява новия световен ред. Просто не желаят да играят с нас, щом нещата стоят

„както го искат израелците“. Но с отстраняването на Даниълс и промяната в политиката те ще се присъединят към нас в търсенето на Бин Ладен.

— Политическият комитет смята, че арабите ще са повече от склонни да преговарят.

— Нима и те знаят? — попита вицепрезидентът изумено.

— Разбира се, че не. Просто разработват различни сценарии, а промяната в американската политика е само един от тях. Отдавна чакахме това да се случи.

— Добре, Алфред, но нали знаеш какво ме тревожи?

Херман се подсмихна.

— Няма да има следи. Пратениците, които са договорили сделката с Бин Ладен, ще отидат при Аллах още следващата седмица. Сътрудникът, за когото ти споменах, лично ще се заеме. Никой няма да може да бъде свързан с нищо. Никакви следи.

— Явно имаш голямо доверие на този човек — отбеляза вицепрезидентът.

— Никога не ни е разочаровал.

— Важно е да не започне сега. Аз ще бъда в Чикаго в деня на заминаването на Даниълс. Белият дом няма да съобщи нищо. Все едно президентът си е във Вашингтон и работи и изведнъж се появява по новините в Афганистан. Тогава ще ме скрият, докато той се върне. Стандартна процедура след Единайсети септември.

— Какво ще правиш, след като свалят самолета? — попита Херман.

— Ще положа клетва и ще управлявам през следващите три години. След това ще се кандидатирам за още четири и после се махам.

— Искам да знаеш, че ако открием изгубената библиотека, планът, който ние сме изготвили, веднага ще влезе в действие.

— И още как. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Трябва напълно да объркаме Израел и арабите. Аз ще ги лаская, вие ще ги предизвиквате. Саудитците ще бъдат принудени да преговарят. Не могат да си позволят хаос в страната. Аз също искам цените на петрола да се понижат. Няколко долара на барел ще променят brutния ни вътрешен продукт с милиарди. Ще мобилизирам Америка да си отмъсти за смъртта на Даниълс. И никой няма да спори с мен по този въпрос. Целият свят ще се присъедини към нас. Арабите ще ни се

умилкват, ще се молят да ни станат приятели. Това е моментът, в който и те ще се присъединят, и така всички печелим.

— Политическият комитет смята, че ще настъпи глобална нестабилност.

— Кой го е грижа? Моите гласоподаватели ще са освирепели от ярост. Нищо не зарежда с положителна енергия американците повече от едно сплотяване около знамето. А аз възнамерявам да ръководя този процес през следващите седем години. Арабите са търговци. Ще осъзнаят, че времето да си сътрудничим, е настъпило, особено ако това причинява някакви вреди на Израел.

— Добре си обмислил всичко.

— Не съм мислил за нищо друго през последните няколко месеца. Опитах се да накарам Даниълс да промени мнението си, но стане ли въпрос за Израел, той отказва да отстъпи. Тази проклета нация с население колкото един американски окръг може да ни съсипе. Аз обаче не възнамерявам да им го позволя.

— Когато се видим следващия път, ще бъдеш президент на Съединените щати.

— Алфред, освен терористите, които лично ще извършат агентата, двамата с теб сме единствените в света, които знаят. Лично съм се погрижил.

— Аз също.

— Тогава да действаме и да се наслаждаваме на отплатата.

Херман се опитваше да прецени мъжа срещу себе си. Да, той бе вицепрезидентът на Съединените щати, но не се различаваше от стотиците други политически играчи, които бе купувал и продавал из целия свят — мъже и жени, жадни за власт и лишени от съвест. Американците се биеха в гърдите, че са над тези неща, но никой, вкусил възможностите на властта, не можеше да им устои. Мъжът, седнал срещу него в библиотеката му, не правеше изключение. Говореше за благородни политически цели и промяна на външната политика, но беше готов да предаде страната си, президента си и самия себе си.

И слава богу.

Орденът на Златното руно процъфтяваше от липсата на морал у хората.

— Алфред — казваше той, — бъди откровен с мен. Наистина ли съществуват доказателства, че Израел не може да има библейски претенции към Светите земи?

— Разбира се. Старият завет е бил основен обект на изследвания в Александрийската библиотека. Появилият се към края на съществуването на библиотеката Нов завет също бил подробно анализиран. Знаем това от съществуващите ръкописи. Можем логично да предположим, че както текстовете, така и анализите на Библията на оригиналния староеврейски език все още съществуват.

Той си спомни какво му беше съобщил Сейбър от Ротенбург. Израелците бяха убили трима. Всеки от тях бе посетен от Пазител. Всеки бе изследвал Стария завет. Самият Хаддад беше получил покана. Защо иначе биха му оказвали подобна чест? И защо Израел бе убил палестинеца?

Трябваше да има някаква връзка.

— Наскоро бях в Англия — каза вицепрезидентът, — където ми показаха Синайската Библия. Увериха ме, че е от четвърти век, един от най-старите запазени екземпляри на Стария завет. Написана е на гръцки.

— Чудесен пример — отвърна Херман. — Знаеш ли историята?
— Отчасти.

Херман разказа на госта си за немския учен Тишендорф, който през 1844 г. обикалял Изтока в търсене на стари ръкописи. Той посетил манастира „Света Екатерина“ в Синай и докато го разглеждал, забелязал кошница с четирийсет и три пожълтели страници, изписани на древногръцки. Монасите му казали, че смятат да ги използват за огъня, както много други преди тях. Тишендорф им доказал, че страниците са от Библията, и те му разрешили да ги вземе. Петнайсет години по-късно се върнал в манастира от името на руския цар. Показали му останалите библейски страници и той успял да ги върне в Русия. В крайна сметка след революцията комунистите продали ръкописа на англичаните, които го съхраняват до ден-днешен.

— Синайската Библия — продължи Херман — е един от най-старите съществуващи ръкописи. Някои смятат, че самият Константин е поръчал написването ѝ. Но тя е на гръцки, което означава, че е била преведена от староеврейски от някой напълно неизвестен автор от също толкова неизвестен оригинал.

Монасите от „Света Екатерина“ все още не са се примирили, че след повече от сто години така и не са им върнали Библията. Десетилетия наред пишат молби до Съединените щати да се намесят. Точно затова отидох да видя въпросния документ. Искях да разбера за какво е целият този шум.

Възхищавам се на Тишендорф, че е успял да вземе ръкописа. Монасите са щели или да го изгорят, или да го оставят да изгние. За съжаление много от източниците ни на знание са застигнати от подобна участ. Надяваме се единствено, че Пазителите са били по-предпазливи.

— Ти май наистина вярваш в тия работи?

Херман се замисли дали да продължи. Нещата се развиваха доста бързо и този мъж, който скоро щеше да стане президент, трябваше да осъзнае ситуацията.

Изправи се.

— Ще ти покажа нещо.

Торвалдсен се разтревожи, когато Алфред Херман се изправи и остави питието си на масата. Той рискува да погледне надолу и видя, че австриецът води вицепрезидента към спираловидната стълба. Бързо обходи с поглед пътеката между рафтовете на горния етаж и осъзна, че няма друг изход надолу. На останалите три стени също имаше няколко прозоречни ниши, но нямаше как двамата с Гари да се скрият в тях.

Щяха да ги забележат веднага.

За щастие Херман и вицепрезидентът подминаха стълбите и спряха пред една стъклена витрина.

Херман посочи осветената витрина. Вътре лежеше старинен сборник с ръкописи, чиято дървена обложка беше надупчена от дървояди.

— Този ръкопис също датира от четвърти век. Представлява трактат върху ранните църковни учения и е написан от самия Августин. Баща ми го купил преди няколко десетилетия. Няма никаква историческа стойност, тъй като съществуват негови копия, но изглежда наистина впечатляващо.

Той се пресегна и натисна някакъв бутон, маскиран като един от винтовете от неръждаема стомана. Горната третина на витрината се отдели от останалата част. Вътре лежах девет листа тънък папирус.

— Тези листове обаче са доста ценни. Те също са купени от баща ми преди десетилетия от същия човек, който му е продал и сборника. Някои от тях са написани от Евсевий Йероним Софроний, живял през четвърти и пети век. Велик църковен деятел. Превел Библията от староеврейски на латински. Неговата Библия се нарича Вулгата. Историята го познава под друго име. Йероним.

— Интересен човек си ти, Алфред. Вълнуват те всякакви странности. Какво значение биха могли да имат днес тези смачкани стари листове?

— Уверявам те, имат огромно значение. Толкова голямо, че би могло да промени мисленето ни. Част от тях също са били написани от Августин. Това са писма между Йероним и Августин. — Той забеляза, че американецът все още не изглежда достатъчно заинтригуван.

— Имали са поща по онова време, така ли?

— Най-ранна форма на поща. Пътници, тръгнали в подходящата посока, се съгласявали да вземат писма и пакети. Някои от най-запазените документи от онова време са писма.

— Е, това вече е интересно.

Херман стигна до същността на въпроса.

— Питал ли си се някога как е създадена Библията?

— Всъщност не.

— Ами ако цялата Библия е една лъжа?

— Това е въпрос на вяра, Алфред. Какво значение има?

— Има огромно значение. Представи си, че ранните църковни отци — мъже като Йероним и Августин, които формирали религиозното мислене — били решили да променят всичко. Помниш ли кога са живели те? Четиристотин години след Христа, много след като Константин признал за равнопоставена новата християнска религия, по време, когато укрепващата църква елиминирала всички философии, опровергаващи ученията ѝ. Създавал се Новият завет. Различни евангелия оформяли единно послание, в основата на което било учението, че Господ е милостив и опрощаващ и че Христос бил дошъл. Но съществувал и Старият завет. Евреите продължавали да го използват. Християните също искали той да бъде част от религията им. За късмет на онези църковни отци текстовете на Стария завет били малобройни и всички били написани на староеврейски.

— Но нали каза, че Йероним превел Библията на латински.

— Точно в това е въпросът. — Той пхна ръка в рамката и извади един потъмнял лист. — Тези са написани на латински, езикът от времето на Йероним.

Под пергаментите имаше изписани на машина страници. Той извади и тях.

— Поръчах да преведат страниците. От трима различни експерти, за да съм сигурен в превода. Ще ти прочета нещо и ще разбереш какво имам предвид.

Съзнавам какви умения са нужни, за да бъдат убедени горделивите колко велика добродетел е смирението, което ни извисява не чрез човешката арогантност, а чрез божествено благоволение. Задачата ни

е да се уверим, че човешкият дух е извисен и че посланието е ясно чрез думите на Христос. Вашата мъдрост, предложена ми, когато започнах тази задача, се оказва безценна. Трудът, над който работя, ще представлява първата интерпретация на древната Библия на език, който дори най-неграмотните ще могат да разберат. Логично е да има връзка между Новия и Стария завет. Би било в разрез със собствените ни интереси, ако Светото писание си противоречи, и това само би издигнало еврейската философия на по-високо ниво, тъй като е съществувала по-дълго от нашата вяра. След последния ни разговор преведох още голяма част от текста, но напредвам трудно поради многото двузначни думи. За пореден път ви моля за насока по един критичен въпрос. Йерусалим е свещеното място в стария текст. Думата „yeruwwshalaim“ често се употребява, за да обозначи местоположението, но забелязвам, че в Стария завет никъде не е използван изразът „iyug yeruwwshalayim“, който очевидно означава „градът Йерусалим“. Ще ви дам един пример. На староеврейски, в Царства, Иахве казва на Соломон: „Град Йерусалим, който си избрах там“. По-нататък той твърди: „За да остане светилото на Моя раб Давида през всички дни пред лицето Ми в град в Йерусалим, който Си избрах, за да пребъдва там името Ми“. Братко мой, виждаш ли моята дилема? В древния текст Йерусалим е описан не като град, а като територия, като винаги се казва „градът в Йерусалим“, а не самият Йерусалим. Самуил дори говори за страна и казва: „Царят тръгна за Йерусалим заедно с людете си против иевусейци, жители на оная страна“. Мъча се с превода, с надеждата да открия някоя грешка, но без успех. Думата „yeruwwshalaim“, Йерусалим, винаги се използва да обозначи област с няколко града, а не един-единствен град.

Херман спря и погледна вицепрезидента.

— Йероним писал това писмо на Августин, докато превеждал Стария завет на латински. А сега нека ти прочета какво е писал Августин на Йероним.

Той взе друг лист.

Многоуважаеми братко, трудът ви изглежда едновременно славен и тежък. Сигурно е невероятно да откриеш написаното от отдавна починали книжници, и то следвайки божествените заръки. Вие определено сте наясно с усилията, които всички ние трябва да положим в тези опасни времена. Езическите божества измират. Посланието на Христос се разпространява. Словата му за мир, милост и любов звучат искрено. Мнозина откриват новото ни послание просто защото е леснодостъпно. Всичко това прави усилията ви да съживите словата на Стария завет още по-значими. Писмата ви ясно описват проблемите, пред които сте изправен. И все пак бъдещето на тази църква, на нашия бог, зависи от нас. Не е грях да пригодим посланието от Стария завет към това от Новия. Както сам казвате, думите притежават множество значения, така че кой може да каже кое е истинското? Със сигурност не аз или пък вие. Молите ме за наставления и затова ще ви ги дам. Преведете старите слова в съзвучие с новите, защото, ако те се разминават с Новия завет, ще бъдем изложени на риска да объркаме вярващите и да разпалим огъня на недоволството, който многото ни врагове продължават да подклаждат. Задачата ви е велика. Изключително важно е всички да могат да прочетат старата Библия, защото тогава книжниците и равините няма да имат власт над този така важен текст. Затова, братко, работете упорито с ясното съзнание, че вършите Божия работа.

— Да не би да твърдиш, че съзнателно са променили Стария завет? — попита вицепрезидентът.

— Естествено, че са го променили. Само тази забележка за Йерусалим е достатъчно добър пример. Преводът на Йероним, който се приема и до днес, обозначава Йерусалим като град. В превода на Царства Йероним пише: *Йерусалим, градът, който избрах*. И това напълно противоречи на написаното от Йероним в писмото: *Йерусалим, града, който избрах там*. Разликата е огромна, не мислиш ли? А това описание на Йерусалим е използвано в целия превод на Йероним. Йерусалим от Стария завет се е превърнал в град в Палестина, защото Йероним го е превел така.

— Това е лудост, Алфред. Никой няма да го приеме.

— Не е нужно някой да го приеме. Но щом доказателствата бъдат открити, никой няма да може да го отрече.

— Какви доказателства?

— Ръкопис на Стария завет, написан преди Христа, би трябвало да е достатъчен. Тогава бихме могли да прочетем думите, без да са пречупени през християнската призма.

— Пожелавам ти успех.

— Знаеш ли какво? Оставям управляването на Америка на теб, а ти остави преводите на мен.

Торвалдсен видя как Херман поставя листовите обратно и затваря тайника. Мъжете постояха още малко и после напуснаха библиотеката. Беше вече късно, но на Торвалдсен не му се спеше.

— Ще убият президента — нервно изрече Гари.

— Знам. Ела, трябва да тръгваме.

Те слязоха по спираловидната стълба.

Лампите все още светеха. Торвалдсен си спомни как Херман се хвалеше, че в библиотеката му има над двайсет и пет хиляди книги, много от които първи издания, на стотици години.

Той поведе Гари към витрината със сборника. Момчето не беше видяло ръкописите. Торвалдсен протегна ръка и потърси някакъв бутон от вътрешната страна на шкафа, но не откри нищо. Трудно му бе да се наведе. Едно от неудобствата на гръбначното изкривяване.

— Какво търсиш? — попита Гари.

— Тази витрина трябва да се отваря по някакъв начин. Я погледни дали отдолу няма бутон.

Гари коленичи и огледа долната част.

— Надали е нещо очевидно. — Торвалдсен хвърли един поглед към вратата, надявайки се никой да не влезе. — Откри ли нещо?

Чу се щракване и една трета от шкафа се отвори. Гари се изправи.

— Беше един от винтовете. Доста хитро. Ако не го пробваш, никога няма да се досетиш.

— Браво.

Торвалдсен откри тайника и видя листовете. Преброи ги. Бяха девет. Огледа рафтовете с книги, забеляза няколко големи атласа и ги посочи.

— Донеси ми една от тези книги.

Гари взе един том. Торвалдсен внимателно пъхна папирусите и преводите между страниците и отново затвори витрината.

— Какви бяха тия неща? — попита Гари.

— За тях дойдохме, надявам се.

Петък, 7 октомври, 9:15 ч.

Малоун се облегна на преградата в огромния С-130 на военновъздушните сили. Брент Грийн бе действал светкавично и ги беше качил на товарен полет от Англия за Афганистан. Кацането на военновъздушна база „Монтихо“ в Лисабон заради предполагаема повреда им бе осигурило възможността да се качат незабелязано. На самолета намериха резервно облекло — сега Малоун, Пам и Макколъм бяха облечени във военни униформи в преливащи нюанси на бежово, зелено и кафяво, бяха обути в ботуши за пустинен преход и на гърбовете си носеха парашути. Парашутът бе притеснил Пам, но тя прие обяснението, че е част от стандартното оборудване.

Полетът от Лисабон до Синай беше осем часа и той успя да поспи малко. Припомни си без никакви сантименталности други полети с други самолети и мирисът на гориво във въздуха му навя спомени за времето, когато беше млад. Тогава рядко се свърташе вкъщи. И беше допуснал грешки, от които още го болеше.

Първите три часа от полета очевидно не се бяха понравили на Пам, което беше разбираемо, тъй като удобството бе последна грижа на военновъздушните сили. Накрая обаче и тя заспа.

Макколъм беше друг случай. Той веднага се беше почувствал като у дома си, надявайки парашута с професионална точност. Вероятно наистина беше бивш агент от специалните служби. Грийн не беше споменал нищо за миналото на Макколъм, но всякаква информация за него скоро вече нямаше да има особено значение. След малко щяха да бъдат високо в небето, откъснати от целия свят.

Той погледна през прозореца. Под тях във всички посоки се простираше прашна гола земя, тук-там се виждаше по някое плато, което постепенно се изкачваше нагоре, където Синайският полуостров се стесняваше и изригваше в назъбени, сиво-кафяви гранитни планини с червени жилки. Предполагаше се, че горящият храст и явяването на Йехова са се случили именно тук. Необятната и страшна пустош на Изход. Векове наред монаси и отшелници я бяха предпочитали за свое

убежище, сякаш самотата би ги доближила до небето. Възможно беше. Той изненадващо се сети за Сартр и пиесата му „При закрити врати“.

Адът — това са другите.

Отмести поглед от прозорчето и видя как Макколъм се отдалечава от товарното отделение, приближава се към него и сядна на алуминиевата рамка. Пам спеше на отсрещната страна. Малоун се радваше на войнишкия обяд — пържола с гъби — и отпиваше от бутилката минерална вода.

— Ти яде ли? — попита той Макколъм.

— Да, докато спеше. Пилешка фахита. Не беше лошо. Добре си спомням армейската храна.

— Наистина изглеждаш като у дома си.

— Бил съм тук, правил съм го и преди.

И двамата бяха свалили тапите за уши, които и без това не успяваха да заглушат непрестанния тътен на двигателите. Самолетът беше пълен с палети с резервни части за самолети, предвидени за Афганистан. Малоун предполагаше, че всяка седмица има подобни полети. Преди години доставките зависели от коне, вагони и камиони, сега небето и морето предлагаха най-бързите и най-безопасни маршрути.

— Ти също изглеждаш, сякаш си бил тук и преди — каза Макколъм.

— Спомням си някои неща.

Въпреки че Макколъм им бе помогнал да се измъкнат невредими от Белем, Малоун внимаваше какво говори. Мъжът отсреща продължаваше да бъде загадка. И убиваше с експертна точност и без никакви угризения. Единственото, което го спасяваше, беше, че държи текста, който представляваше ключът към Пътя на героя.

— Имаш доста добри връзки — каза Макколъм. — Самият министър на правосъдието ли го уреди?

— Просто имам добри приятели.

— Явно си или от ЦРУ, или от военното разузнаване, или от някоя подобна агенция.

— Нито едно попадение. Всъщност съм пенсионер.

Макколъм се изсмя.

— Продължавай с тази история, харесва ми. Пенсионер. Та ти си затънал до ушите в нещо наистина голямо.

Той привърши яденето си и забеляза, че отговорникът по натоварването го наблюдава. Спомни си, че персоналът лесно се докачаше, ако някой изхвърлеше чинийката си не на определеното място. Мъжът направи жест с ръка, който Малоун разбра. Трябваше да използва кофата за боклук в другия край на пейката. След това отговорникът махна четири пъти с разтворена длани.

Двайсет минути.

Малоун кимна.

Виена, 8:30 ч.

Торвалдсен седна в оранжерията и отвори атласа. Двамата с Гари се бяха събудили преди час, взеха душ и хапнаха леко. Беше дошъл при пеперудите не само да избегне електронните подслушватели, но и за да чака неизбежното. Беше въпрос на време Херман да разбере за кражбата.

Сутринта бе свободна за членовете на Ордена, тъй като следващото заседание беше насрочено за късния следобед. Беше крил пергаментите в атласа под леглото си през цялата нощ. Сега нямаше търпение да научи повече. Макар да можеше да чете латински, познанията му по гръцки бяха минимални, а от древногръцки, езика, използван от Йероним и Августин, нямаше никаква представа. Беше доволен, че Херман е поръчал да се направят преводи.

Гари седеше срещу него.

— Снощи каза, че тези листове може да се окажат онова, което търсим.

Торвалдсен реши, че момчето заслужава да знае истината.

— Ти беше отвлечен, за да принудят баща ти да открие нещо, което е било скрито преди години. Мисля, че тези листове имат нещо общо с него.

— Но какво представляват те?

— Това са писма между двама учени мъже. Августин и Йероним. Живели са през четвърти и пети век и са помогнали за формулирането на християнската религиозна доктрина.

— История. Май започва да ми харесва, но ми се струва доста оплетена.

Хенрик се усмихна.

— А проблемът в наши дни е, че имаме много малко документи от онова време. Войните, политиката, времето и злоупотребите са унищожили историческите сведения. Но сега държим в ръцете си писмата, излезли изпод перото на двама учени.

Той знаеше някои неща и за двамата. Августин бил роден в Африка от майка християнка и баща езичник. Вече възрастен, той приел християнството и описал младежката си невъздържаност в „Изповедите“. Торвалдсен знаеше, че книгата все още се изучава в повечето университети. Августин станал епископ на Хипон, превърнал се в интелектуален водач на африканския католицизъм и могъщ защитник на православието. На него се приписва оформянето на голяма част от ранното църковно мислене.

Йероним също бил роден в семейство на езичници. Той също бил учен и се смятал за един от най-големите учени и мъдреци сред основателите на църквата. Живял като отшелник и посветил трийсет години от живота си на превода на Библията. Оттогава винаги го свързвали с библиотеките, до такава степен, че го превърнали в техен светец покровител.

От малкото, което Торвалдсен беше дочул снощи, излизаше, че тези двама мъже, живели в различни краища на древния свят, очевидно бяха контактували помежду си по времето, когато Йероним бе създавал творбата на живота си. Херман беше споменал пред вицепрезидента за манипулирането на Библията, но той искаше да разбере положението напълно. Затова намери страниците с превода и започна да чете абзаците на английски на глас.

Скъпи братко Августин, по едно време вярвах, че Септуагинта е удивителна творба. Прочетох този текст в библиотеката в Александрия. Прочитът на мислите на книжниците, описали мъките на израилтяните, съживи вярата, която отдавна изпълваше душата ми. Сега обаче радостта ми е заменена от объркване. В усилията да предам текста на Стария завет стана ясно, че преводачите на Септуагинта са си позволявали голяма свобода. Много абзаци не са верни. Йерусалим не е един град, а област, съдържаща множество села и градове. Най-свещената от всички реки — Йордан, всъщност е планинска верига. Що се отнася до имената на местностите, то повечето са грешни. Гръцкият превод не отговаря на текста на

староеврейски. Сякаш цялото послание е променено не поради незнание, а умишлено.

Йероним, приятелю мой, задачата ти е трудна, усложнена още повече от великата ни мисия. Откритието ти не е останало незабелязано. Аз също съм прекарал доста време в библиотеката в Александрия. Мнозина от нас внимателно сме разглеждали ръкописите. Четох един летопис от Херодот, който посетил Палестина през пети век преди нашия Господ. Той заварил областта под персийско господство, населявана от сирийци. Не забелязал никакво израилтянско или юдейско присъствие. Нито пък в Йерусалим или Юдея. Това ми се стори забележително, като се има предвид, че в Стария завет се споменава, че по същото време юдейският храм бил построен отново в Йерусалим и че Юдея се е наслаждавала на статута си на голяма и важна провинция. Ако те са съществували, ученият грък би ги забелязал, особено при неговата репутация на страстен наблюдател. Открих, че първото известно отъждествяване на древен Израел с областта, която наричаме Палестина, идва от римлянина Страбон. Неговите „Исторически записи“ са доста подробни и аз имах привилегията да ги прочета в библиотеката. Творбата на Страбон е била завършена двайсет и три години след раждането на Христос, така че той е писал по времето, когато Христос е бил още жив. Той отбелязва, че името Юдея за пръв път се използва за Палестина по време на гръцкото господство. Това е било едва век преди раждането на Христос. Следователно по някое време между посещенията на Херодот и Страбон, през тези четиристотин години, евреите са установили присъствието си в Палестина. Самият Страбон пише за голям брой израилтяни, които избягали от земите си на юг и се заселили в Палестина. Той не бил наясно точно от кои земи идвали израилтяните, но логично приел, че поради близостта на Египет и неговата достъпност излизането им

към Палестина следва да е станало оттам. Нищо обаче не доказва заключенията му. Страбон забелязал, че източникът на разказа му са евреите от Александрия, сред които прекарал доста време. Той свободно говорел иврит и в „Исторически записи“ отбелязва, че също е открил грешки в Септуагинта. Той пише, че учените в Александрийската библиотека, превели Стария завет на гръцки, просто са свързали стария текст с наученото от евреите по онова време. Страбон пише, че евреите в Александрия са забравили истинското си минало и не се притеснявали да създадат ново.

Скъпи братко Августин, чел съм писанията на Йосиф Флавий, евреин с огромен авторитет. Живял е един век след раждането на нашия Господ. Той несъмнено отъждествява Палестина със земите от Стария завет и отбелязва, че тази област е единственото място, в което е съществувала еврейска политическа общност. В по-близки времена Евсевий Кесарийски обозначава с имена от Стария завет местности в Палестина по молба на височайшия император Константин. Чел съм творбата му „За имената на градовете в Светото писание“, но след като разгледате внимателно някой текст от Стария завет на иврит, става ясно, че работата на Евсевий е неточна. Той явно свободно е прилагал значенията на думите към имената на градовете, а в някои случаи дори е правел догадки, но въпреки грешките значението на работата му е огромно. Благочестивите и доверчиви пилигрими я използват като пътепоказател.

Йероним, приятелю, ние трябва да изпълним тази задача с огромно старание. Религията ни е в процес на оформяне и от всички страни я дебнат заплахи. Трудът ви е жизненоважен за съществуването ни. Преводът на Стария завет на латински ще позволи на мнозина да прочетат тези слова. Настойчиво ви умолявам да не променяте започнатото от хората, създали Септуагинта. Нашият Исус

Христос е живял в Палестина. Ние трябва да сме единни в посланието, което създаваме с нашия Нов завет. Разбирам какво искате да кажете — че Старият завет, изглежда, не е летопис на израилтяните в местата, които ние наричаме Палестина. Но какво значение има? Целта ни е много различна от тази на създателите на Септуагинта. Новият ни завет трябва да бъде осъществяване на Стария. Единствено по този начин посланието ни може да стане по-достойно от това в Стария завет. Свързването на Стария с Новия завет ще покаже колко важен е бил Христос и колко ценно е посланието му. Не е нужно да поправяте грешките, които сте забелязали в Септуагинта. Както сам отбелязвате, евреите, които помагали на преводачите, са били забравили миналото си. Не са знаели нищо за съществуването си преди векове, а само за случващото се около тях по тяхно време. Следователно в превода ви Палестина, която познаваме, трябва да остане същата и в двата завета. Това е нашата задача, скъпи братко, това е нашата мисия. Бъдещето на религията ни, на Исус Христос, е в нашите ръце и Той ни вдъхновява да изпълним волята Му.

Торвалдсен спря да чете.

Ето че двама от най-видните църковни мислители бяха умували как да манипулират превода на Стария завет на латински. Йероним очевидно бе запознат с ръкопис на староеврейски и бе забелязал грешки в предишния превод на гръцки. Августин бе чел трудове на Херодот и Страбон — първият признат за баща на историята, а вторият — на географията. Единият беше грък, другият римлянин. Бяха живели в различни векове и бяха променили света из основи. Географията на Страбон все още съществуваше и беше смятана за един от най-ценните древни текстове, разкривайки множество факти за онова време, но „Историческите записи“ бяха изчезнали.

Не съществуваха и копия. И все пак Августин ги беше чел в Александрийската библиотека.

— Какво означава всичко това? — попита Гари.

— Означава страшно много.

Ако ранната църква е фалшифицирала превода на Стария завет, променяйки смисъла на думите в полза на своите цели, това би могло да има катастрофални последствия.

Херман беше прав. Християните определено щяха да се включат в битката. Торвалдсен се запита какъв ли е планът на Синия стол. Той знаеше от разговорите, които бяха водили през годините, че Херман не е вярващ. Възприемаше религията като политическо оръжие, а вярата — като опора за слабите. Той с удоволствие би наблюдавал как трите основни религии се борят със заключението, че Старият завет, който винаги са възприемали за даденост, всъщност е нещо съвсем различно.

Страниците, крило Торвалдсен държеше, бяха безценни. Представляваха част от доказателствата на Херман. Синия стол обаче имаше нужда от още, ето защо се интересуваше толкова много от Александрийската библиотека. Ако тя все още съществуваше, щеше да е единствената съкровищница, която би могла да хвърли светлина върху въпроса. Това обаче беше проблем на Малоун, особено като се имаше предвид, че в момента би трябвало да е на път за Синай.

Желаше на приятеля си само доброто.

Оставаше президентът на Съединените щати. Смъртта му беше планирана за следващия четвъртък. Това вече бе негов проблем.

Торвалдсен извади мобилния телефон от джоба си и набра един номер.

Синайски полуостров

Малоун събуди Пам. Тя се изправи на седалката и махна тапите за уши.

— Пристигнахме — каза той.

Тя се опита да се отърси от съня и се огледа.

— Кацаме ли?

— Пристигнахме — повтори той, като се опитваше да надвика рева на двигателя.

— Откога спя?

— От няколко часа.

Тя се изправи с все още пристегнат на гърба ѝ парашут. Самолетът се разтресе.

— Колко остава до кацането?

— Малко. Скоро ще се измъкнем оттук. Хапна ли нещо?

Тя поклати глава.

— Не можах. Стомахът сякаш ми се беше качил в гърлото, но сега се чувствам по-добре.

— Пийни малко вода. — Той посочи бутилката.

Тя я отвори и изгълта няколко глътки.

— Имам чувството, че сме в товарен влак.

— Добре го каза — усмихна се той.

— Летял ли си с такъв самолет друг път?

— Много пъти.

— Не ти е била лесна работата.

За пръв път чуваше подобни думи за бившата си професия.

— Сам си го търсех.

— Едва сега те разбирам. Още ми е гадно при мисълта за онзи часовник. Каква глупачка съм, мислех, че действително ме харесва.

— Може и да те е харесвал.

— Едва ли. Той ме е използвал, Котън.

Признанието явно я заболя.

— Използването на хора е част от този бизнес. — Той замълча.
— Която никога не ми е допадала особено.

Тя отпи от водата.

— Аз също те използвах, Котън.

Беше права.

— Трябваше да ти кажа за Гари, а не го направих. Така че коя съм аз да осъждам другите?

Моментът не беше подходящ за подобни разговори. Той обаче виждаше, че Пам е твърде развълнувана.

— Не се притеснявай. Ще говорим, когато всичко приключи.

— Не се притеснявам, просто исках да знаеш как се чувствам.

Това също го чуваше за пръв път. Подвижната стълба в задната част на самолета се спусна с дразнещ вой. В товарното отделение нахлу свеж въздух.

— Какво става? — попита тя.

— Имат си задачи. Нали помниш, че сме само багаж. Тръгни назад и спри на изхода.

— Защо?

— Защото ни помолиха. И аз идвам.

— Как е нашето приятелче? — попита тя.

— Души наоколо. Трябва да го наглеждаме.

Той проследи с поглед как тя се запромъква към задната част. След това отиде до отсрещната преграда и каза на Макколъм:

— Време е да тръгваме.

Беше забелязал, че Макколъм следи разговора им.

— Тя знае ли?

— Още не.

— Не е ли малко жестоко?

— Не и ако я познаваш.

Макколъм поклати глава.

— Напомни ми да не те ядосвам.

— Добър съвет.

Забеляза, че думите му постигнаха целта си.

— Няма проблеми, Малоун. Аз съм само човекът, дето ти спаси кожата.

— И точно затова си тук.

— Колко мило от твоя страна, при положение че разполагам с онова, което търсиш.

Малоун вдигна платнената раница, в която беше пъхнал нещата, които Джордж Хаддад му беше оставил, и книгата за свети Йероним. Бяха взели раницата от летището в Лисабон.

— И аз съм взел някои работи. Така че сме квит.

Макколъм също притискаше към гърдите си раница с вода, малко храна, джипиес устройство. Според картата на около пет километра от целта им имаше селце. Ако не откриеха нищо там, можеха да тръгнат пеша и да изминат някак трийсетината километра на юг до летището близо до Планината на Мойсей и манастира „Св. Екатерина“. И двете места бяха известни туристически атракции.

Сложиха си очилата и каските и се отправиха към задната част.

— Какво правят? — попита Пам, когато той се приближи.

Малоун трябваше да признае, че тя изглежда добре в камуфлажни дрехи.

— Трябва да извършат една доставка.

— С целия този товар? Ще го спускат ли някъде?

Самолетът намали скоростта — до 120 възела, доколкото си спомняше, и носът му се вирна нагоре. Малоун нахлупи една каска върху главата на Пам и бързо пристегна каишката под брадичката ѝ.

— Какво правиш? — попита тя объркано.

Той ѝ нагласи и очилата и каза:

— Товарната рампа е наклонена. Всички трябва да се приготвим. Просто мерки за безопасност.

Провери ремъците на парашута и се увери, че всичко е на мястото си. Вече беше проверил своите. Закачи себе си и Пам за тръбата.

Макколъм вече беше готов.

— Как ще кацнем с отворена врата? — изкреця тя.

Той се обърна към нея.

— Няма да кацаме.

Видя в очите ѝ проблесък на осъзнаване.

— Шегуваш се. Нали не очакваш да...

— Парашутът ще се отвори автоматично. Просто се дръж и се наслаждавай на полета. Парашутът е от бавните. Произведен е

специално за начинаещи. Когато стигнеш земята, ще бъде, все едно че скачаш от височина не повече от метър-два.

— Котън, ти си напълно побъркан. Рамото още ме боли. Няма начин...

Направиха им знак, че приближават зададените координати. Нямахме време да спорят.

Малоун повдигна бившата си съпруга и я блъсна лекичко. Тя се опита да се измъкне, после простена:

— Котън, моля те. Не мога. Моля те.

Той я избута от рампата. Знаеше какво изпитва тя. Първите десетина метра бяха чисто падане, все едно си в безтегловност. Сигурно чувстваше сърцето си да бие в гърлото. Всъщност спускането беше доста бързо. После щеше да усети леко придръпване.

Пам се понесе в утринното небе. Тялото ѝ потръпна в момента, в който парашутът се изпълни с въздух. След по-малко от пет секунди тя вече се носеше към земята.

— Сигурно е бясна — извика Макколъм в ухото му.

Малоун не отделяше очи от нея.

— Сигурно, но пък винаги съм искал да я хвърля отнякъде.

Сейбър се държеше за въжетата и се наслаждаваше на полета към земята. Свежият утринен въздух и ултрамодерният парашут допринасяха за бавното спускане. Малоун му беше разказал за новите модели, напълно различни от старите, с които падаха като камъни към земята, надявайки се да не си потрошат краката.

Двамата с Малоун бяха скочили след Пам от самолета, който бързо бе изчезнал на запад. Благополучното им спускане на земята вече не беше грижа на бордовия екип. Бяха свършили работата си.

Той се загледа надолу към обширното равно плато от пясък и камъни. Беше чувал Алфред Херман да разказва за южната част на Синай. Най-свещената пустиня на земята. Предвестник на цивилизацията. Връзката между Африка и Азия. Тази пустиня беше и най-оспорваната територия на света. Сирийци, хети, асирийци, перси, гърци, римляни, кръстоносци, турци, французи, англичани, египтяни и израилтяни бяха нахлували в тези земи. Херман непрекъснато говореше за значението на региона. Сега Сейбър щеше лично да го усети. Намираще се на около трийсет метра над земята. Пам и Малоун се носеха под него. Тишината звънтеше в ушите му след внезапния контраст с непрекъснатото бучене в самолета. Помнеше тишината от предишните си скокове. Помнеше как ревът на двигателя избледняваше напълно. Единствено вятърът можеше да наруши спокойствието, но днес не се усещаше дори най-слаб повей.

На около четиристотин метра на изток голият пейзаж отстъпваше пред обрулени гранитни могили, разхвърляни възвишения и скали. Дали Александрийската библиотека не се намираще някъде сред тях? Всички следи водеха натам. Близо до основата на една назъбена могила, на около четиристотин метра под него, той забеляза някаква постройка. Нагласи въжетата за управление, нагласяйки траекторията си на кацане по-близо до мястото, където щеше да се приземи Пам Малоун. Отдолу се простираше равна пустиня. Не се виждаха скали и камъни. Това беше добре.

Погледна нагоре и видя, че Малоун го следва.

Май щеше да му бъде по-трудно да го убие, отколкото си мислеше. Но поне беше въоръжен. Беше задържал пистолета от манастира, както беше направил и самият Малоун. Когато се беше събудил в църквата, след като бе изгубил съзнание, пистолетът му още беше до него. Кое то му се беше сторило странно. Какъв тогава беше смисълът на това нападение? Сега поне беше подготвен.

Малоун придърпа въжетата и се насочи към мястото, където искаше да се приземи. Инструкторът по скокове във въздушната база в Лисабон го беше предупредил, че парашутите са различни. И наистина спускането беше плавно и гладко. Не бяха във възторг от неопитната Пам, която дори не знаеше, че ще ѝ се наложи да скача с парашут, но тъй като заповедта да им сътрудничат беше дошла право от Пентагона, никой не се възпротиви.

— По дяволите, Котън — чу той крясъците на Пам. — Ще те убия, мръсник такъв!

Той погледна надолу.

Тя беше на около двайсетина метра от земята.

— Просто присвий крака, когато докоснеш земята — извика той. — Справяш се много добре. Парашутът ще свърши цялата работа.

— Да ти го начукам — изкрещя тя.

— Това вече сме го пробвали и не свърши работа. Пригответи се.

Видя я как докосва земята и се претъркулва, а парашутът ѝ падна зад нея. Видя и как Макколъм освобождава раницата си, която се разгъна пред него, и стъпи на земята, без да падне.

Малоун затегна насочващите въжета и намали скоростта на спускането си. Освободи раницата и усети как ботушите му стържат по пясъка. Той също се приземи прав. От последния му парашутен скок бе изминало доста време и той със задоволство отбеляза, че все още се справя. Отпусна ремъците и свали презрамките. Макколъм направи същото.

Пам продължаваше да лежи на земята. Той се приближи към нея, знаейки какво ще последва. Тя скочи на крака.

— Ах, ти, копеле такова! Как можа да ме хвърлиш от проклетия самолет!

Пам се опита да го достигне, но не беше отпуснала ремъците и издутият парашут ограничаваше движенията ѝ. Той се отдръпна.

— Да не си полудял? — изкрещя тя. — Не спомена нито дума за скачане от самолет.

— А ти как смяташе, че ще стигнем дотук? — спокойно попита той.

— Да си чувал за кацане?

— Това е египетска територия. Достатъчно неприятно е, че се наложи да скочим денем. Но дори аз прецених, че ще е жестоко да те карам да скачаш през нощта.

Сините ѝ очи искряха от ярост, каквато не беше виждал преди.

— Трябваше да пристигнем тук по такъв начин, че израелците да не разберат. Кацането щеше да бъде невъзможно. Надявам се още да следят онзи твой часовник, който няма да ги отведе доникъде.

— Ти си ненормален, Малоун. Та ти ме изхвърли от самолета.

— Точно така.

Тя започна да дърпа ремъците, опитвайки се да се освободи от хватката на парашута.

— Пам, ще се успокоиш ли най-накрая?

Тя продължи да маха безразборно, после изведнъж спря.

— Трябваше да дойдем тук — каза той. — Самолетът беше идеален за целта. Просто скочихме по пътя; никой не разбра. Районът е доста пуст — падат се по-малко от трима души на квадратен километър. Съмнявам се, че някой ни е видял. Нали винаги си искала да знаеш каква е работата ми? Ето, сега разбираш.

— Трябваше да ме оставиш в Португалия.

— Идеята не беше особено добра. Израелците можеха да решат, че им трябваш. По-добре бе да изчезнеш заедно с нас.

— Не е така. Ти не ми вярваш и смяташ, че е по-добре да съм до теб, за да ме наблюдаваш.

— Мина ми и тази мисъл.

Тя замълча за миг, сякаш обмисляше казаното.

— Добре, Котън — заяви тя с изненадващо спокоен глас. — Разбрах те. Вече сме тук, и то невредими. Сега би ли ми помогнал да сваля това нещо?

Той се приближи и отпусна ремъците. Тя вдигна ръце и раницата се свлече на земята. После вдигна дясното си коляно и изрита Малоун

между краката.

Наелектризираща болка се стрелна по гръбнака му и прониза мозъка му. Краката му се разтрепериха и той се сгърчи на земята. Въздухът изсвистя от дробовете му. Сви се на кълбо и зачака болката да утихне.

— Надявам се и на теб да ти е станало приятно — изсъска тя и се отдалечи.

Виена, 9:28 ч.

Херман влезе в библиотеката и затвори вратата. Не беше спал добре, но докато Торвалдсен не допуснеше грешка, не можеше да предприеме нищо. А той щеше да бъде готов, когато това се случеше. Сейбър беше изчезнал, но Херман все още разполагаше с хора, готови да изпълнят нарежданията му с абсолютна точност. Началникът на охраната му, който беше италианец, неведнъж му беше подсказвал, че би искал да заеме поста на Сейбър. Не беше обмислял молбата му сериозно, но сега, когато Ноктите на орела беше изчезнал, той имаше нужда от помощ и затова беше казал на италианеца да бъде готов.

Първо щеше да опита с такт. Винаги беше за предпочитане. Може би щеше да успее се разбере с Торвалдсен, щом веднъж го накараше да осъзнае, че разгласяването на промените в Стария завет може да се превърне в ефикасно политическо оръжие. Стига да го използваша по подходящ начин. Историята помнеше много примери за извличане на печалба от хаоса и объркването. Всички кризи в Близкия изток се отразяваха върху цените на петрола. Тази информация беше безценна. А степента на влиянието ѝ бе невъобразима. Членовете на Ордена скоро щяха да пожънат огромни печалби.

Техният нов съюзник в Белия дом също щеше да извлече ползи. Но за да успее, той се нуждаеше от Сейбър.

Какво ли правеше в Синай? И то с Котън Малоун? И двата факта му се струаха добър знак. Планът на Сейбър беше да подмами Малоун да тръгне по следите на Александрийската връзка. Оттам нататък успехът зависеше единствено от Малоун. Можеха да научат каквото им трябва и да го елиминират или пък да си сътрудничат с него и да видят докъде ще стигнат. Очевидно Сейбър беше избрал второто.

От няколко години се притесняваше какво ще се случи след смъртта му. Знаеше, че Маргарете ще провали семейството. И което бе по-лошо, тя нямаше и представа за некомпетентността си. Беше се опитал да я обучи, но всичките му усилия бяха отишли напразно. Ако

трябваше да бъде честен, беше доволен, че Торвалдсен я беше отвлякъл. Може би така щеше да се отърве от един проблем, макар да се съмняваше. Датчанинът не беше убиец, колкото и да се перчеше.

Всъщност Херман бе започнал да харесва Сейбър. Беше обещаващ. Слушаше внимателно и действаше мигновено, но никога прибързано. Често си мислеше, че Сейбър би могъл да се окаже подходящ негов наследник. Втори като Херман така и нямаше да има. А той трябваше да бъде сигурен, че състоянието му ще остане непокътнато. Защо обаче Сейбър не му се беше обадил? Какво ставаше?

Той отпъди съмненията си и се съсредоточи върху непосредствените грижи. Ордент щеше да се събере отново малко покъсно. Вчера беше възбудил любопитството на членовете, каквито бяха и намеренията му. Днес щеше да довърши замисленото.

Той пристъпи до шкафа, вграден в долната част на една от библиотеките. В него държеше картата, която беше поръчал преди три години. Ученият, когото бе наел да потвърди теорията на Хаддад за Стария завет, беше обозначил откритията си върху нея. Според него всички библейски местонахождения съвпадаха абсолютно точно с географията на Асир.

Но Херман искаше лично да се увери.

Сравнявайки библейските местности с имената на градовете на иврит както в Стария завет, така и в действителност, неговият експерт беше локализирал библейски местонахождения като Гилгал, Сидон, Ал Лит, Дан, Хеврон, Вирсавия и града на Давид. Той взе картата. Нейно копие вече беше прехвърлено на компютъра в голямата зала. Съвсем скоро членовете щяха да видят на какво се бе възхищавал толкова дълго време.

Дори въпросът за двайсет и шестте порти на Йерусалим, споменати в Царства, Захария и Неемия беше разрешен. Един ограден със стени град би трябвало да има не повече от четири порти, по една във всяка посока. Следователно цифрата двайсет и шест още от самото начало бе съмнителна. Думата на иврит, използвана в целия Стар завет, за да обозначи „порта“ беше „shaar“. И тази дума, както повечето, имаше двойно значение, което беше „проход или планинска седловина“. Любопитно беше, че точно двайсет и шест прохода бяха открити в планинския склон, който разделяше територията, определена като Йерусалим, от Юдея. Спомни си собственото си учудване, когато му бяха обясниха този факт. Царските порти, Тъмничните порти, Изворните порти, Долинските порти и всички останали, така цветисто описани в Стария завет, можеха да бъдат свързани почти с абсолютна точност — посредством близостта им с все още съществуващи села — с планинските проходи през склоновете на Йордан, намиращи се в Асир. Нищо, което да наподобява на тази картина, не съществуваше в Палестина. А доказателствата изглеждаха неоспорими.

Събитията от Стария завет не се бяха случили в Палестина, а на стотици километри на юг оттам в Арабия. Йероним и Августин са го знаели и въпреки това умишлено бяха допуснали грешките от Септуагинта не само да останат, но и да се развият, което бе довело до още по-големи промени в Стария завет, така че текстът да изглежда като неоспоримо предсказание за евангелията от Новия завет. Явно не е можело евреите да се наслаждават на монопола си над Божието слово. За да процъфтява новата им религия, християните трябвало да имат някаква връзка с него. Затова те я измислили.

Намирането на еврейска Библия отпреди Христа би могло да се окаже решаващо, а копие на „Исторически записи“ на Страбон би отговорило на множество въпроси. Ако библиотеката все още съществуваше, той се надяваше, че поне едната от двете реликви е оцеляла.

Херман пристъпи към стъклената витрина, чието съдържание бе показал на вицепрезидента предишната вечер. Американецът не се беше впечатлил особено, но това нямаше никакво значение. Новият президент на Америка щеше да стане свидетел на безредиците, които експонатите щяха да причинят. Все пак се надяваше Торвалдсен да се впечатли повече, когато види древната находка. Приведе се и натисна бутона. Отвори витрината и за момент помисли, че очите му го лъжат. Тайникът беше празен.

Писмата и преводите бяха изчезнали. Но как? Не можеше да е вицепрезидентът. Херман видя как автомобилът и охраната му напускат имението. Никой друг не знаеше за тайника. Имаше само едно възможно обяснение. Торвалдсен.

Херман яростно се втурна към бюрото си. Вдигна телефона и се обади на началника на охраната си. Отвори чекмеджето на бюрото си и извади пистолета.

Маргарете можеше да върви по дяволите.

Синайски полуостров

Краката на Малоун продължаваха да треперят. Пам не говореше много след сблъсъка им, а Макколъм мъдро се държеше настрана. Малоун не можеше да се оплаче. Беше си го изпросил.

Той се огледа на всички страни. Наоколо беше безлюдно и спокойно. Слънцето бе изгряло и въздухът вече беше нажежен като в пещ. Провери джипиес устройството и определи, че точните координати — 28° 41.41С, 33° 38.44И — бяха на по-малко от два километра разстояние.

— Дотук добре, Макколъм. Ами сега?

Макколъм извади едно листче от джоба си и прочете на глас:

— *И тогава, като пастирите на художника Пусен, озадачени от загадката, ще бъдеш озарен от светлината на вдъхновението. Събери отново четиринайсетте камъка, след това използвай квадрата и компаса, за да откриеш пътя. По пладне ще усетиш присъствието на алената светлина, ще видиш безкрайните извивки на почервенялата от гняв змия. Но се пази от буквите. Опасността ще преследва онзи, който пристигне твърде бързо. Ако следваш верните стъпки, пътят ти ще бъде безопасен.* Това е всичко — приключи Макколъм.

Малоун повтори загадъчните слова наум.

Пам се тръшна на земята и отпи малко вода.

— В онази беседка в Англия беше изобразена картина от Пусен. Сещате ли се? Някаква гробница с надписи? Явно и Томас Бейнбридж е оставил следи.

Той си мислеше същото.

— Виждаш ли онази сграда ето там? — Малоун попита Макколъм. — На около четиристотин метра на запад. Точно натам сочат координатите.

— Пътят изглежда чист.

Той си сложи раницата. Пам се изправи.

— Приключи ли с доказването на правотата си? — попита я той.

Тя сви рамене.

— Бутни ме още веднъж от някой самолет, и ще видиш.

— Вие двамата винаги ли сте били така? — попита Макколъм.

Малоун тръгна напред.

— Само когато сме заедно.

Малоун приближи постройката, която бе забелязал от самолета. Не беше нищо особено — ниска, невзрачна, с покрив от счупени керемиди, а основите ѝ се ронеха, сякаш земята ги всмукваше обратно. Външните стени бяха еднакво високи и широки с по един прозорец на около три метра от земята. Входната врата представляваше изгнила плоча от дебело кедрово дърво, която зееше открехната на почернелите си железни панти.

Той я отвори с ритник.

Посрещна ги един гущер, който прекоси мръсния под и се скри.

— Котън.

Обърна се. Пам му сочеше стърчаща от земята стена. Той я приближи, а стъпките му заскърцаха по нагорещения пясък.

— Прилича на гробницата от имението на Бейнбридж — каза тя.

Права беше. Той огледа високия четири каменни блока правоъгълник със заоблени ъгли. Провери дали по страните му има издълбани букви и особено фразата *Et in arcadia ego*. Нямаше нищо. Не беше чудно, тъй като пустинята отдавна би заличила всякакви следи.

— Намираме се на точните координати и това наистина прилича на гробницата.

Той си припомни текста с ключа: *И тогава, като пастирите на художника Пусен, озадачени от загадката, ще бъдеш озарен от светлината на вдъхновението*. Облегна се на камъка.

— И сега какво, Малоун? — попита Макколъм.

От северната им страна се издигаха хълмове, които постепенно се сливаха с голата планина, прорязана от дълбоки пътеки и черни зъбери. Слънцето пълпеше по нажеженото небе, приближавайки най-високата си точка.

В главата му кънтяха думите от текста: *Събери отново четиринайсетте камъка, след това използвай квадрата и компаса, за*

да откриеш пътя. По пладне ще усетиш присъствието на алената светлина, ще видиш безкрайните извивки на почервенялата от гняв змия.

В Белем всичко беше доста очевидно — смесица от история и технология, която явно беше запазена марка на Пазителите. Нали в крайна сметка идеята беше поканеният да успее. Тази част обаче беше истинско предизвикателство.

Но не и невъзможно. Той огледа рушащата се сграда и импровизираната гробница. И внезапно ги видя и преброи. Бяха четиринайсет.

* * *

Сейбър се зачуди дали да не убие и двамата в този момент. Дали бяха стигнали достатъчно близо, за да успее да открие останалото сам? Малоун го беше довел дотук. Точно както се беше надявал, беше използвал старите си връзки, за да се прехвърлят от Англия в Португалия, а след това и тук.

Наложи си да прояви търпение. Никога нямаше да успее да разшифрова указанията сам. Синия стол вероятно вече се чудеше къде е. Заседанието бе започнало и той се надяваше това да го разсее поне до утре. Но знаеше, че Херман с нетърпение очаква да научи дали следата е обещаваща. Знаеше и за останалите планове на Херман, и че участието му през следващата седмица беше изключително важно. Бяха използвали трима посредници, за да преговарят с Бин Ладен. Той трябваше да посети и тримата и да убие двама от тях. Третият посредник и библиотеката щяха да бъдат разменната му монета.

Всичко това можеше да се осъществи, при положение че тук откриеха нещо. В противен случай щеше да убие Малоун и бившата му съпруга и да се надява, че ще се отърве с няколко лъжи.

Малоун се втренчи в едната стена на разрушената сграда. На три-четири метра височина зееше отвор. Заобиколи от другата страна и видя, че на същата височина също има отвор.

Върна се при Макколъм и Пам и каза:

— Мисля, че разбрах нещо. Сградата е квадратна, както и двата отвора.

— Използвай квадрата и компаса — промълви Пам.

— Тези два отвора са ключът — посочи той.

— Какво искаш да кажеш? — попита Макколъм. — Ще ни бъде доста трудно да се изкатерим дотам.

— Всъщност няма да е толкова трудно. Я се огледай. — Скални късове и камъни се търкаляха в пясъка наоколо. — Забелязваш ли нещо в тези отломки?

Пам отиде до един камък и приклепна до него. Той видя как поглажда повърхността му.

— Квадрат. Около четирийсет сантиметра от всички страни.

— Бих казал, че е точно така. Спомнете си указанията. *Събери отново четиринайсетте камъка, след това използвай квадрата и компаса, за да откриеш пътя.* Тук се търкалят четиринайсет еднакви камъка.

— Очевидно този ключ изисква и физическа сила. Не всеки би могъл да събере накуп тези камъни. Предполагам, ще послужат за нещо като стълба до прозореца.

Малоун свали раницата си. Макколъм стори същото, мърморейки:

— Има само един начин да проверим.

Нужни им бяха двамадесет минути, за да съберат четиринайсетте камъка в нещо като плоска пирамида — шест в основата, пет отгоре и накрая три. Ако се наложеше, единият от тримата можеше да се качи на раменете на останалите двама, но Малоун прецени, че купчината е достатъчно висока. Изкачи се и успя да се задържи на върха.

Макколъм и Пам придържаха кулата да не се разпадне. Малоун погледна през квадратния отвор в рушащата се стена.

През отсрещния отвор, на около седем метра разстояние, видя единствено планините в далечината. *По пладне ще усетиш присъствието на алената светлина, ще видиш безкрайните извивки на почервенялата от гняв змия.*

Рушащата се постройка с изпочупения покрив умишлено бе построена да сочи изток-запад.

Това не беше място за живеене. Напротив. Подобно на розетката в Белем, тя бе ориентирана да пропуска лъчите от запад на изток и

също представляваше компас.

Използвай квадрата и компаса, за да откриеш пътя.

Той погледна часовника си. След час щеше да направи точно това.

Мериленд, 7:30 ч.

Стефани шофираше събърбъна, който президентът Даниълс им бе предоставил. Беше им дал също и два револвера на тайните служби и няколко резервни пълнителя. Не беше много сигурна в какво се забъркват, но очевидно той искаше да са подготвени.

— Наясно ли си, че този автомобил най-вероятно има електронно устройство за проследяване? — попита Касиопея.

— Да се надяваме.

— И съзнаваш, че цялата работа е напълно откачена? Нямаме представа на кого можем да се доверим, включително на президента на Съединените щати.

— Така е. Ние сме просто пионки. Но понякога пионката може да вземе царя, ако е в добра позиция върху шахматната дъска.

— Стефани, ние сме стръв.

Тя бе съгласна, но не каза нищо.

Навлязоха в някакво градче на петдесетина километра на север от Вашингтон. Следвайки дадените ѝ указания, тя разпозна името на ресторанта с огромни витрини, сгушен под балдахин от разлистени дръвчета.

При леля Би.

Едно от любимите заведения на Лари Дейли.

Стефани паркира и двете влязоха вътре. Посрещна ги пикантен аромат на ябълки с бекон и пържени картофки. Бюфетът с горещите ястия беше нападнат от нетърпеливи гости. Двете жени подминаха касата и забелязаха Дейли, който седеше сам.

— Вземете си нещо за хапване — каза той. — Аз черпя.

Пред него имаше чиния, отрупана с яйца, картофи и пържена свинска пържола.

Както се бяха разбрали, Касиопея седна на отделна маса, откъдето можеше да наблюдава цялото заведение. Стефани седна до Дейли.

— Не, благодаря.

Тя забеляза табелата до бюфета с две огромни розови прасета и с надпис: *Върнете си сланинките „При леля Би“*. Тя посочи табелата и попита:

— Затова ли се храниш тук? За да надбелееш пак?

— Просто мястото ми харесва. Напомня ми на ястията на майка ми. Знам, че ти е трудно да повярваш, но и аз съм човек.

— Защо не си на работното си място в офиса на проекта? Нали вече ти отговаряш за него?

— Погрижил съм се за това. В момента имаме по-належащ проблем.

— Като например да ти спасяваме кожата.

Той разряза пържолата.

— Страхотна е. Хапни и ти нещо. Трябва да си върнеш малко сланинки, Стефани.

— Колко мило от твоя страна да забележиш стройната ми фигура. Къде е приятелката ти?

— Нямам представа. Предполагам, че спеше с мен, за да научи нещо. Но не успя. А и аз правех същото. Сигурно пак ти е трудно да повярваш, но не съм пълен идиот.

По предложение на Даниълс тя се беше обадила на Дейли преди два часа и бе поискала тази среща. Той се бе съгласил с готовност. Притесняваше я единствено фактът, че Даниълс настояваше тя да говори с Дейли, а в същото време беше прекъснал срещата им в музея. Но можеше единствено да прибави това подозрение към дългия си списък.

— Не довършихме разговора си.

— Време е да се върнеш към действителността, Стефани. А що се отнася до информацията, която имаш за мен, можеш да я задържиш или да я използваш. Не ме интересува. Проваля ли се, отива си и президентът. А и, честно казано, аз самият исках да я откриеш.

Беше ѝ трудно да го повярва.

— Бях наясно с всички подробности на разследването ти. А що се отнася до онази проститутка, която ми изпрати, Стефани, не съм толкова слаб. Да не мислиш, че това е първият път, когато някоя жена се опитва да научи нещо за мен? Знаех, че душиш наоколо. Затова те улесних. Но на теб ти отне доста време.

— Добре, Лари. Но май не ми минава този номер.

Той започна да яде яйцата и кашата.

— Знам, че не вярваш нито дума, но поне веднъж се опитай да забравиш омразата си към мен и ме изслушай.

Точно за това беше дошла.

— От известно време слухтя наоколо. Случват се доста странни неща. Не съм посветен в кръга на богоизбраните, но съм достатъчно близо, че да усетя, че става нещо. Когато разбрах, че ме наблюдаваш, реших, че в някой момент ще действаш срещу мен, а когато не го направи, прецених, че можем да се споразумеем.

— Защо просто не ме помоли за помощ?

— Я не се занасяй. Та ти не можеш да стоиш в една стая с мен, камо ли да ми помогнеш. Реших, че щом се запознаеш подробно с нещата, ще си много по-благосклонна. Както сега.

— Още ли подкупваш Конгреса?

— Да. Заедно с около хиляда други лобисти. По дяволите, това трябва да стане олимпийски спорт.

Тя погледна към Касиопея и не забеляза нищо обезпокоително. На останалите маси седяха семейства и възрастни двойки.

— Забрави Конгреса. Той е най-малката ни грижа — каза Дейли.

— Не знаех, че имаме общи грижи.

— Много по-важни неща се случват. — Той отпи няколко глътки портокалов сок. — По дяволите, тези сокове са пълни със захар. Но са вкусни.

— Как успяваш да се поддържаш толкова слаб, като непрекъснато се тъпчеш?

— Стрес. Най-добрата диета на света. — Той остави чашата на масата. — Стефани, има заговор.

— Какъв заговор?

— За смяна на президента.

Това беше нещо ново.

— Единствено в това има някаква логика. — Той бутна чинията си настрана. — Вицепрезидентът е в Европа, на някаква икономическа конференция. Казаха ми обаче, че снощи е напуснал хотела си и се срещнал с мъж на име Алфред Херман. Уж визита от вежливост, което не е характерно за нашия човек. Всичко, което прави, си има някаква причина. Освен това се е срещал с Херман и преди. Проверих.

— И си открил, че Херман ръководи организация на име Ордена на Златното руно.

По лицето на Дейли се изписа изненада.

— Знаех си, че ще ми бъдеш от полза. Значи си наясно.

— Искам да знам защо смяташ, че всичко това има някакво значение.

— Тази организация си създава политическо влияние и има контакти из целия свят. От известно време Херман и вицепрезидентът са приятели. Подочух разни неща за него и Ордена, но вицето не споделя много. Знаем, че иска да стане президент. Подготвя се да се кандидатира, но според мен търси по-бърз вариант.

Даниълс не беше споменал нищо по въпроса.

— Още ли пазиш флашпаметите, които взе от къщата ми? — попита Дейли.

Тя кимна.

— На едното от тях има записи на телефонни разговори. Малко са, но са дяволски интересни. Главен участник е началникът на кабинета на вицепрезидента, а той е истински негодник. Именно той издаде Александрийската връзка директно на Алфред Херман.

— А ти как успя да разбереш това?

— Бях там.

Лицето ѝ остана безизразно.

— Бях там с него. Записах целия разговор. Срегнахме се с Херман в Ню Йорк преди пет месеца. Дадохме му всичко. Всъщност тогава вкарах Диксън в играта.

Това също беше ново.

— И така, отидох при нея и ѝ казах как стоят нещата с Александрийската връзка и за срещата с Херман.

— Не си постъпил особено умно.

— Тогава така ми се струваше. Израелците бяха единственият съюзник, който успях да привлека. Те обаче решиха, че цялата история с Херман е някакъв заговор да им създаваме проблеми. Така се сдобих с Диксън като детегледачка. — Той отпи от сока. — Което не беше толкова зле.

— Сега вече ми прилява.

Дейли поклати глава.

— Около месец след това двамата с началника на кабинета на вицепрезидента останахме насаме. И какъвто си е негодник, продължи да се хвали. Но перченето вкарва такива като него в беля. Бяхме пийнали и той каза някои неща. По онова време вече имах известни подозрения, затова си носех джобно касетофонче. Онази нощ записах доста неща.

Касиопея се изправи и отиде към стъклената витрина. Отвън колите ту пристигаха, ту тръгваха от сенчестия паркинг.

— Той говореше за Двайсет и петата поправка. Как я изучавал в най-големи подробности. Попита ме какво знам за нея. Престорих се, че не проявявам интерес и че съм пиян, макар да не бях.

Тя знаеше, че Двайсет и петата поправка на Конституцията гласи:

В случаите, когато президентът бъде освободен от длъжност, почине или си подаде оставката, президент става вицепрезидентът.

Синайски полуостров

Малоун погледна часовника си. Беше 11:58 ч. Вече няколко пъти бе надниквал през двата отвора, но не забеляза нищо. Пам и Макколъм стояха долу, докато той балансираше върху четиринайсетте камъка. Настана пладне и в далечината отекна камбанен звън.

— Зловещо е — каза Пам. — Намираме се накрая на света.

И той беше на същото мнение.

— Звучат доста отдалеч — каза той и си помисли: *Сякаш от небето.*

Слънцето безмилостно печеше над главите им. Дрехите и тялото му бяха мокри от пот. Отново погледна през отворите, после бавно обходи с поглед хребета на планината. В скалите като черни очи зееха дупки на някогашни отшелнически скални жилища. Внезапно забеляза нещо. Скалиста пътечка, прорязваща един хълм. Камилски път ли беше? Преди да тръгнат от Лисабон, беше прочел, че планините в този район кривят плодородни низини, наричани от местните бедуини „фарш“. Това обикновено означаваше, че там има източник на вода, която привлича всички обитатели на района. Манастирът „Света Екатерина“ на юг оттук, близо до Планината на Мойсей, се намиреше на подобно място. Малоун предполагаше, че наоколо имаше и други такива.

Забеляза как сенките се отдръпват и цветът на гранитните скали се променя от оловносив в червен като цвекло. Виещата се пътечка в хълма, която сега вече ясно се открояваше, прие формата на змия. Двата отвора очертаваха гледката като рамка на картина.

Ще видиш безкрайните извивки на почервенялата от гняв змия.

— Виждаш ли нещо? — попита Пам.

— Виждам всичко.

Стефани изгледа свирепо Лари Дейли.

— Да не би да ми казваш, че вицепрезидентът планира да убие президента?

— Мисля, че точно това ще се случи.

— И защо ти си единственият човек на планетата, който го е забелязал?

— Не знам, Стефани. Може просто да съм умен. Но съм убеден, че нещо ще се случи.

Трябваше да разбере подробности. Нали поради тази причина я беше изпратил Даниълс.

— Лари, ти просто се опитваш да си спасиш кожата.

— А ти, Стефани, си като онзи човек, който търсил монета под улична лампа. При него се приближил някакъв мъж и го попитал какво прави. Човекът му отговорил: „Търся една монета“. „А къде я изгубихте?“, попитал го непознатият. Човекът посочил в далечината: „Ей там“. „Тогава защо я търсите тук?“, учудено попитал мъжът. „Защото тук е светло.“ Това правиш и ти, Стефани. Престани да търсиш на светло и започни да търсиш там, където трябва.

— Тогава ми дай нещо конкретно.

— Де да можех. Знам само дребни случки, които обаче означават много. Срещи, които вицепрезидентът избягва, а един кандидат не би трябвало да отказва. Случаи, когато той прекратява отношенията си с хора, от които би имал нужда. Неангажираност с партията. Нищо явно. Просто дребни подробности, които една политическа къртица като мен забелязва. Малцина са тези, които биха им обърнали внимание.

— Брент Грийн един от тях ли е?

— Нямам представа. Брент е доста странен. Избягва всички. Вчера се опитах да го предизвикам. Буквално го заплаших, но той не се стресна. Искях да видя как ще реагира. Когато ти се появи в къщата ми и откри онази книга, разбрах, че ти си моят съюзник.

— Може и да грешиш, Лари. Не вярвам на нито една твоя дума. Убийството на президента не е лесна работа.

— Не съм много сигурен. Всички, които са се опитвали да убият президенти, са били луди, смахнати или просто късметлии. Представи си какво биха постигнали професионалисти.

Той имаше право.

— Къде са флашпаметите? — попита той.

— При мен.

— Надявам се, защото, ако до тях се добере някой друг, ще загазим. Ще разберат, че имам нещо срещу тях. Няма как да обясня защо съм записвал началника на кабинета на вицепрезидента. Устройствата ми трябва, Стефани.

— Няма начин. Но имам едно предложение, Лари. Защо просто не се предадеш, не признаеш, че си подкупвал Конгреса и не помолиш за федерална защита? Тогава можеш да пробутваш тези глупости на всеки, който има желание да те слуша.

Той се облегна назад.

— Знаеш ли, помислих, че двамата с теб ще успеем поне веднъж да проведем цивилизован разговор. Ти обаче искаш да се правиш на умна. Направих каквото трябваше, Стефани, защото така искаше президентът.

Това определено я заинтригува.

— Той е знаел, че подкупваш Конгреса, така ли?

— А как иначе, мислиш, ми се вдигнаха акциите в Белия дом? Той искаше да се прокарват законите му и аз му го осигурявах. Жънеше успехи в Конгреса, което обяснява преизбирането му за втори мандат.

— Имаш ли доказателства, че е въввлечен?

— Като например да съм го записвал ли? Не. Самата действителност е доказателство, Стефани. Някой трябва да предизвика събитията. Такъв е светът. Аз съм човекът на Даниълс. И двамата го знаем много добре.

Стефани погледна Касиопея и се спомни какво ѝ беше казала тя по пътя дотук. Те наистина не знаеха на кого могат да се доверят, включително и на президента.

Дейли се изправи и подхвърли на масата няколко долара бакшиш.

— Онзи ден двамата с Грийн решихте, че цялата работа е заради наследството, което ще остави на нацията Даниълс. Казах ви каквото искахте да чуете, за да приспя бдителността ви. — Дейли поклати глава. — Става въпрос за живота на Даниълс. Ти само ми изгуби времето. Ще се оправя по друг начин.

Малоун ги поведе по стръмния склон. Над главите им се виеха орли и ястреби. Слънчевите лъчи сякаш пронизваха черепа му и проникваха в потното му тяло. Пътеката представляваше глинеста смес от пясък и дребни камъчета. Изкачиха се до върха, където три огромни скални отломки образуваха тунел през планинския хребет. Фин прах се сипеше от камъните. Въпреки непоносимата жегла проходът беше хладен. Малоун с облекчение навлезе в сянката. Краят на тунела беше на около десетина метра.

Изведнъж пред него проблесна червена светлина.

— Видяхте ли? — попита той.

— Да — отвърна Пам.

Те спряха. Светлината се появи отново. Малоун осъзна какво става. Обедните лъчи се процеждаха през пукнатините на трите паднали скали и се отразяваха в червените гранитни скали, оцветявайки тунела в алено. Интересен феномен.

Ще видиш безкрайните извивки на почервенялата от гняв змия.

— Очевидно наоколо има доста почервенели от ярост змии.

По средата на тунела забеляза издялани в скалата думи. Прочете латинския надпис и го преведе на глас.

„Не се приближавай насам; събуй си обувката от нозете, защото мястото, на което стоиш, е земя света.“ Този абзац му бе познат.

— Думите са от Изход. Така казва Бог на Мойсей от горящия къпинов храст.

— Тук ли е станало това? — попита Пам.

— Никой не знае. И трите религии вярват, че се е случило в планината на около трийсетина километра на юг от тук, Джебел Муса, но кой би могъл да каже със сигурност?

В края на тунела го лъхна горещ въздух и той се озова насред овален „фарш“, осяян с кипариси. Пухкави бели облачета се гонеха по ясното небе като пеперуди. Присви очи срещу ослепителната светлина.

Притиснати към лицето на скалата, сгушени сред изумителните урви, се издигаха стени и сгради, слепени една за друга, сякаш бяха част от скалата. Цветовете им — жълто, кафяво и бяло — се сливаха като при камуфлажно покривало. Наблюдателните кули оживяваха във въздуха. Тънките зелени конуси на кипарисите контрастираха с избледнелите от слънцето оранжеви керемиди по покривите. Архитектурата и големината на сградите не следваха никаква логика.

Цялата картина напомняше на Малоун за чара на италианско рибарско селце, кацнало на някой хълм.

— Дали не е манастир? — попита Пам.

— Според картата в този район има три манастира. И нито един не е таен.

Пътечка от изсечени в скалата стъпала водеше надолу. Стъпалата бяха стръмни, групирани по три и разделени от стръмни участъци гладка скала. В дъното друга пътечка се виеше покрай езерце, сгушено сред кипарисите, и се изкачваше зигзагообразно до входа на манастира.

— Това е мястото.

Стефани проследи с поглед как Дейли излиза от ресторанта. Касиопея се приближи до масата и сядайки, попита:

— Нещо полезно?

— Каза, че Даниълс е знаел за всички негови действия.

— Какво друго би могъл да каже?

— Дейли не спомена, че сме били в Кемп Дейвид снощи.

— Никой освен агентите и Даниълс не ни видя.

Така беше. Бяха пренощували във вилата с двама от агентите отвън. Когато се събудиха, закуската им беше във фурната. Самият Даниълс им се беше обадил и им беше казал да уредят срещата с Дейли. Следователно Дейли или не знаеше, или не искаше да им каже.

— Защо президентът ще иска да се срещнем с него, след като е наясно, че Дейли може да отрече всичко, което той ни е казал? — попита на глас тя по-скоро себе си, отколкото Касиопея.

— Прибави и този въпрос към списъка.

Видя през прозореца как Дейли върви бавно през покрития с чакъл паркинг към своя ленд ровър. Никога не беше харесвала този човек и нищо не ѝ бе доставило по-голямо удоволствие от разкритието, че си е изцапал ръцете.

Сега обаче не беше толкова сигурна.

Дейли стигна до колата си в отдалечения край на паркинга и седна вътре. Те също трябваше да тръгват. Време беше да намерят Брент Грийн и да разберат какво беше научил той. Даниълс не бе

споменавал, че трябва да разговарят и с Грийн, но тя смяташе да го направи.

Сега.

Взрив разтърси сградата. След първоначалния шок Стефани осъзна, че ресторантът е непокътнат. Писъците стихнаха, когато и останалите хора разбраха, че са добре. Всичко беше наред. Но не и отвън. Тя погледна през прозореца и видя, че ледн ровъра на Лари Дейли е обхванат от пламъци.

Синайски полуостров

Малоун приближи дървената врата с метален обков. Избледнели от слънцето стени от червен гранит, чиито основи почиваха върху гигантски подпори, се спускаха към терасираната земя, където като стражи се извисяваха кипариси, портокалови, лимонови и маслиненни дръвчета. Лози пълзяха в основите. Топлият ветреца раздухваше пясъка. Не се виждаше никой. Над портата Малоун забеляза още думи на латински, този път от Псалом 117, и прочете надписа.

Ето портите Господни: праведните ще влязат в тях.

— Какво ще правим? — попита Пам.

Беше забелязал, че враждебността на местността бе в унисон с бързо влошаващото ѝ се настроение.

— Предполагам, че въжето е именно за тази цел — отвърна той, сочейки портата.

Високо над нея висеше желязна камбана в открита куличка. Той се приближи до въжето и го дръпна. Камбаната иззвънтя няколко пъти. Тъкмо се канеше да го дръпне още веднъж, когато високо в портата се откряна един прозорец и оттам се надвеси млад брадат мъж със сламена шапка.

— Какво желаете? — попита той на чист английски.

— Дойдохме, за да посетим библиотеката — отвърна Макколъм.

— Това е манастир, място за усамотение. Нямаме библиотека.

Малоун се беше питал как Пазителите разбират дали хората, които се появяват на портата, са поканени. Пътуването отнемаше дълго време, но не бе прекъсвано от никакви препятствия. Следователно трябваше да има някакво последно предизвикателство, което явно не беше описано в указанията.

— Ние сме поканени и приключихме търсенето — провикна се той. — Искаме да влезем в библиотеката.

Прозорецът се затвори.

— Това беше доста грубичко — отбеляза Пам.

Малоун изтри потта от челото си.

— Надали отварят широко вратата на всеки, който се появи тук.

Прозорецът отново се отвори и младият мъж попита:

— Името ви?

Макколъм понечи да каже нещо, но Малоун сграбчи ръката му.

— Остави на мен — прошепна той. — Казвам се Джордж Хаддад.

— Кои са тези хора с вас?

— Сътрудниците ми.

Очите на мъжа го гледаха, без да трепват, сякаш се опитваше да определи дали може да му се довери.

— Мога ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Кажете ми маршрута си дотук.

— Първо до Белем и манастира „Свети Йероним“, след това до сайта Bethleem.org в интернет и най-накрая тук.

Прозорчето се затвори. Малоун чу преместването на лостове иззад портата, след което дървените крила се открянаха и брадатият младеж излезе отвън. Носеше торбести панталони и червеникавокафява роба, стегната с колан от въже. Беше обут в сандали. Той застана пред Малоун и се поклони.

— Добре дошли, Джордж Хаддад. Вие изминахте пътя. Бихте ли желали да посетите библиотеката?

— С удоволствие.

Младият мъж се усмихна.

— Тогава заповядайте и дано намерите това, което търсите.

Те го последваха по тъмен коридор от внушителни скали, които засенчваха слънцето. След трийсет крачки завиха надясно и отново се озоваха на слънчева светлина сред стените, където се разкриваше оазис от кипарисови дръвчета, палми, лози и цветя. Дори един паун се разхождаше наоколо.

Носеха се нежни звуци на флейта. Малоун забеляза откъде идват — на един от балконите, поддържани от дебели дървени подпори, свиреше млад мъж. Сградите бяха долепени една до друга, но всяка беше с различна големина и стил. Забеляза вътрешни дворчета,

стълбища, железни парапети, извити арки, островърхи покриви и тесни проходи. Миниатюрен водопровод извеждаше водата от единия край до другия. Всичко изглеждаше сякаш изникнало случайно и му напомняше на средновековно селище.

Те последваха мъжа със сламената шапка.

Малоун не видя никой освен музиканта с флейтата, въпреки че мястото бе чисто и спретнато. Слънчевите лъчи си играеха с перденцата по прозорците, но зад тях не се забелязваше никакво движение. Навсякъде имаше терасирани зеленчукови лехи, натежали от домати. Погледът му беше привлечен от слънчеви батерии на покривите, както и от няколко антени, скрити зад дървени или каменни навеси. Прилича на „Дисни Уърлд“, помисли си Малоун, където ежедневните предмети остават незабелязани, макар да са пред очите на всички.

Младежът със сламената шапка спря пред една дървена врата и пъкна в ключалката огромен пиринчен ключ. Влязоха в огромна трапезария, украсена с религиозни фрески, изобразяващи Мойсей. Във въздуха се носеше миризма на наденица и кисело зеле. Дъските по тавана бяха в кафяво и жълто, а в центъра имаше ромбовиден панел в светлосиньо, изпъстрен със златни звезди.

— Пътят ви е бил наистина дълъг — отбеляза Сламената шапка.
— Ще ви предложим храна и напитки.

На една от масите беше сложен поднос с пясъчнокафяви франзели хляб и купички с домати, лук и зехтин. До тях имаше купи, препълнени с фурми и нарове. От един чайник излизаше пара и той долови аромата на чай.

— Много мило от ваша страна — каза Малоун.

— Наистина — добави Макколъм, — но бихме искали да видим библиотеката.

За части от секундата през кокалестото лице на младия мъж премина сянка на раздразнение.

— Бихме предпочели да хапнете и да си починете. Освен това може би ще пожелаете да се измиете, преди да влезете в библиотеката.

Макколъм пристъпи напред.

— Изпълнихме вашите инструкции, сега бихме искали да видим библиотеката.

— Всъщност мистър Хаддад е изпълнил инструкциите и си е спечелил правото на достъп. Поканата не важи нито за вас, нито за жената. — Той се обърна към Малоун. — Включването на тези двамата ще анулира вашата покана.

— Тогава защо ме пуснахте?

— Направихме изключение.

— А откъде знаете кой съм аз?

— Следвахте знаците по Пътя на героя.

Той не каза нищо повече и напусна столовата, затваряйки вратата след себе си.

Тримата останаха безмълвни. Накрая Пам каза:

— Е, аз съм гладна.

Малоун също беше гладен. Той остави раницата си на масата.

— Тогава нека уважим гостоприемството им.

Мерленд

Стефани и Касиопея изхвърчаха от ресторанта. Нямахме какво да се направи за Лари Дейли. Автомобилът му все още бе в пламъци. Експлозията се ограничаваше само до неговата кола и автомобилите наоколо не бяха пострадали. Бе напълно целенасочен удар.

— Трябва да изчезваме — каза Касиопея.

Втурнаха се към колата си. Стефани седна зад волана. Пъхна ключа в стартера, но изведнъж се поколеба и нервно попита:

— Как мислиш?

— Мисля, че сме в безопасност, освен ако президентът не е сложил бомба в колата. Никой не се е приближавал до нея, докато бяхме вътре.

Стефани завъртя ключа. Двигателят изрева. Тя потегли точно в момента, в който една полицейска кола изскочи иззад завоя и влетя в паркинга.

— Какво ти обясни той? — попита Касиопея.

Стефани набързо ѝ разказа:

— Реших, че са пълни измишльотини. Заговор за убийството на президента. Но сега...

В насрещната лента покрай тях профуча линейка.

— Няма нужда да бързат — отбеляза тя. — Той така и не е разбрал какво се случва.

— Малко е театрално — отвърна Касиопея. — Има доста незабележими начини да го убият.

— Освен ако не са искали да привлекат внимание. Заместник-съветникът по националната сигурност убит в кола бомба? Ще се вдигне голям шум.

Тя караше под максимално разрешената скорост, като бавно се измъкваше от града обратно към магистралата. Спря на едно кръстовище и зави на юг.

— А сега накъде? — попита Касиопея.

— Трябва да намерим Грийн.

След около десетина километра зад тях се появи кола, която бързо приближаваше. Стефани я забеляза в огледалото за обратно виждане и реши, че ще ги задмине. Магистралата беше почти празна. Сивият форд купе обаче намали и почти се залепи в задната им броня. Тя забеляза два силуета на предните седалки.

— Имаме си компания.

Движеха се с около деветдесет километра в час по виещия се изгористата местност път. Тук-там се мяркаха ферми, но движението като цяло беше слабо.

От прозореца на човека до шофьора се показва пистолет. Чу се изпукване и куршумът се удари в задния им прозорец, без да разбие стъклото.

— Господ да благослови тайните служби — каза Стефани. — Бронирано стъкло.

— Но гумите не са.

Касиопея беше права. Стефани увеличи скоростта, но фордът зад нея ги следваше. Тя рязко изви волана наляво и се вряза в насрещната лента, като изведнъж намали, принуждавайки форда да ги задмине. В момента, в който колата мина покрай тях, мъжът стреля странично по колата им, но куршумите рикошираха.

— Цялата кола е бронирана — каза Касиопея.

— Вече заобичах танковете. Имаш ли представа кои са тези?

— Стрелецът е онзи от парка. Бих казала, че саудитците са ни открили.

— Сигурно са следели Дейли, когато се появихме.

— Какъв късмет.

Тя върна колата в тяхната лента, заставайки зад форда. Касиопея свали прозореца си и с два изстрела разби задното стъкло на колата пред тях. Водачът на форда се опита да приложи маневрата със смяна на платната, но трябваше да се върне в южната лента, за да избегне летящия насреща му камион. Касиопея се възползва от момента и стреля пак.

Пътникът във форда се прицели, но Касиопея го изпревари с още един изстрел.

— Проблемите не свършват — каза Стефани. — Зад нас има още една кола.

Другата кола се залепи за задната им броня. В нея също имаше двама мъже. Стефани непрекъснато увеличаваше скоростта, защото, ако спреше, щеше да се изложи на милосърдието на четирима въоръжени непознати.

Касиопея прецени ситуацията и взе решение.

— Ще спускам гумите на колата пред нас. После ще мислим за другата.

Отвън се дочу пукот, след това трясък.

Стефани почувства как задницата на форда им поднесе и незабавно осъзна какво беше станало. Тяхната гума беше простреляна. Тя натисна спирачката и овладя колата. Чу се втори пукот и лявата им гума подскочи. Стефани знаеше, че обикновените патрони не могат да пръснат гумите, но въздухът им издишаше и само след няколко минути щяха да карат по джанти. Тя се опита да шофира в права линия, което би трябвало да им спечели още малко време.

Касиопея ѝ подаде пистолет и смени пълнителя. Първоначално можеха да използват за защита бронирания събърбън. Неизбежно щеше да се стигне до престрелка, а ранният час и отдалечеността на мястото предлагаха доста свобода на действие за похитителите им.

Задницата се прилепи към пътя и силно издрънчаване им подсказа, че пътуването им беше приключило.

Стефани спря колата и сграбчи пистолета. Предният форд наби спирачки в банкета. Другата кола направи същото. От тях изскочиха въоръжени мъже.

Малоун дояде нара, който бе един от любимите му плодове, и изпи още една чаша горчив чай. Бяха сами около четирийсет и пет минути, но не можеше да се отърси от чувството, че ги наблюдават. Внимателно се огледа, опитвайки се да прецени дали в стаята има камери. Всички маси бяха празни, както и шкафът на стената. Представи си лекото потракване на съдове, изисканото стържене на приборите и разговорите на няколко езика, които вероятно съпътстваха всяко хранене тук. Една врата в другия край на залата, вероятно към кухнята, стоеше затворена. Столовата беше прохладна заради дебелия каменни стени.

Външната врата се отвори и младежът със сламената шапка влезе вътре.

Малоун забеляза, че младият мъж извършваше всяко действие с маниера на слуга, който не може да мисли за повече от едно нещо.

— Мистър Хаддад, готов ли сте да влезете в библиотеката?

Малоун кимна.

— Стомахът ми е пълен и успех да си почина.

— Тогава да тръгваме.

Макколъм скочи от стола си. Малоун очакваше да види реакцията му.

— Имате ли нещо против да минем първо през тоалетната?

Домакинът им кимна при тази молба.

— Ще ви отведе. Но след това ще се върнете тук. Само мистър Хаддад е поканен.

Макколъм беше съгласен.

— Само ме заведете до тоалетната.

— Мистър Хаддад, вие искате ли да използвате тоалетната? — попита младежът.

Малоун поклати глава.

— Вие Пазител ли сте?

— Да.

Той разгледа кръглото лице на младежа. Кожата му беше нежна, скулите — високи, а продълговатите очи му придаваха вид на ориенталец.

— Как поддържате това място с толкова малко хора? Видяхме само още един човек.

— Никога не сме имали затруднения.

— Ами натрапниците? — попита Макколъм.

— Мистър Хаддад е учен мъж. Няма от какво да се притесняваме.

Малоун реши да не го притиска повече.

— Заведете го в тоалетната. Ще ви изчакаме тук.

Пазителят се обърна към Пам.

— Нямам нужда, благодаря.

— Веднага се връщаме.

Стефани се приготви за престрелка. Някой беше убил Лари Дейли и сега преследваше нея. Ядосваше се, че и Касиопея се оказа въввлечена, но приятелката ѝ сама беше направила своя избор. В очите на Касиопея нямаше и помен от страх или съжаление, в тях проблясваше решителност.

Четиримата мъже приближиха събърбъна.

— Ти поеми първите двама — каза Касиопея. — Аз ще се оправя с другите.

Стефани кимна.

Пригответяха се да отворят вратите и да стрелят. Беше по-добре, отколкото просто да седят и да чакат мъжете да ги нападнат. Възможно бе изненадата да им даде предимство. Щяха да използват вратата и прозореца като щит колкото се може по-дълго.

Изведнъж долетя някакъв тътнещ звук, който започна да се усилва и колата завибрира. Стефани видя как мъжете пред тях се пръснаха в същия момент, в който усети порива на вятъра. И пред очите ѝ изникна военен хеликоптер.

Отнякъде се появи кола. Чу се скърцане на спирачки. Изсвистяха куршуми. Телата на първите двама мъже се завъртяха като пумпали. Стефани погледна в огледалото за обратно виждане. Колата зад тях се опитваше да се измъкне. Един от стрелците лежеше на шосето. Хеликоптерът се спусна на петнайсет метра височина. Отвори се врата и се показа някакъв мъж с автомат. Хеликоптерът се изравни с бързо отдалечаващата се кола, която рязко поднесе наляво и се удари в едно дърво. Двамата мъже отпред излетяха през стъклото и паднаха, облени в кръв, на асфалта.

Стефани отвори вратата си.

— Добре ли сте всички? — извика мъжки глас.

Стефани се обърна и видя агента от музея.

— Да, добре сме.

Мобилният ѝ телефон иззвъня от вътрешността на колата. Тя го грабна.

— Реших, че може да имате нужда от малко помощ — долетя гласът на Даниълс.

Сейбър последва Пазителя навън през лабиринт от притихнали сгради. Слънцето хвърляше издължени сенки върху покривите и по неравната уличка.

Призрачен град, помисли си той. Мъртъв — и въпреки това жив.

Отведоха го в друга сграда, където той попадна в баня, застлана с ламарина. Висящ от тавана тенекиен съд захранваше тоалетната с вода. Той реши, че моментът е дошъл, и затова извади пистолета, който беше взел от манастира, излезе от тоалетната и завря цевта в лицето на младежа.

— Към библиотеката.

— Вие не сте поканен.

— Тогава какво ще кажеш да те застрелям и сам да намеря пътя дотам? Няма да се поколебая да го направя, така че помисли пак.

Младият мъж изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото изплашен.

— Последвайте ме.

Виена

Херман бързо научи, че Торвалдсен е отишъл в оранжерията с пеперудите. Началникът на охраната му, едър мъж с маслинен кожа и пламенен темперамент, го последва, когато се запъти натам. Не искаше да привлича внимание, затова крачеше спокойно, усмихваше се и от време на време поздравяваше членовете на Ордена, които се разхождаха из розовата градина до къщата.

Доволен бе, че Торвалдсен се бе спрял точно на това място. Сградата беше достатъчно отдалечена и той можеше да се справи необезпокояван с проблема.

И точно това възнамеряваше да направи.

Торвалдсен видя през стъклените стени и цветята в оранжерията, че домакинът му идва. Забеляза отсечената му походка и решително изправеното тяло. Разпозна и началника на охраната му.

— Гари, мистър Херман идва насам. Искам да отидеш в другия край на оранжерията и да се скриеш между растенията. Той сигурно е в лошо настроение и ще трябва да се оправя с него. Не искам да се намесваш, докато не те повикам. Ще направиш ли това за мен?

Момчето кимна.

— Тогава скрий се и стой тихо.

Момчето се затича по пътеката, която лъкатушеше между растенията, и изчезна сред зеленината.

Херман спря отпред.

— Чакай тук — каза той на началника на охраната си. — И не искам никой да ме безпокои.

Отвори със замах дървената врата и мина през кожената завеса. Из топлия въздух прехвърчаха пеперуди. Музиката още не бе пусната. Торвалдсен седеше на един от столовете, на които бяха седели двамата

със Сейбър преди няколко дни. Херман веднага забеляза писмата и извади пистолета от джоба си.

— Взел си нещо мое — каза той твърдо.

— Така е. А ти очевидно си го искаш обратно.

— Вече не ми е забавно, Хенрик.

— Държа дъщеря ти.

— Реших, че мога да живея без нея.

— Сигурен съм. Чудя се само дали тя го съзнава.

— Аз поне все още имам наследник.

Думите пронизаха Торвалдсен като с нож.

— По-добре ли се чувстваш, като казваш това?

— Много по-добре. Но както ти уместно отбеляза, по всяка вероятност Маргарете ще съсипе семейството, когато мен вече ме няма.

— Може би се е метнала на майка си. Доколкото си спомням, тя също беше емоционална жена.

— В много отношения. Но аз няма да позволя на Маргарете да застане на пътя на успеха ни. Ако възнамеряваш да й навредиш, направи го. Аз искам това, което ми принадлежи.

Торвалдсен посочи писмата.

— Предполагам, че си ги чел?

— Много пъти.

— Винаги си бил категоричен, що се отнася до Библията. Критиките ти са били целенасочени и, трябва да призная, добре обосновани. — Торвалдсен замълча. — Мисля си... В света има два милиарда християни, малко над милиард мюсюлмани и около петнайсет милиона евреи. А тези текстове ще предизвикат гнева на всички.

— Това е недостатъкът на религията. Истината не предизвиква уважение. Никой не се интересува кое действително е истина, а само кое може да мине за истина.

Торвалдсен сви рамене.

— Християните ще трябва да приемат факта, че Библията им — както Новият, така и Старият завет — е изфабрикувана. Евреите ще разберат, че Старият завет е летопис на техните предци на място, напълно различно от Палестина. А мюсюлманите ще узнаят, че

свещената им земя, най-святото им място, първоначално е било родина на евреите.

— Нямам време за всичко това, Хенрик. Дай ми писмата, и шефът на охраната ми ще те изпрати до входа.

— И как ще обясниш отсъствието ми пред членовете?

— Извикали са те от Дания. Неотложен бизнес. — Той се огледа. — Къде е синът на Малоун?

Торвалдсен сви рамене:

— Намерил си е някакво занимание из имението. Казах му да не се замесва в неприятности.

— Ти самият трябваше да последваш този съвет. Знам за връзките ти с Израел и предполагам, че вече си ги информирал относно плановете ни. Но те със сигурност са ти казали, че знаят, че и ние като тях търсим Александрийската библиотека. Опитаха се да ни спрат, но досега безуспешно. А вече е твърде късно.

— Имаш голямо доверие в твой човек. Може и да те разочарова.

Херман не можеше да изрази гласно собствената си несигурност, затова самоуверено заяви:

— Никога.

Малоун се изправи и извади пистолета от раницата си.

— Чудех се докога ще си седиш така — каза Пам.

— Докато се убедя, че нашето приятелче няма да се върне.

Той метна раницата през рамо и отвори външната врата.

Не се чуваха гласове. Нямахме чаткане на копита. Не се долавяше мелодията на флейта. Дворът беше пуст и някак призрачен.

Чу се камбанен звън. Беше три часът следобед.

Той поведе Пам покрай няколко различни сгради, всяка с вид и цвят на мъртви листа. Измазана с хоросан кула, увенчана с изпъкнал покрив, се извисяваше тържествено в дъното. Неравният калдъръм говореше за годините ѝ. Единственият признак на живот идваше от дрехите — бельо, чорапи, панталони — които се сушаха на един балкон.

Зад ъгъла на около трийсетина метра от тях, той забеляза Макколъм и младежът със сламената шапка да прекосяват площадче с фонтан. Очевидно манастирът имаше достъп до някакъв кладенец, тъй

като водата беше в изобилие. Както и електроенергията, като се имаха предвид многото слънчеви батерии и сателитни антени.

Макколъм беше насочил пистолет към главата на младежа.

— Хубавото е, че сме били прави за нашия приятел — прошепна той.

— Май иска да погледне в библиотеката пръв.

— Е, това вече е грубо. Тръгваме ли?

Пистолетът на Сейбър бе опрян в тила на Пазителя. Минаха покрай няколко сгради и се насочиха навътре в комплекса до място, където сътвореното от човека се сливаше с природата. До скалата се гущеше скромна църква, варосана в светложълто. Вътрешността бе естествено осветена и богато украсена с икони, триптихи и фрески. Сребърни и златни полилеи висяха над красивата мозайка на пода. Този разкош рязко контрастираше със скромната обстановка отвън.

— Това не е библиотека — извика той.

До олтара се появи друг мъж. Той също беше с маслинен кожа, но беше нисък, с пепелявобяла коса. И беше по-възрастен. На около седемдесет.

— Добре дошли — каза човекът. — Аз съм Библиотекарят.

— Вие ли отговаряте за библиотеката?

— На мен се пада тази чест.

— Искам да я видя.

— За да го направите, ще трябва да пуснете човека, когото държите.

Сейбър блъсна Пазителя.

— Добре. — Той насочи пистолета си към Библиотекаря. — Тогава вие ме заведете там.

— Разбира се.

Малоун и Пам влязоха в църквата. По двата реда монолитни гранитни колони, боядисани в бяло, с позлатени капители, имаше изображения на пророците от Стария завет и апостолите на Новия завет. На дясната стена имаше фреска на Мойсей, който приемаше Божиите заповеди пред горящия къпинов храст. Мощехранителници,

подноси за хостия, чаши за причастия и кръстовете бяха наредени в шкафове със стъклени витрини.

Нямаше и следа от Макколъм и младежа със сламената шапка. В ниша от дясната страна на Малоун бяха поставени две бронзови клетки. В едната имаше стотици пясъчни на цвят черепи, струпани един върху друг в призрачна купчина. В другата имаше стряскаща купчина кости.

— Дали не са на Пазители? — попита Пам.

— Сигурно.

Нещо в огрения от слънцето неф привлече вниманието му. Вътре нямаше пейки. Зачуди се дали църквата не е православна. Не можеше да разбере по украсата, която представляваше еkleктична смесица от множество религии.

Той прекоси покрития с мозайка под до нишата в отсрещната стена.

Върху каменна пейка, под прозореца с цветно стъкло, беше поставен скелет, облечен в извезана пурпурна роба с качулка. Беше седнал, с леко наведена встрани глава. Сякаш се учудваше на нещо. Пръстите му, по които бяха останали следи от изсъхнала плът и нокти, стискаха молитвена броеница и жезъл. В гранита под него бяха издълбани три думи:

CVSTOS RERVVM PRVDENTIA

— Благоразумието е пазител на нещата — преведе той, но гръцкият му беше доста добър и знаеше, че първата дума може да означава също и „мъдрост“. И в двата случая посланието беше ясно.

Шумът от отваряне и затваряне на врата долетя откъм богато украсения иконостас в предната част на църквата. Стиснал здраво пистолета, Малоун мина бързо през резбования портал. На отсрещната стена имаше само една врата.

Той се приближи. Дъските бяха от кедрово дърво и върху тях бяха изписани думите от Псалом 117:

Ето портите Господни: праведните ще влязат в тях.

Хвана въжето, което служеше за дръжка, и го дръпна. Вратата изскърца и се отвори. Забеляза, че към архаичната конструкция бе прибавено и едно модерно приспособление — в отсрещната стена се врязваше електрическо резе. Към пантата се извиваше жица и се губеше в дупка, издълбана в камъка.

Пам също я забеляза.

— Доста странно — каза тя.

Той беше на същото мнение, но когато погледна от вътрешната страна, се обърка още повече.

Мерленд

Стефани скочи от хеликоптера, който ги беше върнал в Кемп Дейвид. Даниълс ги чакаше на площадката за кацане. Стефани решително се отправя към него, а хеликоптерът се извиси в утринното небе и изчезна зад върховете на дърветата.

— Макар и президент на Съединените американски щати — започна тя с рязък тон, — вие всъщност сте жалък негодник. Изпратихте ни там, въпреки че знаехте, че ще ни нападнат.

— Откъде бих могъл да знам? — попита той с недоумяващо изражение.

— Значи хеликоптерът и стрелецът случайно се оказаха наблизо? — намеси се Касиопея.

Президентът направи жест с ръка.

— Хайде да се поразходим.

Тръгнаха по една широка пътека. Трима агенти на тайните служби ги следваха на десетина метра разстояние.

— Разкажете ми какво се случи — каза Даниълс.

Стефани опита да се успокои и си припомни сутринта:

— Дейли смяташе, че някой планира да ви убие. — Стори й се странно да говори за него в минало време.

— Прав е.

Те спряха.

— Вече ми идва твърде много — каза тя. — Не работя за вас, но вие ме принуждавате да действам абсолютно на сляпо. Как очаквате да постигна нещо?

— Сигурен съм, че би искала отново да се върнеш на работа, нали?

Тя не отговори веднага, но се ядоса на себе си, че с мълчанието издава желанието си. Беше създавала и започнала проект „Магелан“ и го беше оглавявала през цялото му съществуване. А това, което се случваше, по принцип не я засягаше, но в момента я използваша

всякакви хора, които нито харесваше, нито уважаваше. Затова отговори напълно откровено:

— Не и ако за целта трябва да ви целувам задника. Или пък да излагам Касиопея на нови опасности.

Даниълс очевидно не се смути.

— Ела с мен.

Тръгнаха мълчаливо през горичката към някакво бунгало. Когато влязоха вътре, президентът взе едно портативен CD плейър.

— Чуй това.

— Брент, не мога да ти обясня подробностите, но искам да ти кажа, че снощи дочух един разговор между вашия вицепрезидент и Алфред Херман. Ордент, или по-скоро Херман, планира да убие президента ви.

— Научи ли някакви подробности? — попита Грийн.

— Даниълс се кани да предприеме тайно посещение до Афганистан следващата седмица. Херман се е свързал с хора на Бин Ладен и лично е доставил ракетите за обстрелване на самолета.

— Това са сериозни обвинения, Хенрик.

— Каквито нямам навик да отправям. Чух всичко със собствените си уши, в присъствието на момчето на Котън Малоун. Можеш ли да уведомиш президента? Просто отмени пътуването и така ще решиш поне неотложния проблем.

— Разбира се. Какво става там, Хенрик?

— Много повече, отколкото мога да ти обясня. Ще държим връзка.

— Записът е отпреди час — обясни Даниълс. — Досега обаче моят лоялен министър на правосъдието не се е обаждал. Можеше поне да опита. Не е толкова трудно да ме открие.

— Кой уби Дейли? — въпросът не й даваше мира.

— Лари, мир на праха му, прекрачи границата. Очевидно е бил замесен. Знаел е, че нещо става, и е решил да действа сам. Това е била грешката му. А що се отнася до хората, у които са флашпаметите, точно те са убили Лари.

Двете с Касиопея се спогледаха. Накрая тя изрече:

— Грийн.

— Явно имаме победител в състезанието „Кой е предателят“.

— Тогава го арестувайте — каза Стефани.

Даниълс поклати глава.

— Трябват ни повече доказателства. Член трети, алинея трета от Конституцията е пределно ясен. Предоставянето на помощ и улесняването на врага е предателство срещу Съединените щати. Хората, които искат да ме убият, са наш враг. Но никой не може да бъде осъден за предателство без показанията на двама свидетели за едно и също публично деяние. Трябват ни още доказателства.

— В такъв случай можете да се качите на самолета до Афганистан и след като ви взривят, ще разполагате с доказателството за предателство, а ние с Касиопея ще бъдем двамата свидетели.

— Добре измислено, Стефани. Да, вие наистина бяхте примамка, но поне гърбът ви беше покрит.

— Колко мило от ваша страна.

— Не можеш да вдигнеш птиците от храстите без добро ловджийско куче. А да стреляш преди това си е чиста загуба на патрони.

Разбираше го. Самата тя многократно беше постъпвала по същия начин.

— Какво искате да направим?

В тона ѝ ясно се долавяше примирение.

— Да се видите с Брент Грийн.

* * *

Малоун и Пам стояха на прага на правоъгълна зала, широка петнайсетина метра и приблизително толкова дълга. Слабо осветените от сребърни свещници гранитни стени бяха гладки като огледало, подът беше покрит с красива мозайка, а таванът — украсен с причудливи плетеници в червено и кафяво.

В отсрещния край на стаята имаше шест реда сиво-черни мраморни колони, свързани със светложълти ленти. Между колоните имаше седем врати, всяка като тъмна паст. Над тях с римски букви беше изписано — VSOVODA. Над буквите имаше стих от Откровение, написан на латински.

Той го преведе на глас.

— Не плачи; ето лъвът, който е от Иудиното коляно, коренът Давидов, победи и може да разгърне книгата и да снесе седемте ѝ печата.

Дочуха стъпки, но беше невъзможно да преценят иззад коя врата идват.

— Макколъм е някъде там — прошепна Пам. — Но къде точно?

Малоун се приближи към една от вратите и влезе през нея. Вътре един тунел прорязваше скалата, а на всеки пет-шест метра бяха поставени стенни свещници. Той погледна към съседния отвор, който също водеше към планината, но през друг тунел.

— Интересно. Ето още едно изпитание. Имаме седем възможности. — Той свали раницата от гърба си. — Къде отидоха времената, когато човек просто си купуваше членска карта за библиотеката?

— Сигурно на същото място, където остана времето, когато хората слизаха от самолета, едва след като той кацне.

— Всъщност ти се справи доста добре със скока — ухили се той.

— Не ми го напомняй.

Той огледа седемте врати.

— Знаеше, че Макколъм ще действа, нали? Затова го остави да тръгне с Пазителя.

— Сигурен съм, че не е тук заради интелектуалните знания. Не е търсач на съкровища. Този мъж е истински професионалист.

— И адвокатът, с когото излизах, не беше само адвокат.

— Израелците те изиграха. Не се чувствай излъгана. Те изиграха и мен.

— Мислиш ли, че всичко е нагласено?

Той поклати глава.

— По-скоро ни манипулират. Прекалено лесно спасихме Гари. Може би е било предвидено да убия онези похитители. В такъв случай, когато тръгнах след Джордж, спокойно са могли да ме проследят. Ти, разбира се, беше с мен, а израелците бяха зад нас. Искали са да те взема със себе си, затова ме постреснаха на летището и в хотела. Всичко се връзва. Израелците убиват Джордж и си свършват работата. Похитителят на Гари се свързва с нас, за да открием това тук. Кое то пък означава, че похитителите имат съвсем различни намерения от израелците.

— Мислиш ли, че Макколъм е отвлякъл Гари?

— Ако не е лично той, то значи е човекът, за когото работи.

— И какво ще правим?

Той извади резервните пълнители от раницата и ги напъха в джоба на панталона си.

— Ще го последваме.

— През коя врата?

— Ти самата откри отговора на този въпрос в Лисабон, когато каза, че Томас Бейнбридж е оставил указания. В самолета прочетох романа му. Там обаче не пише нищо, което и най-малко да наподобява преживяното от нас. Неговата изгубена библиотека се намира в Южен Египет. Няма Път на героя, текст с указания и сложни предизвикателства. Нищо. Виж, онази беседка в градината му е друга работа. Доста размишлявах върху последната част на текста, който Макколъм ни даде. Няма логика просто да влезем вътре, щом се озовем тук.

— Освен ако не държиш някого на мушка.

— Да, но все пак има нещо, което не ми харесва. — Той посочи вратите. — При такива мерки за сигурност лесно могат да се отърват от някой натрапник. А и къде са всички? Това място е изоставено.

Той прочете отново буквите над вратите.

VSOVODA.

И изведнъж му просветна.

— Помниш ли как ме подиграваше за фотографската ми памет?

— Не съм. Просто се чудех защо не можеш да запомниш рождения ми ден и годишнината от сватбата ни.

Той се засмя:

— В случая добрата ми памет се отплаща. Помниш ли последната част от указанията? *Но се пази от буквите.* Беседката в Бейнбридж Хол. Римските букви.

В съзнанието си той ги виждаше абсолютно ясно.

D OVOSVAVV M.

— Помниш ли, че ме попита защо буквите D и M са отделени от останалите осем?

Той посочи вратите.

— Сега вече знаем. Едната врата е вход, а другата, предполагам, изход. Не съм сигурен за останалите по средата, но ще разберем.

Виена

Торвалдсен прецени положението. Трябваше да надхитри Херман и за целта под пуловера му имаше пистолет. Все още държеше писмата на свети Августин и свети Йероним. Херман обаче също имаше оръжие.

— Защо отвлече Гари Малоун? — попита Торвалдсен.

— Нямам намерение да отговарям на въпроси.

— Защо не ми доставиш това удоволствие, след като и бездруго скоро ще си тръгвам?

— Отвякохме го, за да принудим баща му да направи онова, което искахме. И схемата проработи. Малоун ни отведе право до библиотеката.

Торвалдсен си припомни казаното от президента предишната нощ и реши да притисне Херман.

— И ти знаеш това?

— Винаги знам всичко, Хенрик. Това е разликата между нас. Ето защо точно аз ръководя тази организация.

— Членовете нямат представа за плановете ти. Само си мислят, че разбират нещо. — Торвалдсен се опитваше да изкопчи още нещо. Беше накарал Гари да се скрие по две причини. Първата, за да се увери, че дочутото предишната нощ няма да бъде разкрито, защото това би застрашило живота и на двамата. Втората — беше сигурен, че Херман ще дойде въоръжен, и трябваше да се справи със ситуацията сам.

— Имат доверие в Кръга — продължи Херман. — И ние никога не сме ги разочаровали.

Торвалдсен размаха листовете.

— Тези документи ли възнамеряваше да ми покажеш?

Херман кимна.

— Надявах се, че след като осъзнаете заблудите в Библията и съществените грешки в нея, ще разберете, че просто казваме на света

истината, която той е трябвало да узнае преди хиляда и петстотин години.

— А дали светът е готов?

— Нямам намерение да обсъждам този въпрос, Хенрик. — Той изпъна ръка и се прицели. — Искам да разбера обаче как ти научи за тези писма.

— Точно като теб, Алфред, и аз знам всичко.

Пистолетът остана насочен към него.

— Ще те застрелям. Тук съм в родната си държава и знам как да се справя със ситуацията след смъртта ти. А тъй като държиш дъщеря ми, бих могъл да го използвам като оправдание. Просто планът ти за изнудване се е провалил. Но няма значение. Теб това няма да те интересува повече.

— Май наистина предпочиташ да съм мъртъв.

— Без съмнение. А и ще е много по-лесно.

Торвалдсен чу пъргавите стъпки в момента, в който забеляза как Гари изскача иззад растенията и се хвърля върху Алфред Херман. Момчето беше високо и здраво. Стремителното му нападение събори възрастния мъж и той изпусна пистолета си. Гари скочи и грабна оръжието. Херман очевидно бе изненадан от нападението. Изправи се на колене и задиша тежко.

Торвалдсен стана и взе оръжието от Гари. Обви пръсти около дулото му и без да предостави възможност на Херман да се изправи, го удари с дръжката по главата. Замаяният австриец се свлече в калта.

— Постъпката ти е ужасно глупава — скара се Торвалдсен на Гари. — Щях да се оправя сам.

— Как? Та той беше насочил пистолет срещу теб.

Торвалдсен не искаше да си признае, че алтернативите му наистина се бяха изчерпали, затова просто прегърна момчето.

— Добре, детето ми. Но не го прави друг път.

— Разбира се, Хенрик. Няма проблеми. Следващия път ще оставя да те застрелят.

Той се усмихна.

— Ти си точно като баща си.

— А сега какво? Отвън има още един мъж.

Торвалдсен поведе Гари до изхода и му каза тихо:

— Излез и му кажи, че хер Херман го вика. После го остави да влезе пръв. Аз ще се погрижа за останалото.

Малоун тръгна по тунела, отбелязан с буквата D. Проходът беше стръмен, широк колкото да се разминат двама души, и продължаваше навътре в дълбините на скалата. Пътят лъкатушеше, осветен от слабата светлина на електрическите стенни свещници. В хладния, идващ неясно откъде въздух се носеше остър мирис, от който очите го засмъдяха. След още няколко завоя навлязоха в зала, украсена със стенописи. Малоун се възхити на великолепието им. Страшният съд, огньовете на ада в реката, Иесеевият пън. Издълбани в стената, през която влязоха, имаше седем врати, над всяка от които имаше по една буква. На отсрещната стена имаше още седем, с букви над тях.

DMVSOAI.

— Влизаме във вратата с буква O, нали? — попита Пам.

Той се усмихна.

— Бързо схващаш, Пам. Беседката е ключът към този лабиринт. Би трябвало да има още седем подобни зали. VOSVAVV. Томас Бейнбридж ни е оставил много важни следи, но те не означават нищо, докато не дойдеш тук. Затова мястото е без надзор повече от триста години. Просто е безсмислено.

— Освен ако не се намираш в този лабиринт.

Продължиха напред през низ от проходи, подвеждащи коридори и тунели без изход. Колко ли време и усилия са били нужни за построяването им, запита се Малоун. Пазителите бяха работили по задачата повече от две хилядолетия — достатъчно време за нововъведения.

Преминаха през още седем кръстовища и той със задоволство забеляза, че над всяка врата беше изписана буква от беседката. На всяко кръстовище имаше различни йероглифи, орнаменти във формата на свитъци, гравюри с букви и клиновидни символи.

След като минаха седмата зала и навлязоха в още един тунел, той беше сигурен, че са в последния проход. Направиха завой и забелязаха, че светлината от изхода пред тях е много по-ярка, отколкото в останалите зали. Малоун предположи, че Макколъм може да ги

причаква там, и накара Пам да застане зад него. В края на тунела той се скри в сенките и погледна вътре.

Помещението бе голямо, над сто и петдесет квадратни метра, с полилеи, спускащи се от тавана. Високите стени бяха покрити с карти, изработени от мозайки. Египет. Палестина, Йерусалим, Месопотамия. Средиземно море. Детайлите бяха минимални, крайбрежните ивици се губеха в неизвестното, а текстовете бяха на гръцки, арабски и иврит. На отсрещната стена имаше още седем врати. Вратата с буквата М вероятно водеше към самата библиотека.

Влязоха в залата.

— Добре дошли, мистър Малоун — изрече мъжки глас.

Два силуета се отделиха от тъмните сенки до вратите. Единият беше на Пазителя, когото Макколъм беше заплашил с пистолет, но вече без сламената шапка. Другият беше на Адам от апартамента на Хаддад и манастира в Лисабон.

Малоун се прицели.

Пазителят и Адам не помръднаха. Просто го гледаха загрижено.

— Не съм ви враг — каза Адам.

— Как ни открихте? — попита Пам.

— Не съм. Вие ме открихте.

Малоун си спомни как човекът срещу него беше убил Джордж Хаддад. Забеляза, че беше облечен като по-младия Пазител — торбести панталони, стегната с въжен колан роба и сандали.

И двамата не бяха въоръжени.

— Пазител ли сте? — попита Малоун.

— Аз съм само един верен слуга.

— Защо убихте Джордж Хаддад?

— Не съм.

Някакво движение зад двамата мъже привлече вниманието на Малоун. През вратата мина още една сянка.

Ева от апартамента на Хаддад. Жива и здрава.

— Мистър Малоун — каза тя, — аз съм помощник-библиотекарят. Дължим ви извинение, но трябва да побързаме.

Той запази самообладание.

— Бяхме в Лондон, за да ви заблудим. Беше много важно да продължите и Библиотекарят смяташе, че този театър е най-добрият начин да постигнем целта.

— Библиотекарят?

Тя кимна.

— Той е нашият водач. Не сме много, но винаги сме били достатъчно, за да пазим това място. Тук са служили много Пазители. Сигурна съм, че сте видели костите им в църквата. Светът обаче се променя. Все по-трудно ни е да продължаваме мисията си. Нямаме средства, а напоследък хората ни са нищожно малко. Освен това съществува и настоящата заплаха.

Малоун я изчака да обясни.

— През последните няколко години някой се опитва да ни открие. Замесени са дори правителства. При инцидента с Джордж Хаддад преди пет години — когато вие успяхте да го скриете — един от поканените беше разкрит. Подобно нещо не се бе случвало никога. Всички поканени в миналото са спазвали обета си да пазят тайна. Освен един — Томас Бейнбридж. За щастие обаче престъпването на клетвата му се оказа полезно. Слабостта на характера му направи търсенето ви възможно.

— Вие сте знаели, че ще дойдем? — попита Пам.

— Помогнахме ви за по-голямата част от пътуването. За съжаление израелците ви търсеха твърде агресивно. Замесени бяха дори американците, очевидно по други причини. Явно всички се опитват да ни изиграят. Библиотекарят реши да задвижи събития, които да контролираме и които да доведат съответните играчи право при нас.

— Как е възможно това? — попита Малоун.

— Вие сте вече тук, нали?

— Бяхме в Лондон, за да ви предизвикаме да продължите — намеси се Адам. — Използвахме някои специални ефекти, за да изглежда стрелбата по-правдоподобна.

Той се обърна към Пам.

— Изстрелът срещу вас беше случаен. Не очаквахме, че ще излезете навън.

— Така ставаме двама — каза Малоун. — Но имаше и още нещо. — Той погледна Ева. — Джордж те застреля. Аз взех пистолета му, който бе зареден с истински патрони.

— Да, и слава богу, че той е добър стрелец. Все още ме боли. Но жилетката свърши работа.

— После отидохме в Лисабон — продължи Адам — със същата мисия, както и да заблудим израелците. Вие тримата трябваше да дойдете тук сами. Останалите в абатството бяха част от екипа наемни убийци на Мосад. Вие обаче ги отстранихте.

Малоун погледна Пам.

— Изглежда, не само ти си изиграна.

— Човекът, който дойде тук с вас, се нарича Доминик Сейбър — каза Ева, — въпреки че рожденото му име е Джеймс Макколъм. Той работи за организация, наречена Орденът на Златното руно. Тук е, за да превземе библиотеката.

— А аз ви го доведох — каза Малоун.

— Не — отвърна Адам. — Ние ти позволихме да го доведеш.

— Къде е Библиотекарят? — попита Пам.

Адам посочи вратата.

— Там, вътре. Заедно със Сейбър. Американецът беше насочил пистолет в главата му.

— Котън — каза Пам, — съзнаваш ли какво казват те? След като Ева не е убита, то...

— Библиотекарят е Джордж Хаддад.

Ева кимна, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— Той ще умре.

— Заведете Сейбър вътре — каза младият Пазител — с пълното съзнание, че няма да се върне.

— Откъде може да знае? — попита Малоун.

— Орденът или самият Сейбър искат да притежават мястото. Кой точно, остава да разберем. Независимо от това всички ние ще бъдем убити, а тъй като сме твърде малко, няма да бъде трудно.

— Нямате ли оръжия?

Адам поклати глава.

— Не са позволени тук.

— Заслужава ли си да се умре за нещата вътре? — попита Пам.

— Несъмнено — твърдо отвърна Адам.

Малоун осъзна какво е станало.

— Вашият Библиотекар е бил отговорен за смъртта на Пазител в миналото и сега смята, че смъртта му ще изкупи този грях.

— Така е — кимна Ева. — Тази сутрин, докато ви наблюдаваше как се спускате с парашутите, той осъзна, че това е последният му ден.

Обясни ми какво трябва да направи. — Тя пристъпи напред. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Той каза, че вие ще спрете всичко това. Спасете го. Той не трябва да умре. Спасете всички нас.

Малоун се обърна с лице към вратата с буквата М и стисна здраво пистолета. Пусна раницата на пода и каза на Пам:

— Стой тук.

— Не — отвърна тя. — Идвам с теб.

Той се обърна към нея. Жената, която беше обичал и мразил едновременно, сякаш също като Хаддад се намираше на кръстопът.

— Искам да ти помогна — заяви тя.

Той нямаше представа какво може да се случи вътре.

— Гари има нужда поне от единия си родител.

Очите ѝ не се откъсваха от неговите.

— Старецът също има нужда от нас.

Мерленд

Стефани слушаше радио „Фокс Нюз“. Бяха съобщили за взривяването на колата, за проверката на регистрационния ѝ номер и идентифицирането на Дейли. Редовните клиенти на ресторанта бяха потвърдили физическото му описание, както и това на жената с него. Очевидци бяха разказали, че тя, заедно с друга тъмнокожа жена бяха избягали от местопрестъплението, преди пристигането на полицията.

Не беше изненадващо, че нито една медия не събщи за открити мъртви въоръжени мъже на няколко километра от мястото на взрива. Чистачите на тайните служби бързо и педантично си бяха свършили работата.

Стефани и Касиопея пътуваха в друга правителствена кола, шевролет тахо, предоставена им от Даниълс. Президентът искаше да бъдат далеч от Кемп Дейвид, преди Стефани да се обади на Грийн. Вече бяха на повече от сто километра на юг, в покрайнините на северен Вашингтон. Тя взе мобилния си телефон и набра номера на Грийн.

— Отдавна чакам да се обадиш — почти ѝ се скара Грийн. — Чухте ли за Дейли?

— Дори седяхме на първия ред. — И тя му разказа за случката в ресторанта.

— Какво правехте там?

— Закусвахме. За негова сметка.

— Има ли причина за ироничния ти тон?

— Гледката на умиращ човек някак променя нагласата ти.

— Какво става? — попита Грийн.

— Хората, които убиха Дейли, се опитаха да убият и нас с Касиопея. Успяхме да се измъкнем. Очевидно са следели Дейли и се насочиха към нас, веднага след като си тръгнахме от ресторанта.

— Явно имаш няколко живота, Стефани.

— Дейли ми разказа някои неща, Брент. Разполагал е с поверителна информация. Освен това е имал и доказателства.

— Той ли е бил предателят?

— Едва ли. Вицепрезидентът печели короната. Дейли е насъбрал доста срещу него.

Тя следеше пътя, докато слушаше мълчанието от другата страна.

— И той има неоспорими доказателства?

— Достатъчно неоспорими, че да излязат във „Уошингтън Поуст“. Беше ужасен. Затова се срещна с мен. Искаше помощ. Предаде ми някои неща.

— Тогава животът ти е в опасност, Стефани.

— Вече го разбрах. Сега имаме нужда от твоята помощ.

— Разбира се. Имаш я. Какво искаш да направя?

— Флашпаметите от къщата на Дейли. Свързани са с доказателствата, които имам. И са достатъчни, за да свалят вицепрезидента. А щом това стане, ще разберем и останалото, тъй като се съмнявам, че благородно ще понесе падението си сам. Предателството се наказва сурово. Съдебните заседатели могат да постановят дори смъртна присъда.

Отново мълчание.

— Знаеш ли дали Котън се е появил? — попита тя.

— Никой не ми е казал, дори да се е появил. Ами Торвалдсен? Свързал ли се е с Касиопея?

— Нито дума и от него.

Сърцето ѝ подскочи, когато осъзна, че Брент Грийн е част от всичко, което се случваше. Болката в изражението ѝ подсказа на Касиопея, че той е предателят.

— Трябва да се срещнем, Брент. Тайно. Само ти, аз и Касиопея. Каква е програмата ти?

— Мога да я променя.

— Чудесно. Дейли има още доказателства. Неща, които според него ще докажат кой още е замесен. Събирал е информацията от доста време. Онези устройства у теб съдържат записи на разговори с началника на кабинета на вицепрезидента, в които той казва кой ще бъде следващият президент след смъртта на настоящия. Но има и още. Трябва да се срещнем в дома на Дейли. Можеш ли да дойдеш там?

— Разбира се. Знаеш ли къде е скрил информацията?

— Да, той ми каза.

— Тогава да се залавяме за работа.

— Точно така. Ще се видим там след половин час. — И тя прекъсна връзката.

— Съжалявам — промълви Касиопея.

Нямаше намерение да размишлява върху нечий провал.

— Трябва да сме нащрек. Грийн е организиран убийството на Дейли. Сега вече сме сигурни. Той планира да убие президента.

— И нас — добави Касиопея. — Онези мъже са работели за саудитците, които очевидно смятат, че вицепрезидентът и Грийн са на тяхна страна. Вицепрезидентът обаче работи и с Ордена, което означава, че саудитците няма да получат нищо. Ордена ще получи всичко и ще го използва както намери за добре.

Наближаваха Вашингтон и движението по междущатската магистрала се усили. Стефани намали скоростта.

— Да се надяваме арабите да разберат това, преди да решат да се разправят с нас.

Синайски полуостров

Джордж Хаддад поведе палача си към Александрийската библиотека. Ярко осветената подземна зала ги заслепяваше. Стените сякаш оживяваха с мозайките, изобразяващи сцени от всекидневието — бръснар, художник, кроячи на платно. Още си спомняше първото си посещение тук, но убиецът му не изглеждаше впечатлен.

— Откъде идва електрическото захранване?

— Как се казвате? — попита Хаддад.

— Това не е отговор.

Хаддад озадачено сви гъстите си вежди.

— Аз съм възрастен човек и едва ли съм заплаха за вас. Просто съм любопитен.

— Казвам се Доминик Сейбър.

— От свое име ли идвате или заради други?

— От свое. Решил съм да стана Библиотекар.

Хаддад се усмихна.

— Работата ще ви се стори истинско предизвикателство.

Сейбър явно се поотпусна и се огледа наоколо. Залата приличаше на катедрала, с полегати стени и куполовиден таван. Червеният полиран гранит блестеше като скъпоценен камък. От земята до тавана се издигаха изсечени от скалите колони, всяка украсена с букви, лица, растения и животни. Всички зали и тунели бяха някогашни рудници на фараони, изоставени векове преди Христа и възстановени през следващите столетия от обсебени от знанието хора. Светлината тогава идвала от факли и лампи и едва през последния век новите технологии позволили саждите да бъдат почистени, за да бъде възстановена първоначалната красота.

Сейбър посочи изпъкнал мозаечен символ на отсрещната стена.

— Какво е това?

— Предната част на египетска шейна, украсена с главата на чакал. Йероглифът, изразяващ чудо. Във всяка от залите на

библиотеката има по един символ, който представлява и името на залата. Това е Залата на чудесата.

— Все още не сте ми казали откъде е електрическото хранване.

— Слънчеви батерии. Електричеството е с нисък волтаж, но е достатъчно, за да хранва лампите, компютрите и оборудването за свързка. Знаете ли, че идеята за слънчевата енергия се е родила преди повече от две хиляди години? Превръщане на светлината в енергия. Идеята обаче била забравена допреди петдесет години, когато някой отново се е сетил за нея.

Сейбър посочи с пистолета си.

— Накъде води тази врата?

— Към другите четири зали — на призванието, на вечността, на живота и към Читалнята. Всяка от тях съдържа древни ръкописи, както забелязвате. В тази зала те са около десет хиляди.

Хаддад небрежно се приближи към центъра. Свитъците бяха наредени в дълги редици от каменни кутии с формата на диаманти, обърнати с острата част навън.

— Много от тези документи вече не могат да бъдат прочетени. Унищожени са от времето. Но тук има много информация. Творби на Евклид за математиката. На Херофил за медицината, на Мането за историята, информация за първите фараони. Творби на поета и граматик Калимах.

— Словоохотлив сте.

— Просто реших, че след като имате намерение да бъдете следващият Библиотекар, трябва да сте наясно за какво ще отговаряте.

— Как е оцеляло всичко това?

— Първите Пазители избрали местонахождението изключително внимателно. Планината е суха. Влагата е рядкост в Синай, а водата е най-големият враг на печатното слово — освен, разбира се, огънят. — Той посочи пожарогасителите, разположени на равни разстояния из помещението. — Ние сме подготвени.

— Да видим и останалите зали.

— Разбира се. Трябва да видите всичко.

Хаддад поведе Сейбър към вратата. Беше доволен, тъй като нападателят му очевидно не знаеше кой е той.

Което поне ги поставяше в равностойно положение.

Херман отвори очи. Три пеперуди бяха кацнали на ръкава му, ръката му лежеше върху светлата почва на оранжерията. Главата го болеше и той си спомни удара на Торвалдсен. Не знаеше, че датчанинът е способен на подобна агресивност.

Изправи се и забеляза шефа на охраната, проснат на земята на няколко метра от него. Пистолетът му бе изчезнал. Той се заклатушка към подчинения си, доволен, че наоколо няма никой. Погледна часовника си. Беше лежал в несвяст двацетина минути. Дясното му слепоочие пулсираше и той внимателно опипа очертанията на подутината. Торвалдсен щеше да му плати за това.

Земята още се клатеше под краката му, но той си наложи да се съвземе и изтупа прахта от дрехите си. Наведе се и разтърси служителя си.

— Трябва да тръгваме — каза той.

Мъжът разтри челото си и се изправи.

— Нито дума за станалото — нареди Херман.

Бодигардът кимна.

Австриецът отиде до телефонната будка и вдигна слушалката.

— Моля, намерете Хенрик Торвалдсен.

Изненада се, когато гласът от другата страна му съобщи, че знае къде е Торвалдсен в момента.

— Отвън е. Тъкмо се кани да си тръгне.

Сейбър не можеше да повярва на късмета си. Беше открил Александрийската библиотека. Навсякъде около него имаше пергаменти, папируси, свитъци и книги — малки, компактни томчета с крехки пожълтели страници, които старецът наричаше кодекси. Бяха наредени прилежно с лице нагоре като мъртви тела.

— Как така въздухът е толкова свеж? — поинтересува се той.

— Вентилатори раздвижват сухия въздух, който идва отвън, и тук той се охлажда от планината. Още едно от модерните нововъведения от последните десетилетия. Пазителите преди мен са били изключително находчиви. Отнасяли са се към отговорностите си много сериозно. Вие ще го правите ли?

Намираха се в третата зала, наречена „Вечност“, в която високо на стената се виждаше още един мозаечен йероглиф — приклепнал мъж с вдигнати ръце като съдия, който свири тъчдаун. По цялата ѝ дължина се простираха рафтове с кодекси, с тесни пътечки между тях. Библиотекарят му беше обяснил, че са от седми век, отпреди времето, когато оригиналната библиотека била плякосана за последен път от мюсюлманите.

— Много от тях са били спасени през месеците преди промяната в политическата система — каза Библиотекарят. — Тези слова не съществуват никъде другаде в света. Множество факти и събития, които биха променили историята, ако тези документи бъдат изследвани.

На Сейбър му харесваше това, което чуваше. Означаваше едно нещо — власт. Трябваше да научи колкото се може повече и по-бързо. Малоун вероятно вече беше принудил някой от другите Пазители да го преведе през лабиринта. Но той можеше и да го изчака да се върне, което му изглеждаше по-логично. Беше отбелязал с X всяка от вратите, през които бяха влезли, така че лесно щеше да намери обратния път. Тогаваше да се разправи с Малоун.

Първо обаче трябваше да разбере онова, което интересуваше Алфред Херман.

— Тук има ли ръкописи, отнасящи се до Стария завет?

* * *

Хаддад беше доволен, че гостът му най-после беше стигнал до причината, довела го дотук. Доста се бе постарал, за да се случи всичко това. След мнимата си смърт в Лондон, той бе чакал този момент, а поставените в апартамента му видеокамери му показваха дали някой влиза вътре. И, разбира се, мъжът, който сега беше насочил пистолет срещу него, беше открил оставената в компютъра информация и касетата със записа.

Хаддад беше очаквал Малоун в Бейнбридж Хол, тъй като скритите под леглото му материали насочваха именно към това място.

Появата на Сейбър го бе изненадала. А убийството на двамата мъже, които бе изпратил в имението, бе потвърдило лошите му намерения.

Един от Пазителите бе успял да проследи Малоун до хотел „Савой“ и го беше видял да закусва със Сейбър. Бе видял как двамата с бившата съпруга на Малоун се бяха качили на самолет до Лисабон. И тъй като самият Хаддад бе подготвил указанията за Пътя на героя, следвани от Малоун, Пазителят знаеше накъде точно са се запътили тримата.

Адам и Ева бяха изпратени в Лисабон, за да направят всичко възможно Малоун и новият му съюзник да стигнат безпрепятствено до Синай.

Хаддад бе смятал, че опасността може да дойде от нечие правителство — израелското, саудитското или американското. Сега обаче осъзна, че най-голямата опасност идва от мъжа, който стоеше на няколко метра от него. Надяваше се Сейбър да работи сам и долавяйки нетърпението в думите и действията му, вече бе убеден, че заплахата може да бъде овладяна.

— Тук има много текстове, които се отнасят до Библията — каза той. — Това е тема, която библиотеката с интерес проучва.

— Става въпрос за Стария завет. На староеврейски. Има ли някакви ръкописи тук?

— Три. За два от тях се предполага, че са преписани от по-ранни текстове. Другият е оригинал.

— Къде са?

Хаддад посочи вратата, от която бяха влезли.

— Две зали по-назад. В Залата на призванието. Ако възнамерявате да поемете поста на Библиотекаря, ще трябва да научите къде се съхраняват документите.

— Какво пише в тези Библии?

Хаддад се престори, че не го разбира.

— Какво искате да кажете?

— Видях едни писма. От Йероним и Августин. В тях пише, че Старият завет е променен. Че преводът е неточен. Имало и други поканени — четирима, които също са проучвали проблема. Единият от тях е палестинец, който преди около пет години заявил, че Старият завет е летопис на евреите не в Палестина, а някъде в Саудитска Арабия. Какво знаете по този въпрос?

— Доста неща. Тези мъже са били прави. Преводите на общоприетата Библия са неправилни. Старият завет наистина описва живота на евреите в друга местност, не в Палестина. Всъщност става въпрос за Западна Арабия. Чел съм много ръкописи в библиотеката, които доказват твърдението. Виждал съм дори карти на древна Арабия, на които са посочени библейските местоположения.

Сейбър насочи пистолета право срещу него.

— Покажете ми ги.

— Няма да разберете нищо, ако не знаете иврит или арабски.

— Повтарям ти още веднъж, старче. Покажи ми ги или ще те убия и ще се пробвам с другите служители.

Хаддад кимна.

— Просто се опитвам да бъда полезен.

Сейбър нямаше представа дали ръкописите и кодексите, разгънати пред него, са тези, които търсеше Алфред Херман. Нямаше значение. Определено възнамеряваше да установи контрол върху всичко наоколо.

— Това са трактати, написани през втори век от философи, учили в Александрия.

Библиотекарят направи пауза.

— Тогава евреите започвали да се превръщат в политическа сила в Палестина, установявайки предполагаемото си древно присъствие и налагайки правото си върху земите. Звучи ли ви познато? Тези учени доказали, че такова древно присъствие не е съществувало. Проучили староеврейските текстове на Стария завет, които се пазели в библиотеката, и установили, че разказаното от евреите по онова време съществено се различава от писмените текстове. Особено от по-старите. Изглежда, че с течение на времето разказвачите все повече се адаптирали към тогавашната родина на евреите, днешна Палестина, и просто забравили миналото си в Арабия. Ако не бяха някои непроменени имена, както и Старият завет, написан на староеврейски, тази история никога нямаше да бъде открита.

Библиотекарят посочи един от кодексите.

— Този е от доста по-късно. Пети век. Когато християните решили, че искат да включат Стария завет в своята Библия. Трактатът ясно доказва, че преводите са били променени, за да може Старият завет да съответства на появилия се Нов завет. Съвсем съзнателен опит да се измисли послание въз основа на някогашната история, религия и политика.

Сейбър се взря в книгите.

Библиотекарят посочи към друга купчина със свитъци, поставени в прозрачен пластмасов контейнер.

— Това е най-старата Библия, която имаме. Написана е четиристотин години преди Христа на староеврейски. В света няма друга като нея. По мое мнение най-старата Библия извън тази зала датира от деветстотин години след Христа. Нея ли търсите?

Сейбър не отговори.

— Вие сте странен човек — изведнъж каза Библиотекарят.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаете ли колко поканени са дошли тук? През вековете са минали хиляди. Книгата ни за посетители е впечатляваща. Започната е през дванайсети век от Авероес, арабския философ, критикувал Аристотел и Августин. Той е учил тук. Тогава Пазителите решили, че е време да споделят своите знания, но избирателно. Много от имената не говорят нищо — просто изключително интелигентни мъже и жени, събудили интереса на Пазителите. Големи умове, дали личен принос

към знанието. Във времето преди радиото, телевизията и компютрите Пазителите живеели в големите градове и търсели личности, към които да отправят покана. Тома Аквински, Данте, Петрарка, Бокачо, Пусен, Чосър, както и други от техния ранг, са стояли в тази зала. Монтен е написал есетата си тук. Франсис Бейкън е заявил: „Възприемам цялото познание за мое призвание“ тук, в Залата на призванието.

— Всичко това трябва ли да ми говори нещо?

Възрастният мъж вдигна рамене.

— Просто се опитвам да ви обясня отговорностите ви. Казвате, че искате да бъдете Библиотекар. Ако това стане, ще имате големи привилегии. Библиотекарите в миналото са се срещали с Коперник и Кеплер, с Декарт, Робеспьер и Бенджамин Франклин. Дори със самия Нютон. Всички те са извели ползи от това място, а целият свят е спечелил от способността им да разбират и разширяват познанието.

— И никой от тях не е споменал, че е бил тук?

— А защо да го правят? Ние не търсим отплата. А те са постигнали признание. Ако сме им помогнали, то това е било наше задължение. Истинското постижение е богатството тук да бъде съхранено. Вие можете ли да продължите традицията?

Тъй като нямаше никакво намерение да позволи някой друг да види това място, Сейбър зададе въпроса, който всъщност го интересуваше:

— Колко са Пазителите?

— Девет. Редиците ни са оредели.

— Но къде са те? Видях само двама отвън.

— Манастирът е голям. Занимават се със задълженията си.

Сейбър посочи с пистолета.

— Да се върнем в първата зала, искам да видя нещо.

Старецът тръгна.

Сейбър се замисли дали да не го убие още сега, но реши, че Малоун вече се е досетил какво става. Сигурно го чакаше в другия край на лабиринта или някъде по пътя.

Във всеки случай старецът можеше да се окаже много полезен.

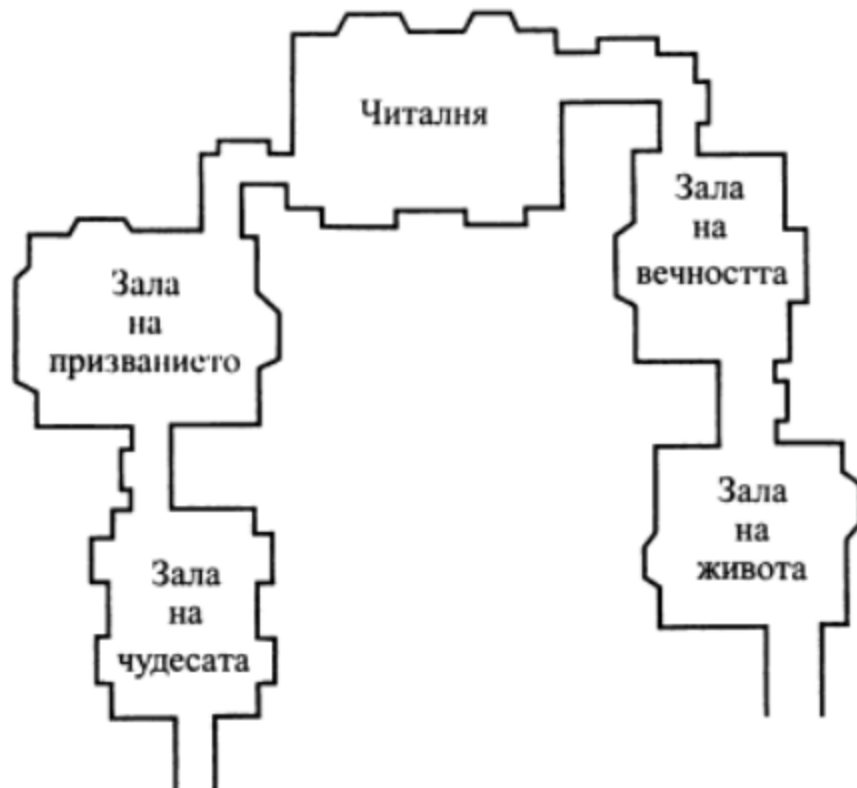
Малоун зави зад последния ъгъл в прохода и видя портал, оформен от два крилати лъва с човешки глави. Тяхната символика му беше позната. Умът на човек, силата на животно и подвижността на птица. Мраморните врати с бронзови панти бяха отворени.

Влязоха и онемяха пред богатството вътре. Малоун се запита колко ли време е било необходимо, за да се създаде нещо толкова внушително. Дълги редици диагонално разположени каменни кутии лежаха върху застлания с плочи под между тесни пътечки. Кутиите бяха претъпкани със свитъци. Той пристъпи към една от тях и взе найгорния. Документът бе в забележително добро състояние, но все пак не посмя да го разгъне. Погледна във вътрешната страна на рулото и видя, че почеркът все още е четлив.

— Никога не съм предполагала, че нещо подобно може да съществува — каза Пам. — Надхвърля границите на въображението.

Беше виждал невероятни неща, но нищо не можеше да се сравни с гледката, която представляваше тази стая. Забеляза, че високо на една от лъскавите червени стени има няколко латински думи. AD COMMUNEM DELECTATIONEM. *За радост на всички.* Пазителите бяха постигнали нещо изключително.

Видя и издълбани в стената надписи на наименованията на залите на латински. Преведе ги на Пам.

— Пет зали — каза Малоун. — Могат да са във всяка една посока.

Някакво движение откъм вратата привлече вниманието му. Видя Джордж Хаддад, а след него Макколъм.

— Залегни — извика на Пам и вдигна пистолета си.

Макколъм го видя и изблъска Хаддад напред, прицели се и стреля.

Малоун се хвърли на земята, използвайки рафтовете между тях за прикритие. Куршумът отскочи в гранитните колони зад него.

— Действаш бързо — извика Макколъм от другия край на залата.

— Не исках да се почувстваш самотен.

— Библиотекарят ми правеше компания.

— Двамата успяхте ли да се спрятелите?

— Не е особено приказлив, но пък добре познава мястото.

— А сега какво?

— Опасявам се, че двамата с бившата ти съпруга ще трябва да умрете.

— Предупредих те да не ме принуждаваш да показвам лошата си страна.

— Дай да я видим, Малоун. Стигнах дотук и нямам намерение да губя. Слушай, дай да играем честно. Един срещу друг. Тук. Ако спечелиш, старецът и бившата ти жена са в безопасност. Става ли?

— Ти определяш правилата. Действай.

Хаддад слушаше размяната на реплики между Сейбър и Малоун. Двамата трябваше да решат спора си, а той трябваше да плати дълга си. Отново си спомни онзи Пазител, преди толкова години и изпълнените му с решимост очи. Просто не бе разбрал. Но сега, след като бе видял библиотеката и бе станал Библиотекар, знаеше онова, което е знаела и онази бедна душа през 1948 г. Бе убил добрия човек без причина и бе съжалявал през целия си живот.

— Стани — нареди Сейбър на Библиотекаря и го изчака да се изправи. — Добре, Малоун, действам. Ето го. — Той посочи с пистолета. — Тръгвай.

Библиотекарят бавно тръгна между диагонално подредените кутии. Сейбър бе заел позиция, приклепнал зад една от редиците. След десетина метра Библиотекарят спря и се обърна. Очите му бяха студени и безизразни. Странен бе този старец. Сякаш душата зад тези очи вече беше минавала през подобно изпитание и не се страхуваше. Сейбър се замисли дали да не го убие, но така можеше да предизвика Малоун. А той не искаше да го прави. Не още. Малоун беше последното му изпитание. След като се отървеше от него, библиотеката щеше да бъде негова. Отдъхна си, когато старецът най-накрая се отдалечи.

Вашингтон

Стефани паркира на известно разстояние от къщата на Лари Дейли и двете с Касиопея го изминаха пеша. Не се виждаше и следа от Брент Грийн или някой друг. Приблжиха входната врата и Касиопея отново отключи, а Стефани обезвреди алармата. Забеляза, че кодът не беше променен. Дейли го беше оставил същият дори след като бяха успели да влязат. Явен признак на глупост или поредното доказателство, че го е подценявала.

Къщата беше притихнала. Касиопея огледа всички стаи, за да се увери, че са сами. Стефани отиде в кабинета, където бяха намерили флашпаметите. После и двете зачакаха край входната врата.

Десетина минути по-късно отпред спря кола. Стефани надникна зад пердето и видя Грийн да слиза от шофьорското място и да се отправя към вратата.

Беше сам.

Тя кимна на Касиопея и отвори вратата. Грийн беше облечен в обичайния си тъмен костюм и вратовръзка. Щом министърът на правосъдието влезе, тя затвори вратата и я заключи. Касиопея застана до един от прозорците.

— Добре, Стефани. Ще ми кажеш ли какво става?

— Донесе ли флашпаметите?

Той бръкна в джоба на сакото си и ги извади.

— Прослуша ли записите?

Той кимна.

— Разбира се. Разговорите са интересни, но по никакъв начин не са уличаващи. Споменава се Двайсет и петата поправка, но това е всичко. Просто разговори. Определено не се обсъжда, нито се загатва за някаква конспирация.

— Точно затова Дейли е събрал още информация — каза тя. — Спомена, че отдавна следи развитието му.

— Чие развитие?

Тя забеляза искрица раздразнение в очите му.

— На заговора, Брент. Вицепрезидентът планира да убие Даниълс. Организиран е убийството по време на необявена визита на Даниълс до Афганистан следващата седмица. — Тя изчака думите, които потвърждаваха, че знае за какво говори, да стигнат до съзнанието му.

Грийн прие информацията стоически.

— Какви доказателства е открил Дейли?

— Още разговори. Всъщност е подслушвал личния кабинет на вицепрезидента. Не му е било толкова трудно, тъй като точно той е трябвало да следи дали някой не го подслушва. Изглежда, вицепрезидентът е свързан с Ордена на Златното руно. Неговият водач Алфред Херман е организиран самолета на президента да бъде свален с ракета. Сам е уредил сделката с хора на Бин Ладен.

— Стефани, надявам се Дейли да е събрал достатъчно доказателства. Това са невероятни обвинения.

— Ти каза, че цялата администрация е помийна яма. Каза, че искаш да ги заловиш. Ето ти шанс.

— Но как можем да го докажем?

— Записите са тук. Дейли ми разказа за тях. Твърдеше, че ясно доказват всички замесени. Тъкмо бяхме тръгнали насам, когато колата му бе взривена.

Грийн стоеше в преддверието до стълбището, където предишния ден бяха стояли Дейли и Хедър Диксън. Изглеждаше умислен. Любимото му изражение. Разбира се, макар да я бе излъгал за Торвалдсен и да не бе предал на президента нищо от разкритията на Хенрик, те имаха нужда от неоспорими доказателства за предателството му.

— Знам къде е скрил записите — заяви тя.

Най-накрая в очите на Грийн проблесна интерес. Касиопея стоеше до прозореца, без да се намесва.

Стефани заведе Грийн в кабинета на Дейли. На един от рафтовете бяха подредени компактдискове в пластмасови кутийки.

Музиката бе инструментална и от различни страни, дори съдържаше няколко църковни песни, които ѝ се сториха любопитни. Тя взе една от кутийките — „Тибетски чудеса“ — и я отвори. Вместо музикалния диск вътре имаше друг диск, който тя извади.

— Дейли обичаше да крие нещата близо едно до друго.

— Какво точно има тук?

— Твърдеше, че това са доказателствата за хората, участващи в заговора. Както и че нещата са стигнали до неподозирано ниво. — Вените й пулсираха от възбуда. — Искаш ли да ги чуем?

Грийн не отговори.

— Защо разсекрети файла с Александрийската връзка? — попита тя.

— Нали ти казах, за да открия предателя. Така открихме, че израелците следят Пам Малоун. Разсекретяването на този файл задейства цялата операция.

— А ти имаше ли достъп?

— Защо ми задаваш тези въпроси, Стефани?

— Защото нямах представа, че изобщо знаеш за Александрийската връзка. Да не говорим за подробностите около нея, така че да решиш, че тя може да послужи като примамка за Израел.

Грийн наклони глава недоумяващо.

— Не очаквах кръстосан разпит.

Нямаше намерение да му позволи да се отпусне. Не и сега.

— Когато преди време говорихме, ми каза, че отваряш файла съзнателно, че той съдържа много малко информация освен забележката, че Малоун знае местожителството на Джордж Хаддад. Въпреки това специално спомена завета към Авраам. Откъде знаеше за него?

— Файлът не беше толкова секретен.

— Така ли? Дейли твърдеше обратното. Настояваше, че информацията в него е изключително ценна и относително неизвестна, освен за шепа хора по върховете. — Тя се постара да прозвучи максимално дръзко. — Ти не беше в списъка. Но все пак знаеше изключително много подробности.

Грийн излезе от кабинета.

Тя го последва. Касиопея беше изчезнала. Стефани се огледа загрижено.

— Сътрудниците ми са се погрижили за нея — обясни Грийн.

Това не й хареса.

— А кой ще се погрижи за мен?

Грийн бръкна в самото си и извади пистолет.

— Задължението се пада на мен. Но първо трябва да говоря с теб насаме.

— За да разбереш какво знам. И какво знае Касиопея. И кой друг знае нещо.

— Съмнявам се да имаш някаква подкрепа. В крайна сметка, Стефани, не си от най-обичаните хора в правителството. Дейли се опита да ти се лепне, но не стана.

— Твое дело ли беше?

Грийн кимна.

— Закачихме експлозивите за колата и просто изчакахме подходящия момент. Всичко е част от терористичната атака срещу тази страна, която ще започне с Дейли и ще свърши с Даниълс. Тук ще настъпи истински хаос.

— От който ще се възползва вицепремиерът, щом положи клетвата. А като президент от своя страна ще има нужда от вицепрезидент и тогава се появяваш ти.

— На моя пост няма особено много възможности за развитие, Стефани. Човек трябва да се възползва от шансовете, които среща. Аз ще бъда най-добрият избор за кризата. Ще ме изберат единодушно.

— Направо си трогателен.

Той я погледна презрително.

— Ще приема тази обида. В крайна сметка остават ти само няколко минути живот. Между другото, ти също трябваше да станеш жертва на нападението. Когато се появи в ресторанта, реших да поставя още една клопка, но по някакъв начин ти успя да избегнеш хората, които изпратих. Още не съм разбрал как го постигна.

— Добре съм обучена. Там е разликата.

Той ѝ хвърли студена усмивка.

— Ще пропусна иронията ти.

— Съзнаваш ли какво правиш? Насилствено сваляне на законно избран президент?

— Мисля, че се нарича държавна измяна. Но Дани Даниълс е слаб и неспособен човек, който не знае кое е най-доброто за тази страна. Той е приятел на Израел и поради този факт ние сме безсилни в Близкия изток. Време е фаворитите на Америка да се променят. Арабите могат да ни предложат толкова много.

— И Александрийската връзка ще помогне?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Това е проблем на новия президент, а той твърди, че нещата са под контрол.

— Толкова ли държиш да продължиш да тичаш по коридорите на властта?

— Не бих казал, че постът вицепрезидент на Съединените щати означава да тичаш по коридорите. След като помогна за прехвърлянето на властта по този съдбовен начин, ще мога да се радвам на уникални взаимоотношения. Множество отговорности и малко известност.

Тя посочи пистолета.

— И сега ще ме убиеш ли?

— Нямам избор. Компактдискът със сигурност ме уличава. Не мога да допусна нито той да бъде огласен, нито ти да излезеш оттук.

Тя се зачуди къде са отвели Касиопея. Нещата не се развиваха според плана. Освен това съвсем не беше очаквала самият Грийн да размаха пистолет. Изведнъж някаква мисъл проблесна в съзнанието ѝ.

Печелѝ време.

— Министърът на правосъдието на Съединените щати ще ме застреля, така ли?

— Обмислям този въпрос цял ден, но за съжаление нямам друг избор.

— А къде останаха всички християнски ценности, за които говореше?

— Вече сме в разгара на битката и правилата са различни. Става дума за оцеляване, Стефани. Всъщност прослушах записите, които Дейли е запазил. Началникът на кабинета на вицепрезидента наистина говори прекалено много за следващия президент. Това не е достатъчно, за да бъде уличен, но повдига въпроси, а Дейли очевидно е разследвал нещата. Дискът, който държиш, съдържа още доказателства. Нещата трябва да спрат тук. Тялото ти, разбира се, няма да бъде открито. В посолството на Саудитска Арабия има ковчег. Един от агентите им почина и иска да бъде погребан в родината си. Ще си поделите пътя до Арабия с дипломатическия полет.

— Значи си помислил за всичко.

— Приятелите могат да се окажат доста полезни. Започвам да го разбирам. Много време действах сам, но сега ми харесва да съм част от екип. Саудитците искат единствено унищожението на Израел.

Обещахме им, че ще стане. Израелците пък смятат, че саудитците са на тяхна страна. Но не са. Работят с нас от самото начало.

— Значи нямат представа какви продажни негодници сте всички вие. Винаги става въпрос за пари и власт.

— Имаш ли да кажеш още нещо?

Тя поклати глава.

Пистолетът изтрещя.

Виена

Торвалдсен стоеше до Гари. Беше се обадил на Йеспер веднага след като излязоха от оранжерията и му беше наредил да изпрати кола с шофьор. Щом потеглиха за Копенхаген, нареди на помощника си да освободи Маргарете. Въобще не си направиха труда да си прибират дрехите. Бе взел само атласа от библиотеката с писмата на свети Йероним и свети Августин.

По алеята, водеща през дърветата към входната врата, се точеха коли и в двете посоки. Не всички членове на Ордена бяха отседнали в имението. Мнозина гостуваха на приятели или бяха предпочели да отседнат в любимите си хотели във Виена. Познаваше част от пристигащите и поговори с някои от тях. Държеше да поддържа добри отношения с всички. Трябваше обаче да тръгнат, преди Херман да се свести.

— Неприятности ли имаме? — попита Гари.

— Не съм сигурен. — Беше самата истина.

— Страхотно ги отупа онези двамата.

Забеляза, че момчето е впечатлено.

— Май добре се справих, а?

— Не ми се ще да съм тук, когато се свестят.

И на него също не му се щеше.

— Трябва да задържим писмата, но за съжаление домакинът ни ще направи всичко възможно, за да ни попречи.

— Ами дъщеря му? Той май хич не се интересува от нея.

— Не мисля, че някога се е интересувал. Отвлечането ѝ просто го изненада, което ни осигури достатъчно време, за да действаме. — Той се замисли за собствения си мъртъв син. — Хора като Алфред не се интересуват от семействата си.

Торвалдсен дълбоко тъгуваше за съпругата и сина си. Когато видя как Гари Малоун се втурва да го защити, изпита едновременно ужас и задоволство. Сега потупа момчето по рамото.

— За какво? — попита Гари.

— Баща ти ще се гордее с теб.

— Надявам се да е добре.

— Аз също.

Три коли се появиха откъм главния път и завиха по павираната алея. Спряха пред замъка и от първата и третата кола излязоха мъже в черни костюми. Хвърлиха бърз поглед във всички посоки и един от тях отвори задната врата на средната кола.

Вицепрезидентът на Съединените щати излезе на следобедното слънце, облечен спортно — с риза и тъмносиньо яке.

Торвалдсен и Гари бяха едва на петнайсетина метра от тях и видяха как охранителите му го обграждат и всички заедно се отправят към главния вход на замъка. По средата на пътеката вицепрезидентът внезапно спря и рязко смени посоката.

Тръгна право към тях.

Торвалдсен наблюдаваше мъжа със смесица от гняв и отвращение. Амбициозният глупак беше готов на всичко.

— Не казвай нищо, момчето ми — прошепна той на Гари. — Помни, отворени уши и затворена уста.

— Това вече го разбрах.

— Вие сигурно сте Хенрик Торвалдсен — каза вицепрезидентът, когато се приближи.

— Да, аз съм. Приятно ми е да се запознаем, сър.

— Да караме без „сър“, може ли? Вие сте един от най-богатите мъже в света, а аз съм само един политик.

— Как беше приказката? Вие сте на косъм от президентството.

Американецът се засмя.

— Точно така. Но въпреки това работата е доста скучна. Все пак имам възможност да пътувам и ми е много приятно да посещавам подобни места.

— И какво ви води тук днес?

— Двамата с Алфред Херман сме приятели. Дойдох да му изкажа почитта си.

По пътя мина кола. Светло беемве с униформен шофьор. Торвалдсен махна и колата се приближи.

— Тръгвате ли? — попита министър-председателят.

— Трябва да отидем до града.

Американецът посочи Гари.

— А кой е този?

Торвалдсен представи момчето с истинското му име и двамата се здрависаха.

— Никога не съм се запознавал с вицепрезидент — възкликна Гари.

Беемвето спря, шофьорът излезе и след като заобиколи колата, отвори задната врата за Торвалдсен.

— А аз не се бях запознавал със сина на Котън Малоун — отговори вицепрезидентът.

Сега вече Торвалдсен осъзна, че ще си имат неприятности. Подозрението му се потвърди, когато видя Алфред Херман да крачи решително към тях, следван от началника на охраната си.

Вицепрезидентът каза:

— Брент Грийн ви праща поздрав.

Торвалдсен съзря предателството на Грийн в суровите очи на мъжа срещу себе си.

— Опасявам се, че няма да ходите никъде — рече тихо вицепрезидентът.

Херман се приближи и затвори задната врата на колата.

— Хер Торвалдсен няма да има нужда от колата. Можете да си вървите.

Торвалдсен понечи да протестира, да направи сцена, но забеляза, че началникът на охраната застава до Гари. Пистолетът под сакото му беше насочен право към момчето.

Посланието бе напълно ясно. Той се обърна към шофьора си.

— Можеш да тръгваш, наистина. Благодаря, че дойде.

Херман му взе атласа.

— Възможностите ти бързо се стопяват, Хенрик.

— И аз бих се изразил така — каза вицепрезидентът.

Херман изглеждаше изненадан.

— Защо сте тук? Какво става?

— Доведете и двамата вътре и ще ви разкажа.

Синайски полуостров

Малоун изчака, докато Джордж Хаддад намери убежище зад последния рафт с книги, където двамата с Пам бяха заели отбранителна позиция.

— Завръщане от мъртвите? — обърна се той към Хаддад.

— Възкресението носи слава.

— Джордж, този човек иска да избие всички ви.

— Досетих се. Добре че сте тук.

— Ами ако не успея да го спра?

— В такъв случай всичките ни усилия ще се окажат напразни.

— Какво има там? — поиска да разбере Малоун.

— Още три зали и Читалнята. Всяка прилича на тази. Няма много места за криене.

Той си припомни указанията.

— Значи се предполага, че трябва да вляза в престрелка с него?

— Доведох те дотук. Не ме разочаровай сега.

Малоун усети, че го залива вълна на ярост.

— Имаше и по-прост начин. Та той може да чака подкрепление.

— Съмнявам се. Но хората ми отвън следят дали някой ще навлезе във „фарша“. Обзалагам се, че е сам и ще остане сам докрай.

— Откъде си сигурен? Израелците непрекъснато бяха по петите ни.

— Те си тръгнаха. — Хаддад посочи отсрещната страна на залата. — Остава само той.

Малоун зърна как Макколъм се втурва през арката и изчезва навътре в библиотеката. Три зали и Читалнята. Щеше да му се наложи да наруши много от правилата, които бяха спасявали живота му цели дванайсет години. Едно от тях бе категорично — *никога не влизай някъде, ако не знаеш как ще излезеш*. Хрумна му обаче нещо друго, което беше научил. *Когато положението се влоши, всичко може да ти навреди, включително и бездействието*.

— Искам да знаеш, че този мъж е отговорен за отвличането на сина ти — каза Хаддад. — И той унищожи книжарницата ти. Негова е вината и двамата с теб да сме тук. Ако му се бе наложило, щеше да убие Гари. И с удоволствие би убил и теб.

— Откъде знаеш за Гари? — попита Пам.

— Пазителите имат достъп до невероятни източници на информация.

— А как се оказа в ролята на Библиотекар? — попита Малоун.

— Сложна история.

— Не се и съмнявам. Двамата с теб ще си поговорим надълго и нашироко, когато всичко това приключи.

Хаддад се ухили.

— Да, стари приятелю, ще си поговорим.

Малоун посочи Пам и каза на Хаддад:

— Дръж я тук. Не я бива да изпълнява заповеди.

— Тръгвай — усмихна се тя, — ние ще се оправим.

Малоун реши да не спори и забърза по коридора. На изхода се спря. Десетина метра пред него имаше още една зала. Високи стени, редици каменни рафтове, букви, изображения и мозайки от пода до тавана. Запромъква се напред, опрял гръб в полираните стени на коридора. Влезе във втората зала и отново се скри в края на една от редиците рафтове. Залата бе почти квадратна и той забеляза множество кодекси и свитъци.

Не долавяше никакво движение. Постъпваше глупаво. Навлизаше все по-навътре. В един момент Макколъм щеше да се обърне и да стреля, и то когато бе изгодно на него.

Но кога?

Хаддад наблюдаваше Пам Малоун. В Лондон се бе опитал да прецени характера ѝ и дори се чудеше какво прави тя там. Пазителите бяха събрали информация за личния живот на Котън Малоун, неща, които Хаддад не знаеше, тъй като Малоун рядко говореше за семейството си. Приятелството им беше академично, възникнало от общата им любов към книгите и уважението към знанието. Но вече знаеше достатъчно и времето да използва тази информация беше настъпило.

— Трябва да се върнем там — настоя той.

— Котън каза да останем тук.

Той я прониза с поглед.

— Трябва да се върнем там. — Той извади пистолет изпод робата си.

За негова изненада тя не се стресна.

— Видях те, когато погледна Макколъм — каза тя.

— С това име ли ви се представи?

Тя кимна.

— Казва се Сейбър и е убиец. Всичко, което ви казах в апартамента ми в Лондон, е истина. Имам да плащам стари дългове и не възнамерявам да позволя Котън да ги плаща вместо мен.

— Видях в очите ти, че го предизвикваш да стреля, но знаеше, че няма да го направи.

— Хора като Сейбър пестят куража си за моменти, когато наистина ще им е нужен. Както сега.

— Ти си знаел какво ще се случи.

Той сви рамене.

— Знаех, мислех, надявах се. Не съм сигурен. Наблюдавахме Сейбър. Знаехме, че планира нещо в Копенхаген, и когато отвлече Гари, разбрахме, че търси мен. Тогава реших, че е време да се намеся. Второто ми обаждане до Западния бряг беше проследено от израелски шпиони, което в крайна сметка ги принуди да действат. После в Лисабон осъзнах, че мога да доведа и трима ви тук, без израелците.

— И си организирай цялата операция, за да може да умреш?

— Направих го, за да предпазя библиотеката. Сейбър работи за организация, която се нуждае от тези знания за собствена политическа и икономическа изгода. От известно време ни следят. Но ти го чу — тук е заради самия себе си, не заради тях. Спрем ли го, спираме всичко.

— И какво ще направиш?

— Не само аз. Ти също трябва да участваш.

— Аз ли?

— Котън има нужда от теб. Да не смяташ да си тръгнеш?

Той наблюдаваше изражението ѝ, докато тя обмисляше тази възможност. Знаеше, че е умна, смела и безразсъдна, но и уязвима, както и склонна на грешни решения. През целия си живот бе

наблюдавал хората и ги бе преценявал и сега се надяваше да е преценил правилно Пам Малоун.

— В никакъв случай — заяви тя.

Сейбър изтича от Залата на призованието и влезе в Читалнята, цялата с маси и само няколко рафта. От току-що направената обиколка знаеше, че следващата Зала на вечността е предпоследна и че цялата библиотека е под формата на буквата U. Фалшиви прозорци и украсени с пейзажи ниши, както и специалното осветление създаваха ефект за излаз на открито. Непрекъснато си напомняше, че се намира под земята.

Влезе и Читалнята и спря. Време беше да използва онова, което беше забелязал по-рано.

Малоун продължаваше да напредва с насочен пистолет. Беше сложил последния пълнител, в който имаше девет патрона. В джоба си имаше още един с три, така че разполагаше общо с дванайсет изстрела, за да спре Макколъм.

Погледът му шареше от стена до стена и от пода до тавана, сетивата му бяха изострени до крайност. Гърдите и гърбът му бяха влажни от пот, а хладният въздух го пронизваше.

Мина през втората зала и се отправи по коридора към следващата осветена зала, която правеше чупка под прав ъгъл. Не долавяше никакъв шум и тишината го изнервяше. Напред го движеха единствено думите на Хаддад, че Макколъм е отвлякъл Гари. Мръсникът бе докосвал детето му. Беше го отвлякъл. Беше принудил Малоун да убие човек. Нямахте да се измъкне, без да си плати. Макколъм искаше да се бие. Е, щеше да си го получи.

Стигна до входа на третата зала.

Читалнята.

Сред рафтовете в стаята имаше около двайсетина маси от дебели, грубо издялани дъски, потъмнели и излъскани от употреба.

Забеляза изхода в отсрещната стена.

Залата беше по-голяма от останалите две, правоъгълна, с дължина около двайсетина метра. По стените имаше византийски

плочи, както и мозайки, изобразяващи сцени с жени, които тъчаха и предяха или се занимаваха със спорт. Откъсна поглед от изображенията и се опита да се съсредоточи върху проблема.

Очакваше Макколъм да изскочи всеки момент измежду масите. Беше готов. Но нямаше никой. Той спря. Нещо не беше както трябва.

В другия край на залата, в основата на стената, забеляза някакво тъмно отражение в лъскавия червен гранит. Сянка, сякаш гледана през бутилка. Идваше от пода. Изпод масите.

И тогава Малоун разбра.

Вашингтон

Стефани чу изстрела, но куршумът не я улучи. Тогава видя дупката в главата на Брент Грийн и осъзна какво се беше случило.

Обърна се.

Срещу нея стоеше Хедър Диксън с пистолет в ръка.

Тялото на Грийн се сгромоляса върху дървения под. Стефани продължаваше да се взира в Диксън, която свали пистолета си. Касиопея се показа зад израелката.

— Това беше краят — каза Диксън.

Стефани се обърна към Касиопея.

— Какво стана?

— Тя се появи, когато двамата с Грийн отидохте в кабинета. Прави бяхме. Грийн бе довел няколко приятелчета, които чакаха отзад. Тайните служби ги хванаха и тогава — Касиопея посочи Диксън — се появи тя.

Стефани започна да схваща.

— За президента ли работиш?

— Трябваше да го направя. Този негодник щеше да ни предаде всички. Двамата с вицепрезидента като нищо можеха да предизвикат световна война с техните планове.

Тя усети нещо в тона ѝ и попита:

— Ами вие с Дейли?

— Харесвах Лари. Обърна се към нас за помощ, разказа ни какво се случва и двамата се сближихме. Вярвате или не, но той се опитваше да го предотврати. Трябва да му повярвате.

— Щеше да е много по-лесно, ако и двамата бяхте дошли при мен с информацията.

Диксън поклати глава.

— Твоят проблем, Стефани, е, че живееш в идеалистичен свят. Ти мразеше Лари. Не харесваше Грийн и смяташе, че от Белия дом не те харесват. Как би могла да направиш нещо?

— Но пък беше идеална примамка — каза Касиопея. — Не мислиш ли?

— Всяка въдица има нужда от стръв и вие двете бяхте точно за тази.

Стефани продължаваше да държи компактдиска, който беше поставила в къщата на Дейли. Беше празен. Просто искаха да предизвикат Грийн да действа.

— Всичко ли са успели да запишат? — Бяха я снабдили с микрофон, преди да тръгнат от Кемп Дейвид.

Касиопея кимна.

— Ами саудитците? — попита тя Диксън. — Когато се срещнахме за пръв път, вие работехте за тях.

— Типични араби. Работят и за двете страни. Първоначално се бяха съюзили с вицепрезидента, като си мислеха, че той ще им помогне да спрат всичко, свързано с Александрийската връзка. Разбраха, че това няма да стане. Свързаха се отново с нас и сключихме сделка. Онзи ден в парка искаха единствено да те предизвикат, нищо повече. Разбира се, никой от нас не знаеше, че си се сдобила с партньор. — Диксън посочи Касиопея с пистолета. — Още съм ти длъжница за онази стрела.

— Може някой ден да ти се предостави възможност да ми се отплатиш.

Диксън се усмихна.

— Възможно е.

Стефани погледна тялото на Brent Грийн. Спомни си как беше споменал, че я харесва, и как за момент тази възможност ѝ бе допаднала. Всъщност я беше защитил и дори бе готов да си подаде оставката, уж за да застане зад гърба ѝ, и тя се беше запитала дали не заслужава да му има повече доверие.

Всичко се беше оказало лъжа.

— Президентът ме изпрати да сложа край — заяви Диксън, прекъсвайки мислите ѝ. — Никакви съдебни процеси. Никаква преса. Министърът на правосъдието е бил разстроен и сам е отнел живота си. Тялото му ще бъде кремирано до час и смъртният акт ще бъде издаден от военни медици. Самоубийство. Ще получи грандиозно погребение и ще бъде запомнен с добро. Точка.

— Ами Александрийската връзка? — попита тя.

— Джордж Хаддад е изчезнал. Надяваме се Малоун да е с него. Хаддад се е обаждал в Палестина преди месеци и още веднъж преди няколко дни. След първото му обаждане и след като Лари ми разказа някои неща, започнахме да следим Пам Малоун. Мосад планираха да отвлекат Гари Малоун, но вицепрезидентът им попречи. И тогава Ордентът ни изпревари. У Пам имаше джипиес устройство, така че просто я следвахме. Но нямахме особен успех. Изведнъж се случи всичко това. Даниълс обаче ни уверява, че няма да има никакви последиствия, и моето правителство му вярва.

— Някой чувал ли се е с Котън?

Диксън поклати глава.

— Последното, което знаем, е, че е скочил с парашут някъде в Синай. Но това е без значение. Ако открие нещо, уговорката е, че не знаем нищо.

— А какво ще стане, когато Даниълс вече не е президент? — попита Касиопея.

— Дотогава всичко би трябвало да е забравено. Ако не е, Израел ще направи онова, което прави векове наред. Ще воюва. Досега сме се справяли, ще продължим и занапред.

Стефани беше сигурна в това. Но имаше още нещо.

— А какво ще стане с вицепрезидента?

— По наши данни само Грийн, вицепрезидентът и Алфред Херман са знаели точно какво ще се случи. Когато Грийн чул разговора с началника на кабинета на вицепрезидента, който Лари записал, той се паникьосал и помолил саудитците да изкарат Дейли от играта. Типично в техен стил, те изобщо не споменаха нищо, иначе щяхме да им попречим. Но на арабин не бива да се вярва. — Диксън замълча. — Когато двете се появихте и се срещнахте с Лари, Грийн се уплаши и убеди и саудитците да ви погнат. След като Даниълс предотврати нападението и изби наетите убийци и сега, със смъртта на Грийн, нещата за саудитците са приключили.

Стефани посочи Грийн.

— Ами той?

— Нашите хора ще закарат този боклук в дома му, където тялото му ще бъде открито по-късно днес. Смъртта на Лари няма да бъде приписана на терористично нападение, както Грийн беше планирал.

— Това ще се окаже трудно. Колата наистина бе взривена.

— Просто случаят ще остане неразрешен. Но ще има последствия, които Даниълс ще може да използва, както планираха и тези идиоти. Мисля, че това дори би се харесало на Лари. Все още може да ни помогне, дори от гроба.

— Още не си ни обяснила как ще постигнем всичко, при положение че вицепрезидентът остане на поста си? — попита Касиопея.

Диксън сви рамене.

— Това е проблем на Даниълс. — Израелката извади мобилния си телефон, натисна един бутон и каза: — Господин президент, Грийн е мъртъв както наредихте.

Синайски полуостров

Сейбър стреля в краката на Малоун от двайсетина метра разстояние. Край масите нямаше столове, така че имаше отлична видимост. Искаше да порази противника си в краката, за да го убие по-лесно.

Изпрати три куршума по Малоун. Краката му обаче бяха изчезнали. По дяволите. Сейбър се претърколи изпод масата до съседната, изправи се и потърси с поглед Малоун, но не видя нищо.

И тогава разбра.

Малоун се досети, че Макколъм възнамерява да стреля в краката му, и скочи върху най-близката маса миг преди три изстрела да проехтят от другата страна на залата. Преспапиета от златен кварц се разбиха в пода. Макколъм щеше веднага да се досети какво е направил, затова реши да обърне нещата в своя полза.

Изчака една секунда, претърколи се и видя Макколъм свит зад една маса. Прицели се и стреля два пъти, но Макколъм светкавично се скри зад страничната подпора.

Залата беше прекалено открита за престрелка. Малоун се втурна към редица рафтове отляво.

— Не е зле, Малоун — провикна се противникът му.

— Старая се.

— Няма да се измъкнеш жив оттук.

— Ще видим.

— Убивал съм и по-добри от теб.

Малоун се зачуди дали тези думи бяха демонстрация на храброст или отчаяние. Каквото и да беше, той не се впечатли особено.

Хаддад поведе Пам Малоун през библиотеката в посока, противоположна на избраната от Сейбър и Малоун. Вече бяха чули

няколко изстрели. Трябваше да побърза. Влязоха в петата зала, наречена Залата на живота. Символът ѝ бе мозаечен кръст, чиято горна вертикална линия бе заменена от овал с формата на яйце.

Прекосиха я бързешком и стигнаха Залата на вечността, където Хаддад спря на изхода. От дъното на коридора под прав ъгъл долитаха гласове. Очевидно действието се разиграваше в Читалнята. Множество маси, по-малко рафтове и голямо открито пространство. Разходката на Сейбър преди малко бе имала за цел да опознае обстановката. Явно бе забелязал всичко. Навремето самият той беше постъпвал по същия начин във войната срещу евреите. *Опознай бойното поле.*

Това бойно поле той познаваше до най-малките подробности.

Преди пет години тайно бе изминал Пътя на героя, точно преди да помоли Котън Малоун за помощ. Когато за пръв път пристъпи тук и влезе в библиотеката, бе поразен, че всичко, което подозираше за Библията, се бе оказало истина. Но когато Пазителите го бяха помолили за помощ, чувството бе невероятно. Мнозина от Пазителите бяха избрани от поканените и всички бяха решили, че той трябва да стане техният Библиотекар. Бяха му обяснили за надвисналите заплахи и той се бе наел да потърси решение за проблемите им. Но в крайна сметка се оказа, че самият той се нуждае от помощ. Ето защо беше въвлякъл Малоун.

Търпението и знанията му бяха послужили добре. Надяваше се само да не е пресметнал нещата погрешно.

Спря на изхода от Залата на вечността. Пам Малоун бе плътно зад него.

— Чакай тук — прошепна той.

Промъкна се напред по коридора, зави зад ъгъла и надникна в Читалнята. Зърна движение и отляво, и отдясно. Единият мъж се криеше зад рафтовете, а другият използваше масите за прикритие.

Промъкна се обратно при Пам Малоун и ѝ подаде пистолета си.

— Трябва да вляза вътре — прошепна той.

— Откъдето няма да излезеш.

Той поклати глава.

— Обеща на Котън да си поговорите.

— Излъгах. — Той замълча. — И ти разбра.

— Адвокатът в мен заговори.

— Не, заговорил е човекът в теб. Всички вършим неща, за които после съжаляваме. Аз също. Но поне в края на живота си успях да запазя тази библиотека. — Той зърна нещо в очите ѝ. — Разбираш какво искам да кажа, нали?

Тя кимна.

— Тогава знаеш какво трябва да направиш.

Забеляза объркването ѝ и я потупа по рамото.

— Ще разбереш, когато моментът настъпи. — Той посочи пистолета. — Стреляла ли си някога?

Тя бързо поклати глава.

— Просто се прицелваш и дръпваш спусъка. Ще има откат, затова го дръж здраво.

Тя не отговори, но той беше сигурен, че го е разбрала.

— Дано се радваш на дълъг живот. Предай на Котън моите уважения.

Той се обърна и се отправи към Читалнята.

— Можем да седим тук цял ден — провикна се Малоун.

— Май си се самозабравил — отвърна Макколъм. — И нещо не си във форма.

— Мога да те изритам отзад.

Макколъм се изхили.

— Ще ти кажа какво ще направя. Мисля да се върна и да убия бившата ти женичка. Щях да убия и момчето ти, ако не беше обезвредил онези идиоти, които бях наел. А между другото, нали не смяташ, че това е твоя заслуга? Нагласих цялата работа, а ти тръгна като куче след лисица. План Б беше да убием момчето. И в двата случая щях да открия Джордж Хаддад.

Малоун знаеше какво цели Макколъм. Опитваше се да го ядоса. Да го предизвика. Да го накара да действа. Той се замисли.

— И успя ли да откриеш Хаддад?

— Не. Нали беше там, когато израелците го убиха. Чух всичко за станалото.

Значи Макколъм нямаше представа кой е Библиотекарят.

— Тогава откъде взе указанията? — попита Малоун.

— Аз му ги дадох. — Гласът беше на Джордж Хаддад.

Палестинецът стоеше до вратата.

— Мистър Сейбър, манипулирах ви по същия начин, по който манипулирах и Котън. Оставих касетата и информацията на компютъра си, за да можете да ги откриете, както и указанията за Пътя, които сам измислих. Уверявам ви, че пътят, който самият аз трябваше да извървя, за да открия това място, бе много по-труден.

— Говориш пълни глупости — каза Макколъм.

— Трябваше да звучи предизвикателно. Ако бе прекалено лесно, щяхте да решите, че е капан. Ако пък беше прекалено сложно, нямаше да успеете да се справите. Вие обаче бяхте нетърпеливи. Дори оставих флашпамет до компютъра, но вие избобцо не се замислихте за нея. Това бе поредната уловка.

Малоун забеляза, че от позицията на Хаддад ясно се вижда къде стои Макколъм. Но ръцете на Хаддад бяха празни. И това със сигурност не бе останало незабелязано.

— Джордж, какво правиш? — извика той.

— Завършвам започнатото.

Хаддад тръгна срещу Макколъм.

— Довери се на хората, които познаваш, Котън. Тя няма да те разочарова.

И приятелят му продължи да върви напред.

Сейбър гледаше как Библиотекарят крачи към него. Нима този мъж беше Джордж Хаддад? И всичко случило се до този момент е било умишлено планирано? Нима са го подвели?

Какво беше казал старецът? Уловка? Едва ли.

Той стреля право в главата на Библиотекаря.

Малоун изкрещя „не“ в момента, в който куршумът се вряза в челото на Хаддад. Имаше толкова много въпроси, не беше разбрал толкова много неща. Как беше стигнал палестинецът от Западния бряг до Лондон и после дотук? Какво ставаше? Какво знаеше Хаддад, което да струва смъртта му?

Заля го вълна от ярост. Стреля два пъти към Макколъм, но куршумите само одраскаха стената.

Хаддад лежеше неподвижно, а петното кръв около главата му се уголемяваше.

— Старецът имаше кураж — изкрещя Макколъм. — И без това щях да го убия. Сигурно е знаел и това, а?

— Мъртъв си! — отрони Малоун.

От другия край на залата се чу смях.

— Както сам каза, може да ти бъде трудно.

Трябваше да сложи край. Пазителите разчитаха на него.

Хаддад също.

И тогава видя Пам.

Стоеше на изхода, скрита в сенките под такъв ъгъл, че Макколъм да не може да я види. Държеше пистолет.

Довери се на хората, които познаваш.

Последните думи на Хаддад.

Двамата с Пам бяха прекарвали по-голямата част от живота си заедно, като последните пет бяха изпълнени с омраза. И все пак тя бе част от него. Винаги щяха да бъдат свързани. Ако не чрез Гари, то с нещо, което никой не можеше да обясни. Не непременно любов, а някаква привързаност. Той не би позволил нищо да ѝ се случи, а сега трябваше да вярва, че и тя би постъпила по същия начин спрямо него.

Тя няма да те разочарова.

Сложи пълнителя, прицели се в Макколъм и дръпна спусъка. Куршумът се заби в една от масите. Чу се изщракване. После още едно и още едно.

— Свършиха ти патроните, Малоун — извика Макколъм.

Котън се изправи, надявайки се врагът му да се наслади на силата си. Ако Макколъм решише да стреля от скривалището си и двамата с Пам бяха мъртви. Той обаче познаваше противника си. Макколъм се изправи с насочен пистолет иззад масата и тръгна към Малоун. Беше с гръб към изхода. Дори периферното му зрение не можеше да му помогне.

Малоун трябваше да спечели малко време.

— Името ти Сейбър ли е?

— Това, което използвам тук — да. Истинското ми име е Макколъм.

— И какво смяташ да направиш?

— Да избия всички и да запазя съкровището за себе си. Много е просто.

— Та ти нямаш никаква представа какво има тук. Какво ще правиш с него?

— Ще наема хора, които знаят какво да правят. Според мен тук има много информация. Само Старият завет е достатъчен, за да оставя своя отпечатък върху света.

Пам не беше помръднала. Със сигурност бе чула изщракванията и знаеше, че животът му зависи от милостта на Макколъм. Представяше си страха ѝ. През последните няколко дни беше видяла доста хора да умират. Сега ужасът, че самата тя трябва да убие човек, сигурно я разтърсваше. И той бе чувствал същото. Винаги му беше трудно да дръпне спусъка. Движението водеше до такива последствия, че самият ужас можеше да те парализира. Надяваше се само инстинктите ѝ да надделеят над страха.

Макколъм вдигна пистолета си.

— Поздрави Хаддад от мен.

Пам се втурна напред и стъпките ѝ приковаха вниманието на Макколъм. Главата му се стрелна надясно и той забеляза движение с ъгълчето на окото си. Малоун използва този миг и изрита пистолета от ръката му. След това стовари юмрука си в лицето му и Макколъм се олюля назад. Малоун се хвърли да го довърши, но Макколъм се окопоти и се наведе напред. Двамата паднаха върху една от масите и се претърколиха от другата страна. Малоун чу как въздухът изсвистява от дробовете на противника му и го изрита с коляно в корема. После се изправи и го сграбчи, очаквайки да е замаян, но Макколъм му нанесе два силни удара в лицето и гърдите. Стаята се завъртя пред очите му и той опита да се отърси от болката в главата си. Извъртя се и видя нож в ръцете на Макколъм.

Това бе ножът от Лисабон.

Малоун се подготви да посрещне нападателя си, но не успя да направи нищо.

Чу се изстрел.

Макколъм застина. Кръвта шурна от дупката в дясната част на гърдите му. Проехтя още един изстрел, ръцете му се стрелнаха във въздуха и той се олюля. Отекна трети, след него и четвърти изстрел.

Тялото му се наклони напред, очите му се подбелиха, кръвта бликна от устата му. Макколъм се строполи на пода по лице.

Малоун се обърна.

Пам свали пистолета.

— Крайно време беше — каза той.

Тя не можа да отговори, а очите ѝ бяха разширени от ужас. Малоун се приближи до нея и свали ръката ѝ. Тя го погледна с празен поглед.

От сенките край вратата изникнаха силуети. Към тях бавно се приближиха девет мъже и жени.

Адам и младежът със сламената шапка бяха сред тях. Ева се разплака и коленичи до тялото на Хаддад. Останалите приклекнаха до нея.

Пам стоеше неподвижно. Малоун също. Накрая реши да прекъсне скръбта им.

— Предполагам, че имате някакво оборудване за свързка?

Адам вдигна поглед и кимна.

— Трябва да го използвам.

Виена

Торвалдсен отново се намираше в библиотеката с Гари, но този път Херман и вицепрезидентът знаеха, че е тук. Бяха сами, вратата беше затворена, а охраната стоеше отвън.

— Били са тук снощи — каза вицепрезидентът ядосано. — Трябва да са били някъде там. — И той посочи рафтовете на горния етаж. — Проклетото място прилича на концертна зала. Обадил се е на министъра на правосъдието и му е казал всичко.

— Това проблем ли е? — попита Херман.

— Слава богу, не. Brent ще стане вицепрезидент, когато всичко приключи. Той върши работата във Вашингтон в мое отсъствие. Поне в тази посока всичко е под контрол.

— Този човек — Херман посочи Торвалдсен — вчера отвлече дъщеря ми. И то преди да е чул каквото и да било снощи.

Вълнението на вицепрезидента се усили още повече.

— Което предизвиква цял куп въпроси. Алфред, не съм те питал какво правиш тук. Поиска Александрийската връзка и я получи. Аз лично го уредих. Не знам как си използвал тази информация и не ме интересува, но тя очевидно се превръща в проблем.

Херман разтриваше главата си.

— Хенрик, ще си платиш скъпо, че ме удари. Никой не си е позволявал подобно нещо.

Торвалдсен не се впечатли.

— Явно е дошло времето някой да го направи.

— А ти, момченце...

Гърлото на Торвалдсен се сви. Нямахше никакво намерение да излага Гари на опасност.

— Алфред — намеси се вицепрезидентът, — нещата вече са се задействали. Ще трябва да се справиш с тази ситуация.

По челото на Торвалдсен изби пот, когато осъзна значението на чутото.

— И двамата никога няма да кажат нито дума.

— Ще убиеш ли момчето? — попита Торвалдсен.

— А ти ще убиеш ли дъщеря ми? И какво от това? Да, ще го убия. — Ноздрите на Херман се разшириха и очите му проблеснаха от ярост.

— Не си свикнал на подобно отношение, нали, Алфред?

— Подигравките няма да те доведат доникъде.

Но щяха да му спечелят време, а това беше единственото, което можеше да направи. Обърна се към вицепрезидента.

— Брент Грийн беше добър човек. Какво се е случило с него?

— Не съм му изповедник, така че не знам. Вероятно е прозрял предимствата на моя пост. Америка има нужда от силни лидери, хора, които имат власт и не се страхуват да я използват. Брент е такъв. Аз също.

— Ами хората с качества?

— Това е относително понятие. Предпочитам Съединените щати да си сътрудничат със световната бизнес общност за постигането на взаимноизгодни цели.

— Ти си убиец — каза Гари.

На вратата се почука и Херман отиде да отвори. Агент от охраната на вицепрезидента му прошепна нещо. На лицето му се изписа объркване, той кимна и мъжът си тръгна.

— Президентът е на телефона — каза Херман.

Лицето на вицепрезидента доби смаяно изражение.

— Какво, по дяволите...

— Проследил те е дотук с тайните служби. Докладвали са му, че си с мен и още двама души, единият от които момче. Президентът иска да говори с всички нас.

Торвалдсен бе наясно, че нямат друг избор. Очевидно президентът знаеше доста.

— Попита дали телефонът ми има говорител — каза Херман, докато отиваше към бюрото си, където натисна два клавиша. — Добър ден, господин президент.

— Не мисля, че двамата с вас сме се срещали. Обажда се Дани Даниълс от Вашингтон.

— Не, сър, не сме се виждали. Приятно ми е.

— Там ли е вицепрезидентът?

— Тук съм, господин президент.

— Торвалдсен, там ли сте? Момчето на Малоун с вас ли е?

— Да, той е тук с мен.

— Първо имам да ви съобщя една неприятна новина. Все още не мога да се съвзема. Брент Грийн е мъртъв.

Торвалдсен забеляза шока, който премина по лицето на вицепрезидента. Дори Херман трепна.

— Самоубийство. Застрелял се е в главата. Казаха ми преди няколко минути. Ужасно е. В момента подготвяме съобщение за пресата, преди случаят да се разчуе.

— Как е станало? — попита вицепрезидентът.

— Не знам, но е факт. Мъртъв е. Лари Дейли също е мъртъв. Колата му бе взривена. Нямаме представа кой го е извършил.

Изражението на вицепрезидента ставаше все по-озадачено, а раменете му сякаш се смъкнаха.

— Ето каква е ситуацията — каза Даниълс. — При така стеклите се обстоятелства, няма да мога да пътувам до Афганистан следващата седмица. Америка има нужда от мен тук. Искам моят вицепрезидент да отиде вместо мен.

Вицепрезидентът не отрони нито дума.

— Чуваш ли ме? — попита високо Даниълс.

— Да, сър — отговори вицепрезидентът. — Чувам ви.

— Чудесно. Тогава, връщай се още днес и се пригответи да заминеш следващата седмица. Разбира се, ако не искаш да пътуваш и да видиш военните ни части, можеш да си подадеш оставката. Изборът е твой. Аз лично предпочитам да заминеш.

— Какво всъщност ми казвате?

— Линията не е обезопасена, така че се съмнявам, че искаш да ти кажа какво точно мисля. Но нека го опиша чрез една история. Баща ми я разказваше. Имало едно време една птичка, която отлетала на юг през зимата. Застигнала я снежна буря и тя паднала на земята. Замръзнала, но отнякъде се появила една крава и се изходила върху нея. Топлите екскременти размразили птичката и тя така се зарадвала, че запяла. Тогава се появила една котка да види каква е тази връва. Като видяла птичката, я изяла. А ето и поука от историята. Не всеки, който те накисва в лайна, е твой враг и не всеки, който ти предлага помощта си, ти е приятел. И ако ти е топло и приятно дори в купчина лайна, дръж си устата затворена. Разбираш ли ме?

— Прекрасно, сър — отвърна вицепрезидентът. — Как предлагате да обоснова оставката си?

— Трудно ще е да излезеш с обичайното *Искам да прекарвам повече време със семейството си*. Никой на твоя пост не напуска по тази причина. Да видим, срещу последния вицепрезидент, който подаде оставката си, имаше обвинителен акт. Значи не можеш да използваш и това. Естествено, не можеш да признаеш истината, че са те хванали в държавна измяна. Какво ще кажеш за: *Двамата с президента повече не можем да работим заедно*. Тъй като си опитен политик, сигурен съм, че ще подбереш думите си много внимателно, защото, ако чуя нещо, което не ми харесва, ще кажа истината. Говори за разни проблеми, спомени различията ни, кажи на хората, че съм негодник. Нямам нищо против. Само да не е нещо, което не искам да чувам.

Торвалдсен наблюдаваше вицепрезидента. Той като че ли искаше да възрази нещо, но мъдро реши, че няма смисъл.

— Господин президент — каза Торвалдсен, — Стефани и Касиопея добре ли са?

— Добре са, Хенрик. Мога ли да ви наричам така?

— Наричайте ме точно така.

— Двете много ни помогнаха да се справим с проблемите тук.

— А мама и татко? — изстреля Гари.

— Момчето на Котън ли чувам? Приятно ми е, Гари. Майка ти и баща ти са добре. Току-що говорих с баща ти. Кое то ме подсеща за вас, хер Херман.

Торвалдсен долови презрението в гласа на президента.

— Вашият Сейбър е открил Александрийската библиотека. Всъщност заслугата е на Котън, но той се е опитал да му я открадне. Сейбър е мъртъв. Така че вие губите. Библиотеката е наша и ви уверявам, че никой няма да разбере къде се намира. Що се отнася до вас, хер Херман, не искам Хенрик и момчето да срещнат проблеми, напускайки замъка ви, и не искам да чуя мнението ви. В противен случай ще уведомя израелците и саудитците кой е дирижирал всичко. Тогава няма да намерите място, където да се скриете.

Вицепрезидентът се отпусна на един от столовете.

— И още нещо, Херман. Нито дума на Бин Ладен и хората му. Искаме да се срещнем с тях следващата седмица, докато чакат

самолета ми. Ако не са там с насочени ракети, ще ви изпратя командосите си.

Херман не отговори.

— Ще приема мълчанието ви за знак, че сте ме разбрали. Знаете ли, хубавото на това да си лидер на свободния свят е, че около мен има много хора, които с удоволствие правят каквото поискам. Хора с разнородни таланти. Вие имате пари. Аз имам власт.

Торвалдсен не бе срещал лично американския президент, но вече го харесваше.

— Гари — каза президентът, — баща ти ще се върне в Копенхаген след няколко дни. Хенрик, благодаря ви за всичко, което направихте.

— Не успях да помогна много.

— Но победихме, нали? И това е важното в тази игра.

Връзката прекъсна. Херман мълчеше. Торвалдсен посочи атласа.

— Писмата са безполезни, Алфред. Не можеш да докажеш нищо.

— Изчезвай оттук.

— С най-голямо удоволствие.

Даниълс бе прав.

Играта беше свършила.

Вашингтон, понеделник, 10 октомври, 8:30 ч.

Стефани седеше в Овалния кабинет. Много пъти беше ходила там и обикновено се чувстваше неудобно. Но не и днес. Двете с Касиопея трябваше да се срещнат с президента Даниълс.

Предишния ден във Върмонт с почести бе погребан Брент Грийн. Медиите възхваляваха качествата и постиженията му. Демократи и републиканци обявиха, че дълго ще чувстват липсата му. Самият Даниълс бе прочел надгробното слово. Лари Дейли също беше погребан, но във Флорида и без фанфари. Изпратиха го няколко приятели и семейството му. Стефани и Касиопея също присъстваха.

Странно, че Стефани не беше преценила правилно и двамата мъже. Дейли в никакъв случай не беше светец, но не беше убиец и предател. Бе се опитал да спре случващото се, но за съжаление му попречиха.

— Искам да се върнеш в проект „Магелан“ — каза ѝ Даниълс.

— Може да ви бъде трудно да обясните решението си.

— Не е нужно да обяснявам каквото и да било. Не съм искал да напускаш, но по онова време няхах никакъв избор.

Тя искаше да се върне. Харесваше работата си. Имаше обаче още нещо.

— Ами подкупите за Конгреса?

— Вече ти казах, Стефани. Нищо не знаех, но практиката незабавно ще спре. Както при случая с Грийн, страната ни няма да има полза от този скандал. Да го приключваме и да продължаваме.

Тя не бе напълно сигурна в липсата на участие от страна на Даниълс, но се съгласи с него. Бе по-разумната линия на поведение.

— И никой няма да разбере нищо за случилото се, така ли? — попита Касиопея.

Даниълс беше вдигнал крака на бюрото си и се усмихваше доволно.

— Нито дума.

Вицепрезидентът бе подал оставка в събота, позовавайки се на различия с правителството по отношение на политиката. Медиите бяха настоявали да го снимат, но досега не бяха успели.

— Предполагам — каза Даниълс, — че бившият вицепрезидент ще се опита да придобие популярност. Между нас ще има няколко публични сблъсъка по политически въпроси и може би той дори ще се кандидатира на следващите избори. Аз обаче не се притеснявам от битката. А като говорим за битки, искам да държите под око Ордена на Златното руно. Тези хора са източник на неприятности. Засега успяхме да им отрежем краката, но скоро пак ще се изправят.

— Ами Израел? — попита Касиопея.

— Имат изричното ми обещание, че няма да се публикуват никакви материали от библиотеката. Само Котън и бившата му съпруга знаят къде се намира тя, но аз няма да го спомена никъде. Нека си остане скрита. — Даниълс се обърна към Стефани. — Двете с Хедър помирихте ли се?

— Вчера на погребението. Тя наистина е харесвала Дейли. Разказа ми някои неща за Лари, които не знаех.

— Виждаш ли? Не бива да си толкова критична. Грийн поръчал убийството на Дейли, след като видял флашпаметите. Сочели за пукнатини в бента и той се втурнал да ги запуши. Хедър е добър агент. Върши си работата отлично. Грийн и вицепрезидентът бяха готови да унищожат Израел. Не ги интересуваше нищо друго освен тях самите. А вие смятахте, че проблемът съм аз.

Стефани се усмихна.

— Грешала съм и за това, господин президент.

Даниълс се обърна към Касиопея.

— Ще продължиш ли строежа на замъка?

— Доста време отсъствах. Хората ми сигурно се чудят какво е станало с мен.

— Ако хората ти са като моите, бъди сигурна, че са щастливи, щом получават чековете със заплатата си. — Даниълс се изправи. — Благодаря и на двете ви за всичко, което направихте.

Стефани остана седнала. Предусещаше нещо.

— Има нещо, което криете от нас.

Очите на Даниълс проблеснаха.

— Доста неща.

— Става дума за библиотеката. Преди малко я споменахте доста нехайно. Няма да продължите да я пазите в тайна, нали?

— Решението не е мое. Друг човек отговаря за нея и ние всички знаем кой е той.

* * *

Малоун отброи ударите на камбаните в Копенхаген. Беше три следобед. По Хобро Плац както винаги гъмжеше от хора. Тримата с Пам и Гари седяха на една маса навън и тъкмо привършваха обяда си. С Пам се бяха върнали от Египет предишния ден, след като бяха прекарали съботата с Пазителите и бяха присъствали на погребението на Джордж Хаддад.

Направи знак за сметката.

Торвалдсен стоеше на двайсетина метра от тях и наблюдаваше ремонта на книжарницата на Малоун, който бе започнал предишната седмица в тяхно отсъствие. Около четириетажната сграда беше издигнато скеле и строителите усилено работеха.

— Ще отида да се сбогувам с Хенрик — каза Гари и се втурна през тълпата.

— Тъжно бе на погребението в събота — каза Пам.

Той знаеше, че нещо друго я тормози. Не бяха говорили много за случилото се в библиотеката.

— Добре ли си? — попита той.

— Убих човек. Той беше истински негодник, но все пак беше човек.

Той не отговори.

— Ти се изправи срещу него — продължи тя. — Застана пред него, защото знаеше, че съм там. Знаеше, че ще стрелям.

— Не бях сигурен какво ще направиш, но знаех, че ще предприемеш нещо, и това ми беше достатъчно.

— Никога не съм стреляла с пистолет преди. Когато Хаддад ми го даде, ми каза само да се прицеля и да натисна спусъка. Той също е знаел, че ще го направя.

— Пам, не можеш да върнеш времето назад. Ти направи каквото трябваше.

— Както и ти през всичките тези години. — Тя замълча. — Искам да ти кажа нещо и не ми е лесно.

Той изчака.

— Съжалявам. Наистина съжалявам за всичко. Така и не разбрах колко трудна е работата ти. Мислех, че е просто егоизъм, мъжко честолюбие. Просто не разбирах. Сега обаче осъзнавам всичко. Грешала съм. И то за много неща.

— Значи ставаме двама. Аз също съжалявам за всичко, което се обърка през тези години.

Тя вдигна ръце, че се предава.

— Добре, мисля, че тези емоции стигат и за двамата.

— Помирихме ли се? — протегна ръка той.

— Помирихме се — прие жеста му тя.

Наведе се и нежно го целуна по устните. Той изобщо не го очакваше и потръпна от усещането.

— Това пък за какво беше?

— Не си прави илюзии. Смятам, че и за двамата е по-добре да сме разведени. Кое то не означава, че не си спомням.

— Тогава какво ще кажеш да не си позволяваме да забравим?

— Съгласна съм — отвърна тя и след малко попита: — Ами Гари? Какво ще правим с него? Той трябва да знае истината.

Мислил бе и за това.

— Ще я узнае. Да му дадем малко време и после тримата ще си поговорим. Не смятам, че ще промени кой знае какво, но си права, че трябва да знае истината.

Плати сметката и отиде при Гари и Торвалдсен.

— Момчето ще ми липсва — каза Хенрик. — Двамата с него сме добър екип.

Малоун и Пам бяха научили за случилото се в Австрия.

— Мисля, че преживяното тук му е достатъчно — заяви твърдо Пам.

Малоун беше съгласен.

— Връщаш се в училище. В достатъчно каши се забърка.

Малоун видя, че Торвалдсен го разбира. Предишния ден бяха разговаряли по въпроса и макар да го тревожеше мисълта, че Гари се е изправил срещу въоръжен мъж, тайничко се гордееше с него. Във вените на момчето не течеше кръвта на Малоун, но все пак достатъчно

от качествата си бе предал на момчето, за да бъде то негов собствен син във всяко едно отношение.

— Време е да тръгвате.

Тримата стигнаха до края на площада, където Йеспер ги чакаше с колата на Торвалдсен.

— И на тебе ли ти стигат преживените премеждия? — попита Малоун Йеспер.

Мъжът само се усмихна и кимна. Предишния ден Торвалдсен беше отбелязал, че Йеспер едва е издържал двата дни с Маргарете Херман. Бяха я освободили в събота, когато Торвалдсен и Гари пристигнаха в Дания. От онова, което Торвалдсен беше споменал за Херман, ставаше ясно, че отношенията между баща и дъщеря не са за завиждане. Наистина ги свързваше кръвта, но нищо повече.

Малоун прегърна сина си.

— Обичам те. Грижи се за майка ти.

— И сама се справя.

— Не бъди толкова сигурен.

Той се обърна към Пам.

— Ако ти трябва, знаеш къде съм.

— Същото важи и за теб. Ако не друго, поне можем да си пазим гърбовете.

Не бяха казали на Гари за случилото се в Синай и нямаха намерение да го правят. Торвалдсен се беше съгласил да вземе Пазителите под крилото си и да осигурява средствата за поддръжката на манастира и библиотеката. Вече бяха започнали да архивират ръкописите електронно. Това означаваше да се наемат още хора и редиците на Пазителите щяха значително да се увеличат. Датчанинът бе въодушевен от перспективата да помогне и с нетърпение очакваше да посети мястото.

Всичко обаче щеше да остане в тайна.

Торвалдсен бе уверил Израел, че нещата са под контрол. След като получи същите уверения от правителството на Съединените щати, евреите изглеждаха доволни.

Пам и Гари се качиха в колата. Малоун им махаше, докато се включиха в трафика и се насочиха към летището. След това си

проправи път през тълпата и се върна при Торвалдсен, който наблюдаваше как работниците почистват отломките от сградата.

— Всичко наред ли е?

Той знаеше какво имаше предвид приятелят му.

— Онзи демон изчезна.

— Миналото наистина може да разяде душата ти.

Малоун се съгласи.

— Или да бъде най-добрият ти приятел.

— Ще бъде страхотно да видим какво има в онази библиотека.

— Дори не мога да си представя какви богатства ни очакват.

Работниците почистваха с пара саждите по фасадата от XVI век.

— Ще изглежда точно както преди — увери го Торвалдсен. — От теб зависи да възстановиш наличностите. Ще трябва да купиш доста книги.

Котън Малоун очакваше с нетърпение да се върне към работата си. Обичаше да продава книги. Беше си извлякъл поука от случилото се през последните няколко дни. Отново си припомни как и тримата членове на семейство Малоун се бяха оказали на косъм от смъртта и кое всъщност бе най-важното в живота. Посочи сградата.

— Това всъщност няма кой знае какво значение.

Датчанинът му хвърли разбиращ поглед.

— Само вещи, Хенрик. Само вещи.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Написването на тази книга включваше много пътувания до Дания, Англия, Германия, Австрия, Вашингтон и Португалия. Основната идея се роди по време на една вечеря в Камдън, Южна Каролина, когато един от домакините, Кенет Харви, ме попита дали съм чувал за ливанския учен Камал Салиби. Когато отговорих отрицателно, Кен ми предложи четири от книгите на Салиби. Идеята за тази книга се роди около година след този случай. Както винаги обаче историята е смесица от факти и художествена измислица.

И сега е моментът да кажа къде е границата между тях.

Що се отнася до *накба*, катастрофата, спомената в пролога, тази трагедия е съвсем истинска и продължава да трови отношенията в Близкия изток.

Паметникът в Глава 8 и 34 е описание на истинска мраморна беседка, която се намира в Шъгбъро Хол в Англия. Учени и поддръжници на теорията за световната конспирация от десетилетия се опитват да разгадаят значението ѝ. Пресконференцията в Глава 8 наистина се е състояла в Шъгбъро Хол и предложените тълкувания действително са били разисквани от експертите. Идеята за римските букви, които представляват карта, е моя измислица.

Както споменах, идеята, че Старият завет е летопис на древните евреи, живели на място, различно от Палестина, не е моя. През 1985 г. Салиби подробно описал теорията си в книга, озаглавена „Библията произхожда от Арабия“. Салиби разяснява идеите си в три други книги: „Кой е бил Исус“ (1988), „Тайни на библейските народи“ (1988) и „Историческата достоверност на библейския Израел“ (1998). Възгледите на Джордж Хаддад за връзката между Западна Арабия и Библията, подробно описани в Глава 52, се основават на тези на Салиби. След издаването на първата книга на Салиби и до ден-днешен саудитското правителство не позволява никакви научни разкопки в Асир.

Картите в Глава 57 и 62 са от проучванията на Салиби. Идеята, че земите, обещани от Бог на Авраам, се намират в регион, доста отдалечен от Палестина, е, меко казано, противоречива. Но, както отбелязват Салиби и Джордж Хаддад, въпросът лесно може да бъде доказан чрез археологията. По въпроса за езика: в цялата книга „староеврейски“ се използва за езика, на който е била написана оригиналната еврейска Библия. Малко се знае за неговата ортография, граматика, синтаксис и идиоми. Той е бил език на знанието, почти не е бил говорим и е престанал да се употребява през VI или V век преди Христа. Избрах „староеврейски“, а не библейски иврит или някакво друго описателно наименование просто за удобство на читателя.

Несъответствията в Стария завет, описани в Глава 20, 23 и 57, не са нещо ново. Учените разискват тези въпроси от векове. Самата Библия обаче, ако не друго, е един документ, върху който всяко поколение оставя свой отпечатък.

Историята за Давид Бен Гурион в Глава 22 е точна. Бащата на съвременен Израел наистина променил радикално политиката си след 1965 г. и станал по-отстъпчив към арабите. Впоследствие бил отстранен от израелската политическа сцена до смъртта си през 1973 г. Разбира се, посещението му в библиотеката е плод на моята фантазия.

Разказът за Никола Пусен в Глава 29 е действителен. Неговият живот също претърпял драматичен обрат. Съдбата на картината му „Пастирите на Аркадия“ е предадена коректно и откъсът от писмото, описващо информацията, до която Пусен тайно е достигнал, е истински. Мистерия продължава да бъде въпросът защо Пусен е създал „Пастирите на Аркадия II“, която представлява обратният образ на първата картина (изсечена в паметника в Шъгбъро Хол).

Пазителите са измислени. Ако съществуваша, Александрийската библиотека вероятно щеше да бъде спасена. Описанието на библиотеката в Глава 21 е възможно най-доброто. Що се отнася до начина, по който са изчезнали половин милион ръкописи, трите обяснения в Глава 21 са най-добрите предположения на експертите. Учените, описани в Глава 32, са действителни личности, но за съжаление поради унищожаването на библиотеката, творбите им не са оцелели. Картата на Пири Рейс в Глава 32 все още съществува, предлагайки бегъл поглед върху всичко, което може би е било загубено.

Пътят на героя е измислица, заимствана от мистериозен ръкопис, озаглавен „Червената змия“. Открих го в Рен-льо-Шато, докато правех проучванията си за „Наследството на тамплиерите“.

Орденът на Златното руно е средновековно френско общество, създадено, както е описано в Глава 18. Орден със същото название все още съществува в Австрия, но героите в моята книга нямат връзка с него. Облеклото и орнаментите на Ордена са вдъхновени от тяхното представяне през XV век.

Манастирът „Санта Мария де Белем“ се намира в Лисабон. Посещавал съм го два пъти и неговата история и величественост, описани в Глава 46, 48, 51, 53 и 54, са точни, въпреки че вътрешното разположение на част от сградите е променено. Манастирът е забележително място, както и самият Лисабон.

Сакрариумът, който играе основна роля в Пътя на героя, се намира в манастира в Белем. Начинът, по който слънчевата светлина променя украсената със сребро вътрешност в злато, е феномен, забелязан преди векове. В наши дни, за да се поддържа този ефект, среброто се осветява постоянно.

Националният музей на въздухоплаването и космоса е едно от любимите ми места и съм много доволен, че най-накрая намери място в един от романите ми. Замъкът Кронборг (Глава 22), Хелсингбор (Глава 11 и 14), музеят на пеперудите в Ротенбург (Глава 22), както и долината на Рейн и мостът през река Мозел в Централна Германия (Глава 27) са истински.

Писмата между свети Йероним и свети Августин (в Глава 63 и 65) са моя измислица. И двамата са били учени мъже, активно участвали в създаването на ранната църква. Писмата показват как преводът на свети Йероним на Стария завет от иврит на латински може да е бил изменен, за да послужи на целите на възникващата църква. Несъответствията в превода на свети Йероним са забелязани от Салиби, не от мен, но те предизвикват неочаквани въпроси.

Никога не съм скачал с парашут от C-130, но полковник Бари Кинг го е правил и подробно ми разказа за това свое преживяване.

Абатството в Синай (Глава 72) е едно от многото в този район. Не е изключено запазената Александрийска библиотека да е разположена там, под земята (Глава 78). Древните египтяни често са

прокопавали тези планини и тунелите им вероятно са съществували и след Христа.

Историята на Синайската Библия (Глава 63) е предадена точно.

Сборникът със старинни ръкописи „Алепо“ (Глава 23), датиращ от 900 г. след Христа, е изложен в Йерусалим и е най-старият съществуващ ръкопис на Стария завет. Библия от времето преди Христа — като описаната в Глава 79 — положително би променила всичко по отношение на Стария завет.

Конфликтът в Близкия изток продължава. Странно е, че трите основни религии — юдаизъм, ислям и християнство — са избрали едно и също място в Йерусалим, за да отправят молитвите си към своя Бог. Тези идеологии се борят за надмощие вече две хилядолетия, но, както е описано в Глава 7, тази битка в основата си не е за земя, свобода или политика, а за нещо много по-фундаментално. Божието слово.

Всяка от трите религии има своя версия и ревностно вярва, че останалите две са погрешни.

И това обяснява — повече от всичко друго — защо конфликтът продължава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.